

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ULUSLARARASI BESTSELLER

S H E R R I L Y N
K E N Y O N

ŞEYTANLA DANS

Embish & Elysion

www.webcanavari.net

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://iranley.org>

ŞEYTANLA DANS

Embish & ElySION

www.webcanavari.net

İngilizceden Çeviren:

Gizem Onat

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante>

PEGASUS YAYINLARI

Tüm okuyucularıma e-postaları, bana ve kitaplarıma gösterdiğiniz destek için çok teşekkürler! Özellikle de RBL, Sanctuary and HunterLegends'daki hanımlara. Mantıklı düşünmemei sağlayan Lo, Nick, Tasha ve Brynna için. Bana verdiği inanılmaz destek ve yaptığı tüm işler için Janet için. Her günümün en önemli anı olan ve bana “sonsuz dek mutlu” kalıbının gerçek olabileceğini hatırlatan kocam ve oğullarım için. Özellikle de, yalnızca Karanlık Avcılar dünyasının sınırlarını araştırmama değil, aynı zamanda bu evrenimi sizlerle paylaşmama izin veren Kim ve Nancy için. Tanrı hepinizi korusun. Sevgiler!

Önsöz

NEW ORLEANS

MARDI GRAS'NIN ERTESİ GÜNÜ

Helikopter havalanırken Zarek arkasına yaslandı. Eve gidiyordu.

Orada öleceğine şüphe yoktu.

Artemis öldürmese, Dionysus öldürecekti. Şarap ve aşırılık tanrısı, Zarek'in ihaneti karşısındaki hoşnutsuzluğunu ve onu ne şekilde cezalandıracağını açıkça belirtmişti.

Sunshine Runningwolf'un mutluluğu için ona geçmişteki işkencelerin çok daha ötesinde acılar çektirecek bir tanrıyı karşısına almıştı.

Ama umursamıyordu. Zarek'in yaşamdan ya da ölümden bir beklentisi yoktu.

Talon ve Sunshine için kendini neden tehlikeye attığını hâlâ bilmiyordu. Keyif aldığı tek şey olan insanların sinirini bozmak dışında bir sebep bulamıyordu.

Gözü, ayağının dibinde duran sırt çantasına takıldı. Ne yaptığı-
nın farkına bile varmadan, Sunshine'in ona verdiği el yapımı kâseye
uzanıp eline aldı.

Bu, hayatında karşılığını ödemek zorunda bırakılmadan ona verilmiş olan tek şeydi.

Sunshine'ın oyduğu ince işlemeler üzerinde elini gezdirdi. Bu kâseyi yapmak için kimbilir kaç saatini harcamıştı.

Sevgi dolu elleriyle sarmalamıştı...

“Saçma bir bebek uğruna tüm zamanlarını harcıyorlar ve o bir anda hayatlarının merkezi oluveriyor; biri onu ellerinden aldığı anda da zırlamaya başlıyorlar...”

Küçük Prenses’teki bu sözler aklına geldi. Sunshine bu kâseye çok vakit harcamıştı ve emeğini ona hediye etmişti. Bu basit hediyesinin Zarek’i ne kadar etkilediğini muhtemelen hiç fark etmemişti.

“Gerçekten acınacak haldesin,” diye iç geçirdi ve kendinden nefret ederek dudaklarını ısırды. “Onun için hiçbir anlamı yoktu ve sen bu değersiz çamur parçası için kendini ölüme mahkûm ettin.”

Gözlerini kapadı, yutkundu, bu doğrudu.

Bir kez daha bir hiç uğruna ölüme gidiyordu.

“Ne olacak yani?”

Bırak ölsün. Ne olur ki?

Onu bu yolculuk sırasında öldürmezlerse iyi bir mücadele vermek için dışarı çıkacaktı, Alaska iyi mücadelelerin çok seyrek olduğu uzak bir yerdi. Kendine ve dünyaya kızarak kâseyi düşünce gücüyle parçalara ayırdı ve tozlarını pantolonundan silkti.

Müzik çalarını çıkardı, Nazareth’ten *Hair of the Dog*’u açtı. Kulaklıklarını taktı ve Mike’ın helikopterin camlarını aydınlatmasını, öldürücü güneş ışıklarını içeri almasını bekledi. Sonuçta Dionysus bu yardımcıya bunu yapması için yeterince para ödemişti ve adamın kafası biraz olsun çalışıyorsa emre itaat ederdi çünkü Mike bunu yapmazsa gerçekten yapmış olmayı dilemek zorunda kalacaktı.

Birinci Bölüm

Acheron Parthenopaeus sırların ve güçlerin adamıydı. Dokuz bin yıl önce ilk Karanlık Avcı ve türünün lideri olarak onlar ile onları yaratmış olan av tanrıçası Artemis arasında tampon olmayı kabullenmişti.

Bu aslında nefret ettiği ve nadiren zevk aldığı bir pozisyondu. Artemis onu ayak işi yapan bir çocuk gibi itip kakmayı seviyor ve hangi noktada kendini alaşağı edeceğini görebilmek için zorluyordu.

Onlarınki güçler dengesi üzerine kurulu karmaşık bir ilişkiydi. Artemis'i sakın ve mantıklı tutma yeteneğine sahip olan tek kişi oydu.

Yani çoğunlukla.

Bu arada Artemis de onun insan olarak kalması için gereken besin kaynaklarından birine sahipti. Merhamet.

Artemis olmasa insan türüyle beslenen Daimon'lardan bile kötü olan, ruhsuz bir katil olabilirdi.

Acheron olmasa, Artemis'in yüreği ya da vicdanı olmazdı.

Mardi Gras gecesi Talon'un Karanlık Avcı olarak yaptığı görevin son bulması, ruhunun serbest bırakılması ve ölümsüzlüğünü sevdiği

kadınla sürdürebilmesi için Artemis'le pazarlık yapmıştı. İki hafta boyunca onun kölesi olacaktı.

Talon, vampirleri ve talihsiz kurbanlar bulmak amacıyla yeryüzünde dolanan diğer şeytani yaratıkları avlama görevinden azledilmişti.

Ash, Zarek'in avı konusundaki gelişmeden haberdar olduğu sırada güçlerinin çoğunu kullanamaz bir halde Artemis'in tapınağında kilitliydi ve onun kaprislerine boyun eğmekle meşguldü.

Zarek'in ihanete uğradığı hissine kapıldığını biliyordu ve bu durum içini kemiriyordu. Tamamıyla yalnız bırakılmanın, içgüdülerle hayatta kalmanın ve etrafta sadece düşmanların olmasının ne anlama geldiğini herkesten çok daha iyi biliyordu.

Ash adamlarından birinin bu duyguyu hissetmesi fikrine tahammül edemiyordu.

"Thanatos'u durdurmanı istiyorum," dedi Ash, mermer döşemenin üzerinde Artemis'in ayaklarının dibinde otururken. Artemis, Ash'e hep aşırı doldurulmuş koltuğu hatırlatan fildişi renkli tahtında oturuyordu. Yoz ve yumuşak, hedonist zevklerin ortaya konduğu saf bir çalışma.

Artemis tam bir sefa yaratıyordu.

Sırtüstü dönerken bitap bir halde gülümsedi. Beyaz, şeffaf peplosu¹ bedenini örtmekten çok gözler önüne seriyordu, kıpırdanınca vücudunun alt kısmı tamamıyla çıplak kaldı.

Ash ilgilenmeyerek bakışlarını yüzüne çevirdi.

Artemis ateşli ve şehvet dolu bakışlarını Ash'in siyah, dar, deri pantolonu dışında çıplak olan bedeninde gezdirdi. Ash'in boynundaki ısırtık izini gizleyen uzun sarı saçlarından bir tutamla oynarken gözleri tatminle parladı. İyi beslenmişti ve Ash'le birlikte olmaktan memnundu.

Ash ise değildi.

"Acheron, hâlâ zayıfsın," dedi Artemis usulca. "Ve bana emir verecek pozisyonda da değilsin. Ayrıca benimle geçireceğin iki hafta daha yeni başladı. İtaat edeceğine söz vermiştin."

Ash ağır hareketlerle yükselerek ona tepeden baktı. Kollarının onun iki yanından arkaya yasladı ve burunları birbirine dokunana kadar alçaldı. Artemis'in gözleri biraz irileşti, söylediklerine rağmen aralarında hangisinin, en zayıf anında bile daha güçlü olduğunu bildiğini gösteriyordu. "Süs köpeğini geri çağır, Artie. Ciddiyim. Sana çok uzun zaman önce avcılarımı izlemesi için Thanatos'a gerek olmadığını söyledim ve oynadığın bu oyundan yoruldum. Onun hapsedilmesini istiyorum."

"Hayır," dedi Artemis neredeyse hırçın bir sesle. "Zarek ölecek. Senfoninin sonu. Daimon'ları öldürürken resmedilerek gecenin haberi oldu, tüm Karanlık Avcılar'ı tehlikeye attı. İnsan yöneticilerin onları öğrenmesini kaldıramayız. Zarek'i bulurlarsa..."

"Onu kim bulacak? Zulmünün sonucunda hiçliğin ortasında kilitli."

"Onu oraya ben koymadım, sen koydun. Ben onun öldürülmesini istedim ve sen reddettin. Alaska'ya sürgün edilme sebebi sensin, sakın beni suçlama."

Ash dudak büktü. "Sen ve kardeşlerin hayatıyla oynamak istiyorsunuz diye bir adamı ölüme terk etmeyeceğim."

Zarek için başka bir kader istemişti. Ama ne tanrılar ne de Zarek onunla işbirliği yapmıştı.

Özgür iradeye lanet olsun... Hepsini ihtiyaç duymadıkları bir sıkıntıya sokmuştu.

Artemis gözlerini kısarak ona baktı. "Neden onu bu kadar önemsiyorsun, Acheron? Bu Karanlık Avcıyı ve ona olan sevgini kıskanmaya başlıyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://canbey.org>
diseyi müstehcenliğe çevirmişti.

Tabii ya, Artemis bunda oldukça iyiydi.

Zarek için hissettiği şey kardeşlikti. Adamı harekete geçiren güdülerini herkesten çok daha iyi anlıyordu. Zarek'in öfke ve hayal kırıklığını neden dışa vurduğunu biliyordu.

Bir köpek bu kadar tekme yedikten sonra saldırgana dönüşürdü.

Yüzyıllar önce bu dönüşüme öylesine yaklaşılmıştı ki Zarek'in de yaşadığı bu kudurmayı yaşamasına göz yumamazdı.

Zarek'in ölmesine de izin veremezdi. Bu şekilde değil. Zarek'in hatası olmayan bir şeyden dolayı olmazdı. New Orleans sokaklarında yaşadığı olay, polisleri yaptığı saldırı Dionysus tarafından hazırlanan bir kurmacaydı. Artemis'in adamın öldürülmesi emrini vermesini sağlamak için Zarek'i insanlara teşhir etmekten başka bir amacı yoktu.

Thanatos ya da Yardımcılardan biri Zarek'i öldürürse Zarek bedensiz bir Gölge haline dönüşecek ve sonsuza kadar yeryüzünde dolaşmaya mahkûm olacaktı. Sürekli aç olacaktı ve acı çekecekti.

Sürekli acı içinde.

Ash hatırlayarak irkildi.

Düşünmeye bile tahammül edemeyerek kapıya yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Artemis.

"Themis'i bulup başlattığın işi sonlandırmaya."

Artemis bir anda önünde belirerek kapıyla arasına girdi. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

"O zaman köpeğini geri çek."

"Hayır."

"İyi." Ash sağ kolundaki omzundan bileğine kadar uzanan diş ejderha dövmesine baktı.

"Simi," diye buyurdu. "İnsan formuna geç."

Ejderha, teninden ayrılıp bir metreden uzun olmayan şeytani, genç bir kadına dönüştü. Hiçbir çaba göstermeksizin sağında, havada durdu.

Bu cisimlenişinde kanatları koyu mavi ve siyahtı oysa genellikle bordoyu tercih ederdi. Kanatlarının koyuluğunun gözlerinin rengiyle uyumu, Simi'nin kendini Olympos'ta bulduğu için ne kadar mutsuz olduğunu gösteriyordu.

Gözleri beyazdı ve kırmızı sürmeleri vardı, uzun sarı saçları uçuşuyordu. Şeytanunkinden çok daha güzel siyah boynuzları ve uzun sivri kulakları vardı. Kırmızı dökümlü elbisesi üç santimden iki buçuk metreye kadar büyüyen insan formuna ya da sekiz metrelik dev bir ejderhaya dönüşebilen esnek ve kaslı bedenini sarıyordu.

"Hayır!" dedi Artemis bu Kharon iblisine hâkim olmak için güçlerini kullanmaya çabalayarak. Simi'yi sindiremedi, o sadece Ash ya da Ash'in annesi tarafından çağırılıp kontrol edilebilirdi.

"Ne istiyorsun *akri*?" diye sordu Simi, Ash'e.

"Thanatos'u öldür."

Simi keyifle ellerini ovuşturdu ve Artemis'e şeytanca sırıtırken dişleri parladı. "Yaşasın! Kızıl saçlı tanrıçayı delirteceğim."

Artemis çaresizlik içerisinde Ash'e baktı. "Onu koluna geri yolla."

"Unut bunu, Artemis. Bir katile hükmedebilen tek kişi sen değilsin. Ayrıca Thanatos'unun Simi karşısında ne kadar dayanacağını görmek ilginç olurdu."

Artemis'in rengi soldu.

"Uzun süre dayanamaz, *akri*," dedi Simi, Ash'e "efendi" anlamına gelen Atlantis terimini kullanarak. Sesi kısık ama güçlüydü ve şarkı söylercesine bir tonlaması vardı. "Thanatos ızgaralık bir et." Artemis'e gülümsedi. "Ve ben eti severim. Bana sadece onu nasıl istediğini söyle *akri*, tarifine uygun mu olsun, fazla mı kızarsın? Ben kendi adıma çok kızarmış tercih ederim. Kızarıırken çok daha güzel çıtırdarlar. Hatırlatın da galeta unu alayım."

Artemis sesli bir şekilde yutkundu. "Onu Thanatos'un peşine

gönderemezsin. Sen yokken kontrolsüz olur."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

"Sadece ona söylediğim şeyi yapar."

“Sen olsan da olmasan da o bir tehdit. Zeus onun insan formunda tek başına yeryüzüne gitmesini yasaklamalı.”

Ash bununla eğlendi. “Senden çok daha küçük bir tehdit ve her zaman yalnız başına dışarı çıkar.”

“Onu bu kadar kaygısızlıkla salıverdiğine inanamıyorum. Ne düşünüyorsun?”

Onlar tartışmaya devam ederken Simi odada gezinerek küçük deri kaplı defterine liste yaptı. “Ahh, bir bakalım, barbekü sosum için baharat gerekecek. Fırın eldiveni de gerekiyor çünkü ateşte kızaracağı için son derece sıcak olacak. Elma ağacı talaşı bulayım da, böylelikle ette elma aroması da olsun. Ona ekstra bir lezzet katar zira Daimon tadını hiç sevmiyorum, ıyk!”

“O ne yapıyor?” diye sordu Artemis, Simi’nin kendi kendine konuştuğunu fark edince.

“Thanatos’u öldürmek için gerekenlerin listesini yapıyor.”

“Kulağa daha çok onu yemek için gibi geliyor.”

“Muhtemelen.”

Artemis’in gözleri kısıldı. “Onu yiyemez. Bunu yasaklıyorum.”

Ash ona şeytani bir tebessüm sundu. “Dilediği şeyi yapabilir. Ona israf etmemeyi öğrettim.”

Simi duraksayarak başını listeden kaldırdı ve homurdandı. “Simi son derece çevrecidir. Toynaklar dışında her şeyi yer. Onları sevmiyorum, dişlerimi acıtıyor.” Ash’e baktı. “Thanatos’un toynakları yok, değil mi?”

“Hayır, Simi. Yok.”

Simi keyifli bir çığlık attı. “Ooo, bu gece iyi yiyeceğim demek. Kızartmak için bir Daimon getireceğim. Şimdi gidebilir miyim, *akrı*? Gidebilir miyim? Gidebilir miyim? Gidebilir miyim, lütfen?” Simi Ücretsiz PDF Kitap Arama Sitesi <http://www.kitapyurdu.com> gibi dans ediyordu.

Ash, Artemis'e baktı. "Bu tamamıyla sana bağlı, Artie. Ağzundan çıkacak tek sözle ölecek ya da yaşayacak."

"Hayır, *akrı!*" Simi kısa süreli bir durgunluğun ardından sızlandı. Sesi acı çeker gibiydi. "Ona bunu sorma. Benim eğlenmeme asla izin vermez. Kötü tanrıça!"

Ash, Artemis'in onunla yaptığı bir tartışmayı kaybetmekten ne kadar nefret ettiğini biliyordu. Gözleri öfkeyle yanıyordu. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Zarek'in diğerlerine bir tehdit oluşturduğunu ve yaşamaması gerektiğini söyledin. Senden tek isteğim, Themis'in onu yargılamasına izin vermen. Eğer o Zarek'in diğerleri için bir tehdit olduğuna karar verirse o zaman Simi'yi onun peşinden göndereceğim ve hayatına ben son vereceğim."

Birbirlerine öfkeyle bakarlarken Simi, Artemis'e dişlerini gösterdi.

Sonunda Artemis yeniden Ash'e baktı. "Pekâlâ ama iblisine güvenmiyorum. Thanatos'u bekleteceğim ama Zarek suçlu bulunduktan sonra tekrar göndereceğim."

"Simi," dedi Ash, Kharon dostuna. "Bana dön."

Simi bu düşünceden nefret etti. "Bana dön, Simi," diye alaycı bir tonda onu taklit etti şekil değiştirirken. "Tanrıça'yı kızartma. Thanatos'u kızartma." At gibi uzun uzun kişnedi. "Ben oyuncak değilim, *akrı*. Ben Simi'yim. Beni öldürme konusunda heyecanlandırdıktan sonra hayır demenden nefret ediyorum. Bunu sevmiyorum. Çok sıkıcı. Artık eğlenmeme hiç izin vermiyorsun."

"Simi," dedi Ash üzerine basarak.

İblis dudak büzdü ve sonra Ash'in bedeninin sol yanına giderek, pazısının üzerindeki kuş formunu aldı.

Ash elini Simi'nin, tenine her dönüşünde hissettiği küçük yanığın üzerinde gezdirdi.

Artemis tehdit dolu gözlerle Simi'nin yeni sekline baktı. Sonra Ash'in etrafında dolandı, sırtına doğru eğilerek bir elini Simi'nin

üzerinde gezdirdi. “Bir gün kolunun üzerinde yatan bu canavarı sende söküp almanın bir yolunu bulacağım.”

“Tabii, tabii,” dedi Ash sırtına yaslanan Artemis’in sıcak nefesiyle karışan temasına katlanmaya çalışarak. Ash bunu hiçbir zaman huzurla kabullenemiyordu ve Artemis de onun bu nefretini çok iyi biliyordu.

Ash, başını çevirip ona baktı. “Ben de bir gün sırtımda gezinen bu yaratıktan kurtulmanın bir yolunu bulacağım.”

Astrid avlusunda oturmuş en sevdiği kitap olan, Antoine de Saint-Exupéry’nin *Küçük Prenses*’ini okuyordu. Ne kadar okursa okusun her seferinde içinde yeni bir şey buluyordu.

Bugün iyi bir şey bulmaya ihtiyacı vardı. Ona dünyada güzellikler olduğunu hatırlatacak bir şey. Masumiyet. Neşe. Mutluluk.

En çok da umudu bulmak istiyordu.

Leylak kokulu nehirden yumuşak bir rüzgâr esti, Dorik tarzdaki sütunların arasından geçip, oturduğu beyaz hasır koltuğa kadar geldi. Üç kız kardeşi de bir süre öncesine kadar onunla birlikteydi ama hepsini göndermişti.

Onu teselli edememişlerdi.

Yorgun ve kırgındı, teselliyi kitabında arıyordu. Orada iyiliği, tanıdığı insanlarda eksik olan iyiliği bulmuştu.

Ahlak kalmamış mıydı? Ya da nezaket?

İnsanlık sonunda ikisini de yok etmeyi başarmış mıydı?

Onları ne kadar çok severse sevsin kız kardeşleri de herkes kadar acımasızdı. Onlarla bağlantısı olmayan her tür acıya ve yakarışa kayıtsızlardı.

Artık onlara hiçbir şey dokunmuyordu.

Astrid en son ne zaman ağladığını hatırlayamadı. Ya da ne zaman güldüğünü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
Duygusuzdu artık.

Duygusuzluk türünün lanetiydi. Kız kardeşi Atty onu bu karar gününün geleceği konusunda çok önceden uyarmıştı.

Genç, kibirli ve aptal olan Astrid bunun asla başına gelmeyeceğini düşünerek bu uyarıyı hiçe saymıştı.

O asla insanlara ya da acıya kayıtsız olmayacaktı.

Oysa şimdi ona başkalarının duygularını getiren tek şey kitaplarıydı. Onları gerçekten "hissedemiyor" olsa da karakterlerin gerçek dışı ve susturulmuş olan duyguları onu bir noktaya kadar rahatlatıyordu.

Yapabilseydi ağlardı.

Astrid arkasından birinin yaklaştığını duydu. Kimsenin ne okuduğunu görmesini istemiyordu, ne okuduğunu sorduklarında merhametini kaybetmiş olduğunu kabullenmek zorunda kalacaktı, kitabı koltuğun yastıklarının arasına sakladı. Başını çevirince annesinin bakımlı çim alanda otlayan üç benekli yavru karacanın yanından geçerek ona doğru geldiğini gördü.

Annesi yalnız değildi.

Artemis ile Acheron da onunla birlikteydi.

Annesinin uzun kısl saçları, otuzdan fazla göstermeyen yüzünü çevreliyordu.

Themis özel dikim kısa kollu mavi bir gömlek ve haki kumaş bir pantolon giymişti.

Onu gören Yunan adalet tanrıçası olduğuna asla inanmazdı.

Artemis klasik Yunan elbisesi giymişti, Acheron da her zamanki siyah deri pantolon ve tişörtünü. Uzun sarı saçları omuzlarına dökülüyordu.

Astrid omurgasından aşağı inen bir ürperti hissetti, Acheron ona ne zaman yaklaşırsa böyle oluyordu. Onda ilgi çekici ve karşı konulamaz bir şey vardı.

Bir o kadar da ürkütücüydü.

Hiç onun gibi birini tanımamıştı. Anlatılamaz bir cinsel cazibeye sahipti. Varlığı çevresinde bulunanların içini manıfraz bir titizlikle

dolduruyordu; giysilerini parçalayıp, adamı yere yatırıp yüzyıllar boyu sevişmeyi düşünmeden ona bakmak imkânsızdı.

Cinsel cazibesinden fazlası da vardı. Son derece eski ve ilkel bir şey. Tanrıları bile korkutan güçlü bir şey. Yanında yürüyen Artemis'in gözlerinde bile bu korku vardı.

Kimse bu ikilinin arasındaki ilişkiyi bilmiyordu. Birbirlerine asla dokunmazlardı ve nadiren birbirlerine bakarlardı. Ama Acheron sıklıkla Artemis'in tapınağına giderdi.

Astrid küçük bir çocukken onu ziyarete gelirdi. Onunla oyunlar oynayıp çok kısıtlı olan güçlerini ne şekilde kullanacağını öğretirdi. Ona geçmişten ve gelecekteki sayısız kitap getirirdi.

İşin aslı, ona *Küçük Prens*'i veren de Acheron'du.

Bu ziyaretler ergenlik çağına gelip de Acheron'un ne kadar arzulanan bir erkek olduğunu fark ettiği zaman kesilmişti. Acheron kendini geri çekmiş ve aralarına son derece hissedilir bir duvar çekmişti.

"Bu onuru neye borçluyum?" diye sordu Astrid, üçü etrafını sardığında.

"Sana bir görev vereceğim, hayatım," dedi annesi.

Astrid acı çeker gibi bir ifadeyle baktı. "Biraz mola vermem konusunda anlaştığımızı düşünüyordum."

"Ah, yapma Astrid," dedi Artemis. "Sana ihtiyacım var, küçük kuzen." Acheron'a kötü gözlerle baktı. "Yakalanması gereken bir Karanlık Avcı var."

Acheron'un yorum yapmadan Astrid'i izleyen yüzü ifadesizdi.

Astrid iç geçirdi. Bunu yapmak istemiyordu. Yüzyıllar boyunca diğerlerini yargılamak duygularının iflasına sebep olmuştu. Artık birilerinin acısını hissetme kapasitesine sahip olabildiğinden emin değildi.

Kendininkini bile.

Merhametsizlik kardeşlerini bitirmişti. Artık ona da zarar vereceğinden korkmaya başlamıştı.

“Başka yargıçlar da var.”

Artemis nefret dolu bir nefes verdi. “Onlara güvenmiyorum. Fazla anlayışlı davrandıkları için suçluysen bile suçsuz diyebilirler. Bana doğru olanı ve gerekeni yapmaktan ödün vermeyen, tarafsız bir yargıç lazım. *Sana* ihtiyacım var.”

Astrid’in ensesindeki tüyler ürperdi. Bakışlarını Artemis’ten kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş olan Acheron’a çevirdi. Bakışları sabitti, o tekensiz gümüş renkli gözleriyle onu izliyordu. Azgın bir Karanlık Avcıyı yargılaması ilk kez istenmiyordu ondan ama bugün Acheron’da bir farklılık vardı.

“Onun masum olduğuna mı inanıyorsun?” diye sordu Astrid.

Acheron başıyla onayladı.

“Masum değil,” diye terslendi Artemis. “Gözünü bile kırpmadan herkesi ve her şeyi öldürebilir. Ahlaki değerleri ya da kendinden başka kimseyi düşünmek gibi bir gayesi yok.”

Acheron, Artemis’e bu sözler ona çok iyi tanıdığı bir başkasını hatırlatmış gibi baktı.

Astrid’in dudaklarına neredeyse bir tebessüm kondu.

Annesi onları rahat bırakmak için birkaç adım geride duruyordu. Acheron, Astrid’in koltuğunun yanına çökerek göz hizasına geldi. “Yorulduğunu biliyorum, Astrid. Bırakmak istediğini biliyorum ama bu adamın yargılanmasında başka kimseye güvenemem.”

Acheron hiç kimseye bahsetmemiş olduğu şeyleri söylerken Astrid kaşlarını çatı. Bırakmak istediğini kimse bilmiyordu.

Artemis fesat bakışlarını Acheron’a çevirdi. “Neden benim yargıç seçimimde bu kadar uzlaşmacısın? Astrid dünya tarihinde bir tek kişiyi bile masum bulmadı.”

“Biliyorum,” dedi Acheron. Derin, güçlü sesi görüntüsünden daha

da bastan çıkarıcıydı. “Ama onun doğru olanı yapacağını biliyorum.”
Artemis gözlerini kısarak ona baktı. “Nasıl bir hile planladın?”

Acheron'un yüzü tamamıyla ifadesizdi ve sinir bozucu bir yoğunlukla Astrid'i izlemeye devam etti. "Hiçbir şey planlamadım."

Astrid bu görevi Acheron için üstlenmeyi istedi. Çocukken onu her seferinde teselli etmişti ve ondan bugüne kadar hiçbir şey istememişti. Ona hep bir baba, bir ağabey olmuştu.

"Ne kadar kalmak zorundayım?" diye sordu onlara. "Oraya gidersem ve bu Karanlık Avcı kurtarılamaz durumdaysa hemen ayrılabilir miyim?"

"Evet," dedi Artemis. "Ashında onu ne kadar çabuk suçlu ilan edersen bu hepimiz için o kadar iyi olur."

Astrid yanında duran adama döndü. "Acheron?"

O da başını onaylarcasına salladı. "Kararına uyacağım."

Artemis mutlulukla ışıldadı. "Anlaştık o zaman, Acheron. Sana bir yargıç verdim."

Acheron'un dudaklarında küçük bir tebessüm belirdi. "Gerçekten de bunu yaptın."

Artemis bir anda gerildi. Bakışları Acheron ile Astrid arasında dolaştı. "Bilmediğim ne biliyorsun?" diye sordu Acheron'a.

O açık renkli dönen gözler Astrid'in içini deşerken Acheron kısık sesle konuştu: "Astrid'in içinde derin bir dürüstlüğün yattığını biliyorum."

Artemis ellerini beline koydu. "Yani?"

"İnsan ancak yüreğiyle baktığı zaman doğruyu görebilir. Gerçeğin mayası gözle görülmez."

Astrid'in omurgasından aşağı yeni bir ürperti yayıldı; Acheron, onlar gelmeden okuduğu *Küçük Prens*'ten alıntı yapmıştı.

Ne okuduğunu nereden biliyordu?

Kitabın görüs alanları dışında olup olmadığını kontrol etmek için aşağı baktı.

Görebilecekleri bir yerde değildi.

Ah, evet, Acheron Parthenopaeus gerçekten ürkütücü biriydi.

“İki haftan var, kızım,” dedi annesi usulca. “Daha az zamanını alırsa daha iyi. Ama on beş günün sonunda öyle ya da böyle Zarek’in kaderi senin tarafından mühürlenmiş olacak.”

Embish & Elysion

www.webcanavari.net

İkinci Bölüm

Müzik çalarının pilleri biten Zarek bir küfür savurdu. Kör talih.

İnişe daha bir saat vardı ve istediği en son şey helikopterin kokpitinde oturan Mike'ın onu Alaska'ya geri götürdüğü için homurdanıp sızlanmasını dinlemektir. Zarek'in oturduğu güneş almayan bölümü ondan ayıran siyah, sert çeliğe rağmen Mike'ın konuşmalarını sanki onun yanında oturuyormuş gibi duyabiliyordu.

Daha da kötüsü Zarek gittikçe üzerine geliyormuş gibi görünen bu küçük bölmeye sıkışıp kalmaktan nefret ediyordu. Her kıpırdanışında ya kolunu ya da bacağını duvara çarpıyordu. Ama gündüz yolculuk yaptıkları için ya bu küpün içinde duracaktı ya da ölecekti.

Hâlâ tam olarak emin olamadığı bir nedenden dolayı küpü seçmişti.

Kulaklıklarını çıkardığı anda helikopterin pervanesinin çıkardığı ritmik vuruşların, sert esen kış rüzgârının ve Mike'ın statik yüklü telsiz aracılığıyla yaptığı sohbet seslerinin saldırısına uğradı.

“Ee, yaptın mı?”

Zarek bu meraklı ve yabancı erkek sesini duyunca kaşlarını çatı.

Ah, güçlerini seviyordu. Superman'i kıskandıracak bir duyma yetisine sahipti. Ve konuşmalarının konusunu da biliyordu.

Kendisiydi

Daha doğrusu ölümü.

Mike'a onu öldürmesi için bir servet teklif edilmişti ve on iki saat önce New Orleans'tan yola çıktıklarından beri orta yaşlı yardımcının karartılmış camları açarak onu ölümcül güneş ışığına maruz bırakmasını ya da bölmesini uçuş esnasında bir yere fırlatarak kesin bir şekilde ölümsüzlüğünü elinden almasını bekliyordu.

Mike bunu yapmak yerine boş boş takılıyordu ve hâlâ düğmeye basmamıştı. Zarek'in bunu umursadığından değildi tabii. Mike bir şeyler denerse ona öğreteceği birkaç küçük hile daha vardı.

"Hayır," dedi Mike helikopter hiçbir uyarda bulunmadan keskin bir sola dönüş yapıp Zarek'i bölmesinin duvarına çarptığında. Pilotun bu hareketleri sadece gülüp eğlenmek için yaptığından şüphelenmeye başladı.

Helikopter yeniden yana yattı ve Zarek kendini sağlama aldı.

"Bu konuyu çok düşündüm ama bu pislği kızartmanın ona bir iyilik olduğunu düşünüyorum. Ben olsam onu Kan Bağı Yardımcılarına teslim eder ve bu psikopat pislğin o zavallı masum polislere yaptıklarının ardından merhamet dileyen çğlıklarını duymak isterim."

Dinlemeye devam ettikçe kalp atışları öfkeyle hızlanan Zarek'in çenesindeki kas seğirmeye başladı. Sanki o polisler çok masummuş gibi. Zarek bir ölümlü olsaydı onu ya döve döve öldürmüşlerdi ya da şu an komada yatıyor olurdu.

Telsizdeki ses yeniden konuştu. "Kâhinlerden duyduğum kadarıyla Artemis onu öldüren Yardımcıya iki kat ödeme yapacakmış. Dionysus'un onu öldürmen için vereceği paranın üzerine koymalısın, bunu kaçırırsan sana aptal derim."

"Bundan şüphlen olmasın ama karnımı doyuracak kadar param var. Ayrıca bu herifin ukala tavırlarına katlanmak zorunda olan da benim. Adam tam bir kabadayı olduğunu düşünüyor. Kafası kopa-
rılmadan önce onu ipin ucunda sallamı ken görmey çok isterim"

Mike'ın bu sözlerini duyan Zarek gözlerini devirdi. Bu adamın, kendisi hakkındaki düşüncelerini iplemiyordu.

İnsanlara ulaşmaya çalışmanın bir anlamı olmadığını uzun zaman önce öğrenmişti.

Çünkü bunun karşılığında hep darbe almıştı.

MP3 çalarını çantasına tıktı ve dizi sertçe duvara çarpınca yüzünü ekşitti. Tanrılar onu bu dar sıkışık yerden alsalardı ya. Kendini bir lahitteymiş gibi hissetmeye başlamıştı.

“Konseyin bu av için Nick'i Kan Bağı Yardımcısı olarak etkinleştirmemesine şaşırdım,” dedi diğer ses.

“Geçen haftayı Zarek'le geçirdiği için bunun doğal olacağını düşünmüştüm.”

Mike homurdandı. “Bunu denediler ama Gautier reddetti.”

“Neden?”

“Hiçbir fikrim yok. Gautier'nin nasıl olduğunu bilirsin. Emirlerle pek riayet etmez. Onu neden yardımcılığa başlattıklarını bile anlamıyorum. Acheron ya da Kyrian dışındaki bir karanlık avcının onun çenesine nasıl tahammül edeceğini hayal bile edemiyorum.”

“Evet, o tam bir ukala. Bu arada Karanlık Avcım beni arıyor, çalışmaya gitsem iyi olacak. Zarek'le dikkatli ol ve sakın yoluna çıkma.”

“Endişelenme. Bir yere bırakacağım. Onu izleme işi diğerlerinde. Sonra da sen daha ‘Rumpelstiltskin’ diyemeden kıcımı Alaska'dan kurtaracağım.

Telsiz kapandı.

Zarek karanlıkta hiç kıpırdamadan oturdu ve Mike'ın kokpitteki nefes seslerini dinledi.

Demek bu herif onu öldürmek konusundaki fikrini değiştirmişti.

Bu güzeldi. Yardımcı sonunda biraz cesaretlenmişti ve yarım da olsa bir beyne sahip olmuştü. Son birkaç saat içerisinde Mike, ücretsiz PDF Kitap Arsivı - <https://ranney.org> intiharın çözüm olmadığına karar vermiş olmalıydı.

Bu yüzden Zarek onun yaşamasına izin verecekti.

Ama ona özel acılar çektirecekti.

Tanrılar üzerine gelecek olan diğerlerini korusun, Alaska'nın iç bölgelerindeki donuk topraklarda Zarek yenilmezdi. Diğer karanlık avcı ve yardımcılarının tersine dokuz yüz yıllık hayatta kalma eğitimine sahipti. Tek başına, keşfedilmemiş vahşi doğada geçen dokuz yüz yıl.

Acheron her on yılda bir hâlâ hayatta olup olmadığına bakmak için ziyaretine gelirdi ama onun dışında gelen olmamıştı.

Ve insanlar neden deli olduğunu merak ediyorlardı.

On yıl öncesine kadar uzun yaz aylarında küçük evinde dünyayla hiçbir iletişimi olmadan yaşamıştı.

Ne telefon, ne bilgisayar, ne de televizyonu vardı.

Aynı kitapları ezberleyene kadar tekrar tekrar okumanın sessiz yalnızlığı dışında hiçbir şey yoktu. Gecelerin, kulübesinden tüm işlerin yürütüldüğü Fairbanks'e taşınabilecek ve insanlarla iletişim kurabilecek kadar uzamasını özlemle beklemek.

Bölgenin, insanlarla iletişim kurabileceği kadar kalabalıklaşması zaten son yüz elli yılda gerçekleşmişti.

Bunun öncesinde yüzyıllar boyunca etrafında bir tek insan bile olmadan, yalnız başına yaşamıştı. Zaman zaman yerlilere rastlamıştı ama onlar da ormanda yaşayan ve sivri dişlere sahip olan bu yabancı, uzun boylu beyaz adamdan korkmuşlardı. Onun bir doksanlık boyuna ve misk sığırı parkasına bakanlar, *Iglaaq*² onları yakalayacakmış gibi çığlıklar atarak ters yöne doğru kaçıyordu. Aşırı derecede batıl inançları olan bu halk onu konu alan bir efsane bile geliştirmişti.

Geriye kış aylarında deli Karanlık Avcı ile karşılaştıklarını söylemek isteyen nadir Daimon ziyaretleri kalmıştı. Maalesef sohbetten çok savaşmakla ilgilendikleri için onlarla olan ilişkisi hep kısa olmuştu.

Monotonluğu bozan birkaç dakikalık bir mücadele ve sonrasında yeniden kar ve aylarla baş başaydı.

Üstelik onlar da yarı insan yarı ayı bile değildi.

Kuzey ışıklarının manyetik ve elektrik yükleri yırtıcı avcılarının bu kadar kuzeye gelmesini engelliyordu. Ayrıca Zarek'in elektronik aletleri ve uydu bağlantılarını da yılın belirli zamanlarında bozuyor ve günümüzün modern dünyasında bile iletişimini engelliyordu, böylece yine acı dolu bir yalnızlığa sahip oluyordu.

Belki de onu öldürmelerine izin vermeliydi.

Yine de her seferinde kendini devam ederken buluyordu. Bir yıl daha, bir yaz daha.

Bir iletişim kesilmesi daha.

Zarek'in bildiği temel yaşam buydu.

New Orleans'ı hatırlayınca yutkundu. O şehri nasıl sevdiğini. Canlılığı. Sıcaklığı. Egzotik kokuların, manzaraların, seslerin karışımını.

Orada yaşayan insanların ne kadar iyi bir şeye sahip olduklarının farkında olup olmadıklarını merak etti. Öylesine güzel bir şehirde yaşamakla ne kadar ayrıcalıklı olduklarının...

Ama bu artık geride kalmıştı. Öylesine batmıştı ki artık ne Acheron ne de Artemis onun kalabalık bölgelere geri dönüp insanlarla iletişim kurmasına izin verirdi.

Sonsuza dek o ve Alaska olacaktı. Tek umudu burada yaşanacak bir nüfus patlamasıydı ama sert hava koşullarına bakılırsa bunun gerçekleşme ihtimali Zarek'in Hawaii'ye yerleşme ihtimaliyle aynıydı.

Zihninden bunlar geçerken eşya torbasından kar giysilerini çıkarıp giymeye başladı. Sabahın erken saatlerinde varacaklardı ve hava hâlâ karanlık olacaktı ama az sonrasında şafak sökecekti. Güneş yükselmeden önce kulübesine varmak için acele etmeliydi.

Cildine vazelin sürüp termal içliklerini, siyah dik yakalı kazagını, uzun misk öküzü paltosunu ve yalıtımlı çizmelerini giydiğinde

Zarek içgüdüsel bir hareketle çantasındaki silahları gözden geçirdi. Uzun zaman önce geniş bir ürün yelpazesini yanında taşımayı öğrenmişti. Alaska, tek başına yaşamak için zorlu bir yerdi ve ne zaman ölümcül bir şeyle karşılaşacağını kimse bilemezdi.

Zarek yüzyıllar önce bu tundradaki en ölümcül şey olma kararını vermişti.

Yere iner inmez Mike motoru kapadı ve dışarı çıkmadan önce pervanelerin durmasını bekledi, sıfırın altındaki havaya bir lanet savurduktan sonra kapıyı açtı. Zarek'e helikopterden inmesi için gereken boşluğu sağlamak üzere bir adım geri çekilirken pis pis sırttı.

"Yuvana hoş geldin," dedi Mike zehir saçan keyifli bir tonlamayla. Yardımcıların onu izleyip yok edecek olmaları fikrinden zevk alıyordu.

Eh, Zarek de alıyordu.

Mike eldivenli ellerine üfledi. "Umarım hatırladığın gibidir."

Öyleydi. Burada hiçbir şey değişmezdi.

Zarek şafak sökmemiş olduğu halde karın parıltısından irkildi. Gözlerini korumak için gözlüğünü indirdi ve helikopterden indi. Eşya torbasını aldı, omzuna astı ve bir hafta önce bıraktığı özel yapım Ski-Doo MX Z Rev'ini almak üzere iklim kontrollü barakaya doğru karda yürümeye başladı.

Ah, evet, işte hatırladığı dondurucu soğuk buydu; kutup havası acı acı ısınyordu, teninin havaya maruz kalan her yanı yandı. Dişlerini birbirine çarpmaması için sıktı, bu uzun ve sivri dişleri olan bir adam için hiç hoş bir durum değildi.

Yuvana hoş geldin...

Zarek ona döndüğünde Mike helikopterin kokpitine yönelmişti.

"Hey, Mike," diye seslendi, sesi soğuk sessizliğin içinde çınladı.

Mike durdu.

"Rumpelstiltskin," dedi pimini çektiği el bombasını helikopterin altına fırlatmadan önce.

Mike karda elinden geldiğince hızlı sıçrayarak sığınacak bir yer ararken bir küfür savurdu.

Zarek uzun zamandan beri ilk kez bu kızgın Yardımcıya ve telaşlı ayaklarının altında ezilen karın sesine güldü.

Zarek kar aracına ulaştığı anda helikopter patladı. Derilerin içine hapsolmuş uzun bacağına siyah oturma yerinin diğer tarafına attı ve yirmi üç milyon dolarlık Sikorsky helikopterin kara bir metal yağmuru halinde düşüşünü izlemek üzere arkasına baktı.

Ah, havai fişekler. Onları nasıl da severdi. Manzara en az kuzey ışıkları kadar güzeldi.

Mike hâlâ küfür ediyor ve özel yapım bebeğinin alevler içinde yanışını öfkeli, küçük bir çocuk gibi sıçrayarak izliyordu.

Zarek motoru çalıştırdı ve aracı Mike'a doğru sürdü ama bunu yapmadan önce barakaya bir el bombası atarak Yardımcının orayı kullanmasını engelledi.

Kar aracı, altında titreşirken Mike'ın, söylediklerini anlayabilmesi için atkısını ağzının altına indirdi. "Şehir yedi kilometre ötede," dedi güneyi göstererek. Küçük bir tüp vazelinini Mike'a attı. "Dudaklarına sür ki çatlayıp kanamasınlar."

"Seni öldürmeliydim," diye öfkeyle söylendi Mike.

"Evet, bunu yapmalıydın." Zarek yüzünü örttü ve aracının devrini yükseltti. "Bu arada ormanda kurtlara rastlarsan eğer onlar gerçek kurt, gezinen yırtıcı avcılar değiller. Sürüler halinde ilerlerler, yani birini duyarsan diğerleri de arkasındadır. Sana verebileceğim en iyi tavsiye, bir ağaca tırmanman ve bir ayı gelip ağaca tırmanmaya karar vermeden önce sıkılıp gitmelerini umman."

Zarek aracını çevirdi ve kuzeydoğuya, bir buçuk dönümlük bir ormanın ortasında bulunan kulübesine doğru sürmeye başladı.

Mike'a yaptığından dolayı suçluluk hissetmeliydi ama hissetmedi. Yardımcı önemli bir ders almıştı. Artemis ya da Dionysus ona bir daha bir teklif sunduğunda kabul etmeliydi.

Zarek bileğini çevirerek kar üzerinde ilerleyen araca biraz daha güç verdi.

Eve varmak için hâlâ uzun bir yolu vardı ve zamanı tükeniyordu. Gün ağarmak üzereydi.

Lanet olsun. Mach Z'sini kullanıyor olmalıydı. O şu an bindiği MX Z Rev'den çok daha narin ve hızlıydı ama bunun kadar eğlenceli değildi.

Üşüyordu, acıkmıştı ve yorgundu ve tuhaf olsa da tek isteği tanıdık olduğu şeylere bir an önce dönmekti.

Diğer yardımcıları onu avlamak istiyorlarsa, yolları açıktı. En azından uyarılmıştı.

Ve helikopter ile baraka göz önüne alındığında tedbirini de almıştı.

Eğer onu almak istiyorlarsa onlara şans diliyordu. Şansa ve pek çok takviyeye ihtiyaç duyacaklardı.

Mücadele için sabırsızlanarak kar aracını donmuş toprağın üzerinde hızla sürdü.

Güneş yükselmeden hemen önce izole edilmiş kulübesine vardı. Yokluğunda çok kar yağmıştı ve kapının önünde birikmişti. Kar aracını kulübeye bağlı olan küçük barakaya soktu ve üstünü muşambayla örttü. Aracın ısıtıcısını açmak için fişi taktığında prizde güç olmadığını fark etti, yanında park edilmiş olan Mach için de aynı durum söz konusuydu.

Öfkeyle homurdandı. Lanet olsun. Mach'in motorunun da sıfırın altındaki sıcaklıktan dolayı çatladığından emindi. Dikkatli olmazsa aynı şey MX'in motorunun başına da gelecekti. Zarek hızla dışarı çıkıp güneş tepenin üzerinde belirmeden önce jeneratörleri kontrol etti ve ikisinin de donmuş olduğunu gördü.

Bir tanesini yumruklarken bir kez daha homurdandı. Bu kadar fazlaydı. Görünüşe bakılırsa bugün o ve küçük odun sobası baş başa olacaklardı.

“Harika, gerçekten harika,” diye mırıldandı. Bu, kulübesinin döşemesinde uyumak zorunda kaldığı ilk soğuk uyku değildi. Son olmayacağı da kesindi.

Sadece bu sabah daha kötüydü çünkü geçen haftayı New Orleans’ın ılıman ikliminde geçirmişti. Hava o kadar sıcaktı ki ısıtmayı kullanma ihtiyacı bile duymamıştı.

Ah, orayı nasıl da özlemişti.

Güneş yükselmeden önceki zamanının kritik derecede kısa olduğunu bilerek kar aracına geri döndü ve ısınısını mümkün olduğu kadar koruyabilmek için motorunu parkasına sardı. Ardından eşya torbasını alıp kulübesine girebilmek için kapısının önünü kazmaya gitti.

Kapıdan eğilerek geçti ve başını eğik tutmaya devam etti. Tavan alçaktı, dik durursa başını çarpardı ve dikkatli olmazsa odanın tam ortasında bulunan tavan pervanesi kafasını koparırdı.

Ama alçak tavan gerekliydi. Kışın ortasında ısı son derece değerliydi ve insanın isteyeceği son şey hepsinin üç metrelik bir tavanda toplanmasıydı. Alçak tavan, daha sıcak bir mekân anlamına geliyordu.

Dokuz yüz yıl önce buraya sürüldüğünde bu barınağı yapmasının çok zaman almadığından bahsetmeye gerek yoktu. Gün boyunca bir mağarada uyuyup geceleri çalışmış ve sonunda “Evim, Baktan Evim”i inşa etmişti.

Evet, geri dönmek güzeldi.

Zarek eşya torbasını odun sobasının yanına bıraktı. Sonra zaman zaman kulübesinin kapısına kadar gelen Alaska vahşi hayatını dışarıda bırakmak için dönüp eski moda ahşap civatayı yuvasına yerleştirdi.

Eliyle kıvrımlı taş duvarı yoklayarak geri döndü, küçük kandili ve ona tutturulmuş kibrit kutusunu buldu. Karanlık Avcı gözleri geceye uyumlu olsa da kör karanlıkta göremiyordu. Kapı kapalıyken kulübe tamamıyla mühürleniyordu ve ışığın ahşap duvarlardan geçme ihtimali yoktu.

Kandili yaktı, evini görmek için dönerken soğuktan ürperdi. Buranın her santimini ezbere biliyordu. Duvarlara dizili her bir kitap rafını, onu süsleyen her bir el yapımı çentiği.

Hiçbir zaman fazla mobilyası olmamıştı. İki uzun dolap vardı: biri giysileri, biri de yiyecekleri için. Televizyonu ve kitapları için ayrı bir alçak rafı da vardı ve hepsi buydu.

Eski bir Roma kölesi olarak Zarek bundan fazlasına alışmamıştı. Kulübenin içi o kadar soğuktu ki atkısının altından verdiği nefesin buharını görebiliyordu, küçük odada etrafına bakınırken bilgisayar ve televizyonunu görünce yüzünü ekşitti, ikisi de yeniden kullanmaya başlayabilmesi için çözülmeliydi.

Tabii içlerine nem de girmemeliydi.

Bunu düşünmek istemedi ve arka taraftaki kilere yöneldi, burada sadece konserve kutuları vardı. Ayılar ve kurtların yemek kokusu aldıklarında hemen istenmeyen bir ziyaret yapmaya kalkıştıklarını uzun zaman önce öğrenmişti. Onları öldürmek gibi bir arzusu yoktu çünkü onlar aç ve aptaldı.

Zarek bir kutu etli fasulye ve konserve açacağını alarak yere oturdu. Mike onu New Orleans'tan Fairbanks'e yaptıkları on üç saatlik yolculuk süresince doyurmayı reddetmişti. Zarek'i beslerken onu gün ışığına maruz bırakmak istemediğini öne sürmüştü.

İşin gerçeği bu Yardımcı pisliğin tekiydi ve açlık Zarek'in yeni karşılaştığı bir durum değildi.

"Ah, harika," diye mırıldandı kutuyu açıp fasulyelerin donmuş olduğunu görünce. Buz kıracağını almayı düşündü ama sonra vazgeçti. Buzlu et ve fasulye yiyecek kadar aç değildi.

Nefretle iç geçirdi, sonra kapıyı açıp kutuyu fırlatabildiği kadar uzağa, ormanın içine doğru fırlattı.

Işık içeri girmeden önce kapıyı çarparak kapadı, eşya torbasını karıştırarak cep telefonunu, MP3 çalarını ve dizüstü bilgisayarını buldu. Telefonu ve MP3 çaları donmalarını engellemek için panto-

lonunun içine soktu. Dizüstü bilgisayarını ise odun sobasını yakana kadar kenara koydu.

Odanın diğer köşesine giderek önceden kesip oraya yığıldığı odunlardan alıp sobaya doldurmak üzere geri döndü.

Sobanın küçük demir kapağını açtığı anda durdu.

Sobanın içinde üç yeni doğmuş yavrusuyla duran bir vizon vardı. Anne rahatsız edildikleri için kızdı ve bakışlırlarken tısladı.

Zarek de ona tısladı.

“Dostum, buna inanmıyorum,” diye öfkeyle homurdandı Zarek.

Bu şey, yokluğunda soba bacasından inerek buraya yerleşmiş olmalıydı. Bulduğunda muhtemelen hâlâ sıcaktı ve soba yuva yapması için son derece güvenilir bir yerdi.

“En azından elli küçük arkadaşını da yanında getirseydin de ben de sizden bir palto yapsaydım.”

Hayvan, dişlerini gösterdi.

Zarek kendini kötü hissederek kapağı kapadı ve odunları köşeye geri götürdü. Serserinin tekiydi ama onları dışarı atamazdı. Ölümsüz biri olarak soğuğa dayanabilirdi. Anne ve bebekler ise dayanamazdı.

Dizüstü bilgisayarını alıp sıcak tutmak için paltosunun içine soktu ve yer yatağının durduğu köşeye gitti. Yatarken aslında daha sıcak olan yeraltında uyumayı düşündü ama ne gerek vardı ki?

Gizli bodrumuna ulaşmak için sobayı çekmesi gerekirdi ve bu, anne ile yavruları rahatsız ederdi.

Yılın bu zamanında gündüzler kısaydı. Güneş sadece birkaç saat sonra batacağı ve Zarek bu donmuş, çorak yerde bundan çok daha fazlasına alıştı.

İlk fırsatta kasabaya gidip yeni bir jeneratör ve erzak alacaktı. Yorganları ve kürkleri üzerine çektikten sonra uzun ve yorgun bir nefes verdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranley.org>

“Teşekkür ederim, Zarek.”

Sunshine Runningwolf'un yüzünü hatırlayınca dişlerini sıktı. İri, koyu kahverengi gözleri inanılmaz derecede baştan çıkarıcıydı ve çoğu erkeğin hoşlandığı o sıfır beden modellere hiç benzemiyordu; dolgun ve şekilli bedeninin yakınında olması bile sertleşmesine yetiyordu.

Dostum, fırsatı varken onu ensesinden ısırmalıydı. Kanını neden tatmadığını hâlâ bilmiyordu. Onu şu an bile sıcak tutacağından emindi.

Ah, güzel. Sonsuz pişmanlıklar listesine bir tane daha ekle.

Düşünceleri yeniden Sunshine'a gitti.

Sunshine New Orleans'taki evde Nick'in onu götürmek üzere gelmesini beklerken bir anda karşısında belirmişti.

Siyah saçları örülüydü ve kahverengi gözlerinde dostça bir ifade vardı, daha önce hiç ona öyle bakmamıştı.

“Uzun kalamam. Talon'un uyanıp orada olmadığını fark etmesini istemem ama sen gitmeden önce bizim için yaptıklarından dolayı sana teşekkür etmek istedim.”

Zarek, ona ve Talon'a neden yardım ettiğini hâlâ bilmiyordu. Dionysus ikisini de yok etmek isterken neden ona karşı çıktığını ve onlar için mücadele ettiğini bilmiyordu. Mutlulukları uğruna kendi ölümünü ilan etmişti. Ama dün kıza baktığında nedense buna değdiğini düşünmüştü.

Uykuya dalarken Yardımcılar kulübesini bulup içinde onunla beraber yakıp yıktığında yine değdiğini düşünüp düşünmeyeceğini merak etti.

Bu düşünce homurdanmasına sebep oldu. Ne yani? En azından ölmeden önce birkaç dakika ısınmış olacaktı.

Kar aracının donabileceği bir süre boyunca uyumamış olduğunu umdu. Aksi takdirde kasabaya yapılacak dondurucu ve uzun bir yürüyüş bekliyordu onu.

Döndü ve acıyla yüzünü ekşitti. Dizüstü bilgisayarının üzerine yatmıştı. MP3 çalar ile telefonunun daha rahatsızlık veren yerlerine battığından bahsetmeye gerek bile yoktu.

Dondurucu soğukta titreyerek kendini kalkmaya zorladı ve giysi dolabından bir parka daha aldı.

Havaya uygun bir şekilde giyindikten sonra derme çatma garajına gitti. Dizüstü bilgisayarını, telefonunu ve MP3 çalarını sırt çantasına koyup omzuna astıktan sonra kar aracına bindi ve motoru çalıştırdı.

Neyse ki ilk denemede çalıştı. Yaşasın! Belki de şansı dönüyordu. Uyurken kimse onu kızartmamıştı ve sıcak yemek yiyip buzlarını çözebilmek için Fairbanks'e gidecek kadar benzini vardı.

Bu küçük iyiliklere şükrederek yola çıktı, güneye saptı ve onu medeniyete götürecek olan uzun ve inişli çıkışlı yolda ilerlemeye başladı.

Bunu umursamıyordu. Şu an medeniyete doğru ilerlediği için çok mutluydu.

Zarek saat altıyı biraz geçe kasabaya vardı.

Kar aracını kasaba merkezine yürüme mesafesinde olan Sharon Parker'ın evinin önüne park etti. Eskiden garson olan bu kızla on yıl önce tanışmıştı; onu gecenin bir yarısı çok az kullanılan Kuzey Kutbu'na giden yolun kenarında, bozulan arabasının içinde bulmuştu.

Hava eksi on beş derece civarındaydı ve kız sarınmış olduğu battaniyelerin altında ağılıyordu, yardım gelemenden bebeğiyle birlikte orada öleceğinden korkuyordu. Yedi aylık kızının astımı vardı ve Sharon onu nefes tedavisi için hastaneye götürmüştü ama sigortası ve ödeyecek parası olmadığı için onu geri çevirmişlerdi.

Zarek onları yeniden hastaneye götürmüş ve bebeğin tedavisi için gereken parayı ödemişti. Orada beklerlerken Sharon'ın evinden tahliye edilmek üzere olduğunu ve bir türlü iki yakasını bir araya getiremediğini öğrenmişti.

Sharon'a bir pazarlık önermişti. Ev, araba ve para karşılığında Sharon Fairbanks'e her gelişinde onunla dostça sohbet edecekti ve pişirdiği ev yemeklerinden ne kaldıysa onunla paylaşacaktı.

İşin en güzel yanı da yaz aylarında günde yirmi üç buçuk saat boyunca kulübesinde kapalı kaldığı zamanlarda Sharon postaneye ya da bir dükkâna uğrayıp ona kitaplar ve gereken malzemeleri alıp getiriyor ve kapısının önüne bırakıyordu.

Bu, hayatı boyunca yaptığı en iyi anlaşmaydı.

Sharon ona asla özel sorular sormuyordu, yazın neden kulübesinden ayrılmadığını bile sormamıştı. Maddi desteğine, tuhaf kişiliğini umursamayacak kadar müteşekkirdi olduğu ortadaydı.

Bunun karşılığında Zarek onun kanının tadına bakmamış ve hiçbir zaman özel sorular sormamıştı. Onlar sadece işveren ve işçiydi.

"Zarek?"

Kar aracının ısıtıcısını bağlama işinden başını kaldırdı ve çiftlik evi tarzında inşa edilmiş olan evinin ön kapısından başını çıkaran Sharon'a baktı. Koyu kahverengi saçları bir ay önce onu en son gördüğü halinden biraz daha kısaydı, omuzlarına dökülen küt bir kesime sahipti.

Uzun boylu, zayıf ve son derece çekiciydi, siyah kazak ve kot giymişti. Yerinde başkası olsa muhtemelen şu ana kadar üzerine atlamıştı, hatta dört yıl önce bir gece Sharon ona eğer istiyorsa daha mahrem şeyleri de mutlulukla paylaşabileceğini söylemişti ama Zarek bunu reddetmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://arantey.org>
ların sekse anlam katmak gibi bir eğilimleri vardı.

Zarek'in yoktu. Seks, seksti. Temel ve hayvani. Yiyecek gibi, bedeninin gerek duyduğu bir şeydi.

Peki neden bu kadınlar bacaklarını aralamadan önce ille de sevgi gösterileri istiyorlardı?

Bunu anlamıyordu.

Sharon'la hiçbir zaman ilişkiye girmeyecekti. Onunla seks yapmak hiç gerek duymadığı bir sorundu.

"Zarek, sen misin?"

Atkısını yüzünden indirdi ve seslendi. "Evet, benim."

"İçeri geliyor musun?"

"Birkaç dakikaya dönerim. Gidip bir şeyler almam gerekiyor."

Sharon başıyla onayladıktan sonra içeri girip kapıyı kapadı.

Zarek evin biraz ilerisindeki dükkâna doğru ilerledi. Frank'in Mağazasında her şey vardı. Oldukça geniş bir elektronik eşya ve jeneratör yelpazesine de sahipti. Maalesef bu dükkânı daha uzun bir süre kullanamayacaktı. On beş yıldır sürekli müşteriydi ve Frank yoğun bir adam olmasına rağmen Zarek'in hiç yaşlanmadığını fark etmeye başlamıştı.

Er ya da geç Sharon da bunu fark edecekti ve Zarek ölümlüler dünyasıyla olan bağlantısını kesmek zorunda kalacaktı. Bu, ölümsüzlüğün en büyük dezavantajıydı. Biriyle uzun zaman takılamıyordu, aksi takdirde kim ve ne olduğunu keşfederlerdi. Ve diğer karanlık avcılarının yaptığı gibi kendine hizmet edecek ve kimliğini koruyacak bir yardımcı istediğinde konsey onu hep reddetmişti. Görünüşe bakılırsa itibarı öylesine kötüydü ki kimse ona yardım etme görevini üstlenmek istemiyordu.

İyi. Zaten kimseye ihtiyacı yoktu.

Zarek dükkâna girdi, gözlüğünü ve eldivenlerini çıkarıp çekti. Ücretsiz PDF E-kitaplar Arşivi için <http://naniye.org> elemanlarından biriyle konuşmasını duydu.

“Dinle evlat. Biraz garip bir adamdır ama ona karşı nazik olacaksın, anladın mı beni? Bu dükkâna bir servet bırakıyor ve ne kadar korkunç görüldüğü umurunda bile değil, ona karşı kibar olacaksın.”

İkisi birden arkadan çıktılar. Frank ona bakmak için durdu.

Zarek de ona baktı. Frank onu keçi sakalıyla ya da tamamen sakallı olarak görmeye alışmıştı, kulağındaki kabzası üzerinde çapraz kemikler bulunan bir kafatasından oluşan kılıç şeklindeki küpesine ve sol elindeki gümüş pençelere. New Orleans’a gittiğinde Acheron’un vazgeçmesini istediği üç şeye.

Sakalsız nasıl görüldüğünün farkındaydı ve bundan nefret ediyordu. En azından kendine aynada bakmak zorunda değildi. Karanlık avcılar diledikleri anda görüntülerini yansıtabilirlerdi.

Zarek bunu yapmayı hiç istememişti.

Yaşlı adam yüzünde dostluktan çok alışkanlık olan bir tebessümle ona doğru ilerledi. Fairbanks’te yaşayanlar her ne kadar samimi insanlar olsalar da yine de Zarek’le aralarında bir mesafe olmasını tercih ediyorlardı.

İnsanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı.

“Bugün senin için ne yapabilirim?” diye sordu Frank.

Zarek onu merakla izleyen genç çocuğa baktı. “Yeni bir jeneratöre ihtiyacım var.”

Frank sıkıdığı dişlerinin arasından nefes alınca Zarek başına geleceği anladı. “Bu konuda küçük bir sorun olabilir.”

Frank hep bunu söylerdi. Zarek’in ihtiyaç duyduğu şey her ne olursa olsun onu elde etmekte bir sorun yaşanırdı ve Zarek hep en yüksek bedeli öderdi.

Frank beyaz sakallarını kaşıdı. “Elimde sadece bir tane kaldı ve onun da yarına kadar Wallaby’ye gönderilmesi lazım.”

Tabii tabii.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Zarek bu gece Frank'le bu pazarlık oyununu oynayamayacak kadar yorgundu. Şu an evine elektrik sağlamak için her şeyi ödemeye hazırdı. "Eğer benim almama izin verirsen sana fazladan altı bin daha öderim."

Frank kaşlarını çatarak sakalını kaşımaya devam etti. "Tamam ama başka bir sorun daha var. Wallaby onu gerçekten istiyor."

"On bin, Frank ve onu bir saat içerisinde Sharon'ın evine gönderirsen iki bin daha alacaksın."

Frank'in yüzü parladı. "Tony, onu duydun, jeneratörünü pakette." Yaşlı adamın gözlerindeki parlıltı neredeyse dostaneydi. "Başka bir şey lazım mı?"

Zarek başını iki yana salladı ve dükkândan ayrıldı.

Sharon'ın evine doğru yürürken her yerini ısıran rüzgârları yok saymak için elinden geleni yaptı.

Kapıyı omzuyla açıp içeri girmeden önce vurdu. Tuhaf bir şekilde oturma odası boştu. Gecenin bu saatinde Sharon'ın kızı Trixie genellikle çığlıklar atıp, oyunlar oynayarak ortalıkta koşturur ya da yoğun itirazlar eşliğinde ödevini yapıyor olurdu. Arka odalardan bile sesi gelmiyordu.

Bir an için Yardımcıların onu bulduğunu düşündü ama bu saçmaydı. Kimse Sharon'ı bilmiyordu. Zarek bu konuyu Yardımcılar Konseyi ya da diğer karanlık avcılarla paylaşmamıştı.

"Hey, Sharon?" diye seslendi. "Her şey yolunda mı?"

Sharon mutfağın olduğu koridorda yavaşça ilerledi. "Döndün."

Zarek'in içini kötü bir his kapladı. Ters bir şeyler vardı. Hissedebiliyordu. Sharon asabi görünüyordu.

"Evet. Bir terslik mi var? Bir buluşmayı falan engellemedim, değil mi?"

Ve hemen ardından duydu. Bu, mutfaktan çıkan bir adamın hızlı soluklarıydı.

Adam ağır adımlarla koridora çıktı, sabırla avını izleyen bir yırtıcıya benziyordu.

Koridorda Sharon'ın arkasında durunca Zarek kaşlarını çatı. Zarek'ten sadece birkaç santim kısaydı, uzun kahverengi saçları atkuyruğu yapılımtı ve üzerinde batılılara has bir trençkot vardı. Adamın etrafında ölümcül bir aura vardı ve gözleri bulunduğu anda Zarek ihanete uğradığını anladı. O da bir Karanlık Avcıydı.

Ve binlerce Karanlık Avcı arasında Sharon ile onu bilen bir Karanlık Avcı vardı.

Zarek kendi aptallığına küfretti.

Karanlık Avcı başını ona doğru eğdi. "Z," dedi Zarek'in o çok iyi bildiği güneyle aksanıyla. "Konuşmamız gerekiyor."

Zarek, Sharon ile Sundown'a bakarken nefes alamadı. Sundown iki bin küsur yıllık hayatında, açıldığı tek kişiydi.

Ve Sundown'ın neden burada olduğunu biliyordu.

Zarek'i tek tanıyan Sundown'dı. Evlerini, alışkanlıklarını.

Onu en iyi dostundan başka kim avlayabilirdi?

"Ne hakkında konuşacağız?" diye sordu alçak sesle, gözlerini kısarak.

Sundown korumak istercesine Sharon'ın önüne geçti. Zarek'in onu inciteceğini bir an için bile düşünmüş olması ona acı verdi. "Neden burada olduğumu bildiğini düşünüyorum, Z."

Evet, tamam, biliyordu. Sundown'ın ondan ne istediğini tam olarak biliyordu. Çabuk ve temiz bir ölüm, böylelikle Sundown Artemis ile Acheron'a dünyada her şeyin yeniden yoluna girdiğini bildirecek ve sonra da bu kovboy, Reno'daki yuvasına geri dönecekti.

Ama Zarek infazını bir kez sessizce kabullenmişti. Bu kez hayatı için savaşıyordu.

"Unut bunu, Jess," dedi Sundown'a gerçek adıyla hitap ederek.

Kırmızı döndü ve kapıya koştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Zarek, Sundown onu yakalayıp durdurmadan önce bahçeye ulaşmayı başardı. Ona sivri dişlerini gösterdi ama Jess bunu umursamadı.

Zarek onun midesine güçlü bir yumruk attı ve kuvvetli darbeye Jess arkaya doğru tökezlerken Zarek de dizüstü düştü. Ne zaman bir Karanlık Avcı diğerine saldırsa, saldırıda bulunan Karanlık Avcı darbeyi alanın on kat daha fazlasını hissedirdi. Bunu önlemenin tek yolu Artemis'in bu yasağı kaldırmasıydı. Artemis'in bunu Jess'ten kaldırmamış olduğunu umdu.

Zarek acıyla nefes almaya çalışırken ayağa kalkmaya çalıştı. Jess'in aksine, fiziksel acı son derece alışıktığı bir şeydi.

Ama çok uzaklaşmadan karanlığın içinde Mike ve diğer üç Yardımcıyı gördü. Karanlık Avcı için silahlı olduklarını bildiren kararlı adımlarla üzerine doğru geliyorlardı.

"Onu bana bırakın," diye emretti Sundown.

Onu duymazdan gelerek yollarına devam ettiler.

Zarek hızla dönerek kar aracına gitti ve motorunun parçalanmış olduğunu gördü. O Frank'in dükkânındayken bunu yaptıkları aşıkardı.

Lanet olsun. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti?

Kasabaya gitmek zorunda kalsın diye jeneratörlerini bozmuş olmalıydılar. Onu avcılarının vahşi hayvanlara yaptıkları gibi ormandan dışarı çekmişlerdi.

Güzel. İzini sürecektir bir hayvan arıyorlarsa tam karşılarında.

Ellerini öne uzattı ve telekinezi gücünü kullanarak Yardımcıların ayaklarının yerden kesilmelerini sağladı.

Kendine yeniden zarar vermek istemeyerek Jess'den kaçtı ve şehre doğru koşmaya başladı.

Çok fazla uzaklaşmadan karşısına başka Yardımcılar çıktı ve üzerine ateş açtılar.

Kurşunlar tenini yırtarak bedenine saplanıyordu. Zarek tısladı ve daydı. Ayağına tökezledi.

Yine de koşmaya devam etti.

Başka şansı yoktu.

Düşerse onu parçalayacaklardı, hayatı berbattı ama bir Gölge olmaya hiç niyeti yoktu. Onlara kendini öldürtme tatminini de yaşatmayacaktı.

Binanın köşesini döndü.

Tam ortadan bir şey ona çarptı.

Tepetaklak yere düşerken canı çok acıyordu. Sırtüstü yatarken nefesi tamamıyla kesildi.

Soğuk, merhametsiz gözleri olan bir karaltı tepesinde duruyordu. En az bir doksan boyundaydı ve hiç dünyevi olmayan bir eril mükemmelliğe sahipti. Açık sarı saçları ve kahverengi gözleri vardı, gülümsediği anda Zarek'inkilerle aynı olan sivri bir çift dişi parladı.

"Nesin sen?" diye sordu Zarek, bu yabancının her ne kadar benziyor olsa da bir Daimon ya da Apollite olmadığını bilerek.

"Ben Thanatos'um, Karanlık Avcı," dedi adam Klasik Yunançada "ölüm" anlamına gelen adını söyleyerek. "Ve seni öldürmek için buradayım."

Zarek'i paltosundan yakaladı ve bir bez bebek gibi karşıdaki binaya fırlattı.

Zarek duvara çarparak yere kaydı. Bedeni öylesine incinmişti ki emekleyerek canavardan kaçmaya çalışırken kolları ve bacakları titriyordu.

Zarek durdu. "Bir kez daha bu şekilde ölmeyeceğim," diye söyledi. Kesilmeyi bekleyen korkak bir hayvan gibi karın üstü durarak olmayacaktı bu.

Dövülen değersiz bir köle gibi.

Ücretsiz PDF E-kitap Arşivi: <https://trantey.org>
yüzleşmek üzere Thanatos'a döndü.

Yaratık gülümsedi. “Omurgalısın. Çok severim. Ama içindeki iliği emmeyi sevdiğim kadar değil.”

Zarek ona uzandı ve kolunu yakaladı. “Ben ne severim bilir misin?” Yaratığın kolunu ısırdı ve onu boynundan yakaladı. “Son nefesini veren Daimon’ların çıkardığı sesi.”

Thanatos güldü. Sesi şeytani ve buz gibiydi. “Beni öldüremezsin, Karanlık Avcı. Senden çok daha ölümsüzüm.”

Thanatos’un kolu son hızla iyileşince Zarek’in ağzı açık kaldı.

“Nesin sen?” diye yeniden sordu Zarek.

“Söyledim ya. Ben Ölümüm ve kimse ölümü yenemez ya da ondan kaçamaz.”

Lanet olsun. Şimdi hapı yutmuştu.

Ama öylece mağlup olmayacaktı. Ölüm onu alabilirdi ama bu pislik yine de bunun için uğraşacaktı.

“Sen bilirsin,” dedi Zarek küçükken sayısız şekilde kamçılanmaya alışmış olmanın verdiği gerçeküstü bir sükûnetle. “Pek çok kişi, onlara bu şekilde yaklaştığında korkudan altına yapıyordur. Ama şunu da biliyor musun, Sayın Bay Korkunç-olmak-istiyorum-ve-maalesef-değilim? Ben öyle biri değilim. Ben bir Karanlık Avcıyım ve senin bu numaraların bana sökmez.”

Tüm güçlerini elinde topladı ve Thanatos’un karın boşluğuna son derece güçlü bir darbe savurdu. Yaratık geriye doğru sendeledi.

“Burada durup seninle oynayabilirim.” Thanatos’a geriletken bir darbe daha gönderdi. “Ama seni bu sefaletten kurtaracağım.”

Bir darbe daha vuramadan önce arkasında bir av tüfeği patladı. Zarek şarapnelin bedenine girdiğini ve kalbini birkaç milimle

Thanatos onu boynundan yakaladı ve parmak uçlarında durmakta zorlanacak bir şekilde yukarı doğru kaldırdı. "Daha iyisi, neden ben seninkine son vermiyorum?"

Zarek nefes almaya çabalarken acıyla gülümsedi, dudağının kenarından kan sızdığını hissetti. Metalik tadı ağzını kapladı. Yaralanmıştı ama yılmamıştı.

Daimon'a küçümseyerek gülümsedi ve pisliğin takımlarına bir diz attı.

Daimon iki büklüm oldu. Zarek yeniden koşmaya başladı, Daimon'dan. Yardımcılardan ve polisten kaçıyordu ama eski hızına ulaşması mümkün değildi.

Acı, görüşünü bulandırıyordu. Koştukça canı daha da çok yanıyordu.

Bedeninin acısı dayanılmazdı.

Çocukken yediği dayakların hiçbiri canını bu kadar acıtmamıştı. Devam etmeyi nasıl başardığını bilemiyordu. Sadece içinde bir parçası yere yatıp onlara teslim olmayı reddediyordu.

İzini kaybettirmiş miydi yoksa hemen arkasından geliyorlar mıydı emin değildi. Kulaklarındaki uğultudan dolayı bunu anlaması imkânsızdı.

Zihni karıştı, yavaşladı, tökezleyerek gidebildiği kadar ilerledi.

Karla kaplı yere düştü.

Diğerlerinin onu yakalamasını bekleyerek öylece yattı. Thanatos'un başladığı işi bitirmesini bekledi ama saniyeler ilerledikçe izini kaybettirmiş olması gerektiğini düşündü.

Rahatlayarak ayağa kalkmaya çalıştı.

Başaramadı. Bedeni artık onunla işbirliği yapmıyordu. Yapabildiği tek şey yerde üç adım daha emeklemek oldu ve tam o sırada karşısındaki büyük kulübe tarzı evi fark etti.

Sıcak ve sevinçli görünüyordu, kapıya kadar varsa içeriden biri ona yardım edebilirdi.

Bu düşünceye acı acı güldü.

Kimse ona yardım etmemişti.

Bir kez bile.

Hayır, bu onun kaderiydi. Bununla savaşmanın bir anlamı yoktu ve doğrusu dünyada tek başına savaşmaktan çok yorulmuştu.

Gözlerini kapayıp derin, hırıltılı bir nefes aldı ve kaçınılmazı beklemeye başladı.

Üçüncü Bölüm

Astrid “misafirinin” yaralarını kontrol ederken yatağın kenarına oturdu. Adam dört gündür bilinçsiz bir halde orada yatarken ona bakıyordu.

Ellerinin altındaki kaslar sert ve güçlüydü ama onları göremiyordu. *Adamı* göremiyordu.

Birini yargılamaya gönderildiğinde görüşü kapanıyordu. Gözler aldatıcı olabilirdi. Her şeyi diğer duyulardan çok daha farklı bir şekilde yargılayabilirlerdi.

Astrid her zaman tarafsız olmak zorundaydı ama bu kez hiç de öyle hissetmiyordu.

Kaç kez açık yürekli davranmış ve kandırılmıştı?

En kötü davası Miles'dı. Emir almaktan bıkmış bir Karanlık Avcı'ydı, çekici ve eğlenceliydi. Canlılığı ve her şeyi bir oyuna çevirebilme yeteneğiyle Astrid'in gözlerini kamaştırmıştı. Ne zaman adamın sınırlarını zorlamaya kalkışsa, testlerine gülüp geçmiş ve uyumlu biri olduğunu göstermişti.

Son derece dengeli ve mükemmel bir adam gibi görünmüştü. Bir süre sonra bu adama âşık olduğunu bile sanmıştı.

Sonunda adam onu öldürmeye kalkışmıştı. Çok ahlaksız ve acımasızdı. Soğuk. Duygusuz. Sadece kendini seviyordu ve pisliğin

tekiydi, ona göre insanlar ona zarar vermişti, o da insanlara istediğini yapabiliirdi.

Astrid'in Karanlık Avcılar'la en büyük sorunu buydu. Onlar, genellikle pislğin içinden çıkarılan insanlardı. Beşikten mezara kadar hep diğerleri tarafından hor görülen, dünyaya düşman olan insanlar. Artemis onları dönüştürürken bunu asla göz önünde bulundurmazdı. Onun tek düşüncesi Acheron'un emrine verilecek asker sağlamaktı. Artemis onları dönüştürdükten sonra yapacaklarını umursamaz ve onları izleme ve koruma görevini başkalarına bırakırdı.

En azından Artemis'in çizdiği sınırlar aşılanı kadar. Bunun ardından Tanrıça onların yargılanıp yok edilmeleri telaşına kapılırdı. Bir kanıt yoktu ama Astrid, Artemis'in bu protokole sırf Acheron'un ona kızmasını engellemek için uyduğunu düşünüyordu.

Astrid yüzyıllar boyunca bir Karanlık Avcı'nın yaşaması için bir sebep bulmak üzere pek çok kez çağırılmıştı.

Hiçbir zaman bulamamıştı. Bir kez bile. Yargıladığı herkes tehlikeliydi. İnsanlık adına peşlerine düştükleri Daimon'lardan çok daha tehlikeliydiler.

Olympos adaleti insanlığın adalet sistemi gibi çalışmıyordu. Masumiyet varsayımı söz konusu değildi.

Olympos'ta biri suçlandığında sanık, merhamet görmeye değer biri olduğunu kanıtlamak zorundaydı.

Bugüne kadar kimse kanıtlayamamıştı.

Astrid'in affetmeye en çok yaklaştığı kişi Miles olmuştu ve bunun ne kadar yanlış olduğunu görmüştü. Onu masum ilan edip yeniden yeryüzünde serbest bırakmaya ne kadar yaklaştığını görmek dehşete kapılmasına sebep olmuştu.

Bu deneyim, bardağı taşıran son damla olmuştu. O günden sonra kendini herkesten uzaklaştırmıştı.

Bir erkeğin güzelliğinin ya da cazibesinin onu bir daha kandırmasına izin vermeyecekti. Şu anki işi yatağında yatmakta olan adamın yüreğine ulaşmaktı.

Gerçi Artemis, Zarek'in yüreği olmadığını söylemişti. Acheron ise hiçbir şey söylememişti. Astrid'e delici gözlerle bakarak onun doğru şeyi yapacağına güvendiğini ima etmişti.

Peki ama doğru olan neydi?

"Uyan, Zarek," diye fısıldadı. "Kendini kurtarmak için sadece on günün kaldı."

Zarek tarifi imkânsız acılarla uyandı, bir şamar oğlanı ve köle olarak yaşadığı acımasız geçmişini düşününce buna inanamıyordu. Özellikle bir insan olarak yaşarken acı, hayatının vazgeçilmeziydi.

Başı zonkluyordu, altındaki sert zemini ve soğuk karı hissetmek için kıpırdandı. Tam tersine inanılmaz bir sıcaklıkla karşılaştı.

Öldüm, diye düşündü alaycı bir şekilde.

Rüyalarında bile hiç *bu kadar* ısınmamıştı.

Gözlerini kırpıştırarak açtığında şöminede yanan ateşi ve üzerine bir dağ gibi yığılmış yorganları gördü, canlıydı ve birinin yatak odasında yatıyordu.

Etrafına bakındı, toprak tonlarıyla döşenmişti: Açık pembe, ten rengi, kahverengi ve koyu yeşil. Kütük kulübenin duvarlarına bakılırsa burada yaşayan kişi kendini rustik bir evde hissetmek istemişti ama aynı zamanda çok iyi bir izolasyon yapacak paraya da sahipti, içerisi sıcaktı, esintili ya da soğuk değildi.

Yatağı on dokuzuncu yüzyıl sonlarındaki geniş ve pahalı demir ferforje yataklardandı. Solunda küçük bir komodin vardı ve üzerinde eski model bir sürahi ile bir leğen duruyordu. Buranın sahibi her kimse çok zengindi.

Zarek zenginlerden *nefret ederdi*.
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
Sasha?

30 Şeytanın Dansı

Zarek bu yumuşak ve melodik sesi duyunca kaşlarını çatdı. Bir kadın sesi. Koridorun sonunda başka bir odadaydı, Zarek kafatasında duyduğu acıdan dolayı onun yerini tam olarak belirleyemiyordu.

Bir köpeğin hafifçe sızlanışını duydu.

"Ah, kes şunu," diye azarladı kadın nazık bir sesle. "Duygularını incitmedim, değil mi?"

Kendisine ne olduğunu anlamaya çalışan Zarek'in kaşları iyice çatıldı. Jess ve diğerleri peşindelerdi ve bir evin önünde yere düşmüştü.

Evden biri onu bulup içeri sürüklemiş olmalıydı ama neden böyle bir zahmete katlandığını anlayamadı.

Çok da önemli değildi. Jess ile Thanatos peşine düşeceklerdi ve nerede olduğunu anlamak için profesör olmalarına gerek yoktu, özellikle de kaçarken ne kadar kan kaybettiği göz önüne alınınca.

Yani buradan bir an önce gitmeliydi. Jess ona yardım edenlere bir şey yapmazdı ama Thanatos için aynı şeyi söylemek mümkün değildi.

Yanan köyü hatırladı. Ölen insanların korkunç görüntülerini...

Zarek bu anıyla irkildi, neden şimdi aklına gelmişti?

Bu, Thanatos'un neler yapabileceğine dair bir uyarı diye düşündü, buradan hemen gitmesi gerektiğine dair bir uyarıydı. Ona iyilik yapan birinin incinmesini istemiyordu.

Bir kez daha olmaz.

Bedenindeki acıları unutmaya gayret ederek yavaşça doğruldu.

Köpek anında odasına geldi.

Ama o bir köpek değildi, yatağının yanında durup ona hırlayınca bunu fark etti. O, iri, beyaz bir kurttu. Zarek'ten nefret ediyor gibiydi.

"Geri çekil, Scooby," diye terslendi. "Senden çok daha büyük ve iri kurtlardan kendime çizme yaptım ben."

Kurt söylediklerini anlamış ve ona kanıtlamasını istiyormuş gibi dişlerini göstermeye devam etti.

"Sasha?"

Kadın kapının eşiğinde belirince Zarek donakaldı.

Lanet olsun...

İnanılmazdı. Uzun sarı saçları bal rengindeydi ve yumuşak dalgalar halinde ince omuzlarına dökülüyordu. Beyaz tenliydi, Alaska'nın sert ikliminden mükemmel bir şekilde korunmuş pembe yanakları ve dudakları vardı. Boyu bir seksene yakındı, beyaz bir kazak ve kot giymişti.

Gözleri açık, çok açık bir maviydi. İlk bakışta renksiz gibi duruyorlardı. Ellerini öne uzatıp yavaş adımlarla ilerleyerek kurda doğru yönelmeye çalıştığında onun kör olduğunu anladı.

Kurt, Zarek'e iki kez havladıktan sonra sahibesine döndü.

"İşte buradasın," diye fısıldadı kadın kurdu sevmek için diz çökerek. "Havlamamalısn, Sasha. Misafirimizi uyandıracaksın."

"Uyandım ve bu yüzden havladığından eminim."

Kadın başını çevirdi, onu görmeye çalışır gibi bir hali vardı. "Özür dilerim. Çok fazla gelenimiz olmaz ve Sasha yabancılara karşı pek sosyal davranışlar sergilemez."

"İnan bana bu hissi çok iyi bilirim."

Kadın yeniden ellerini öne uzatarak yatağa doğru geldi. "Nasıl-sın?" diye sordu yerini bulup omzunu okşayarak.

Zarek tenine değen sıcak elin hissettirdiği duygu karşısında yüzünü buruşturdu. Nazikti. Yakıcı. Ve çok yabancı olan bir yanını acıyordu. Ama en kötüsü, kasıklarını zorluyordu. Geriyordu.

Kimsenin ona dokunmasına katlanamazdı.

"Bunu yapmamı tercih ederim."

"Neyi?" diye sordu kadın.

"Bana dokunmanı."

Kadın yavaşça geri çekildi ve gözlerini kırptırdı, bu bir refleks-ten çok alışkanlığa benziyordu. "Ben dokunarak görebiliyorum," dedi usulca. "Eğer sana dokunmazsam tamamiyle körüm."

“Eh, hepimizin sorunları var elbette.” Telaşla yatağın diğer ucuna kaçtı ve ayağa kalktı. Deri pantolonu ve birkaç bandaj dışında çıplaktı. Kadın onu soyup yaralarını tedavi etmiş olmalıydı. Bu kendini oldukça garip hissetmesine sebep oldu. Daha önce yaralandığında kimse ona bakmaya tenezzül etmemişti.

Bu kadın niye yapmıştı?

New Orleans'ta yaralandığında Acheron ile Nick bile onu yalnız bırakmışlardı. Yalnızca tek başına iyileşsin diye onu eve götürmeyi teklif etmişlerdi.

Onlara karşı öylesine düşmanlık göstermemiş olsa aslında fazlasını da teklif ederlerdi ama düşmanlık, en iyi olduğu konuydu.

Zarek giysilerini camın önündeki sallanan koltuğun üzerinde katlı buldu. Kaslarının acı dolu isyanına rağmen giyinmeye başladı. Uykudayken Karanlık Avcı güçleri iyileşmesine yardımcı olmuştu ama Düş Avcılarının yardımıyla iyileşebileceği kadar çok iyileşmemişti. Onlar yaralı Karanlık Avcılar'ı uykuları sırasında iyileştirirlerdi ama Zarek'e asla gelmezlerdi.

Herkesi korkuttuğu gibi onları da korkutmuştu.

Böylelikle burnundan solumayı ve acıyla baş etmeyi öğrenmişti, ki bu onun için iyiydi. İnsanları sevmiyordu, ölümlü ya da ölümsüz, yakınında olmamalıydılar.

Hayat, yalnızken daha iyiydi.

Tüfekten çıkan kurşunun gömleğinin arkasında açtığı deliği görünce yüzünü eksitti.

Evet, yalnız olmak kesinlikle çok daha iyiydi. “Dostunun” aksine istese bile kendini sırtından vuramazdı.

“Ayakta mısın?” diye sordu kadın, sesi şaşkındı. “Giyiniyor musun?”

“Hayır,” dedi Zarek huzursuzlanarak. “Halına işiyorum. Sence ne yapıyor olabilirim?”

“Ben körüm. Tek bildiğim halımın üzerine işediğin, bu arada bilgin olsun, o kıymetli bir halı bu yüzden şaka yaptığını umuyorum.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Verdiği bu cevap Zarek'in hoşuna gitti. Zeki ve hazırcevaptı. Bunu sevmiştir.

Ama kaybedecek zamanı yoktu. "Bak hanımefendi, beni buraya nasıl getirdiğini bilmiyorum ama müteşekkirim. Yine de gitmek zorundayım. Gitmezsem, inan bana çok üzülürsün."

Kadın onun düşmanca sözlerinin ardından yataktan uzaklaştı ve Zarek işte o zaman ona hırladığını fark etti.

"Dışarıda çok kötü bir tipi fırtınası var," dedi kadın, sesi biraz önceki kadar dostça değildi. "Bir süre kimse hiçbir yere gidemez."

Zarek pencereyi örten perdeyi aralayana kadar buna inanmadı. Kar öyle hızlı yağıyordu ki beyaz bir duvar gibi görünüyordu.

Kısık sesle bir küfür savurdu. Sonra daha yüksek bir sesle, "Ne zamandır sürüyor?" diye sordu.

"Son birkaç saattir."

Orada mahsur kaldığını anlayınca dişlerini gıcırdattı.

Bu kadınla.

Bu gerçekten de hiç iyi değildi ama en azından diğerlerinin izini sürmesine engel olacaktı. Şans eseri kar, izlerini silebilirdi ayrıca Jess'in soğuktan nefret ettiğini de biliyordu.

Thanatos'a gelince, ona verilen ada, kullandığı dile ve görüntüsüne bakınca Zarek onun da antik dönemden bir Akdenizli olduğunu düşünmüştü, yani Zarek hâlâ ikisine karşı avantajlı durumdaydı. Yüzyıllar önce karda hızlı hareket etmeyi ve nelerden sakınması gerektiğini öğrenmişti.

Alaska'da dokuz yüz yıl yaşamanın karşılığını bir gün alacağını kim bilebilirdi?

"Nasıl ayağa kalkıp hareket edebiliyorsun?"

Kadının sorusu irkilmesine sebep oldu. "Pardon?"

"Seni birkaç gün önce buraya getirdiğimde ciddi şekilde yaralanmıştın. Şimdi nasıl hareket edebiliyorsun?"

“Birkaç gün mü?” diye sordu Zarek, kadının sözleri afallamasına sebep olmuştu. Elini yüzüne götürünce sakallarının uzamış olduğunu fark etti. Lanet olsun. *Günler* olmuştu. “Kaç gün?”

“Yaklaşık beş.”

Kalbi çarpmaya başladı. Dört gündür buradaydı ve onu bulamamışlar mıydı? Bu nasıl mümkün olabilmişti?

Kaşlarını çattı. Bir şeyler yanıltı.

“Sırtında bir kurşun yarası olduğunu hissettiğimi sanmıştım.”

Gömleğinin arkasındaki deliği yok sayarak siyah fanilasını başından geçirdi. Onu vuranın Jess olduğundan emindi. Kovboylar çifte kullanmayı severdi. Tek tesellisi Jess’in de canının onunki kadar yandığıydı. Tabii Artemis yasağını kaldırmadıysa. Kaldırdıysa o pislik mutluluktan başka bir şey hissetmemişti.

“O bir kurşun yarası değildi,” diye yalan söyledi. “Sadece düştüm.”

“Alınma ama o tür yaraların olması için Everest Dağı’ndan düşmen gerekir.”

“Peki, belki bir dahaki sefere tırmanma takımlarımı yanıma almayı unutmam.”

Kadın kaşlarını çattı. “Benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır,” diye cevapladı dürüstçe. “Olanları konuşmak istemiyorum.”

Astrid, hırlamadan konuşmayı başaramıyormuş gibi duran bu öfkeli adamı daha iyi algılamaya çalışırken başıyla onayladı. Uyanıkken hiç de hoş değildi.

Sasha onu bulduğunda neredeyse ölü sayılırdı. Kimse böylesine dövülüp vurulmamalı ve ardından da o şekilde ölüme terk edilmemeliydi.

Yardımcılar ne yapmaya çalışmıştı?

Bu yabani Karanlık Avcı’nın sadece dört günlük bir dinlenmenin ardından yaza kalkışından önce çok sıkılmıştı.

İnsanlığı korumak adına yemin etmiş birine yapılan bu muamele son derece yakışsız ve insanlık dışıydı. Zarek'i bir insan bulmuş olsa onların bu dikkatsizliği yüzünden adamın başı daha da derde girecek ve insanlar onun ölümsüz olduğunu öğrenecekti.

Bunu kesinlikle Acheron'a rapor edecekti.

Ama bunu daha sonra yapacaktı. Şu an için Zarek ayağa kalkmıştı ve hareket edebiliyordu. Ölümsüz yaşamı ya da ölümü Astrid'in ellerindeydi, onu tam anlamıyla inceleyip nasıl bir adam olduğunu öğrenmeye kararlıydı.

İçinde en ufak bir merhamet ya da şefkat kalmış mıydı yoksa adam da onun olduğu kadar boş muydu?

Görevi Zarek'i öfkeliendirecek şeyleri bulup uygulamaktı. Onu sonuna kadar zorlayacak ve bunun sonunda neler yaptığını görecek.

Adam kendini kontrol altında tutmayı başarsa o zaman onun güvenli ve akli başında biri olduğu kararına varacaktı.

Eğer deliye döner ve bir şekilde Astrid'e zarar vermeye kalkarsa o zaman suçlu olduğuna karar verecekti ve adam ölecekti.

Hadi, sınav başlasın...

Zarek hakkında şu ana kadar öğrendiği çok az şeyi aklından geçirdi. İnsanlarla konuşmayı sevmiyordu. Zenginleri sevmiyordu.

En çok da dokunulmaktan ve emir almaktan hoşlanmıyordu.

Bir sohbet konusu açarak başlamaya karar verdi.

"Saçın ne renk?" diye sordu Astrid. Bu zararsız soru onun saçlarındaki kanı temizlerken hissettiklerinin zihninde canlanmasına sebep oldu.

Saçları yumuşak ve düzdü. Okşarken parmaklarının altından kayıyordu. Aldığı histen onların ne çok kısa ne de çok uzun olmadıklarını biliyordu, şekillendirildiğinde muhtemelen tam omuz hizasındaydı.

"Efendim?" Sorusuna şaşırması gibiydi ve ilk kez hırlar gibi

Güzel bir sesi vardı. Tok ve derin. Yunan aksanı vardı ve her konuştuğunda Astrid içinde garip bir ürperti hissediyordu. Sesi böylesine doğuştan erillğe sahip olan bir erkekle daha önce hiç karşılaşmamıştı?

“Saçın,” diye tekrarladı. “Ne renk olduğunu merak ettim.”

“Neden umursuyorsun?” diye sordu Zarek saldırgan bir tavırla.

Astrid omuz silkti. “Sadece merak. Zamanın çoğunu yalnız başıma geçiriyorum ve renkleri bile neredeyse unuttum, onları zihnimde canlandırmaya uğraşıyorum. Bir zamanlar kız kardeşim Cloie bana bir kitap vermişti orada her rengin bir dokusu ve hissi olduğu yazıyordu. Örneğin kırmızı, ateşli ve engebeliymiş.”

Zarek kaşlarını çatarak ona baktı. Tuhaf bir sohbetti ama yalnız bir insanın her kimle ve her ne konuda olursa olsun konuşma ihtiyacı duyduğunu anlayacak kadar tek başına yaşamıştı. “Siyah.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Öyle mi?” diye sordu Zarek kendine engel olamadan.

Kadın yatağın çevresinden dolaşp ona yaklaşıırken başıyla onayladı. Bedenlerinin neredeyse birbirine dokunacağı bir yakınlıkta durdu. Zarek ona dokunmak için garip bir dürtü hissetti. Teninin görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını anlamak için.

Tanrılar adına, kadın çok güzeldi.

Uzun boyluydu ve kıvrımlı bir bedene sahipti, göğüsleri tam avuçluktı. Bir kadını becermesinden bu yana çok uzun bir zaman geçmişti. Kanını tatmadan birine bu kadar yakınlaşması neredeyse ebediyet kadar önceydi.

Şu an onunkini tadabilirdi. Onu içerken kalp atışlarını dudaklarında hissedip tüm duygularının içini doldurmasını, içindeki acı ve uyuşukluğun yerini almasını sağlayabilirdi.

İnsan kanı içmek yasaktı ama ona haz veren tek şey buydu. İçindeki acıyı gömen, ona umut ve hayaller veren tek şeydi.

Kendini insan gibi hissetmesini sağlayan tek şey.

Ve kendini insan gibi hissetmek istiyordu.

Onu hissetmek istiyordu.

“Saçların serin ve ipeksi,” dedi kadın usulca. “Kadife gibi.”

Kadının sözleri penisinin ihtiyaç ve arzuyla gerilmesine sebep oldu.

Serin ve ipeksi.

Bu sözler kadının bacaklarının bacaklarına sürtündüğünü düşünmesine sebep oldu. Poposunu ve uyluklarını saran o narin, dişini. İçine girip çıkarken bacaklarına dokunuşunun yaşatacağı hissi.

Nefesi hırıldadı, soluk renkli dar kotunu uzun bacaklarından aşağı indirmeyi ve onları aralamayı hayal etti. Elini kısa, tüylerinin arasına sokup en mahrem yerine dokunmayı, kadın kulağına mırıldanıp ona sürtünürken tatlı suları akana kadar onu okşamayı.

Onu arkalarında duran yatağa yatırıp o sıcak ıslaklığına girmenin ve birlikte zirveye ulaşmanın nasıl olacağını düşündü.

Dudaklarını bedeninde hissetmeyi.

Erkekliğini saran ellerini.

Kadın ona dokunmak üzere uzandı.

Fantezilerinden dolayı kıpırdamayı bile başaramayan Zarek, kadın elini omzuna koyduğunda öylece durdu. Kadın, duman ve gül kokuları içine nüfuz etti, eğilip yüzünü o krema gibi tene gömmek ve tatlı kokusunu içine çekmek için inanılmaz bir ihtiyaç duydu. Dişlerini o yumuşak, narin boynuna geçirip içindeki yaşam gücünü tatmak.

Farkında olmadan dudaklarını araladı ve köpek dişleri ortaya çıktı.

Kadına duyduğu ihtiyaç korkutucuydu.

Ama onun bedenine dokunma isteği kadar güçlü değildi.

“Düşündüğümünden daha uzunsun.” Kadın eliyle pazalarını inceledi. Zarek’in içi ürperdi ve daha da sertleştiğini hissetti.

Kadını istiyordu. Çok.

Onu ısırmayı...

Kurt hırladı.

Zarek kadına bakmaya devam ederken onu yok saydı.

Kadınlarla olan ilişkileri hep kısa ve telaşlı olmuştu. Seks yaparken bir kadının ona bakmasına ya da dokunmasına hiç izin vermemişti.

Kadınlarına hep arkadan dört ayaküstünde, öfkeli ve telaşlı bir hayvan gibi sahip olmuştu. Bedeninin ihtiyaçlarını gidermek dışında onlarla vakit geçirmeyi hiç istememişti.

Ve bu yabancıyı kollarının arasına alıp onu yüz yüze alırken becermeyi hayal ediyordu. Onu gece boyunca uzun uzun alıp içerken nefesini teninde hissetmeyi...

Kadın elini kolunda aşağı doğru kaydırırken onu neden itip kendinden uzaklaştırmadığını düşünerek hiç konuşmadı.

Dokunuşuyla her nasılsa onun hareketsiz kalmasını sağlamıştı.

Kasıkları duyduğu yoğun ihtiyaçla yanıyordu. Durumu bilmese, kadının bunu bilerek yaptığını bile söyleyebilirdi.

Ama dokunuşlarında bir masumiyet vardı ve sadece onu "görmek" istiyordu. Bunun seksle ilgisi yoktu.

En azından kadının açısından.

Zarek geri çekildi ve aralarına bir metrelik mesafe koydu.

Bunu yapmak zorundaydı.

Bir dakika daha durursa kadını o yatağın üzerinde soyacaktı ve sonrası insafına kalacaktı...

Kimseye insaf ettiğinden değildi tabii.

Kadın elini indirdi ve Zarek'in ona dokunmasını bekliyormuşçasına hareketsiz durdu.

Zarek dokunmadı. Bir dokunuşla anında herkesin, olduğunu düşündüğü o hayvana dönüşürdü.

"Adın ne?" Bu soru kendine hâkim olamadan ağzından çıkmıştı.

Kadın ona kasıklarını sızlatan bir dostlukla gülümsedi. "Astrid.

Ya senin ki?"

"Zarek."

Kadının tebessümü genişledi. "Yunansın. Aksanından öyle olduğunu düşünmüştüm."

Kurt, kadının ayaklarının dibinde dolandı ve gözlerini Zarek'e dikerek oturdu. Tehdit edercesine dişlerini gösterdi.

Bu hayvandan nefret etmeye başlıyordu.

"Senin için bir şey yapabilir miyim, Zarek?"

Evet, çırılçıplak yatağa uzan ve şafak sökene kadar seni becereyim.

Bu düşünceyle yutkundü ve adını onun dudaklarından duyduğu anda kasıkları daha da gerildi.

Ağzı...

Neyi vardı? Hayatı için savaşmak zorundaydı ve tek düşündüğü seks miydi?

İyice aptallaşmıştı.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi. "Ben iyiyim."

Karnı guruldayarak ona ihanet etti.

"Bence açsın."

Dürüst olmak gerekirse açlıktan ölüyordu ama onun tadını almayı, yemek yemekten çok daha fazla istiyordu.

"Evet, sanırım öyleyim."

"Gel," dedi kadın elini ona uzatarak. "Kör olabilirim ama yemek pişirebilirim. Sasha mutfaktaki öteberinin yerini değiştirmediyse yahnimin zehirli olmadığı garantisini verebilirim sana."

Zarek elini tutmadı.

Kadın gerilmiş ya da sıkılmış gibi yutkunduktan sonra elini indirdi ve odadan dışarı çıktı.

Sasha yeniden Zarek'e hırladı.

Zarek de ona hırladı ve bacağına koparmaktan başka bir şey istemiyormuş gibi görünen bu can sıkıcı köpeğin karşısında ayağını yere vurdu.

Kapının önünde durup onlara doğru dönen Astrid'in yüzünde belli belirsiz bir kınama gördü. "Sasha'ya kötü mü davranıyorsun?"

"Hayır, sadece selamına karşılık verdim." Odadan dışarı doğru fırlayan kurdun kulakları hâlâ arkaya yapışık. "Rin Tin Tin benden pek hoşlanmışa benzemiyor."

Astrid omuz silkti. "Kimseyi sevmez. Bazen beni bile."

Astrid döndü ve peşinde Zarek'le birlikte koridorda ilerledi. Bu adamda meşum bir şeyler vardı. Ölümcül. Ve bu sadece ona dokunduğunda kollarında hissettiği güç değildi.

Herkesi, bir körü bile ondan uzak durmaları için uyaran garip bir karanlığa sahipti.

Sasha'nın tepkisini çeken bu olmalıydı. Bu son derece kaygı vericiydi.

Hatta korkutucu.

Belki de Artemis haklıydı. Belki de onu suçlu ilan etmeli ve evine gitmeliydi.

Ama Zarek ona saldırmamıştı. En azından şimdilik.

Astrid onu üç bar taburesinin durduğu kahvaltı tezgâhına doğru götürdü. Kardeşleri ziyaretine geldiklerinde onları oraya yerleştirmiş ve onu son görevi konusunda uyarmışlardı.

Annesi için Zarek'i yargılamayı kabul etmesine üç kız kardeşi de memnun olmamıştı ama sonunda onun işini yapmasını kabullenmekten başka çareleri kalmamıştı.

Tüm şaşkınlıklarına rağmen kaderin bile kontrol edemediği şeyler vardı.

Özgür irade bunlardan bir tanesiydi.

"Etli yahni sever misin?" diye sordu Zarek'e.

"Seçici değilim. Kendim pişirmek zorunda kalmadığım her sıcak şeye müteşekkir olurum."

Sesindeki acılık Astrid'in dikkatini çekti. "Bunu çok mu yapıyorsun?"

Zarek cevap vermedi.

Astrid ocağa doğru ilerledi.

Tencereye yaklaştığında Zarek bir anda oradaydı, elini tuttu ve onu geri çekti. Öylesine hızlı hareket etmişti ki Astrid'in nefesi kesildi.

Zarek'in hızı ve gücü onu duraksattı. Bu adam isterse onu gerçekten incitebilirdi, ona yapmaya hazırlandığı şey düşünülürse bu oldukça ciddi bir farkındalıktı.

"Bırak ben yapayım," dedi Zarek sertçe.

Sesindeki anlamsız öfkeyi duyunca yutkundu. "Ben beceriksiz biri değilim. Bunu hep yapıyorum."

Zarek onu bıraktı. "Güzel, elini yak o zaman, umurumda bile değil." Ondan uzaklaştı.

"Sasha?" diye seslendi Astrid.

Kurt hemen yanına geldi, bacağına yaslanarak nerede olduğunu bilmesini sağladı. Astrid diz çökerek onun başını ellerinin arasına aldı ve gözlerini kapadı.

Zihin gücünü kullanarak Sasha'ya bağlandı ve onun görüşünü kullanmaya başladı. Tezgâha giden Zarek'i gördüğü anda inlememek için kendini zor tuttu.

Onunla iletişime geçmeden önce görüntüsünün, karakteri konusundaki fikirlerini etkilemesinden korkarak onu görmek için Sasha'ya bu ana kadar kullanmamıştı.

Şimdi ne kadar haklı olduğunu biliyordu.

Zarek inanılmaz derecede yakışıklıydı. Uzun siyah saçları pırlı pırlı ve geniş omuzlarına kadar uzanıyordu.

Bedenine yapışık siyah, dik yakalı üstü şekilli kaslarını ortaya koyuyordu. Yüzü zayıf ve heykel gibiydi. Sakalları uzamış olmasına rağmen hatları son derece düzgün ve orantılıydı. Güzel değildi, esrarlı

bir yakışıklılığa sahipti. Neredeyse şeytani bir görüntüsü vardı ama uzun siyah kirpikleri ve düzgün dudakları yüzünü yumuşatıyordu.

Oturunca deriyle kaplı şekilli poposunu daha net gördü.

Bu adam bir tanrıydı!

Ama onu en çok etkileyen şey Zarek oturup tezgâha baktığında o gece karası gözlerde gördüğü derin hüzündü. Oraya yerleşmiş olan o meşum gölge.

Yorgun görünüyordu. Kayıp.

En önemlisi de çok yalnızdı.

Onlara bakarak kaşlarını çattı.

Astrid, Sasha'nın başını okşayıp olağandışı bir şey yokmuş gibi ona sarıldı. Zarek'in onun neyin peşinde olduğunu anlamadığını umdu.

Kız kardeşleri onu bu özel Karanlık Avcı'nın telekinezi ve gelişmiş bir duyma gücüne sahip olduğu konusunda uyarmışlardı ama hiçbiri onun sınırlı güçlerini sezip sezemeyeceğini bilmiyordu.

Astrid, Zarek'in telepatik güçleri olmadığı için müteşekkirdi. Bu işini çok daha karmaşık bir hale getirirdi.

Ayağa kalktı ve bir kâse almak için dolaba doğru yürüdü sonra yahniiyi büyük bir dikkatle kâseye koydu. Kâseyi tezgâha götürdü ve Zarek'in oturduğu yerden çok da uzak olmayan bir yere bırakmaya hazırlandı. Zarek uzanıp kâseyi elinden aldı. "Yalnız mı yaşıyorsun?"

"Ben ve Sasha." Bu soruyu neden sorduğunu merak etti.

Kardeşi Cloie, Zarek'in küçücük bir kıskırtma sonucunda bir anda vahşileşebileceği konusunda uyarmıştı. Acheron'a ve yanına o sırada gelen her kimse ona saldırmakla ünlenmişti.

Karanlık Avcı söylentilerine göre Alaska'ya sürülme sebebi sorumlu olduğu köyü yok etmiş olmasıydı. Kimse sebebini bilmiyordu. Sadece bir gece çıldırmış ve orada bulunan herkesi öldürmüş, evlerini yerle bir etmişti.

Kız kardeşleri o gece olanları bakış açısını etkilemekten endişelendikleri için detaylı anlatmaktan kaçınmışlardı.

Artemis, Zarek'i bu yüzden donuk topraklara sürmüştü.

Zarek sadece nasıl yaşadığını öğrenmeye çalışıyor olabilir miydi? Yoksa bu sorunun altında daha şeytani bir fikir mi vardı?

"Bir şey içmek ister misin?" diye sordu Zarek'e.

"Elbette."

"Ne tercih edersin?"

"Hiç fark etmez."

Bu sözlerin üzerine Astrid başını iki yana salladı. "Hiç seçici değilsin, değil mi?"

Zarek'in boğazını temizlediğini duydu. "Değilim."

"Sana bakışlarından hiç hoşlanmıyorum."

Zihninde beliren Sasha'nın öfkeli sözlerini duyunca kaşını kaldırdı. "Sen bana bakan erkeklerden hiçbir zaman hoşlanmazsın."

Kurt alay etti. "Gözlerini hâlâ senden ayırmadı, Astrid. Şu an seni izliyor. Başı yana eğik ve sana bakan gözleri şehvet dolu. Seni altına almış gibi. Ona ya da bu bakaşa güvenmiyorum. Bakışları çok yoğun. Onu ısırabilir miyim?"

Zarek'in onu izlediğini bilmek nedense sıcaklamasına ve ürpermesine sebep oldu. "Hayır, Sasha. Kibar ol."

"Kibar olmak istemiyorum, Astrid. Dürtülerim onu ısırmamı söylüyor. Hayvani yeteneklerime güvenirsen onu yere sererim ve bizi bu soğuk yerde on gün daha kalmaktan kurtarmış olurum."

Astrid başını iki yana salladı. "Onunla yeni tanıştık, Sasha. Ya yüzyıllar önce Lera seninle karşılaştığı ilk anda suçlu olduğuna karar verseydi ne olurdu?"

"Yani hâlâ iyiliğe inanıyorsun, öyle mi?"

Astrid duraksadı. Hayır, inanmıyordu. Zarek muhtemelen ölmeyi hak etmişti, ona söylenenlerin yarısı bile doğruysa bunu hak etmişti.

Ama yine de Acheron'un yaptığı alıntı ona musallat olmuştu.

"Acheron'a zamanımın on dakikasından çok daha fazlasını borçluyum."

Sasha alaycı bir ses çıkardı.

Zarek'e bir bardak çay doldurup uzattı. "Kuşburnu çayı, uygun mudur?"

"Fark etmez."

Zarek çayı ondan alırken Astrid parmaklarına sürtünen parmaklarının sıcaklığını hissetti.

İçini inanılmaz bir sıcaklık kapladı. Onun şaşkınlığını hissetti. Kızıışmış ihtiyacını. Doyurulamamış açlığını.

Bu Astrid'i gerçekten korkuttu. Bu adam her şeyi yapabiliirdi. Neredeyse tanrısal güçleri vardı.

Ona dilediği her şeyi yapabiliirdi.

Onun dikkatini dağıtması gerekiyordu.

Kendininkini de...

"Sana gerçekten ne oldu?" diye sordu onun Sessizlik Yemini'ni bozup diğerlerinin istediği şeyleri ona söyleyip söylemeyeceğini merak ederek.

"Hiçbir şey."

"Sırtımda bir delik açabiliyorsa umarım o hiçbir şeyle hiç karşılaşmam."

Çay bardağını kaldırma sesini duydu ama Zarek bir şey söylemedi.

"Çok daha dikkatli olmalısın," dedi Astrid.

"İnan bana, dikkatli olması gereken kişi ben değilim." Bu sözleri söylerken sesi hiç tekin değildi, ölümcül halini daha da vurguluyordu.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" dedi Astrid.

Zarek yine hiçbir şey söylemedi. Bu adam bir sessizlik abidesiydi.

Bir kez daha zorladı. "Arayıp iyi olduğunu bildirmemiz gereken birileri var mı?"

"Hayır," dedi Zarek, ifadesiz bir tonda.

Astrid düşününce bunu onayladı. Zarek'e hiçbir zaman bir Yardımcı verilmemişti.

Zarek'in yaşadığı sürgünü yaşadığını hayal dahi edemiyordu. O sürüldüğü zaman bu bölgede yaşam başlamamıştı.

İklim sertti. Yaşanması zor. Issız. Kasvetli.

Burada sadece birkaç gündür yaşıyordu ve alışmakta zorlanmıştı. Ama en azından annesi, kız kardeşleri ve Sasha uyum sağlamasına yardım etmişlerdi.

Zarek ise kimsesiz bırakılmıştı.

Diğer Karanlık Avcılar'ın eşlikçileri ve hizmetkârları olmasına izin verilirken Zarek varlığını yalnız olarak sürdürmeye itilmişti.

Tek başına.

Yüzyıllar boyunca yaşam mücadelesi verirken tek başına olduğunu bilerek nasıl acılar çektiğini hayal dahi edemiyordu.

Delirmesine şaşmamalıydı.

Yine de bu tavırlarının bahanesi olamazdı. Onun da daha önce söylediği gibi herkesin kendine has sorunları vardı.

Zarek yemeğini bitirdi, tabak ve bardağını lavaboya götürdü. Hiç duraksamadan onları yıkayıp kenara kaldırdı.

"Bunu yapmak zorunda değildin, ben yıkardım."

Zarek ellerini tezgâhın üzerindeki mutfak havlusuna kuruladı. "Alışkanlık."

"Sen de yalnız yaşıyor olmalısın."

"Evet."

Zarek onun yanına gelişini izledi. Yine yanına gelmiş ve kişisel alanını taciz ediyordu. Onun yanında durmasını istemekle bu yakınlığa lanet etmek arasında gidip geliyordu.

Geri çekilmeye karar verdi. "Bak, benden uzak durabilir misin?"

"Yanına gelmem seni rahatsız mı ediyor?"

Tahmin bile edemeyeceği kadar. Astrid yanındayken ne olduğunu unutmaması çok kolaydı. Normal bir insan oğluymuş gibi davranabilmesi çok kolaydı.

Ama değildi.

Hiç olmamıştı.

“Evet, ediyor,” dedi, sesi kısık ve tehditkârdı. “İnsanların bana yaklaşmasından hoşlanmam.”

“Neden?”

“Bu seni hiç ilgilendirmez, hanımefendi,” diye terslendi Zarek. “İnsanların bana dokunmalarından ve yanıma yaklaşmalarından hoşlanmam. Geri çekil ve başına bir şey gelmeden beni yalnız bırak.”

Kurt yine ona hırladı bu kez daha öfkeliydi.

“Ve sen de, Kibbles,” diye hırladı kurda, “benden uzak dursan iyi olur. Bir kez daha hırlarsan yemin ederim seni kaşıkla hadım edeceğim.”

“Sasha, buraya gel.”

Kurdun hemen onun yanına gidişini izledi.

“Bizi bu kadar sıkıcı bulduğun için üzgünüm,” dedi Astrid. “Ama burada kalmaya mecbur olduğumuzu düşünürsen belki biraz daha sosyal olmayı deneyebilirsin. En azından biraz daha uygar olmayı.”

Belki de haklıydı. Ama işin kötü yanı nasıl sosyal olunacağını bilmiyordu, uygarlıktan hiç bahsetmiyordu bile. İnsan hayatında da Karanlık Avcılığı süresinde de kimse onunla sohbet etmek istememişti.

Hatta on yıl önce sohbet etmek üzere KaranlıkAvcı.com’a üye olduğunda da eski Karanlık Avcılar çılgına dönerek ona saldırmışlardı.

O sürgündeydi. Kurallar gereğince diğerleri onunla konuşmamalıydı.

Panolara haber bırakması, sohbet odalarına girmesi hatta özel sohbet etmesi bile yasaklanmıştı.

Oyun odalarından birinde Myst oynamak için rakip bekleyen Jess'le karşılaşması ise tamamıyla bir tesadüftü. Zarek'le konuşmaması gerektiğini bilemeyecek kadar genç bir Karanlık Avcıydı ve onu bir dost gibi karşılamıştı.

Bu yenilik Zarek'i o kadar savunmasız kılmıştı ki kendini kovboyla sohbet ederken buluvermişti. Farkına varamadan bir şekilde dost olmuşlardı.

Ve karşılığında ne görmüştü?

Sırtına yediği kurşunla kalmıştı.

Unut gitsin. Konuşmaya ihtiyacı yoktu. Hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Ve ihtiyaç duyduğu son şey de kim ve ne olduğunu öğrendiği anda polisi çağırarak olan bir kadınla sosyalleşmekti.

“Bak prenses, buraya misafirliğe gelmedim. Hava düzeldiği gibi buradan gideceğim. Lütfen, beni bundan sonraki birkaç saatte yalnız bırak ve burada yokmuşum gibi davran.”

Astrid biraz geri çekilmeye ve adamın ona biraz olsun alışmasını beklemeye karar verdi.

Burada birkaç saatten daha fazla kalmaya mahkûm olduğunu bilmiyordu. Bu fırtına Astrid istemediği sürece sona ermeyecekti.

Şimdilik ona biraz zaman tanımalı ve sonra tekrar bir konuşmalıydı.

Geçmesi gereken başka testler vardı. Yapmaktan asla vazgeçmeyeceği testler.

Ama buna zaman vardı. Şu an için adam hâlâ yaralıydı ve ihanete uğramıştı.

“Pekâlâ,” dedi Astrid. “İhtiyaç duyarsan yatak odamda olacağım.”

Sasha'yı onu izlemesi için mutfakta bıraktı.

“Onu izlemek istemiyorum,” dedi Sasha.

“Sasha, itaat et.”

“Ya iğrenç bir şeyler yaparsa?”

“Sasha!”

Kurt hırladı. *"Tamam. Ama ondan küçük bir ısırk alabilir miyim? Sadece bana saygı duymasını sağlamak için."*

"Hayır."

"Neden?"

Astrid odasına girerken durdu. *"Çünkü içimden bir ses ona saldırırsan onun güçlerine saygı duyacak olanın sen olduğunu söylüyor."*

"Hadi, canım."

"Sasha, lütfen."

"Tamam, onu izliyorum. Ama iğrenç bir şeyler yaparsa buradan giderim."

Islah olmaz dostuna içini çekti, yatağına uzandı ve Zarek'le yeni bir irade savaşına başlamadan önce biraz dinlenmeye çalıştı.

Astrid derin bir nefes alıp gözlerini yumdu. Zarek'i son bir kez kontrol etmek üzere Sasha'yla bağlantı kurdu. Ön pencerenin önünde durmuş kara bakıyordu.

Gömleğinin arkasındaki yırtığı gördü. Yüzündeki yorgunluğu gördü. Hem ylgın hem de kararlı bir görüntüye sahipti.

Hatlarında yaşlılıktan eser yoktu. Bu şeytani görünüşüne uymayan bir bilgeliğe sahipti.

"Nesin sen, Zarek?" diye merak etti.

Bu sorunun ardından başka sorular geldi. Birkaç gün içerisinde onun kim ve ne olduğunu bilecekti. Ve eğer Artemis haklıysa, adam gerçekten ahlaksız ve ölüm saçan biriye hiç tereddüt etmeden Sasha'nın onu öldürmesine izin verecekti.

Dördüncü Bölüm

“Uyan, Astrid. Senin şu psikotik suçlun bıçaklarla oynuyor.”

Astrid kafasının içinde duyduğu Sasha’nın sesiyle bir anda uyandı. “Ne?” diye sordu yüksek sesle konuştuğunu fark etmeden. Yatağında oturdu.

Sasha’nın gönderdiği görüntü zihninde belirdi. Mutfağında bıçaklarının durduğu çekmeceyi karıştıran Zarek’i gördü.

Zarek geniş bir kasap bıçağını alıp başparmağıyla keskinliğini kontrol etti. Astrid bunu görünce kaşlarını çatı.

Ne yapıyordu?

Bıçağı kenara bıraktı ve çekmecedeki diğer bıçaklara döndü.

Sasha hırladı.

“Kes sesini, Scooby,” diye homurdandı Zarek. Çıngıraklı yılan çiftliğinde bulunabilecek zehirden çok daha fazlasını barındıran vahşi bakışlarını Sasha’ya çevirdi. “Sana hiç köpek yahnisini ne kadar sevdiğimi söylemiş miydin? Bana bir hafta yetecek ete sahipsin.”

Sasha ileri atıldı.

Dur! diye kızdı Astrid zihin sesiyle dostuna.

Yapma, Astrid. Bırak onu ısırayım. Sadece bir kez.

Hayır, Sasha. Geri çekil.

Sasha söz dinledi ama dişlerini sıkıyordu. Gözlerini çekmecedan küçük bir doğrama bıçağı alan Zarek'ten bir an bile ayırmadan geri çekildi. Zarek, Sasha'ya bakarak bu bıçağı da parmağıyla kontrol etti. Astrid Zarek'in gözlerindeki bu bıçağı dostuna karşı kullanmayı düşündüğüne dair karanlık parıltıyı görebiliyordu.

Zarek sonunda kasap bıçağını çekmeceye geri koydu ve doğrama bıçağını oturma odasına götürdü.

Zarek şöminenin yanında duran odun yığınına gidip oradan iri bir parça alırken Astrid'in kaşları daha da çatıldı. Odunu alıp kanepeye oturdu.

Zarek attığı her adımı izleyen ve peşinden ayrılmayan ve sonunda ayaklarının dibine oturan Sasha'ya aldırmadan odunu yontmaya başladı.

Astrid onun bu beklenmeyen hareketi karşısında donakaldı.

Zarek orada hiç ses çıkarmadan dakikalar boyunca oturarak parça üzerinde çalışmaya devam etti. Astrid'i adamın sabrından çok hareketlerinin sonucunda ortaya çıkan kurt oyması etkiledi. Odun parçası çok kısa bir sürede Sasha'ya benzeyen bir kurda dönüşmüştü.

Sasha bile başını eğmiş izliyordu.

Zarek'in elleri bir uzman zarafetiyle bıçağı kullanıyordu. Sadece arada bir durup parçanın Sasha'ya benzeyip benzemediğini kontrol ediyordu.

Bu adam çok yetenekli bir sanatçıydı ve bu yeteneği onun hakkında bildikleriyle çelişiyordu.

Bundan çok etkilenen Astrid kendini ayağa kalkmış, oturma odasına ilerlerken buldu. Hareketleri Sasha'nın zihniyle olan bağlantısını kopardı. Yürüyüş her zaman bu etkiyi yapardı. Onun görüşünü hiç kıpırdamadan durduğu zamanlarda kullanabiliyordu.

Zarek arkasındaki hava akımının değiştiğini hissedince başını kaldırıp baktı.

Astrid'i gördü ve nefesi kesildi. Aynı evde yaşayan birilerine alışık olmadığı için onu karşılamalı mı yoksa sessiz mi kalmalı bilemedi.

Onu seyretmekte karar kıldı.

Çok dişi ve güzeldi. Sharon gibi ama onda Sharon'da eksik olan bir hassasiyet vardı. Sharon'da karşı cinsle ve hemcinsleriyle rekabet edebilecek bir ukalalık vardı, yıllar boyunca bekâr ebeveyn olmanın kazandırdığı bir sertlik. Ama Astrid öyle değildi. Onda bir yumuşaklık vardı, insanlar bundan faydalanıp onu mağdur edebilirlerdi.

Bu düşünce içini hiç beklemediği bir öfkeyle sarstı.

Astrid doğruca Zarek'in bir süre önce yerini değiştirdiği pufa doğru ilerledi.

İlk düşüncesi onu orada bırakarak düşmesine izin vermek oldu ama tam zamanında yoldan çekmeyi başardı. Astrid puftan kurtuldu ama bu kez ona çarparak elindeki bıçağın kaymasına sebep oldu.

Son derece keskin olan bıçak elini yarıncı Zarek tısladı.

"Zarek?"

Zarek onu duymazdan gelerek, cılalı ahşap döşeme ve pahalı halıları kan içinde kalmadan önce yararsıyla ilgilenmek için hızla mutfağa gitti.

Bir küfür savurarak bıçağı evyeye bıraktı ve elini yıkamak için suyu açtı.

Astrid peşinden mutfağa geldi. "Zarek? Bir terslik mi var?"

"Hayır," diye terslendi elindeki kanı yıkarken. Yaranın derinliğini görünce yüzünü ekşitti. İnsan olsaydı dikiş atılması gerekirdi.

Astrid yanına geldi. "Kan kokusu alıyorum. Yaralandın mı?"

Zarek niyetinin ne olduğunu anlayamadan Astrid elini ellerinin arasına alarak inceledi. Dokunuşu tüy hafifliğindeydi ama yarattığı etki onu yerlere savuracak nitelikteydi. Âdeta balyoz yemiş gibiydi.

Astrid o kadar yakınındaydı ki tek yapması gereken eğilmektir, böylelikle onu öpebilirdi.

Boynunu tadardı.

Kanını...

Bugüne kadar onu hiçbir kadın böyle çekmemişti.

Hayatında ilk kez birinin dudaklarını tatmak istiyordu. Yüzünü ellerinin arasına alıp, diliyle ağzını talan etmek.

Biri tarafından kucaklanmak nasıl bir histi?..

Neyim var benim?

O kucaklanacak türden bir adam değildi, ayrıca bunu istemiyordu.

Hem de hiç.

O sadece...

"Bu derin," dedi Astrid usulca, sesi Zarek'i daha da çok büyüledi.

Bakışlarını indirdi ama Astrid'in eli yerine V yakalı süveterinin açıkta bıraktığı göğüslerinin arasındaki derin vadiyi gördü. Bu yumuşak tepeciklerin arasına sokabilmek için elini birkaç santim ötelemesi yeterliydi. Süveterini azıcık yana ittiği anda onlardan birini avuçlayabilirdi.

"Ne oldu?" diye sordu Astrid.

Zarek tatmin olma arzusuyla kasıklarının zonklamasına neden olan bu görüntüyü aklından çıkarmak için gözlerini kırptırdı.

"Hiçbir şey."

"Bildigin tek kelime bu mu?" Elini tutup evyenin üzerindeki dolapta oksijenli su şişesine uzanırken yüzünü buruşturdu. Zarek onun doğru şişeyi bulmasına çok şaşırdı ama sonra dolaptaki her şeyin bilinçli bir şekilde düzenlenmiş olduğunu fark etti.

Astrid sıvıyı yaranın üzerine döktüğünde yeniden tısladı. Sebebi dezenfektan özelliği değil, soğukluğuydu.

Hâlâ onun şefkat dolu hareketlerinin ve nazik ellerinin etkisi altındaydı.

Elile evyenin yanına asılı bulaşık havlusunu aradı. Bulunca Zarek'in eline sardı. "Yukarıda tut. Ben doktor çağıra..."

“Hayır,” dedi Zarek sertçe sözünü keserek. “Doktor yok.”

“Ama yaralısın.”

“İnan bana bu hiçbir şey.”

Astrid onun sesindeki sahteliği kaçırmadı. Şu an onu görebilmeyi daha da çok istiyordu. “Sana çarptığım için mi elin kesildi?”

Zarek cevap vermedi.

Astrid duyularıyla ona ulaşmaya çabaladığında bir şey bulamadı. Zarek orada mıydı yoksa Astrid yalnız mıydı anlayamadı.

Duyuları onu daha önce hiç yanıltmamıştı.

Onu “hissetme” yeteneğine sahip olamaması korkutucuydu.

“Zarek?”

“Ne?”

Onun derin, aksanlı sesini bu kadar yakınında duyunca yerinden sıçradı. “Sorumu cevaplamadın.”

“Evet, ne olmuş? Nasıl yaralandığımla ilgileniyorsun sanki.”

Sesi ondan uzaklaşıyormuş gibiydi.

“*Sasha, nerede?*”

“*Oturma odasına doğru gidiyor.*”

Sasha’nın koridorda hırladığını duydu.

“Aynen iade ederim,” diye gürledi Zarek.

“Biliyor musun?” dedi Zarek daha yüksek bir sesle. “Kısırlaştırılan köpeklerin daha uzun yaşadıklarını duydum. Ayrıca daha dost canlısı oluyorlar.”

“*Ah, tabii ya, hadi seni kısırlaştıralım da seni nasıl etkileyeceğini görelim, seni...*”

“Sasha!”

“*Ne? O iğrenç biri. Ve ben bir köpek değilim.*”

Astrid, Sasha’nın başını okşamak üzere koridorda ilerledi. “*Bi-liyorum.*”

Zarek kurdu ve kadını hiçe sayarak pencerenin önüne gidip perdeyi açtı. Saat gece birdi ve kar fırtınası hâlâ aynı şiddeteydi.

Lanet olsun. Buradan hiç kurtulamayacaktı. Havanın, ormanına dönebileceği kadar sakinleşeceğini ummuştı. Yardımcılar, Jess ve Thanatos onu kulübesinde bekliyor olacaktı, buna hiç şüphe yoktu ama Zarek'in hiçbirinin bilmediği birkaç "güvenli" yeri daha vardı. Silah ve erzak bulabileceği yerler.

Ama onlara ulaşmak için kendi bölgesine gitmeliydi.

"Zarek?"

Öfkeli bir nefes verdi.

"Ne?" diye terslendi.

"Bana karşı o tonlamayı kullanma," dedi Astrid kesin bir tonlamayla, onun bu küstahlığı karşısında Zarek'in kaşı kalktı. "Evimdeki insanların nerede olduğunu bilmek isterim. Kibar ol yoksa sana çingirak takarım."

Zarek gülmek için içinde garip bir dürtü hissetti. Ama kahkahalarla arası yoktu.

"Seni bunu yapmayı denerken görmek isterim."

"Her zaman bu kadar huysuz musun yoksa bugün ters taraftan mı kalktın?"

"Ben buyum bebek, alışsan iyi olur."

Astrid gelip tam yanında durdu sanki onu rahatsız etmek için bilinçli yapıyordu bunu. "Peki ya alışmak istemezsem?"

Zarek ona döndü. "Beni zorlama prenses."

"Oo," dedi Astrid hiç de etkilenmemiş bir sesle. "Bundan sonra da Hulk gibi konuşacaksın sanırım. 'Beni kızdırma; o halimden hiç hoşlanmazsın.'" Kibirli bir tavırla ona baktı. "Beni korkutmuyorsun, Bay Zarek. Tavırlarına dikkat et ve burada olduğun sürece kibar ol."

Güvensizliği su yüzüne çıktı. Geçen iki bin yıl içerisinde kimse onu bu şekilde kovalamamıştı ve Astrid'in onu hiç önemsememe

cüretini göstermiş olması onu kızdırdı. Aklına onu hiç umursamayan, ona saygı duymayan insanlar gelmişti.

Bir Karanlık Avcı olarak kendine verdiği ilk söz bir daha diğerlerinin saygı ve nezaketini kazanmak için uğraşmayacağına dairdi.

Korku çok daha etkili bir araçtı.

Astrid'in duvara doğru gerilemesini sağladı.

Astrid, Zarek üzerine gelip de duvar da kaçmasını engelleyince paniğe kapıldı. Kaçabileceği bir yer yoktu. Nefes alamadı. Kıpırdıyamadı. Adam çok iriydi, çok güçlü.

Tek hissedebildiği oydu. Har yanını güç ve tehlike sarmıştı. Ölümçül refleksler. Onu korkutmaya çalıştığının farkındaydı. Fazlasıyla işe yarıyordu.

Zarek ona dokunmadı, dokunmasına gerek yoktu. Varlığı bile yeterince ürkütücüydü.

Karanlık. Tehlikeli.

Ölümçül.

Zarek'in eğilerek öfkeyle kulağına bir şeyler söylediğini duydu. "Kıbarlık istiyorsan bebek, lanet olası köpeğinle oyna. Bir erkekle oynamaya hazır olduğunda beni çağırırısın."

Astrid cevap veremedi. Sasha saldırdı.

Zarek bir küfür savurdu ve tökezleyerek geriledi. Sasha'nın yaptığı çılgınca hareketler şiddetli bir akım hissetmesine sebep oldu.

İçgüdüsel bir hareketle olduğu yere sinen Astrid adamla kurdun kavgasını dinlerken nefesini tuttu. Görmeye çabaladı ama etrafı sadece karanlık ve ezici, öfkeli seslerle doluydu.

"Sasha!" diye haykırdı, aralarında ne olup bittiğini görebilme arzusuyla yanıp tutuşarak.

Tek duyabildiği, tıslamalar, hırıltılar ve küfürlerdi.

Sonra bir kütle yanındaki duvara çarptı.

Sasha acı acı havladı.

Astrid. Zarek'in arkadaşına bir şey yaptığı korkusuyla yere diz çöktü ve Sasha'nın şömine önünde uzandığı yere doğru emekledi.

"Sasha?" Titreyen elini onun postunda gezdirerek yaralarını aradı.

Sasha kıpırdamadı.

İçi vahşetle dolarken kalbi duracak gibi oldu. Sasha'ya bir şey olursa Zarek'i kendi elleriyle öldürecekti!

Lütfen. lütfen. lütfen iyi ol...

"Sasha?" Ona iyice yaklaştı ve zihnine ulaşmaya çalıştı.

"Onu öldüreceğim. Onu gerçekten öldüreceğim."

Astrid. Sasha'nın öfkesiyle rahatlayarak başını iki yana salladı.

Zeus'a şükürler olsun! Yaşıyordu.

Zarek parçalanmış gömleğini çıkardı, kurdun pençeleri ve dişleriyle parçaladığı sağ kolundan, boynundan ve omzundan akan kanları onunla temizlemeye başladı.

Öfkesini zor tutuyordu. Öldüğü günden bu yana bir saat içerisinde hiç bu kadar çok yaralanmamıştı.

Homurdanarak şişmiş, kırmızı etlerine baktı. Yaralanmaktan nefret ediyordu.

Salona dönüp o lanet olası kurdun hayat boyu kimseye saldırmamasını engellemek işten bile değildi ama yapmadı.

Kan istiyordu. Kurt kanı.

Aslında insan kanı istiyordu. Küçük bir ısırık öfkesini dindirip ne olduğunu hatırlamasına yetecekti.

Onu biraz tatmak...

Astrid banyoya girdi ve ona çarptı.

Zarek ona çarpan sıcak bedeninin sıcaklığını hissedince hırladı.

Kadın hiç yorum yapmadan onu lavabonun yanına itti ve ilk yardım çantasını almak üzere diz çöktü.

"Pardon, diyebilirdin."

“Seninle konuşmuyorum.” diye tersledi onu Astrid.

“Ben de seni seviyorum, bebek.”

Astrid onun bu alaycı tavrıyla dondu ve bulunduğu yere doğru öfkeyle baktı. “Tam bir hayvansın, öyle değil mi?”

Zarek bu sözler üzerine dişlerini gıcırdattı. Herkes onu hep böyle görmüştü. Tavırlarını değiştirmek için fazlasıyla yaşlıydı. “Hav. hav.”

Astrid somurtarak banyodan çıkmaya hazırlandı ve durdu. Hırlayarak ona döndü. “Nereden geldiğini bilmiyorum ve umurumda da değil. Hiçbir şey sana insanları ya da Sasha’yı incitme hakkını vermez. O, sadece beni koruyordu. Sense... zorbalıktan başka bir şey yapmıyordun.”

Vahşet dolu, korkunç anılar zihnini deşerken Zarek kıpırdamadan durdu. Köyü alevler içindeydi.

Cesetler her yana dağılmıştı.

İnsanların soluk çığlıkları...

Yüreğindeki öfke kan istiyordu. Acı içini eşelerken irkildi. Bu anılardan da neredeyse kendinden nefret ettiği kadar nefret ediyordu.

“Günün birinde birileri sana uygar olmayı öğretecek.” Astrid arkasını döndü ve salona doğru ilerledi.

“Tabii,” dedi Zarek dudak bükerek. “Git köpeğine bak, prenses. Onun sana ihtiyacı var.”

Öte yandan Zarek’in kimseye ihtiyacı yoktu.

Hiç olmamıştı.

Bu düşünceyle uyandığı odaya gitti.

Fırtına olsun olmasın, gitme zamanı gelmişti.

Ceketini çıplak bedenine giydi ve önünü ilikledi. O da kurşunlardan nasibini almıştı ve iyileşen sırtı açık havaya maruzdu. Olsun.

Donarak ölmeyeceği kesindi. Ölümsüz olmanın avantajlarından biriydi bu.

Delik sadece üzerine giyecek bir şeyler bulana kadar omurgasına bir esintinin girmesine sebep olacaktı.

Giyindikten sonra kapıya yöneldi ve sıcak ateşin önünde dizlerinin üzerinde durup hayvanına bakan Astrid'in dikkatini çekmemek için elinden geleni yaptı.

Bu görüntü hiç ummadığı bir şekilde içini acıttı.

Evet, buradan defolup gitme zamanı çoktan gelmişti.

"Gidiyor."

Astrid, zihninde Sasha'nın sesini duyunca irkildi. *"Ne demek gidiyor?"*

"Şu an tam arkanda, giyinmiş ve kapıya gidiyor."

"Zarek?"

Aldığı cevap, çarpılan kapı sesiydi.

Beşinci Bölüm

Dışarı çıkan Zarek dondu. Hem gerçek anlamda, hem de mecazi anlamda. Rüzgâr öylesine ısınyordu ki nefesi kesildi ve tüm bedeni şiddetle ürperdi.

Dışarısı öyle soğuktu ki güç hareket ediyordu. Kar çok hızlı ve şiddetliydi, burnunun ucunu bile göremiyordu. Gözlükleri bile donmuştu.

Aklı olan kimse bu gece dışarı çıkmazdı.

Aklını yitirmiş olması iyi bir şeydi.

Dişlerini gıcırdatarak kuzeye yöneldi. Lanet olsun, uzun ve sefil bir yolculuk vardı önünde. Şafak sökmeden önce sığınacak bir yer bulmayı umdu.

Bulamazsa, Artemis ile Dionysus birkaç saat sonra çok mutlu birer tanrı olacaklardı ve Acheron'un başından da bir dert eksilmiş olacaktı.

"Zarek?"

Rüzgâr uğultularının arasından Astrid'in sesini duyunca bir küfür savurdu.

Cevap verme.

Bakma.

Ama mecburdu. Kendine engel olmayı başaramadan önce arkasına baktı ve Astrid'in üzerinde palto olmadan evden çıktığını gördü.

"Zarek!" Astrid karda tökezleyerek düştü.

Bırak öylece. İçeride, güvenli olduğu yerde kalmalıydı.

Yapamadı.

Tek başına çaresizdi ve onu dışarıda ölüme terk edemezdi.

Bir denizciyi bile utandıracak kadar iğrenç bir küfür mırıldanarak Astrid'in yanına gitti. Kaba bir tavırla onu yerden kaldırdı ve evine doğru itti. "Donarak ölmekten önce içeri gir."

"Peki, ya sen?"

"Ne olmuş bana?"

"Sen de dışarıda kalamazsın."

"Prenses, inan bana bundan çok daha kötü koşullarda uyudum ben."

"Burada ölürsün."

"Umurumda bile değil."

"Benim umurumda."

Astrid ona tokat atsa Zarek bu kadar şaşırmasdı. En azından bu, beklediği bir şey olurdu.

Bu sözler kulaklarında çınladı ve tam bir dakika süreyle yerinden kıpırdıyamadı. Birinin yaşayıp yaşamadığını umursaması fikri ona o kadar yabancıydı ki nasıl bir cevap vermesi gerektiğini bilemedi.

"Gir içeri," diye hırladı Astrid'i usulca kapısına doğru iterek.

Kurt ona hırladı.

"Kes sesini, Sasha," diye tersledi onu Astrid, Zarek'e fırsat vermeden. "Senden bir ses daha duyarsam kendini kapının önünde bulursun."

Kurt onu anlamış gibi öfkeyle homurdanarak eve girdi.

Astrid soğuktan titrerken Zarek kapıyı kapadı. Üzerine yağın karlar hemen eridi ve onu sırlıklam bıraktı. Zarek de ıslanmıştı ama umursamadı. Fiziksel sıkıntılara alıştı.

Astrid değildi.

“Aklın neredeydi?” diye çıktı ona koltuğa oturturken.

“Benimle bu ses tonuyla konuşmaya kalkışma.”

Zarek ona hırladı ve havlu almak üzere banyoya gitti. Ardından yatak odasına gidip bir battaniye aldı ve sonunda Astrid’in yanına gitti. “Islaksın.”

“Farkındayım.”

Astrid onun bu öfkesinin ve peşinden gittiği için onu aptallıkla suçlayan ağır sözlerinin ardından bedenini bir anda saran battaniyenin beklenmedik sıcaklığıyla şaşkına döndü.

Zarek onu sınıksı sardıktan sonra önünde diz çöktü. Kürk astarlı terliklerini ayaklarından çıkardı ve ayak parmaklarını keskin soğun verdiği acı ve yanma dışında bir şeyler hissedene kadar ovaladı.

Astrid daha önce hiç böyle bir soğukla karşılaşmamıştı ve Zarek’in onu ısıtacak kimseler yokken kaç kez bu dertten mustarip olduğunu düşündü.

“Çok büyük aptallık ettin,” dedi Zarek sertçe.

“O zaman sen neden yaptın?”

Zarek cevap vermedi. Bunun yerine ayağını bıraktı ve etrafından dolandı.

Astrid başına konan havluyu hissedene kadar ne yapmak istediğini algılayamadı. Kaba hareketler yapmasını bekleyerek gerildi.

Fakat hiç de kaba değildi. İşin aslında saçlarını kurularken dokunuşları inanılmaz bir hafifliğe sahipti.

Ne kadar da garipti. Zarek’in ona böylesi bir şefkatle bakacağını kim bilebilirdi?

Bu hiç beklenmeyen bir şeydi.

Belki de görünenden çok farklı şeylere sahipti...

Zarek ellerinin altındaki ıslak saçların yumuşaklığını hissedince dişlerini sıkı. Havluyu kendi teni ve onun saçlarının arasında tutmaya çabaladı ama bu bir işe yaramadı. Saçları sürekli olarak etine değıyor ve içini yakıyordu.

Bir kadını öpmek nasıl bir şeydi?

Peki ya onu öpmek?

Daha önce hiç böyle bir eğilimi olmamıştı. Ne zaman bir kadın onu öpmeye çalışsa dudaklarını ondan kaçırmıştı. Bu, kimseyle yaşamak istemediğı bir samimiyetti.

Ve şu an bunu yaşama özlemiyle yanıp tutuşuyordu. Astrid'in nemli, gül dudaklarının tadına bakmak için bir açlık hissediyordu.

Nesin sen? Deli mi?

Evet, öyleydi.

Hayatında bir kadına, bir arkadaşaya ya da bir eşlikçiye yer yoktu. Doğduğı andan itibaren öğrendiğı şey yalnızca bir kaderi olduğuydu.

Yalnızlık.

Bir yere ya da birine ait olmaya çalıştığında da başarılı olamamıştı. O dışlanmış biriydi. Tek bildiğı buydu.

Havluyu saçlarından çekti ve ona baktı, elini o ıslak tutamların arasında gezdirerek onları taramak istiyordu. Teni hâlâ soğuktu ve kül rengiydi. Ama güzelliğinden bir şey yitirmemişti. Davetkârlığından da.

Kendine engel olamadan çıplak elini onun donmuş yanağına koydu ve teninin yumuşaklığı içini parçaladı.

Tanrılar, ona dokunmak ne kadar güzeldi.

Astrid temasından irkilmedi ve kaçmadı. Öylece oturarak onun bir erkek gibi kendisine dokunmasına izin verdi.

Bir âşık gibi...

"Zarek?" Astrid'in sesi belirsizliklerle doluydu.

"Buz gibisin," diye hırladı ve onu bıraktı. Astrid'den ve içinde yarattığı karmaşık duygulardan uzaklaşmalıydı. Onun çevresinde olmak istemedi.

Evcilleştirilmek istemiyordu.

Ne zaman birine bağlansa ihanete uğramıştı.

Herkes tarafından.

Çok uzakta yaşadığı için güvenilebileceğine inandığı Jess bile ona ihanet etmişti.

Yeniden sırtından bıçaklandığını hissetti.

Anlaşılan Jess o kadar da uzakta yaşamıyordu.

Zarek mutfak penceresinden hâlâ yağın kara baktı. Er ya da geç Astrid uyuyacaktı ve o da oradan ayrılacaktı.

O zaman onu durduramazdı.

Astrid, Zarek'in peşinden gitmek üzere hareketlendi ve hemen kendini durdurdu. Onun ne yaptığını görmek istedi. Neye niyetlendiğini...

"*Sasha, ne yapıyor?*"

Kıpırdamadan durarak Sasha'mın görüşünü kullandı. Zarek ceketinin düğmelerini açıyordu. Onun çıplak göğsünü gören Astrid'in nefesi kesildi. Ceketini çıkarıp Astrid'in sandalyesinin üzerine atarken bedenindeki tüm kaslar dalgalandı.

Adam tek kelimeyle muhteşemdi. Esmer, çıplak sırtı ve geniş omuzları çekiciydi. Enfes.

Ama Astrid'i esas şok eden şey Sasha'nın saldırısı sonucunda mahvolan sağ kolu ve omzuydu.

Astrid, dostunun ne yaptığını görünce nefes almakta zorlandı. Diğer yandan Zarek bu korkunç yaralardan hiç de etkilenmiş gibi durmuyordu. Hiçbir şey olmamış gibi işini yapmaya devam etti.

"*Buna bakmak zorunda mıyım?*" diye sızlandı Sasha. "*Çıplak bir adama baktığım için kör olacağım.*"

"Kör olmayacaksın ve o çıplak değil." Ne yazık ki.

Astrid hiç alışık olmadığı bu düşünceyle az da olsa irkildi. Daha önce hiçbir erkeğe arzuyla bakmamıştı ama Zarek onu büyülemişti.

"Evet, olacağım ve o çıplak. Beni çıldırtacak kadar çıplak."

Sasha mutfaktan çıkmak üzere harekete geçti.

"Sasha, orada kal."

"Ben köpek değilim, Astrid, o emredici ses tonunu umursamam. Seninle kalmak benim seçimimdi, senin değil."

"Biliyorum, Sasha. Özür dilerim. Lütfen, benim için kal."

Sasha, Zarek'i hatırlatan bir hırlamanın ardından mutfağa geri döndü ve onu izlemek üzere oturdu.

Zarek mutfakta bir şeyler ararken Sasha'yla hiç ilgilenmedi.

Onun küçük bir cezve aldığını gören Astrid kaşlarını çatı. Buzdolabına ilerlerken sırtındaki ejderha dövmesini görünce Astrid'in nefesi kesildi.

İçinde umulmadık bir şefkat oluştu. Çok uzun zamandan beri ilk kez biri için üzülmüyordu. Yara çok kötü ve acı verir gibi duruyordu.

Zarek onun farkında bile değilmiş gibi hareket ediyordu.

Buzdolabına gitti Astrid'in sütünü ve öylesine satın aldığı *Hershey* çikolatasını çıkardı. Sütü cezveye döktü ve sonra da içine çikolata parçalarını kattı.

Ne garip. Başının etini yemiş, onu korkutmuş sonra ona bakmıştı ve şimdi de sıcak çikolata yapıyordu.

"Senin için değil," dedi Sasha, Astrid'e.

"Sus, Sasha."

"Ama değil. Beni çikolatayla zehirleyeceğine dair iddiaya girmek ister misin?"

"Sen de yeme o zaman."

Zarek döndü ve Sasha'ya şeytan gibi sırıttı. "Lassie, gidip kuyuya düşen Timmy'yi bulmak ister misin? Hadi kızım, senin için kapıyı açıp dışarı bir bisküvi de atarım."

"Seni deli Avcı, dişlerimi senin..."

"Sasha!"

"Duramıyorum. Canımı sıkıyor. Hem de çok."

Zarek, Astrid'in Sasha için yerden on santim yüksekte duran bir tepsiye koyduğu su ve mama kaplarına baktı.

Sasha dişlerini gösterdi. *"Yemeğime dokunma, insan. Ona bulaşırsan seni öyle bir ısırırım ki ödün kopar."*

"Sasha, lütfen."

Zarek paslanmaz çelik kaplara yanaştı.

"Sana söyledim, Astrid. Bu pislik beni zehirleyecek. Suyuma tükürecek ya da daha kötü bir şey yapacak."

Zarek en beklenmedik şeyi yaptı. Eğildi, neredeyse boşalmış olan su kabını aldı, evyede yıkadı, yeniden suyla doldurduktan sonra özenle tepsinin üzerine bıraktı.

Astrid onun bu hareketi karşısında kimin daha çok şaşırdığına karar veremedi. Kendisi mi yoksa Sasha mı?

Sasha su kabına giderek kuşkuyla kokladı.

Zarek lavaboya dönüp ellerini yıkadı. Sıcak çikolata hazır olunca onu bir kupaya döktü ve Astrid'e getirdi.

"Al," dedi, her zamanki kaba ve saldırgan ses tonuyla. Astrid'in elini tutarak fincana yönlendirdi.

"Nedir bu?" diye sordu Astrid.

"Arsenik ve kusmuk."

Astrid bu sözler üzerine iğrenerek yüzünü buruşturdu. "Gerçekten mi? Ve bunu bu kadar sessiz yapabildin. Kim bilebilirdi ki? Teşekkürler. Daha önce hiç kusmuk içmemiştim. Çok özel olduğundan eminim."

Zarek'in nazik, şefkatli bir yanı olduğuna gereğinden fazla inanmıştı.

"İster iç, ister içme," diye homurdandı. "Umurumda bile değil." Onun yine odadan çıktığını duydu.

Astrid fincanı tutmaya devam etti. Sasha'nın gözleri aracılığıyla nasıl yaptığını izlemişti ve içine zararlı bir şey koymadığını biliyordu ama onun yaptığı yorumun ardından içme isteği kalmamıştı.

"*Seni izliyor,*" dedi Sasha ona.

Astrid çok yavaş hareketlerle başını eğdi. "*Nasıl yani?*"

"*Tadacak kadar cesur olup olmadığına bakıyor gibi.*"

Astrid nefesini tuttu ve ne yapması gerektiğini düşündü. Bu da Zarek'in yaptığı bir sınama mıydı? Ona olan güvenini mi sorguluyordu?

Derin bir nefes alarak çikolatayı içti, mükemmel sıcaklıkta ve lezzetteydi.

Zarek onun cesaretinden çok etkilendi. Blöfünü görmüş ve ona güvenmişti. Zarek bir yabancıнын verdiği bir şeyi asla içmezdi ve onun içmesine çok şaşırmıştı.

Hiç istemese de, içinde Astrid'e karşı bir saygı oluştu. Bu kadın çok cesurdu, hakkını vermeliydi.

Ama sonunda cesaretin bir faydası olmayacaktı, Thanatos oradan ayrılmadan önce onu bulursa tek yapacakları şey kadını öldürmek olacaktı.

Onu öldürmek üzere gönderilen iblisi ya da Daimon'u ya da her neyse onu hatırlayınca bakışları dondu.

Bunca zaman boyunca Karanlık Avcılar, yoldan çıkan Karanlık Avcılar'ı izleyen ve öldürme görevini Artemis adına yapan kişinin Acheron olduğunu sanmışlardı.

Gerçeği bilenlerin hepsi de artık yeryüzünde birer Gölge olarak dolanıyordu. Açlık ve susuzluk çeken ve bunları gidermelerine asla izin verilmeyen ruhsuz, bedensiz varlıklardı.

Onlar her şeyi hisseder ve farkında olurdu ama hiç kimse onları hissetmez ya da fark etmezdi.

Bu varoluş şeklini anlayabiliyordu. Ölümlü bir insan olarak yaşadığı yirmi altı yıl boyunca onlardan biri olmuştu.

Ancak bunun ardından varlığından haberdar olmayan bir dünyayı tercih etmişti. Çünkü insanlar onun civarda olduğunu fark ettikleri anda acısını arttırmak için uğraşmışlardı.

Onu incitmek ve küçümsemek için çok çaba sarf etmişlerdi.

İç i öfkeyle doldu ve bakışları bir kez daha sertleşti. Her ayrıntısıyla Astrid'in zenginliğini gözler önüne seren kusursuz eve baktı. Bir insan olarak sürdüğü yaşantısında Astrid gibi bir kadın, sırf onun yoluna çıkma cüreti gösterdiği için onun yüzüne tükürürdü. Onun o kadar altındaydı ki, bakışlarını yüzüne kaldırmaya cüret ettiği anda dövülürdü.

Gözlerine bakmak ise ölüm fermanı olurdu.

"Bu köle sizi rahatsız mı ediyor hanımım?"

Bu anılar zihninde canlanınca irkildi.

On iki yaşında pazar yerinde ona bir kadını gösteren kardeşlerine inanacak kadar aptaldı.

"O senin annen, köle. Bilmiyor muydun? Amcam onu geçen yıl özgür bıraktı."

"Neden ona gitmiyorsun, Zarek? Belki sana acır ve senin de özgür bırakılmanı sağlar."

Çok genç ve çok toydu, ona gösterdikleri kadına bakmıştı. Kadının onunkiler gibi muhteşem siyah saçları ve mavi gözleri vardı. Daha önce annesini hiç görmemişti. Onun bu kadar güzel olduğunu bilmiyordu.

Yüreğinde taşıdığı anne Venüs'ten bile güzeldi elbet. Onun da hep kendisi gibi bir köle olduğunu hayal etmişti, başka seçeneği yoktu, efendisi öyle söylemişti. Doğumundan sonra onun kollarının

arasından koparılıp alınışını gözünde canlandırmıştı hep. Annesinin Zarek'in ona geri verilmesi için ağlayışını.

Kayıp oğlunun özlemiyle her gün nasıl yapıp tuttuğunu...

Bu arada o acımasız babasına teslim edilmiş ve zalimce annesinin şefkatli kollarından uzak tutulmuştu.

Zarek annesinin onu sevdiğinden emindi. Bütün anneler çocuklarını severdi. Diğer kadın kölelerin bu yüzden ona bir faydası yoktu. Onlar tüm erzak ve sevgilerini kendi çocuklarına saklıyorlardı.

Ama bu kadın... ona aitti.

Ve onu sevecekti.

Zarek ona koşmuş, kucaklamış, kim olduğunu ve onu çok sevdiğini söylemişti.

Ama ne sıcak bir karşılama ne de anne şefkati görmüştü...

Kadın ona açık bir nefret ve korkuyla bakmıştı. Ona tıslarken dudakları acımasızca kıvrılmıştı. *"O fahişeye seni öldürsün diye iyi para vermiştim."*

Kardeşleri ona gülmüştü.

Zarek bu reddedilişin ardından kıpırdayamamış, nefes bile alamamıştı. Annesinin diğer bir köleye onu öldürmesi için rüşvet verdiğini öğrendiği anda yıkılmıştı.

Bir asker yanlarına gelip kadını rahatsız edip etmediğini öğrenmek istediğinde annesi soğuk bir sesle konuşmuştu: *"Bu değersiz köle bana dokundu. Bu yüzden dövülmesini istiyorum."*

İki bin yıl sonra bile bu sözler beyninde yankılanıyordu. Onu, emrini mutlulukla yerine getiren askerlere bırakıp giderken yüzünde beliren acımasız ifade de...

"Değersiz bir kölesin. Hiçbir işe yaramazsın. Seni hayatta tutan kırıntılardan bile değersizsin. Şanslıysak ölürsün, kış tayınlarımız yok yere bir köleye harcanmaz."

Zarek bu anıların etkisiyle homurdandı. Verdikleri acıyla başa çıkamadı ve güçlerini salıverdi. Salondaki tüm ampuller kırıldı, şö-

minedeki ateş alevler püskürdü ve tam önünde yatan Sasha'yı sıyrıldı. Duvarlarda asılı olan resimler yere düştü.

Tek isteği bu acıyı durdurmaktı.

Astrid kulaklarına dolan yabancı seslere çığlık atarak tepki verdi.

"Sasha ne oluyor?"

"Bu pislik beni öldürmeye çalıştı."

"Nasıl?"

"Şömineden popoma ateş topları gönderdi, kürküm alazlandı.

Bir tür kriz geçiriyor ve güçlerini kullanıyor."

"Zarek?"

Ev o kadar güçlü sallandı ki Astrid paramparça olmasını bekledi.

"Zarek!"

Tam bir sessizlik yaşandı.

Astrid sadece kendi kalp atışlarını duyabiliyordu.

"Ne oluyor?" diye sordu Sasha'ya.

"Bilmiyorum. Ateş söndü ve hiçbir şey göremiyorum. Tamamen karanlık. Ampulleri parçaladı."

"Zarek?" diyerek yeniden şansını denedi Astrid.

Yine kimse cevap vermedi. Paniği üçe katlandı. Zarek onu öldürebilirdi, o da Sasha da onu göremiyorlardı.

Ona her şeyi yapabilirdi.

"Beni neden kurtardın?"

Oturduğu koltukta tam yanından gelen sesi duyunca sıçradı. O kadar yakınındaydı ki sıcak nefesini teninde hissediyordu.

"Yaralıydın."

"Yaralı olduğumu nereden biliyordun?"

"Seni içeri alana kadar bilmiyordum. Ben... ben senin sarhoş olduğunu düşündüm."

"Sadece bir salak yabancı birini evine alır, özellikle de körse ve yalnız yaşıyorsa. Bana hiç de salak gibi görünmüyorsun."

Astrid yutkundu. Zarek düşündüğünden çok daha zekiydi.

Ve çok daha korkunç.

"Neden buradayım?" diye üsteledi.

"Sana söyledim ya."

Zarek koltuğu o kadar sert itti ki birkaç santim öne gitti. Ve tam önündeydi, onu yastıklara mıhladı. Varlığından ürkererek titremesine sebep oldu. "Beni içeri nasıl aldın?"

"Seni sürükledim."

"Tek başına mı?"

"Elbette."

"O kadar güçlü durmuyorsun."

Astrid korkuyla nefesini tuttu. Neyin peşindeydi? Ona ne yapacaktı? "Göründüğümden daha güçlüyüm."

"Kanıtla." Zarek bileklerini tuttu.

Astrid birkaç saniye boyunca onunla güreşti. "Bırak beni."

"Neden? Seni zorluyor muyum?"

Sasha hırladı. Yüksek sesle.

Astrid karşı koymayı bıraktı ve yüzünün olduğunu umduğu yere doğru baktı.

"Zarek," dedi sert bir sesle. "Canımı acıtlıyorsun. Bırak beni."

Zarek bırakarak onu şaşırttı. Hafifçe geriye çekildi ama öfkesi hâlâ hissediliyordu. Baskıcı. Korkutucu.

"Aklını kullan, prenses," diye hırladı kulağına. "Benden uzak dur."

Astrid onun uzaklaştığını duydu.

"Suçlu," diye terslendi Sasha. "*Astrid, onu yargıla.*"

Yapamazdı. Henüz değil. Zarek onu korkutuyordu. Şu an dengeli değildi ve ürkütücüydü ama bunu yapamazdı.

Onu gerçekten incitmemişti. Sadece korkutmuştu, birinin ölüm kararını vermek için bu yeterli değildi.

Bu olayın ardından, bir gece nasıl çıldırarak korumakla görevli olduğu köy halkını öldürmüş olduğunu anlayabiliyordu.

Ona da aynı şeyi yapar mıydı?

Astrid de ölümsüzdü ve onu öldüremezdi ama canını yakabilirdi.

Daha düşük seviyedeki bir yargıç sadece bu gece yaptıklarına bakarak hemen kararını verirdi. Bunu yapmak istedi ama yapamazdı. Henüz değil.

“İyi misin?” diye sordu Sasha hüküm verme isteğine bir cevap alamayınca.

“Evet.”

Yalan söylüyordu ve Sasha’nın bunu anladığını hissetti. Zarek onu daha önce hiç kimsenin yapamadığı bir şekilde korkutmuştu.

Yüzyıllar boyunca sayısız erkek ve kadını yargılamıştı. Katilleri, hainleri, kâfirleri... her türlü kötüyü.

Ama hiçbirini onu korkutmamıştı. Hiçbiri korunmak üzere kardeşlerine koşma isteğiyle doldurmamıştı içini.

Zarek bunu yapmıştı.

Gerçekten de akli dengesini yitirmiş gibiydi. Astrid deliliklerini saklamaya çalışanlarla uğraşmaya alışmıştı. Erkekler aslında soğuk ve zalimken kahraman rolü oynayabiliyorlardı.

Zarek ateş püskürmüştü ama yine de onu incitmemişti.

En azından şimdilik.

Ama zorba halleri elbette ki devam edecekti.

Acheron’un ona söylediklerini hatırladı. “İnsan sadece yüreğiyle doğruyu görebilir...”

Zarek’in yüreğinde ne vardı?

Derin bir nefes vererek duyularıyla Zarek’in nerede olduğunu bulmaya çalıştı.

Daha önce de olduğu gibi yine onu bulamadı. Kendini kimsenin radarında algılanmayacak şekilde gizliyordu sanki. Astrid'in güçlü radarlarından bile.

"Nerede o?" diye sordu Sasha'ya.

"Odasında sanırım."

"Sen neredesin?"

Sasha gelip ayağının dibine oturdu. "Artemis hakkı. İnsanlığın iyiliği için o yok edilmeli. Bu adamda birtakım ciddi terslikler var."

Astrid bunu düşünürken Sasha'nın kulaklarını okşadı. "Bilmiyorum. Acheron, Zarek'i yargılamam konusunda Artemis'le bir anlaşma yaptı. Buna hiç ihtiyacı yoktu. Sadece bir aptal Artemis'le anlaşma yapar. Ve Acheron hiç de aptal biri değil. Zarek'te iyi bir şeyler olmalı ya da..."

"Acheron her zaman adamları için kendini feda eder. Onun tarzı bu," diye alay etti Sasha.

"Belki de..."

Ama fazlasını biliyordu. Acheron her zaman tüm taraflar adına en iyi olanı yapardı. Daha önce yoldan çıkan hiçbir Karanlık Avcı'nın yargılama ya da yok edilme sürecine karışmamıştı ve bu seferkini yargılamasını özel olarak ondan istemişti...

Acheron dokuz yüz yıl önce köyünü yerle bir edip masum insanları öldürdüğü için Zarek'in öldürülmesine izin vermemişti.

Zarek gerçek bir tehlike olsaydı Acheron yargılanması için onlarla anlaşma yapmaz ve bu Karanlık Avcı'nın yaşamasına izin vermezdi. Bundan fazlası olmalıydı.

Acheron'a inanmalıydı.

Buna mecburdu.

Zarek odasında tek başına oturmuş açık perdelerin ardında yağın karı izliyordu. Sallanan sandalyede oturuyordu ama hareketsizdi. "Kriz" sürecini tamamladıktan sonra, evdeki ampulleri değiştirmiş,

kırılan resim çerçevelerini toplamıştı. Şimdi ortalık ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü.

Yeniden çileden çıkmadan önce buradan gitmeliydi. Fırtına neden durulmuyordu?

Koridorun ışığı yandı ve geçici bir süreliğine onu kör etti.

Kaşlarını çattı. Astrid körken neden ışıkları kullanıyordu?

Koridordan salona doğru bir hareket olduğunu duydu. Bir yanı Astrid'e katılmak onunla sohbet etmek istiyordu.

Ama hiçbir zaman boş konuşmalar yapmamıştı.

Küçük sohbetlerin nasıl yapıldığını bilmiyordu. Kimse onun ne söylediğiyle ilgilenmemişti.

Kendisine yakışanı yaparak yerinde kaldı.

"Sasha?"

Astrid'in melodik sesi, içini cam parçaları gibi deşti.

"Ben ateşi yakarken burada otur."

Neredeyse ona yardıma gidecekti ama kendini yerinde oturmaya zorladı. Zenginlere hizmet etme günleri geride kalmıştı. Ateş yakmak istiyorsa o da Zarek gibi kendi yakacaktı.

Elbette ki çıraları kendisi yakabilirdi, zaten zorlu işler yapmaktan ellerini sertleşmişti...

Astrid'inkiler yumuşaktı. Hassas.

O narin eller rahatlatmak içindi.

Farkında olmadan salona yönelmişti.

Astrid'i şöminenin önünde çömelmiş, demir ızgaraya yeni odunlar yerleştirmeye çalışırken buldu. Yaptığı işle boğuşuyor ve bu arada yanmamak için elinden geleni yapıyordu.

Zarek tek kelime bile etmeden onu geri çekti.

Astrid korkuyla nefesini tuttu.

"Çekil yolumdan," diye hırladı Zarek.

"Yoluna çıkmadım. Sen benimkine çıktın."

Astrid çekilmeyi reddedince Zarek onu kucakladı ve koyu yeşil renkli koltuğa bıraktı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Astrid, paniklemiş bir ifadeyle.

“Hiçbir şey.” Şömineye gidip ateşi yaktı. “Bunca paraya sahip olmana rağmen sana yardım edecek birini tutmamış olmana inanmıyorum.”

“Kimsenin yardımına ihtiyacım yok.”

Zarek bu sözler üzerine durdu. “Öyle mi? Kendi başına her şeyin üstesinden nasıl geliyorsun?”

“Geliyorum işte. Bana çaresiz biriymişim gibi muamele edecek kimseye tahammül edemem. Herkes kadar işe yararım.”

“Aferin sana, prenses.” Ona olan saygısının biraz daha arttığını hissetti. Yetiştirdiği dünyada onun gibi kadınlar asla kendi işlerini yapmazlardı. Onlara hizmet etmeleri ve tüm kaprislerini yerine getirmeleri için Zarek gibilerini satın alırlardı.

“Bana niye prenses deyip duruyorsun?”

“Öyle değil misin? Ailen çok zengin, hayatım.”

Astrid kaşlarını çatı. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Kokusunu alabiliyorum. Sen hayatta hiçbir endişesi olmayan insanlardan birisin. İstedğin her şeyi elde etmişsin.”

“Her şeyi değil.”

“Öyle mi? Neyin eksik?”

“Görüşüm.”

Bu sözler kulaklarında çınlarken Zarek bir süre konuşmadı. “Evet, kör olmak berbat bir şey.”

“Nereden biliyorsun?”

“Ben de yaşadım.”

Altıncı Bölüm

“Kör müydün?” diye sordu Astrid.

Zarek cevap vermedi. Bunu ağzından kaçırdığına inanamıyordu. Bu, hakkında hiç konuşmadığı bir konuydu, Jess’e bile söylememiştir.

Tek bilen Acheron’du ve o da sırrını sakladığı için müteşekkirdi.

Bu gece bir kez daha geçmişe ve orada kendisini bekleyen acılara dönmeyi istemedi. Salondan çıktı, odasına gitti, fırtınanın dinmesini sükûnetle bekleyebilmek için kapısını kilitledi.

Yalnızken kendine ihanet etmek ya da birilerini incitmek konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Koltuğa oturduğunda onu etkisi altına alan şey geçmişin görüntüleri olmadı.

Gül ve odun kokusu eşliğinde bir kadının açık renkli gözleriydi zihninde beliren.

Parmak uçlarının altında hissettiği soğuk yanağın yumuşaklığı... Yüzünü çevreleyen ıslak saçlarının dişiliği ve cazibesi...

Ondan kaçmayan ve bir köşeye saklanmayan bir kadın.

İnsanı şaşırtan, heyecan veren bir kadındı. Başka türlü biri olsa salona, kurduyla birlikte oturduğu yere gider ve onu güldürürdü. Ama Zarek insanları nasıl güldüreceğini bilmiyordu. Espriden anlıyordu,

özellikle de alaydan ama o şakalar yaparak insanları besleyen türden bir adam değildi. Özellikle de kadınları.

Bu gerçek daha önce hiç canını sıkınamıştı.

Bu gece sıkıyordu.

“Suçlu mu?”

Astrid zihninde Artemis’in sesini duyunca irkildi. Zarek evine getirildiğinden beri her gece hiç durmadan onu bu soruyla taciz ediyordu ve kendini seslerle işkence yapılan Jan Dark gibi hissetmesine neden oluyordu.

“Henüz değil, Artemis. Daha yeni uyandı.”

“Pekâlâ, neden bu kadar uzun sürüyor? O yaşadığı sürece Acheron hep diken üstünde, onun acı çekmesinden nefret ediyorum. Şu adamı infaz et gitsin.”

“Zarek’in ölmesini niye bu kadar çok istiyorsun?”

Sessizlik çöktü. Artemis’in onu rahat bıraktığını düşünmüştü ama cevap gelince şaşırdı. “Acheron birilerinin acı çektiğini görmekten hoşlanmıyor. Özellikle de Karanlık Avcıları’nın. Zarek yaşadığı sürece Acheron incinecek ve Acheron ne düşünürse düşünsün ben onun incindiğini görmekten hoşlanmıyorum.”

Astrid bugüne kadar Artemis’in böyle bir söz sarf ettiğini duymamıştı. Tanrıça, nezaketi ya da şefkati ile tanınmazdı, sadece kendini düşünürdü.

“Acheron’u seviyor musun?”

Artemis’in cevap veren sesi tizdi. “Acheron seni ilgilendirmez, Astrid. Senin işin Zarek ve eğer bu işin sonunda Acheron’un bana olan bağlılığı azalırsa buna çok pişman olursun.”

Astrid onun bu düşmanca ses tonu ve tehdidiyle gerildi. Artemis’in onu incitmesi için bundan fazlası gerekirdi, Tanrıça savaş istiyorsa buna hazırlıklı olacaktı.

Artık işinden hoşlanmıyor olabilirdi ama hâlâ ciddiye alıyordu ve hiç kimse, özellikle de Artemis henüz oluşmamış bir kararı vermesi için onu zorlayamazdı.

“Zarek’i bu kadar kısa bir sürede yargılasam, Acheron kızıp yeni bir yargılama istemez mi sence?”

Artemis kaba bir ses çıkardı.

“Ayrıca Acheron’a karışmayacağını söyledin, Artemis. Ona kararımı etkilemeyeceğine dair yemin ettirdin ve şu an bunu sen yapıyorsun. Ona yaptıklarından bahsetsem tepkisi ne olurdu dersin?”

“Tamam,” diye terslendi Artemis. “Seni bir daha rahatsız etmeyeceğim. Ama bu işi hallet!”

Sonunda yalnız kalabilmişti. Astrid salonda oturarak bundan sonra ne yapması gerektiğini düşündü, Zarek’in yine çıldırıp daha da vahşileşip vahşileşmeyeceğini görmek için ne yapacağını.

Evine saldırmıştı ama ona saldırmamıştı. Sasha ona saldırmıştı, evet, kurdu yaralamıştı ama Zarek daha çok yara almıştı. Aralarındaki kavga adildi ve Zarek kurdu bu saldırısından dolayı öldürmeye kalkışmamıştı. Kurttan kurtulmuş ve onu kendi haline bırakmıştı.

Sasha’ya kin gütmek yerine ona su vermişti.

Zarek’in şu ana kadar işlediği en büyük suç kavgacılığı ve gerçekten de ürkütücü bir varlığa sahip olmasıydı. Bu arada bu sertliğine ters düşen pek çok şey de yapmıştı.

Sağduyusu Artemis’in istediğini yapmasını söylüyordu, onu suçlu bulmalı ve çekip gitmeliydi.

İçgüdüğü ise beklemesini söylüyordu.

Ona ya da Sasha’ya öfkeyle yumruklar savurmaya başlamadığı sürece içgüdülerini dinleyecekti.

Ama onlara saldırırsa kararını verecekti ve Zarek kızaracaktı.

“Masum insan diye bir şey yoktur...”

Astrid yorgun bir nefes verdi. Bu sözleri en son konuşmalarında kardeşi Atty'ye söylemişti. Bir yanı buna gerçekten inanıyordu. Bugüne kadar yargıladığı herkes ona yalan söylemişti.

Hepsi onu kandırmaya çalışmıştı.

Kimi rüşvet vermeye çalışmıştı.

Kimi ondan kaçmaya çalışmıştı.

Kimi onu dövmeye çalışmıştı.

Ve bir tanesi onu öldürmeye çalışmıştı.

Zarek'in hangi kategoriye gireceğini merak etti.

Gücünü kazanmak için derin bir nefes aldıktan sonra ayağa kalktı ve odasına giderek Sasha'nın insan formundayken giydiği giysileri karıştırmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Sasha yanına gelerek.

"Zarek'in kıyafete ihtiyacı var," var dedi Astrid hiç düşünmeden yüksek sesle.

Sasha onun ellerini hafifçe ısırdı ve giysileri burnuyla yeniden dolabın altında duran sepete itti. "*Kendininkileri giyebilir. Bunlar benim.*"

Astrid onları yeniden çıkardı. "*Hadi Sasha, kibar ol. Burada hiç kıyafeti yok ve giydikleri paramparça.*"

"Ee?"

Astrid, pantolon ve gömlekleri seçmeye çalıştı, keşke görebilseydi. "*Çıplak bir adama bakmak zorunda olmaktan şikâyet eden sendin. Onu giyinik görmeyi tercih edersin diye düşündüm.*"

"*Dışarı işlemekten ve kâselerden yemekten de şikâyetçiyim ama o buradayken banyoyu ve tabakları kullanmama izin vermiyorsun.*"

Astrid başını iki yana salladı. "*Keser misin, lütfen? Yaşlı bir kadın gibi söyleniyorsun.*" Kalın bir kazak seçti.

"*Hayır,*" diye terslendi Sasha. "*Şarap rengi kazağım olmaz. O en sevdiğim.*"

"Sasha, bana bak. Çok şımarıksın."

"O benim kazağım. Onu yerine koy."

Astrid kazağı Zarek'e götürmek üzere ayağa kalktı.

Sasha yol boyunca söylenerek onu takip etti.

"Sana yenisini alacağım, söz."

"Ben yenisini istemiyorum. Onu istiyorum."

"Kazağına zarar vermeyecek."

"Evet, verecek. Giysilerine baksana. Mahvolmuşlar. Ve giysime onun bedeninin değmesini istemiyorum. Onu kirletecek."

"Ya sabır. Sasha, büyü lütfen. Dört yüz yaşındasın ve bir yavru gibi davranıyorsun. Adam bitli falan değil."

"Evet, öyle!"

Astrid bacaklarının dibinde hissettiği yere doğru öfkeyle baktı. Sasha kazağı dişleriyle yakalayarak elinden çekti.

"Sasha!" diye haykırdı Astrid onun peşinden koşarken. "O kazağı bana ver yoksa yemin ederim seni kısırlaştırırım."

Kurt, evde koşmaya devam etti.

Astrid hızlı bir şekilde onun peşinden gitmeye çabaladı. Neyin nerede olduğunu hatırlayacağına güveniyordu.

Biri sehpanın yerini değiştirmişti. Bacağı köşesine çarpıp dengesini kaybedince öfkeyle homurdandı. Ellerini öne uzatarak toparlanmaya çalışırken sehpanın sallandığını fark etti. Ağırlığını taşımadı.

Camı yere düşerken, üzerindeki her şey etrafa saçıldı.

Bir şey kafasına çarptı, bir şey de kırıldı.

Astrid kıpırdamaya korkarak olduğu yerde kaldı.

Neyin kırıldığını bilmiyordu ama kırılma sesinden emindi.

Cam neredeydi?

Kalbi hızla atarken körlüğüne lanet etti. Bir yerini kesmeden ilerleyebileceğinin garantisi yoktu.

"Sasha?" diye seslendi.

Sasha cevap vermedi.

"Kıpırdama." Zarek'in buyurgan sesi omurgasının ürpermesine sebep oldu.

Bundan sonra hatırladığı şey ise iki güçlü kolun içine korku salan bir rahathlıkla onu yerden kaldırıyordu. Zarek onu kucaklayarak bir kaya kadar sert ve kaslı bedenine yasladı. Onu salondan uzaklaştırırken her bir kasının yaptığı hareketi hissetti.

Astrid kollarını onun geniş eril omuzlarına dolayınca Zarek bu dokunuşla gerildi. Zarek'in nefesi yüzüne vurdu ve Astrid bedeninin eridiğini hissetti.

"Zarek?" dedi Astrid tereddütle.

"Bu evde seni taşıyabilecek başka biri varsa benim de bilmem gerekmez mi?"

Astrid onun bu alaycı tavrıyla ilgilenmedi, Zarek onu mutfaga götürerek bir iskemleye oturttu.

Astrid bir anda onun sıcaklığından yoksun kaldı. Göğsü hiç ummadığı ve anlamadığı bir acıyla sıkıştı.

"Teşekkür ederim," dedi usulca.

Zarek cevap vermedi. Astrid onun mutfaktan çıktığını duydu.

Birkaç dakika sonra geri döndü ve çöp kutusuna bir şeyler attı.

"Scooby'ye ne yaptığını bilmiyorum," dedi Zarek, sesi oldukça normaldi, "ama köşede bir kazağın üzerine yatmış bana hırılıyor."

Astrid bu görüntüyü zihninde canlandırıncaya kahkahasını bastırmak zorunda kaldı. "Yaramazlık yapıyor."

"Evet, şey, benim geldiğim yerde yaramazlık yapanlar dövülür."

Astrid bu sözler ve altında yatan duygu karşısında kaşlarını çatı.

"Bazen anlayış, cezalandırmaktan daha iyi sonuçlar verir."

"Bazen de vermez."

"Olabilir," diye fısıldadı Astrid.

Zarek musluğu açtı. Sanki yine ellerini yıkıyordu.

Tuhaf, bunu ne çok yapıyordu.

"Bulabildiğim tüm camları topladım," dedi Zarek suyun sesini bastıran bir sesle, "ama sehpanın üzerindeki kristal vazon param-parça olmuş. Birkaç gün boyunca orada dolaşırken ayakkabı giysen iyi olacak."

Astrid onun hareketleri ve uyarısından çok etkilenmişti. Oturduğu yerden kalktı, ilerleyerek yanında durdu. Onu göremese bile şu an hissedebiliyordu. Sıcaklığını, gücünü hissediyordu.

Adamın tüm şehvetini hissediyordu.

Bedeni baştan aşağı arzu ve ihtiyaçla ürperdi.

Hiç tanımadığı bir yanı ona ilkel bir sıcaklık vadeden o esmer tene dokunmak istiyordu. Şu an bile teninin nasıl göründüğünü hatırlıyordu. Işğın, üzerinde dans edişini.

Dudaklarını dudaklarına bastırıp tatmak istedi. Şefkathi miydi?

Yoksa kaba ve güçlü mü?

Astrid kendi düşüncelerine inanamadı. Bir yargıç olarak bu tür merakları olmamalıydı ama bir kadın olarak kendine engel olamıyordu.

Bir erkeği arzulamasının üzerinden çok ama çok uzun zaman geçmişti. Derinlerde bir yerde Acheron'un var olduğuna inandığı iyiliği bulma özlemiyle yanıp tutuşuyordu.

Bu yüzyıllardır yapmak istemediği bir şeydi.

Zarek'in iyiliği sağlam temellere dayanmıyordu. "Sana ihtiyacım olduğunu nereden anladın?"

"Camın kırıldığını duydum ve senin kapana kısıldığını düşündüm."

Astrid gülümsedi. "Çok tatlısın."

Zarek'in ona baktığını hissetti. Teni bu fikirle ısındı. Göğüsleri sertleşti.

"Tatlı değilim, prenses. İnan bana."

Hayır, tatlı değildi. Sertti. Huysuz ve tuhaf bir şekilde büyüleyici. Ehlileştirilmesi gereken vahşi bir hayvan gibi.

Tabii onun gibi birisi ehlileştirilebilirse.

“Sana kıyafet bulmaya çalışıyordum,” dedi Astrid usulca, bir yandan da onu dinlemeyen bedeninin kontrolünü yeniden ele almaya çalışıyordu. “Almak istersen dolabımın alt kısmında başka kazaklar da var.”

Zarek suyu kapatırken alaycı bir ses çıkardı ve kâğıt havludan bir parça kopararak ellerini kuruladı. “Senin giysilerin bana uymaz prenses.”

Astrid güldü. “Bana ait değiller. Bir erkek arkadaşına aitler.”

Zarek, Astrid o kadar yakınındayken nefes alamıyordu. Aralık duran dudaklarını öpmek için tek yapması gereken şey hafifçe eğilmektir.

Uzansa ona dokunabilirdi.

Onu esas korkutan ise ona bu kadar çok dokunmak istemesiydi. Bedenini onunkine bastırmak ve o yumuşak kıvrımları kendi sert bedeninde hissetmek.

Hiçbir şeyi bu kadar çok istememişti.

Gözlerini yumdu ve ikisinin de çıplak olduğu hayaliyle kavruldu. Onu tam önüne tezgâhın üzerine oturtup içine girmeyi. Sıcaklığı onu ayakta duramayacak hale getirene kadar içine girip çıkmayı.

Kıpırdamayacak hale gelmeyi.

Onunkine sürtünen teninin sıcaklığını hissetmek istiyordu. Nefesini teninde hissetmeyi.

En çok da kokusunun tenine sinmesini. Ondan korkmayan ve onu hor görmeyen bir kadınla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmeyi.

Yüzyıllardır parasını ödemediği bir kadını becermemişti. Hatta bunu bile yapmamıştı.

Çok uzun zamandır yalnızdı...

“Bu erkek arkadaşın nerede?” diye sordu, onu başka bir adamla düşününce sesi garip bir şekilde kalınlaşmıştı. Olmaması gereken bir şekilde canını yakmıştı.

Sasha mutfağa geldi, onlara bakarak havladı.

"Arkadaşım öldü," dedi Astrid hiç tereddüt etmeden.

Zarek kaşını kaldırdı. "Nasıl öldü?"

"Hımm, kanlı ishal oldu."

"Bu bir köpek hastahğı değil mi?"

"Evet, çok trajikti."

"Hey!" dedi Sasha, Astrid'e. *"Bunu esefle kınıyorum."*

"Akıllı ol yoksa sana kanlı ishal bakterisi veririm."

Zarek ondan uzaklaştı. "Onu özlüyor musun?"

Astrid, Sasha'nın havladığı yöne doğru baktı. "Hayır, pek değil. Biraz sıkıntı veriyordu."

"Sana baş ağrısı neymiş göstereceğim, orman perisi. Bekle bakalım."

Astrid gülümsemesini bastırdı. "Kıyafet istiyor musun?" diye sordu Zarek'e.

"Elbette."

Zarek'i odasına götürdü.

"Çok kötüsün," diye hırladı Sasha. "Biraz bekle. Bunun intikamını alacağım. O çok sevdiğin yorgan var ya. O bitti. Ve yerinde olsam bir daha terliklerimi de kullanmazdım."

Astrid onunla ilgilenmedi.

Zarek, onu toz pembe renklerle dekore edilmiş odasına götürürken hiç konuşmadı. Son derece dişi ve tatlı bir odaydı. Kokusu Zarek'in yine sızlamasına sebep oldu.

Güller ve ahşap kokusu.

Astrid gibi kokuyordu.

Bu koku onu öyle sertleştirmişti ki, canı acıyordu. Penisini sertleşerek fermuarını zorlamaya başlamış, Astrid'e bakmanın dışında bir şeyler yapması için yalvarıyordu.

İstem dışı bir hareketle bakışları yatağına gitti. Astrid'i orada uyurken hayal edebiliyordu. Dudakları aralık, bedeni gevşemiş ve çıplak...

Açık pembe çarşaflar bedenine ve çıplak bacaklarına sarınmış...
"İşte buradalar."

Zarek bakışlarını yataktan dolaba çevirmek için kendini zorladı.

Astrid onun hasır bir çamaşır sepeti içine katlanarak konmuş olan erkek giysilerine ulaşabilmesi için geri çekildi. "Ne istiyorsan alabilirsin."

Bu sözler farklı yorumlara açıldı. Tek sorun ise en çok istediği şeyin sepette olmamasıydı.

Zarek ona teşekkür ettikten sonra siyah bir süveter ve ona çok küçük gelmeyecek gri dik yakalı bir kazak seçti. "Gidip odamda üstümü değiştireceğim," dedi neden bunu yaptığını merak ederek. Astrid odada olup olmamasını umursamazdı. Onu ya da herhangi bir şeyi göremiyordu.

Evindeyken çoğu zaman yarı çıplak dolaşırdı. Ama bu hiç de uygarca bir tavır değildi, değil mi?

Ne zaman uygar oldun?

Görünüşe bakılırsa bu gece.

Odadan çıkınca Sasha arkasından havladı ve sonra da Astrid'e havlamak üzere içeri koştu.

"Kes, Sasha," dedi Astrid. "Yoksa garajda uyuyacaksın."

Zarek onları hiçe sayarak yeni giysilerini giymek üzere odasına gitti.

Kapıyı kapadı, giysileri kenara koydu ve kendini çok tuhaf hissederek öylece durdu. Ona sunduğu şey sadece giysilerdi. Ve barınacak yer.

Bir yatak.

Yemek.

Son derece zarif ve pahalı döşenmiş olan odaya baktı. Burada kendini kaybolmuş gibi hissediyordu. Kendinden emin değildi. Hayatında hiç böyle bir deneyim yaşamamıştı.

Burada insan olduğunu hissetmişti.

Hatta hoş karşılandığını. Sharon'dayken bile böyle hissetmemişti.

Yüzyıllardır diğerlerinin yaptığı gibi Sharon da bunu bir bedel karşılığında yapmıştı. Ne bir fazla ne bir eksik. Ne zaman yanına gitse bir şeyleri bozduğunu hissetmişti.

Sharon hep resmi ve sakindi özellikle de ona vermiş olduğu izni görmezden gelmesinden sonra. Sharon'ın bir şekilde ondan korktuğunu hissetmişti hep. Bir şekilde gözü hep üzerindeydi, özellikle de kızı ortada olduğu zamanlarda. Sanki ona bir terslik ya da kötülük yapmasını bekler gibiydi.

Bu hali ona her zaman bir hakaret gibi gelmişti ama hakaretlere o kadar alıştı ki omuz silkme zorunda kalmıştı.

Ama Astrid'le bunu hissetmiyordu.

Astrid ona normal biri gibi davranıyordu. Aslında normal olmadığı gerçeğini unutmasını kolaylaştırıyordu.

Zarek hızla giyindi ve Astrid'in kanepeye uzanarak kör alfabesi ile yazılmış olan kitabını okuduğu salona gitti. Sasha kanepede ayaklarının dibinde yatıyordu. Kurt başını kaldırdı ve nefret dolu gri gözleriyle ona baktı.

Mutfaktan yeni bir bıçak getiren Zarek bir parça odun daha aldı.

"Peki bir kurdu nasıl evcil bir hayvan olarak beslemeye başladın?" diye sordu ateşe yakın bir koltuğa oturarak, böylelikle çıkan parçaları rahatlıkla şömineye atabilecekti.

Astrid'le niye konuştuğunu bilmiyordu. Normalde hiç böyle bir zahmete girmezdi ama garip bir şekilde onun hayatını merak ediyordu.

Astrid ayaklarının dibinde yatan kurda uzandı. "Bilmiyorum. Senin gibi, onu da yaralı bir halde yatarken buldum ve içeri alıp tedavi ettim. O zamandan beri benimle birlikte."

“Onu evcilleştirmene izin vermiş olmasına şaşırdım.”

Astrid bu sözlerle gülümsedi. “Ben de. Bana güvenmesini sağlamak kolay olmadı.”

Zarek kısa bir süre düşündü. “Çok sabırlı olmalısın. Önce benden biraz uzağa, çimlere oturmalısın, tıpkı böyle.”

Zarek, en sevdiği bölümü ezberden okumaya devam ederken Astrid’in ağzı şaşkınlıkla açık kaldı. Ona bir şey fırlatmış olsa bu kadar şaşırdı. “*Küçük Prens*’i biliyor musun?”

“Birkaç kez okudum.”

Bu kadar hatasız bir şekilde ezbere söylemesi için daha fazlası gerekirdi. Astrid yeniden Sasha’ya dokunmak üzere uzandı, böylelikle Zarek’i görebilecekti.

Zarek köşede oturmuş bıçakla bir odunu yontuyordu. Alevler gece karası gözlerinde ışıldıyordu. Siyah kazak bedenine oturmuştu, siyah sakalları uzamış olmasına rağmen Astrid onun yakışıklılığına bir kez daha vuruldu.

Çalışmasında insanı rahatlatan bir tavır vardı. Dudaklarını büküşünde alaycı bir asalet vardı. Onu saran ölümcül aura, siyah kotundan daha sıkı bir şekilde üzerine yapışmıştı.

“O kitabı severim,” dedi Astrid usulca. “Her zaman en sevdiğilerimden biri olmuştur.”

Zarek konuşmadı. Öylece oturdu ve elinde özenle tuttuğu odun parçasının üzerinde uzun parmaklarını dikkatle oynatmaya devam etti. İlk kez etrafa yansıttığı hava o kadar karanlık durmuyordu. O kadar tehlikeli.

Astrid buna huzur diyemezdi ama eskisi kadar tekinsiz de değildi.

“Çocukken mi okudun?” diye sordu Astrid.

“Hayır,” dedi Zarek usulca.

Astrid başını eğerek onun çalışmasını izledi.

Zarek durdu ve kaşlarını çatarak ona baktı.

Astrid, Sasha'yı bırakarak arkasına geri çekildi.

Zarek onu ve köpeğini izlerken hiç kıpırdamadı. Burada garip bir şeyler vardı: içgüdüleri ona bunu söylüyordu. Sasha'ya baktı.

Bilmese...

Ama bir kurtadam Alaska'da kör bir kadının yanında ne arardı ki? Buradaki manyetik alanlar Arkadya ya da Katagari erkekleri için oldukça güçlüydü, bu yüzden formlarını korumaları son derece güçlü. Havadaki elektronlar da büyülerini etkisiz kılıyordu.

Hayır, bu olası değildi.

Ama yine de...

Başını çevirip şöminenin üzerindeki fanuslu saate baktı. Saat neredeyse sabahın dördüydü.

Zarek için hâlâ erkendi ama insanların çoğu bu saatlere kalmazdı. "Hep geç saatlere kadar oturur musun, prenses?"

"Bazen."

"Erken kalkmanı gerektiren bir işin yok mu?"

"Hayır. Ailemin parası var. Peki ya sen, Beyaz Atlı Prens?"

Bu sözler üzerine Zarek'in eli aşağı düştü. Aile parası. Düşündüğünden de zengindi. "Yaşamak için çalışmak zorunda olmamak güzel olmalı."

Astrid onun sesindeki sertliği hissetti. "Parası olan insanları sevmiyorsun, değil mi?"

"Kimseye karşı önyargılı değilim, prenses. Herkesten eşit şekilde nefret ediyorum."

Zarek'in bu huyunu duymuştu. Onun kaba, görgüsüz ve bayağı olduğunu Artemis'ten duymuştu elbette, hatta Artemis'in gördüğü en iğrenç pislikti.

Bu sözler İğrençlikler Kraliçesi'nden gelince insana bir şeyler anlatıyordu.

“Sorumu cevaplamadın, Zarek. Sen geçimini ne yaparak kazanıyorsun?”

“Biraz ondan biraz bundan.”

“Biraz ondan biraz bundan, ha? Boş gezen biri misin yani?”

“Evet dersem, gitmemi mi isteyeceksin?”

Sesi her ne kadar kayıtsız ve duygudan yoksun çıksa da Astrid onun cevabını beklediğini hissetti. Bir yanı onu dışarı atmasını istiyordu.

Bir yanı bunu bekliyordu.

“Hayır, Zarek. Sana burada hoş karşılandığını söyledim.”

Zarek oyma işini bıraktı ve ateşe baktı, Astrid’in sözleri beklenmedik bir şekilde ürpermesine sebep oldu. Ama alevleri görmüyordu, onun yüzünü görüyordu. Tatlı sesi yüreğinde uzun zaman önce öldüğünü düşündüğü bir yeri titretmişti.

Kimse onu hiçbir yerde hoş karşılamamıştı.

“Seni öldürebilirim ve kimsenin haberi olmaz.”

“Beni öldürecek misin, Zarek?”

Anılar içini deşerken Zarek irkildi. Kendini mahvolmuş köyünde cesetlerin arasında yürürken gördü. Kesilmiş kanayan boğazları, yanan evleri...

Onları koruması gerekirdi.

Bunun yerine onları öldürmüştü.

Ve neden olduğunu bile bilmiyordu. Onu ele geçiren öfkenin dışında hiçbir şeyi hatırlamıyordu. Kan ve kefaret için duyduğu ihtiyaç.

“Umarım öldürmem, prenses,” diye fısıldadı.

Ayağa kalktı, odasına gitti ve kapısını kilitledi.

Astrid’in de aynı şeyi yaptığını umdu.

Saatler sonra Astrid, Zarek’in uykusunda düzensiz ve ağır nefesler aldığını duydu. Ev artık sessizdi, onun gazabından arınmıştı. Zarek’in

kötü aurası ortamı terk etmişti. Her şey sakın ve huzurluydu, karabasanların etkisi altındaymış gibi görünen adam dışında...

Astrid yorulmuştu ama uyuyamıyordu. Kafasında pek çok soru vardı.

Acheron'la, Zarek hakkında konuşabilmeyi ve bu adamda kurtarılmaya değer ne olduğunu öğrenebilmeyi nasıl da istiyordu. Ama Artemis bu yargılamanın yapılmasına, Acheron'un kesinlikle karışmaması ve kararını etkilememesi şartıyla kabul etmişti. Astrid, Acheron'la konuşmaya kalkışırsa Artemis değerlendirmeyi sonlandıracak ve Zarek'i anında öldürecekti.

Misafiri hakkında bir şeyler öğrenmenin başka bir yolu olmalıydı.

Yatağında kurt formuyla uyumakta olan Sasha'ya baktı. Birbirlerini yüzyıllardır tanıyorlardı. Ataları Artemis'le yaptığı savaşta Mısır tanrıçası Bast'ın yanında yer aldıklarında o daha bir bebektii.

Tanrıçalar arasındaki savaş sona erdiğinde Artemis ona karşı savaşılanların yargılanmasını istemişti. Astrid'in üvey kardeşi Lera bu işi yapmaya gönderilmiş ve genç olduğu için diğerlerini takip etmekle sorumlu tutulamayacak olan Sasha dışında herkesi suçlu bulmuştu.

Sadece on dört yaşında olmasına rağmen, sürüsü onun affedilmek uğruna onlara ihanet ettiğini düşünerek ona anında yüz çevirmişti. Katagari dünyasında hayvani içgüdüler hüküm sürerdi. Sürü her zaman bir bütündü ve onları tehdit eden, içlerinden biri dahi olsa katledilirdi.

Onu neredeyse öldürüyorlardı. Astrid onu tesadüfen bulmuş ve yeniden hayata döndürmüştü. Sasha, Olympos tanrılarından gerçekten nefret ediyordu ama Astrid'den hoşlanmasa bile ona tolerans gösteriyordu.

Astrid'i her an terk edebilirdi ama gidebileceği bir yer yoktu. Arkadya'lı Yırtıcı Avcılar onu ölü istiyorlardı çünkü bir zamanlar Katagari Katilleriyle birlikte Olympos tanrılarına karşı gelmişti, Katiller de onlara ihanet ettiğini düşünerek yine ölüsünü istiyorlardı.

Hayatı hep tehlikedeydi, şu an bile.

Hep kendi insanları tarafından parçalanma korkusuyla yaşamıştı.

Böylelikle yüzyıllar önce ikisinin de çıkarına olan bir anlaşma yapmışlardı. Astrid onu bir yavruyken ölümden kurtarmıştı o da görüşünü kaybettiği zamanlarda Astrid'e yardımcı olmuştu.

Zamanla arkadaş olmuşlardı ve Sasha sadıktı.

Katagarililere has büyümlü güçleri Astrid'inkilerden çok daha güçlüydü ve Astrid istedikçe onları kullanıyordu.

Astrid şu an bunu düşünüyordu.

Katagariler zamanda yolculuk yapabiliyorlardı...

Ama oldukça kısıtlı bir şekilde. Hayır. Zarek uyanmadan önce onu geri getirecek, garantili bir yöntem ihtiyacı vardı.

Böyle zamanlarda bir orman perisi değil de tam bir tanrıça olmayı diliyordu hep. Tanrıların güçleri çok daha...

Aklına gelen fikirle gülümsedi.

"M'Adoc," dedi usulca Onerolar'dan birini çağırarak. Onlar bilinçle bilinçaltı arasındaki gölge alan olan Phantosis'te hâkimiyet süren uyku tanrılarıydı.

Onero belirirken ortamın havası güçlü ve görülmez bir enerjiyle doldu.

Yaklaşık iki metre on beş santimlik boyuyla dibinde beliren M'Adoc'un yanında cüce gibi kaldı, bunu daha önceki deneyimlerinden biliyordu. Şu an onu göremiyor olsa bile nasıl göründüğünü gayet iyi biliyordu. Uzun siyah saçları o kadar koyu bir siyahtı ki ışığı bile yansıtmıyordu ve gözleri o kadar açık bir maviydi ki renksiz oldukları bile sanılabilirdi ama parlıyorlardı.

O da kendi türünün diğer örnekleri gibi çok yakışıklıydı ve bakmaya yürek dayanmazdı.

"Küçük kuzen," dedi M'Adoc, sesi heyecan verici ve baştan çıkarıcıydı ama bir o kadar da duygudan yoksundu, Onerolar'a duygular yasaklanmıştı. "Uzun zaman oldu. En azından üç ya da dört yüz yıl."

Astrid başıyla onayladı. "Meşguldüm."

M'Adoc nerede olduğunu anlayabilmesi için uzanarak koluna dokundu. "Ne ihtiyacın var?"

"Karanlık Avcı Zarek hakkında bir şey biliyor musun?" Onerolar, Karanlık Avcılar'ın şifacılarıydı, hem fiziksel hem de ruhsal açıdan. Karanlık Avcılar korkunç haksızlıklara uğramış ya da vahşete maruz kalmış kişilerden yaratıldıkları için başlangıçta her bir Karanlık Avcı'ya bir Rüya Avcısı tayin edilirdi, ruhsal açıdan tedavi edilerek dünyadaki görevlerine başkalarını incitmeden devam etmeleri sağlanırdı.

Karanlık Avcı ruhsal açıdan tedavi olduktan sonra Rüya Avcısı onu zaman içerisinde takip eder ve yaralandığı zamanlarda fiziksel olarak iyileştirmeye devam ederdi. Karanlık Avcılar'ın yaralandıklarında duydukları doğaüstü uyku ihtiyacının sebebi buydu.

Onerolar sadece rüyalarda etkiliydi.

"Ondan haberim var."

Astrid bir açıklama yapmasını bekledi, ama M'Adoc cevap vermeyince sordu: "Ne biliyorsunuz?"

"Türümden herhangi birinin yardım edebileceği gibi biri değil."

Astrid daha önce hiç böyle bir şey duymamıştı. "Hiç mi?"

"Bazen uyurken Skotlar'dan biri ona gidiyor, bunu da öfkesinin birazını kendileri kullanabilmek için yapıyorlar. Ama öfkesi öyle yoğun ki hiçbiri çok uzun süre dayanamıyor ve ayrılmak zorunda kalıyorlar."

Astrid kalakaldı. Skotlar iblislerden biraz daha iyi sayılabiliirdi. Onerolar'la kardeş sayılırlardı, insan duygularıyla beslenir ve onları yeniden hissedebilmek için kullanırlardı. Skotiler kontrolsüz bırakıldıklarında "tedavi" ettikleri kişinin ölümüne bile sebep olabiliyorlardı.

Onların ziyareti Zarek'i sakinleştirmez sadece çılgınlığını arttırırdı.

"Zarek neden böyle? Öfkesini ne besliyor?"

"Ne fark eder?" diye sordu M'Adoc. "Bana onun ölmek üzere işaretlendiği söylendi."

"Acheron'a onu yargılayacağım konusunda söz verdim. Eğer ölmesi gerektiğini söylersem ölecek."

"O zaman kendini bu dertten kurtar ve ölüm emrini ver."

Neden herkes Zarek'in ölmesini istiyordu? Ona olan bu düşmanlığı bir türlü anlayamıyordu. Adamın bu şekilde davranmasına şaşmamak gerekirdi.

Onu *seven* kimse yok muydu?

M'Adoc bugüne kadar kimse hakkında böylesine sert konuşmamıştı. "Bu sözler hiç sana yakışmıyor."

Omzundaki elinin gerildiğini hissederken onun derin bir nefes aldığını duydu. "Kuduz bir köpek kurtarılamaz, Astrid. Onun yok edilmesi köpek de dâhil herkes için en iyi çözümdür."

"Gölgeler Dünyası yaşamanın tercihi olabilir mi? Sen aklını mı yitirdin?"

"Zarek'in durumunda olmalı."

Astrid dehşet içindeydi. "Bu doğru olsa, Acheron merhametli davranıp benden onu yargılamamı istemezdi."

"Acheron onu öldürmez çünkü bu kendini öldürmek gibi bir şey olur."

Astrid bir an boyunca düşündü. "Ne demek istiyorsun? Aralarında hiçbir benzerlik göremiyorum."

M'Adoc'un zihnini deştığını düşünmeye başlamıştı. "Acheron ile Zarek'in pek çok ortak yanı var. Çoğu insanın göremeyeceği ve anlayamayacağı şeyler. Bence Acheron, Zarek kurtarılamazsa kendinin de kurtarılamaz olduğunu hissediyor."

"Neden kurtarılamaz?"

"Kendinden. İki adamda da kendi acılarını seçme eğilimleri var. Ve bunu bilgece yapmıyorlar."

Astrid bu sözleri duyunca tuhaf bir şey hissetti. Karnına bıçak gibi bir sancı saplanmıştı. Uzun zamandan beri hissetmediği bir şey. İki adam için de üzülmüştü.

Fakat Zarek için daha çok üzülmüştü.

“Kendi acılarını nasıl seçiyorlar?”

M’Adoc ayrıntı vermeyi reddetti. Bunu hep yapıyordu. Uyku tanrılarıyla uğraşmak kâhinlerle uğraşmaktan sadece bir kademe daha az sinir bozucuydu.

“M’Adoc, bana Zarek’in herkes tarafından dışlanma sebebini göster.”

“Bunu gerçekten istediğini sanmıyorum.”

“Göster bana,” diye ısrar etti Astrid. Bilmesi gerekiyordu ve derinlerde bir yerde bu isteğinin düşünmek istediği gibi işiyle ilgili olmadığından şüpheleniyordu. Bunu bilme ihtiyacı profesyonelce değildi, kişiseldi.

M’Adoc’un sesi tamamıyla duygulardan arınmıştı. “Bu, kurallara aykırı.”

“Sonucu ne olursa olsun buna katlanacağım. Şimdi göster bana. Lütfen.”

M’Adoc onu yatağa oturttu.

Astrid sırtüstü uzandı ve Rüya Avcısı’nın onu uyutmasına izin verdi. İnsanı uykuya yenik düşürecek birtakım serumlar vardı ya da daha düşük seviyeli bir uyku tanrısı olan Wink’in buğusunu kullanırlardı.

Onerolar da insanları kontrol etmek için diğer uyku tanrıları gibi Wink’i ve buğusunu kullanırlardı.

Hangi yöntemi seçerlerse seçsinler etkileri karşılarındaki kişi üzerinde anında görülürdü.

Astrid, M’Adoc’un hangi yöntemi kullandığını bilmiyordu ama çok geçmeden gözlerini kapadı ve kendini Morpheus âleminde dolaırken buldu.

Burada yargılama yaparken bile görme gücüne sahipti. Görev sırasında rüya âleminde dolaşmayı işte bu yüzden çok seviyordu.

M’Adoc yanında belirdi. Eril güzelliği bu âlemde daha da çarpıcıydı. “Bundan emin misin?”

Astrid başıyla onayladı.

M'Adoc onu Phantosis'in salonundaki bir dizi kapıya doğru yönlendirdi. Burada, *kallitechnis* ya da rüya efendisi herkesin rüyasına girebilirdi. Geçmişe ya da geleceğe, insan anlayışının çok daha ötesindeki yerlere gidebilirlerdi.

M'Adoc bir kapıya uzandı ve durdu. "Zarek rüyasında geçmişini görüyor."

"Görmek istiyorum."

M'Adoc düşünüp taşınmış gibi duraksadı. Sonunda kapıyı açtı.

Astrid içeri girdi. O ve M'Adoc sahneden uzak durdular, kimsenin onları görüp hissedemeyeceği bir yerde. Aslında buna hiç gerek yoktu ama Astrid, Zarek'in rüyasına karışmadığından emin olmak istiyordu.

İnsanlar rüyalarında uyku tanrıları izin verirse sadece Onero ya da Skotlar'ı görebilirlerdi. Astrid bir orman perisi olarak Zarek'e görünmez olduğundan çok emin değildi.

Rüyanın içinde etrafına bakındı.

Her şeyin bu kadar berrak olmasına şaşırdı. Çoğu kişi üstünkörü rüyalar görürdü. Ama bu kristal berraklığındaydı ve geride bıraktığı dünya kadar gerçektir.

Eski bir Roma avlusunda bir araya toplanmış üç erkek çocuk gördü.

Dört ila sekiz yaş arasındaydılar, ellerinde sopalarla gülüp bağırıyorlardı. "Tadına bak, tadına bak, tadına bak."

Yaklaşık on iki yaşlarında bir oğlan koşarak yanından geçti. Siyah saçları ve mavi gözleri etkileyiciydi ve Sasha'nın gözlerinden gördüğü adama çok benziyordu.

"Bu Zarek mi?"

M'Adoc başını iki yana salladı. "Üvey kardeşi Marius."

Marius diğerlerinin yanına koştu.

“Yapmayacak, Marius,” dedi diğer çocuk, yerdeki her neyse sopasıyla üzerine vurarak.

Marius sopayı kardeşinin elinden aldı ve yerdeki yığını dürtükledi. “Neyin var, köle? Artıkları yemeyecek kadar asil misin?”

Astrid yerde yatanın da bir çocuk olduğunu fark edince nefesini tuttu. Paçavralara bürünmüştü ve diğerleri ona çürümüş bir lahana yedirmeye uğraşıyorlardı. Çocuk yerde cenin pozisyonunda kıvrılmıştı, başını da kollarıyla örttüğü için bir insana benzemiyordu.

Sopalı çocuklar onu dürtüp vurmaya devam ettiler. Hakaretlerine ve itip kakmalarına bir tepki alamayınca da tekmelemeye başladılar.

“Bu çocuklar da kim?” diye sordu Astrid.

“Zarek’in üvey kardeşleri.” M’Adoc tek tek onları gösterdi. “Maurius’u biliyorsun. Maviler içindeki, kahverengi gözlü olan Marcus. Dokuz yaşında. Kırmızılı olan, en küçükleri Lucius, yeni beş yaşına girdi. Diğeri de sekiz yaşındaki Aesculus.”

“Zarek nerede?”

“Yerde başı kapalı yatan.”

Astrid bunu tahmin etmiş olmasına rağmen irkildi. Dürüst olmak gerekirse gözlerini ondan alamamıştı.

Oğlan hâlâ kıpırdamamıştı. Ona ne kadar sert vururlarsa vursunlar, ne derlerse desinler tepki vermiyordu. Orada yerinden kıpırdatılamayan bir kaya gibi duruyordu.

“Neden ona işkence yapıyorlar?”

M’Adoc’un gözleri hüznüydü, Astrid onun çocukları seyrederken Zarek’in duygularını hortumladığını anladı. “Çünkü bunu yapabilirler. Babaları Gaius Magnus’tu. Ailesi de dâhil olmak üzere herkese kötü davranırdı. O kadar kötü bir adamdı ki bir gece annelerini sırf başka bir adama gülme cüretini gösterdi diye öldürdü.”

Astrid duyduklarından dehşete kapıldı.

“Magnus kölelerini oğullarının şiddet eğitimi için kullanırdı. Şamar oğlanlarından biri olan Zarek diğerleri gibi şanslı değildi ve ölmedi.”

Astrid, M'Adoc'un söylediklerini anlamakta zorlanıyordu. Hayatında pek çok zulüm görmüştü ama böylesine rastlamamıştı.

Ona bu şekilde muamele etmelerine nasıl izin verildiğini anlamıyordu, üstelik bir de ailedendi.

"Onların Zarek'in üvey kardeşleri olduklarını söyledin. Diğerleri değilken o nasıl köle oluyor? Ölen anneleriyle mi ilgili?"

"Hayır. Babaları tüm vahşiliğiyle Zarek'i amcasının Yunanlı kölelerinden birini hamile bıraktı. Zarek doğduğunda annesi hizmetlilerden birine onu öldürmesi için rüşvet verdi. Hizmetli, bebeği acıdı ve onu öldürmek yerine bebeği babasına götürdü."

Astrid yerdeki çocuğa baktı. "Babası da onu istemedi." Bu açıkça görülüyordu.

Burada kimsenin bu çocuğu istemediği aşikârdı.

"İstemedi. Ona göre Zarek kusurluydu. Zayıftı. Onun kanına sahip olabilirdi ama değersiz bir kölenin kanını da taşıyordu. Böylelikle Gaius, Zarek'i diğer kölelerine verdi ve onlar da babasına olan nefretlerini ona yönelttiler. Kölelerden ya da hizmetlilerden biri Zarek'in babasına ya da kardeşlerine kızdığında bunun acısını oğlan çekiyordu. Herkesin şamar oğlanı olarak büyüdü."

Astrid, Marius'un Zarek'i saçlarından tutup kaldırışını izledi. Güzel yüzünün ne halde olduğunu görünce nefesi tıkanı. On yaşımdan fazla değildi ve yüzündeki yaralarla ona insan demek zordu.

"Sorun nedir, köle? Aç değil misin?"

Zarek cevap vermedi. Marius'un elini iterek kurtulmaya çalıştı. Ama itiraz etmek için ağzını bile açmadı. Ya durumun farkındaydı ya da bu tacizlere alışmış ve sesini çıkarmıyordu.

"Bırakın onu!"

Astrid döndü ve yaşı Zarek'e yakın olan çocuğu gördü. Onun da Zarek gibi siyah saçları ve mavi gözleri vardı ve kardeşlerine çok benziyordu.

Yeni gelen çocuk Marius'un yanına koştı ve onu Zarek'i bırakmaya zorladı. Yaşça büyük olan çocuğun kolunu arkasına alarak büktü.

"Bu Valerius," diye açıkladı M'Adoc. "Zarek'in diğer kardeşi."

"Derdin ne senin, Marius?" diye kızdı Valerius. "Daha zayıf olanlara saldırmamalıydın. Şuna baksana. Güçlülükte ayakta duruyor."

Marius dönerek kurtuldu ve Valerius'u elinin tersiyle yere itti. "İşe yaramazın tekisin, Valerius. Senin dedemizin adını taşıdığına inanmıyorum. Onurunu zedelemekten başka bir şey yapmıyorsun."

Marius çocuğun varlığından iğreniyormuşçasına bir ifade takındı. "Sen zayıfsın. Korkaksın. Dünya sadece onu ele geçirecek güçtekilere ait. Sense zayıf olanlara acıyorsun. Aynı yerden çıktığımıza inanmıyorum."

Marius, Zarek'e dönerken diğer çocuklar Valerius'un üzerine atıldılar.

"Haklısın, köle," dedi Marius, Zarek'i saçlarından yakalayarak. "Lahanaya değmezsin. Senin yemeyi hak ettiğin tek şey gübre."

Marius, Zarek'i fırlattı...

Astrid rüyadan çıktı, olacakları biliyordu ve tahammül edemeyecekti.

Başkaları için bir şey hissetmemeye alışmışken şu an duyguların akınına uğramıştı. Zarek için üzülüyor ve öfkeyle titriyordu.

Bunun olmasına nasıl izin verilmişti?

Zarek kendisine sunulan bu yaşamda ayakta kalmayı nasıl başarmıştı?

O anda Zarek'in çocukluk yaşamındaki rollerinden dolayı kız kardeşlerinden nefret etti.

Ama kader bile her şeyi kontrol edemezdi. Bunu biliyordu. Yine de bu, aslında şımartılması gereken bu çocuğun yaşadıklarına duyduğu üzüntüyü azaltmıyordu.

Öfkeli, sevimsiz bir adam haline gelen o çocuğun.

O kadar sert olmasının nedenini merak etmeye gerek var mıydı? Sürekli hor görülen bir çocuğun başka nasıl biri olması beklenirdi ki?

“Seni uyarmıştım,” dedi M’Adoc yanına gelerek. “Bu yüzden Skotlar bile onun rüyalarına girmeyi reddediyorlar. Hepsi düşünüldüğünde, bu en ılımlı anılarından.”

“Hayatta kalmayı nasıl başardığını anlayamıyorum,” diye fısıldadı Astrid, nasıl olduğunu anlamaya çabalayarak. “Neden kendini öldürmedi?”

M’Adoc onu dikkatle inceledi. “Bunun cevabını sadece Zarek verebilir.”

Astrid’e küçük bir şişe verdi.

Astrid şişenin içindeki kana çok benzeyen kırmızı sıvıya baktı. *Idios*. Bu, Onerolar tarafından yapılan çok özel bir serumdu, onları ya da herhangi birini kısa bir süreliğine rüyayı görenle bir yapıyordu.

Rüyalara rehberlik etmek ya da onları yönlendirebilmek için kullanılırdı, uyuyan kişinin diğerinin hayatını daha iyi anlayabilmesi için tecrübe etmesine izin verirdi.

Bu seruma sadece üç Onero sahipti. M’Adoc, M’Ordant ve D’Alerian. Bunu çoğunlukla insanlara anlayış ve şefkat aşlamak için kullanırlardı.

Bir yudumla rüyalarında Zarek’in yerini alabilirdi. Onu tamıyla anlayabilirdi.

O olabilirdi.

Ve tüm duygularını hissedebilirdi.

Bu oldukça dev bir adımdı. İçten içe, bu adımı atarsa bir daha eskisi gibi olamayacağını biliyordu.

Zarek’in öfke ve nefretten başka bir şey olmadığını da görebilirdi elbet. Diğerlerinin itham ettiği gibi, bir hayvan olabilirdi sadece.

Bir yudum ve gerçeği bilecekti.

Astrid şişenin tıpasını çıkardı ve bir yudum içti.

Zarek'in şu an ne rüya gördüğünü bilmiyordu, onun biraz önce tanık olduğu rüyayı geride bırakmış olduğunu umdu.

Bırakmıştı.

Zarek şimdi on dört yaşındaydı.

Astrid başlangıçta körlüğünün geri döndüğünü düşündü ama hemen ardından Zarek'in gözleri aracılığıyla "gördüğünü" fark etti. Ya da bir gözü aracılığıyla. Gözünü kırpmaya çalıştığında yüzünün sol tarafı çok acıdı. Göz kapağından yanağına uzanan bir yara yüz kaslarını ağrıtıyordu.

Daha iyi durumda olan sağ gözünde ise katarakta benzer bir şey vardı, Zarek'in anılarının zihninde canlanması birkaç dakikasını aldı ve ne olduğunu anladı.

İki yıl önce pazar yerinde bir asker tarafından çok kötü dövülmüştü ve sağ gözünün korneası ciddi şekilde hasar almıştı. Sol gözü ise bu olaydan birkaç sene önce kardeşi Valerius'tan yediği bir dayak sonucunda tamamiyle kör olmuştu.

Zarek gölgeler ve silüetler dışında bir şey göremiyordu.

Umursamıyordu. En azından kendini görmek zorunda kalmıyordu.

Artık insanların hor gören bakışlarından etkilenmek zorunda da değildi.

Zarek eski, kalabalık pazar yerinde topallayarak ilerledi. Sağ bacağı bükemiyordu, birkaç kez kırıldıktan sonra doğru kaynamamıştı.

Bu nedenle sağ bacağı sol bacağından biraz kısaydı. Diğer insanlar gibi tempolu ve hızlı bir yürüyüşü yoktu. Sağ kolu da neredeyse aynı durumdaydı. Onu çok az hatta hiç hareket ettiremiyordu ve sağ eli tamamen işlevsizdi.

İyi olan sol elinde üç tane çeyrek Roma sikkesi vardı. Çoğu Romalı için değersiz, onun içinse çok değerli olan kuruşlar.

Valerius, Marius'a kızmış ve cüzdanını pencereden aşağı atmıştı. Marius başka bir köleyi paralarını toplaması için göndermişti ama

üç çeyreklik bulunmamamıştı. Zarek'in paraları bulmuş olmasının tek sebebi sırtına çarpmış olmalarıydı. Zarek bunları ona verebilirdi ama bunu denediği anda Maurius onu döverdi. En büyük kardeşlerinin onu görmeye tahammül edemediğini biliyordu ve ondan uzak durmayı çok zaman önce öğrenmişti.

Valerius'a gelince...

Zarek en çok ondan nefret ediyordu. Valerius diğerlerinin aksine ona yardım etmeye çalışıyordu ama o bunu her yapmaya çalıştığında yakalamıyorlardı ve Zarek'in cezası katlanıyordu.

O da ailenin diğer fertleri gibi Valerius'un yumuşak yürekli olmasından nefret ediyordu. Valerius da diğerleri gibi ona tükürse en iyisini yapardı. Çünkü bunu her yapışında Valerius diğerlerine zayıf olmadığını ispatlamak adına onu incitmeye zorlanıyordu.

Pişen ekmek kokusunu takip eden Zarek topallayarak fırına gitti. Koku muhteşemdi. Sıcak. Tath. Bir parçasını tatma düşüncesi bile ağzının sulanmasına sebep oldu.

Yaklaşırken insanların ona küfür ettiklerini duydu. Onları kendinden kaçan gölgeler olarak algıladı.

Umursamadı. Zarek ne kadar iğrenç olduğunu biliyordu. Doğduğu andan itibaren bu ona hep söylenmişti.

Seçme şansı olsa o da kendinden kaçardı. Ama bu total, yaralı bedene sıkışıp kalmıştı.

Keşke hem kör hem sağır olsaydı. Böylelikle o hakaretleri duymak zorunda kalmazdı.

Zarek ekmek sepetinin arkasında duran, genç olduğunu düşündüğü adama yaklaştı.

"Git buradan!" diye hırladı genç adam.

"Lütfen, efendim," dedi Zarek puslu bakışlarını yerden kaldırmamaya çalışarak. "Bir dilim ekmek almak için geldim."

"Sana verecek bir şeyimiz yok, sefil."

Bir şey sertçe kafasına vurdu.

Zarek acıya öylesine alışmıştı ki irkilmedi bile. Paraları adama uzatmaya çalıştı ama koluna bir şey çarptı ve değerli kuruşları elinden düştü.

Çaresizlikle o taze ekmeği isteyen Zarek paraları toplamak için dizlerinin üzerine çöktü. Yüreği hızla çarptı. Onları bulabilmek için gözlerini iyice kıstı.

Lütfen! Kuruşlarını bulmak zorundaydı! Kimse ona para vermezdi ve Marius ile Valerius'un bir daha ne zaman kavga edeceklerini kimse bilemezdi.

Telaşla toprağı karıştırdı.

Parası neredeydi?

Nerede?

Kuruşlardan birini bulduğunda biri sırtına süpürge olduğunu düşündüğü bir şeyle vurdu.

"Git buradan!" diye hırladı bir kadın. "Müşterilerimizi kaçırıyor-sun."

Süpürge darbelerinden etkilenmeyecek kadar dayak yemeğe alışmış olan Zarek diğer iki kuruşunu aramaya devam etti.

Onları bulamadan kaburgalarına bir tekme yedi.

"Sağır mısın?" diye sordu bir adam. "Git buradan seni beş para etmez dilenci, yoksa askerleri çağıracağım.

Bu Zarek'in ciddiye aldığı bir tehditti. Bir askerle son karşılaşması sağ gözüne mal olmuştu. Geri kalan görüşünü de kaybetmek istemiyordu.

Annesini ve onun hor görüşünü hatırladığında yüreği parçalandı.

Ama daha da kötüsü askerler onu dövdükten sonra eve döndüğünde babasının gösterdiği tepkiyi hatırladı.

Babasının verdiği ceza yanında askerlerin yaptığı son derece merhametli kalmıştı.

Bir kez daha şehirde yakalanırsa babasının ne yapacağını kimse bilemezdi. Konaklarının sınırlarının dışarı çıkmasına izin yoktu. Üç çalıntı kuruş da cabasıydı.

Artık sadece biri vardı.

Kuruşunu sımsıkı tutarak hırpalanan bedeninin izin verdiğince son sürat topallayarak fırıncıdan uzaklaştı.

Kalabalığa karıştığında yanağında bir ıslaklık hissetti. Eliyle temizlediğinde kan olduğunu fark etti.

Zarek yorgunlukla iç geçirerek kaşının üzerindeki yarayı bulana kadar elini yüzünde gezdirdi. Çok derin değildi. Canının acıması için yeterdi.

Hayattaki yerini kabullenerek onu sildi.

Tek istediği taze ekmekti. Sadece bir parça. Çok şey mi istiyordu?

Puslu bakışlarıyla etrafına bakınarak yeni bir fırının kokusunu almaya çalıştı.

“Zarek?”

Valerius’un sesini duyunca panikledi.

Zarek kalabalığın içinden konaklarına doğru kaçmaya çabaladı ama çok uzaklaşmadan ağabeyi onu yakaladı.

Valerius’un güçlü eli onu hareketsiz bıraktı.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu Zarek’in kolunu sertçe sarsarak. “Diğerlerinden biri senin dışarıda olduğunu fark ederse neler olacağını bilmiyor musun?”

Elbette biliyordu.

Ama Zarek cevap veremeyecek kadar çok korkmuştu. Tüm bedeni bu korkuyla titriyordu. Tek yapabildiği şey her an gelmesini beklediği yumruklardan yüzünü korumaya çalışmak oldu.

“Zarek,” dedi Valerius, sesi nefretle kalınlaşmıştı. “Neden sana söyleneni yapamıyorsun? Yemin ederim ki dövülmek hoşuna gidiyor. Başka neden bunları yapasın ki?”

Valerius onu yaralı omzundan tutarak konaklarına doğru itti.

Zarek tökezleyerek düştü.

Son kuruşu avcundan düşüp sokak boyunca yuvarlandı.

“Hayır!” diye inledi Zarek peşi sıra emekleyerek.

Valerius onu yakalayarak ayağa kaldırdı. “Neyin var senin?”

Zarek bulanık gözlerle bir çocuğun parayı alıp gidişini izledi.

Midesi açlıktan kazınıyordu; tamamıyla yenilmişti.

“Sadece bir parça ekmek istemiştım,” dedi. Kalbi kırılmış, dudakları titremeye başlamıştı.

“Evde ekmeğın var.”

Hayır. Valerius’la kardeşlerinin ekmeğı vardı. Zarek diğer kölelerin ve hatta köpeklerin bile yemeyi reddettiğı artıklarla besleniyordu.

Hayatında bir kez olsun taze ve bir başkası tarafından tadılmamış bir şey yemek istemişti.

Kimşenin üzerine tükürmediğı bir şey.

“Bu da ne?”

Zarek içini her zaman deşen bu gürleyen sesi duyduğı anda sindi. Atın üzerinde oturan kumandan tarafından görülmemek için iyice büzüldü, bu elbette mümkün değildi.

Adam her şeyi görmüştü.

Valerius da Zarek kadar paniklemiş görünüyordu. Babasıyla her konuşmasında olduğu gibi kekelemeye başladı.

“B-b-ben...”

“Bu köle burada ne arıyor?”

Valerius’un gözleri irileşip yutkununca Zarek geri çekildi. Valerius’un bir yalan bulmaya çalıştığı belliydi.

“B-biz pa-pazara gidiyorduk,” dedi Valerius hızla.

“Sen ve köle mi?” diye sordu adam kuşkuyla. “Ne için? Onu dövmek için yeni bir kırbaç mı alacaktın?”

Zarek, Valerius'un yalan söylememesi için dua etmeye başladı. Valerius onu korumak için ne zaman yalan söylese durumu daha da kötüleşiyordu.

Keşke gerçeği dile getirebilseydi ama çok uzun zaman önce bir köle olarak kendinden üstün olanlarla konuşmaması gerektiğini öğrenmişti.

Ayrıca babasıyla konuşmasına diğerleri kadar bile izin yoktu.

"B-be-ben..."

Babası bir küfür savurarak Valerius'un yüzüne bir tekme attı. Bu güçlü darbe Valerius'un burnunu kanatarak Zarek'in yanına serilmesine sebep oldu.

"Onu şımartmandan bıktım." Babası atını mahmuzladı ve fırtına gibi yere diz çöküp başını kollarının arasına alarak gelecek darbeyi bekleyen Zarek'in üzerine atıldı.

Babası onu zaten ağrıyan kaburgalarından tekmeledi. "Ayağa kalk, köpek."

Zarek sancıdan ve yaşadığı dehşetten dolayı nefes alamadı.

Babası onu yeniden tekmeledi. "Kalk ayağa, lanet olası."

Zarek tek isteği kaçmak olduğu halde kalkıp orada durmaya çabaladı. Kaçmaması gerektiğini öğreneli çok zaman olmuştu. Kaçmak, cezayı daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramazdı.

Orada durup darbelere katlandı.

Babası onu ensesinden yakaladıktan sonra ayağa kalkmış olan Valerius'a döndü. Valerius'u da giysilerinden yakaladı ve ona hırladı. "Senden iğreniyorum. Annen tam bir orospuydu ve seni kimbilir seni hangi ödlekten peydahladı. Benden olmadığını biliyorum."

Zarek, Valerius'un gözlerinde bir anda beliren acıyı kaçırmadı ama oğlan bunu hemen maskeleydi. Bu, babalarının Valerius'a kızdığı zamanlarda sürekli olarak dile getirdiği bir yalandı. İnsan ikisine bakınca Valerius'un da en az Zarek kadar ondan olduğunu anlardı.

Babası Valerius'u kendinden uzaklaştırıp Zarek'i saçlarından çekerek bir tezgâha ötürdü.

Zarek canının daha az yanmasını sağlamak için elini babasının-kinin üzerine koymak istedi ama buna cüret edemedi.

Babası, ona dokunmasına tahammül edemiyordu.

“Köle taciri misin?” diye sordu babası.

Karşılarında yaşlı bir adam duruyordu. “Evet, efendim. Kölele-rimden biri ilginizi mi çekti?”

“Hayır, ben bir tane satmak istiyorum.”

Ne olduğunu anlayan Zarek'in ağzı açık kaldı. Evinden ayrılma fikri dehşete kapılmasına neden oldu. Her şey zaten kötüydü ve diğer kölelerden duyduğuna ėöre hayat onun için daha da zorlaşabilir-di.

Yaşlı köle taciri mutlulukla Valerius'a baktı.

Valerius yüzü solarken bir adım ėeriledi.

“Yakışıklı bir oğlan, efendim. Onun için iyi bir fiyat verebilirim.”

“O değil,” hırladı kumandan. “Bu.”

Zarek'i, dudaklarını tiksintiyle büken tacire doğru itti. Adam burnunu tıkadı. “Bu bir şaka mı?”

“Hayır.”

“Baba...”

“Dilini tut Valerius, yoksa adamın senin için yaptığı teklifi kabul ederim.”

Valerius şefkat dolu bakışlarını Zarek'e çevirdi ama sessiz kalma akıllığını ėösterdi.

Köle taciri başını iki yana salladı. “Bu değersiz. Onu ne için kullanıyorsun?”

“şamar oğlanı olarak.”

“Bu iş için artık çok büyük. Müşterilerim daha ėen ve çekici çocuklar istiyorlar. Bu sefil, dilenmekten başka bir işe yaramaz.”

"Onu alırsan sana iki dinar vereceğim."

Zarek babasının sözlerine çok şaşırdı. Onu alması için tacire para mı ödeyecekti? Böyle bir şey hiç görülmemişti.

"Dörde alırım."

"Üç."

Tacir onayladı. "Üç o zaman."

Sözler içine işlerken Zarek nefes bile alamıyordu. Babasının ondan kurtulmak için para ödeyeceği kadar değersiz miydi? En ucuz köleler bile iki bin dinar ediyordu.

Ama o etmiyordu.

Herkesin söylediği kadar değersizdi.

Hepsinin ondan nefret etmesine şaşmamak gerekti.

Babasının adama ödeme yapışını izledi. Adam ona bir kez bile bakmadan Valerius'u kolundan yakaladı ve çekiştirerek uzaklaştırdı.

Köle tacirinin daha genç bir versiyonu puslu görüşüne girdi ve hızla bir nefes verdi. "Onu ne yapacağız, baba?"

Köle taciri paraları dışıyla kontrol etti. "Onu diğer kölelerin pisliklerini temizlemeye yolla. Hastalıktan ölse bile kimin umurunda? Satıp para kazanacağımız birinin yerine onun temizlik yapması çok daha iyi."

Genç, bu sözlere gülümsedi.

Elindeki sopayı kullanarak Zarek'i bölmelere doğru yürütmeye başladı. "Gel lağım faresi, sana yeni görevlerini göstereyim."

Astrid rüyadan yüreği hızla çarparak uyandı. Yatağında yatmaya devam etti, alıştığı karanlık etrafını sarmıştı, Zarek'in acısı da...

Böylesi bir umutsuzluğu hiç hissetmemişti. Böylesi bir ihtiyacı.

Böylesi bir nefreti.

Zarek herkesten nefret ediyordu ama en çok da kendinden.

Adamın neden çıldırdığını merak etmeye gerek yoktu. Böyle bir acıyı nasıl yaşırdı?

"M'Adoc," diye fısıldadı.

"Buradayım." Yanına oturdu.

"Bana hem bu serumdan hem de Lotus serumundan bırak."

"Emin misin?"

"Evet."

Yedinci Bölüm

Zarek öğleden sonra uyandı. Nadiren gün boyu uyurdu. O da daha çok şekerleme gibi bir şey olurdu. Kulübesi yaz aylarında huzur içinde uyuyamayacağı kadar sıcak, kışları da soğuk olurdu.

Aslında rüyaları uzun süreli uykulara izin vermiyordu. Geçmişine ona huzur vermiyordu ve bilinci yerinde değilken anılarından kaçamıyordu.

Gözlerini açınca dışarıdaki rüzgârın sesini duydu ve nerede olduğunu hatırladı.

Astrid'in evi.

Bir gece önce perdeleri sımsıkı kapamıştı bu nedenle dışarıda hâlâ kar yağıyor mu bilmiyordu. Önemi de yoktu. Gün ışığı olduğu sürece burada kapalı kalmıştı.

Onunla birlikte.

Yataktan kalktı, koridorda mutfığa doğru ilerledi. Evde yalnız olmayı diledi.

Sert bir içkiye ihtiyacı vardı. Votka bile zihninde asılı kalan hayalleri uzaklaştıramıyordu ama içini yakıştı az da olsa dikkatini dağıtıyordu.

"Zarek?"

İçini ipeksi bir dokunuşla okşayan bu yumuşak sesin geldiği yöne döndü. Bedeni hemen tepki verdi.

Yapması gereken tek şey adını düşünmekti, anında içi ihtiyaçla doluyor ve kaya gibi sertleşiyordu.

"Ne?" Normalde hiç yapmadığı halde ona neden cevap verdiğini bilmiyordu.

"İyi misin?"

Homurdanarak güldü. Hayatında hiç iyi olmamıştı. "İçecek bir şeylerin var mı?"

"Meyve suyu ve çay var."

"İçki. prenses. Biraz daha keskin bir şeyler var mı?"

"Sadece Sasha ve elbette ki, sen."

Zarek, Astrid'in hayvanının saldırısı sonucunda kolunda açılan yaralara baktı. Normal bir Karanlık Avcı olsaydı bu yaralar çoktan geçmiş olacaktı. Ama şansına, birkaç gün daha yerlerinde duracaklardı."

Tıpkı sırtındaki delik gibi.

İçini çekerek buzdolabına daldı ve Astrid'in portakal suyunu aldı. Kapağını açtı, tam kafasına dikecekken onun kendisine ait olmadığını ve kendi evinde bulunmadığını hatırladı.

Vahşi yanı devam edip içmesini söyledi, Astrid bunu bilemezdi ama o sesi dinlemedi.

Dolaba gitti, bir bardak alıp doldurdu.

Astrid, Zarek'in hâlâ mutfakta olduğunu çıkan seslerden anlayabiliyordu. O kadar sessiz hareket ediyordu ki emin olmak için kendini zorladı.

Lavaboya ilerledi. "Aç mısın?"

Alışkanlıkla elini uzattı ve sıcak, çıplak bir kalçaya sürtündü.

Pürüzsüz, davetkâr.

Harikulade.

Çıplak tenine dokunmanın verdiği beklenmedik hazla Zarek'in çıplak olduğunu fark edemeden önce elini bacağına doğru kaydırđı.

Adam mutfağında çırlıçıplak duruyordu.

Yüreğı hızla atmaya başladı.

Zarek ondan uzaklaştı. "Bana dokunma."

Zarek'in sesindeki öfke ürpermesine sebep oldu. "Giysilerin nerede?"

"Kotla uyumuyorum."

Eli hâlâ parmaklarının altında hissettiğı çıplak tenin anısıyla yanıyordu. "Ama buraya gelmeden önce onu giymeliydin."

"Neden? Sen körsün. Beni göremezsin."

Doğru ama Sasha uyanıktı ve bu konuya takılıyordu.

"Bana eksigimi hatırlatmana gerek yok, Beyaz Atlı Prens. İnan bana seni göremediğimin fazlasıyla farkındayım."

"Güzel, bunu iyi bir şey olarak düşün."

"Neden?"

"Çünkü görölmeye değmem."

Zarek'in sesindeki samimiyet ağzının açık kalmasına sebep oldu. Sasha'nın gözleri aracılığıyla izlediğı adam görölmeye değerdı. Muhteşemdi.

Gördüğü en yakışıklı adamdı.

Sonra Zarek'in rüyasını hatırladı. İnsanların ona nasıl baktıklarını.

Kafasında o hâlâ diğerleri tarafından dövölen ve küfür edilen yaralı sefildi.

Onun için ağlamak istedi.

"Bundan kuşkuluyum," diye fısıldadı boğazındaki yumruyu yutmaya çalışarak.

"Olma."

Onun öfkeyle koridora doğru uzaklaştığını duydu. Odasının kapısını çarparak kapadı.

Astrid ne yapması gerektiğini düşünerek mutfakta durdu.

Zarek tam anlamıyla perişandı.

Bunu şimdi anlıyordu.

Hayır, diye düzeltti kendini. Onu tam olarak anlamıyordu. Nasıl anlayabilirdi?

Hayatında hiç onun maruz kaldığı muameleye maruz kalmamıştı. Annesi ya da kardeşleri onu aşağılamaya kalkışan birini anında öldürürlerdi. Onlardan uzaklaşmak için çabalamasına rağmen onu hep korumuşlardı.

Zarek sevgi dolu bir dokunuşu hiç yaşamamıştı.

Bir ailenin sıcaklığını hiç bilmemişti.

Astrid'in tahayyül dahi edemediği bir yalnızlık yaşamıştı hep.

Yeni duygularının etkisi altında ezilerek ne yapması gerektiğine karar veremedi. Ona yardım etmek istiyordu.

Koridorda ilerledi ve kapısının kilitli olduğunu fark etti. "Zarek?"

Zarek ona yine cevap vermedi.

İçini çekerek başını kapıya yasladı ve ona ulaşabilmenin bir yolu olup olmadığını merak etti.

Kurtarılmak istemeyen bir adamı kurtarmanın bir yolunu düşündü.

Thanatos, Artemis'in emrine çok sinirlendi.

"Geri çekilmiş, hadi canım." Geri çekilmek gibi bir niyeti yoktu.

Dokuz yüz yıldır bu emri bekliyordu.

Moesia'lı Zarek'le skoru eşitlemeyi bekliyordu.

Hiç kimse, Artemis bile artık yoluna çıkamazdı.

Ya Zarek'i devirecekti ya da bunu denerken ölecekti.

Thanatos bu fikirle gülümsedi. Artemis sandığı kadar güçlü değildi. Sonunda Thanatos'un dilediği olacaktı.

Artemis'inki değil.

Artemis onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Sadece kararlı olduğu sona ulaşmasını sağlayan adımdı.

Sonunda intikamını alacaktı.

Thanatos küçük evin kapısını vurdu. Kapının diğer yanından gelen kısık ve korkulu sesleri duyabiliyordu, Apollite'ler kadınlarını ve çocuklarını saklama telaşındaydı.

Onları aramaya gelecek birilerinin korkusuyla yaşamakta olan Apollite'ler.

"Lirin ışığıym," dedi Thanatos, bu sözlerin anlamını sadece Apollite'ler ve Daimon'lar bilirdi. Bu cümle sadece bir Apollite ya da Daimon barınacak bir yer aradığında söylenirdi. Bu ifade onları lanetlemiş ve terk etmiş olan güneş tanrısı Apollo ile olan akrabalıklarını anlatırdı.

"Gün ışığında nasıl dolaşıyorsun?" Bu bir kadın sesiydi. Korkuyla dolu bir kadın sesi.

"Ben Gündüz Katiliyim. Aç kapıyı."

"Bunu nereden bilelim?" Bu kez konuşan bir erkekti.

Thanatos'un genzinden küçük bir hırıltı çıktı.

Neden bu insanlara yardım etmek istemişti?

Değersiz kişilerdi.

Ama sonra düşündü. Bir zamanlar, çok uzun zaman önce onlardan biriydi. O da Yardımcılar ve Karanlık Avcılar'dan korkuyor ve saklanıyordu. Gündüzleri onlar için gelen acınası insanlardan korkuyordu.

Hepsinden nasıl da nefret ediyordu.

"Bu kapıyı açacağım," diye uyardı onları Thanatos. "Vurmamın tek sebebi kilidi açmanız ve ben içeri girerken gün ışığından kaçabilmeniz için size vakit sağlamaktır. Şimdi ya açın ya da kapıyı kıracağım."

Kilidin açıldığını duydu.

Sakinleştirici, derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı usulca açtı.

İçeri girip kapıyı kapadığı anda kafasına bir küreke yedi.

Thanatos küreği kapıp hızla çekince onu tutan kadın da beraberinde geldi.

“Çocuklarımı incitmene izin vermeyeceğim!”

Küreği kadından aldı ve öfkeli gözleriyle ona baktı. “İnan bana, eğer onları incitmek istersem buna engel olamazsın. Kimse olamaz. Ama buraya bunun için gelmedim. Buraya sizleri avlayan bir Karanlık Avcı'yı öldürmek üzere geldim, soydaşlarım.”

Kadının yüzü huzura kavuştu ve başını kaldırıp bir melek görmüşçesine ona baktı.

“O zaman gerçekten bir Gündüz Katilisin.” Ses bir erkeğe aitti.

Thanatos karanlığın içinden çıkan erkek Daimon'u görmek için döndü. Daimon yirmili yaşlarının başındaydı. O da ırkı gibi fiziksel mükemmelliğin kusursuz bir örneğiydi. Genç ve güzeldi, uzun sarı saçları tek örgü halinde sırtına uzanıyordu. Sağ yanağında üç adet kan kırmızısı gözyaşı dövmesi vardı.

Thanatos onun ırkını hemen hatırladı.

Bu Daimon, Thanatos'un aradığı Spathi savaşçılarından biriydi.

“Bu gözyaşları çocukların için mi?”

Daimon başıyla onayladı. “Her biri bir Karanlık Avcı tarafından katledildi. Ben de karşılığında Karanlık Avcı'yı öldürdüm.”

Thanatos'un içi acıdı. Apollite'lerin seçme şansı yoktu ve buna rağmen yaşamayı ölüme tercih ettikleri için cezalandırılıyorlardı. İnsanlara ya da Karanlık Avcılar'a iki seçenektan birini seçmek zorunda olduklarını söyleseler ne yapacaklarını gerçekten merak ediyordu: ya genç yaşlarında acı çekerek öleceklerdi ya da insanların ruhlarını alarak yaşamaya devam edeceklerdi.

Thanatos basit bir Apollite olarak ölmeye hazırlanmıştı.

Tıpkı karısı gibi...

Zarek bu seçeneği bile ailesinin elinden almıştı. Çılgın Karanlık Avcı Zarek köyüne gelip onu içindeki insanlarla birlikte yerle bir et-

mişti. Erkekler, Zarek hepsini yok etmeden önce kadın ve çocukları güçlükle saklayabilmişlerdi.

Zarek'in yoluna çıkan kimse hayatta kalamamıştı.

Hiç kimse.

Zarek, Apollite ve Daimon'ları fark gözetmeksizin öldürmüştü. Ve bu cinayetinin sonunda cezası sadece sürgün olmuştu.

Sürgün!

Öfke içini sardı. O gecenin anıları Thanatos'un içini çürütürken Zarek onca yıl boyunca nasıl huzur içerisinde yaşamaya devam etmişti?

Bu nefreti bir kenara itmek için kendini zorladı. Öfkesinin onu yönetmesine izin verme zamanı değildi. En az düşmanı kadar sakin ve hesaplı olmalıydı.

"Kaç yaşındasın, Daimon?" diye sordu Spathi savaşçısına.

"Doksan dört."

Thanatos tek kaşını kaldırdı. "İyi başarmışsın."

"Evet. Saklanmaktan yoruldum."

Bu hissi biliyordu. Karanlıkta yaşamaya zorlanmaktan daha kötüsü yoktu. Kısıtlı bir yaşam sürmekten.

"Korkma. Karanlık Avcılar peşine düşmeyecek. Bundan emin olmak için buradayım."

Adam gülümsedi. "Senin bir efsane olduğunu sanıyorduk."

"Tüm iyi efsanelerin temeli gerçeklere ve doğrulara dayanır. Annen sana bunu öğretmedi mi?"

Spathi'nin gözleri karardı ve orada gizemli bir ifade oluştu. "O yirmi yedi yaşını doldurduğunda ben sadece üç yaşındaydım. Bana bir şey öğretecek zamanı olmadı."

Thanatos adamı rahatlatmak için elini omzuna koydu. "Bu gezeğeni geri alacağız kardeşim. İçin rahat olsun, bir kez daha bizim zamanımız gelecek. Irkının kalanlarını da bulup ordularımızı kuraçağım. İnsanlar şu an koruyuculara sahip değiller."

“Peki ya Karanlık Avcılar?” diye sordu kadın.

Thanatos gülümsedi. “Onlar geceye mecburlar. Ben değilim. Onları dilediğim an avlayabilirim.” Güldü. “Onların açtıkları yaralara bağışıklığım var. Onlar için ben Ölüm’üm ve yeniden yuvamda halkımla birlikteyim. Birlikte bu dünyaya ve üzerinde yaşayanlara hükmedeceğiz.”

Zarek cennetin kokusuyla uyandı. Rüyada olduğunu düşünebilirdi ama o hiç hoş rüyalar görmezdi.

Kırpdamaya korkarak yatakta yatmaya devam etti. Bu mükemmel kokunun hayalinin ürünü olmasından korkuyordu.

Midesi guruldadı.

Kurdun havladığını duydu.

“Sus, Sasha. Misafirimizi uyandıracaksın.”

Zarek gözlerini açtı. Misafir. Onu bugüne kadar bir tek Astrid bu şekilde adlandırmıştı.

New Orleans’ta geçirdiği bir haftayı düşündü.

“*Sen ve Kyrian’la mı kalacağım, Nick’le mi?*”

“*Kendi yerinde kalmanın en iyisi olacağımı düşündük.*”

Acheron’un sözleri, içinde artık sahip olduğunu bile bilmediği bir yerlerine dokunmuştu.

Hiç kimse hiçbir zaman onu yakınında istememişti.

Umursamamayı öğrendiğini düşünüyordu.

Buna rağmen Astrid’in bu basit sözleri Acheron’un sözlerinin dokunduğu o yabancı yere dokundu.

Yataktan kalkarak giyindi ve Astrid’i bulmaya gitti.

Zarek eşikte durarak onun mikrodalga fırında *pancake* pişirişini izledi. Körlüğüne rağmen kendini çok iyi idare edebiliyordu.

Kurt, Zarek’e baktı ve hırladı.

Astrid dinleyerek onu görebilecekmiş gibi başını yana eğdi.
 “Zarek? Mutfakta mısın?”

“Eşikteyim.” Zarek bunu ona neden söylediğini bilmiyordu.
 Neden hâlâ burada olduğunu da bilmiyordu.

Fırtına hâlâ tüm vahşetiyle sürüyordu ama o yüzyıllar boyunca burada modern koşullara sahip değilken bile bu tür fırtınalarda çok yolculuk yapmıştı. Kışın ortasında yemek bulmak zorunda kaldığı zamanların üzerinden çok geçmemişti. İçecek bir şey olsun diye karı bile eritmişti.

“Krep yaptım. Sever misin bilmiyorum ama yaban mersini ve akçağaç şuruplarım var ya da taze çilek de koyabilirsin.”

Zarek tezgâha gidip tabağa uzandı.

“Otur, ben sana getiririm.”

“Hayır, prenses,” dedi sert bir sesle. Başkalarına hizmet etmeye zorlanmış biri olarak birilerinin ona servis yapmasını reddediyordu.
 “Kendim halledebilirim.”

Astrid teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. “Pekâlâ, Beyaz Atlı Prens. Kendine bakmayı bilenlere saygım sonsuz.”

“Neden beni bu şekilde çağırıp duruyorsun? Benimle dalga mı geçiyorsun?”

Astrid omuz silkti. “Sen bana “prens” diyorsun, ben de sana “Beyaz Atlı Prens” diyorum. Her şeyin karşılıklı olmasını son derece adil buluyorum.”

İstemese de ona saygı duyarak ocağın üzerindeki tavada duran domuz pastırmasına uzandı. “Bunu görmeden nasıl kızartıyorsun?”

“Mikrodalga fırında. Ben sadece zamanını ayarlıyorum.”

Kurt geldi ve Zarek’in bacağına koklamaya başladı. Hakarete uğramış ve havlayacakmış gibi başını kaldırıp ona baktı.

“Kes sesini, Benji,” diye hırladı Zarek ona. “Kendi taşaklarını yalayan birinden hijyen konusunda bir şeyler duymak istemiyorum.”

“Zarek!” diye inledi Astrid. “Bunu söylediğine inanmıyorum.”

Zarek dişlerini sıkı. Tamam, bir daha konuşmayacaktı. Sessizlik en iyisiydi.

Kurt sızlanarak hafifçe havladı.

"Şişşt," diye sakinleştirdi onu Astrid. "Banyo yapmak istemiyorsa bu bizi ilgilendirmez."

İştahı kaçan Zarek tabağını masaya bıraktı ve odasına gitti, böylelikle artık onları rahatsız etmezdi.

Astrid, Zarek'in orada olduğunu düşünerek masaya gitti. Tek bulduğu bir tabak yenmemiş yemek oldu.

"Ne oldu?" diye sordu Sasha'ya.

"Eğer duyguları varsa onları incittiğini söyleyebilirim. Olmadığına göre odasına bir silah bulmaya gitti ve gelip bizi öldürecek."

"Sasha! Bana hemen ne olduğunu söyle."

"Tamam. Tabağını bıraktı ve gitti."

"Nasıldı?"

"Bir şeyi yoktu. Hislerini dışa vurmuyor."

Bunun Astrid'e bir yardımı olmadı.

Zarek'in peşinden gitti.

"Git buradan," diye tersledi Zarek onu, Astrid kapısını vurduktan sonra açmak için iterken.

Astrid eşikte durdu, keşke onu görebiliyor olsaydı. "Ne istiyorsun, Zarek?"

"Ben..." Zarek'in sesi kesildi.

"Sen ne?"

Zarek gerçeği söyleyemedi. Sıcak olmayı istiyordu. Hayatında bir kez olsun sıcaklığı yaşamak istiyordu. Fiziksel olanı değil ruhsal olanı.

"Gitmek istiyorum."

Astrid bu sözler üzerine bir nefes verdi. "Dışarı çıkarsan ölürsün."

"Ölsem ne olacak?"

“Hayatının senin için bir değeri ve anlamı yok mu?”

“Hayır, yok.”

“O zaman neden intihar etmedin?”

Zarek küçümsercesine homurdandı. “Bunu neden yapayım? Hayatımdaki tek eğlencem etrafımdaki herkesi kızdırdığımı bilmek. Ölse hepsi mutlu olur. Tanrı korusun, bunu hiç yapmayacağım.”

Astrid, Zarek’i şaşırtarak bir kahkaha attı. “Şaka yapıp yapmadığımı anlayabilmek için yüzünü görebilmeyi çok isterdim.”

“İnan bana, yapmıyorum.”

“O zaman senin için üzüldüm. Keşke seni mutlu edecek bir şeylere sahip olsaydın.”

Zarek bakışlarını ondan kaçırdı. *Mutlu*. Bu sözün anlamını bile bilmiyordu. Bu da nezaket kadar yabancıydı ona. Merhamet kadar.

Sevgi kadar...

Artık kelime haznesine önceden hiç girmemiş bir sözcüğü biliyordu. Başkalarının nasıl hissettiğini hayal dahi edemezdi.

Talon aşk uğruna, sırf Sunshine yaşasın diye neredeyse ölüyordu. Sunshine aşk uğruna, Talon’un serbest bırakılması karşılığında ruhunu vermeyi kabullenmişti.

Zarek ise sadece öfke ve nefreti biliyordu. Onu sıcak tutan bunlardı. Onu hayatta tutan şeyler.

Nefret ettiği sürece yaşamak için bir sebebi vardı.

“Neden bu evde yalnız yaşamayı tercih ettin?”

Astrid omuz silkti. “Kendi evimde yaşamayı seviyorum. Ailem sık sık ziyaretime geliyor ama ben yalnız olmayı tercih ediyorum.”

“Neden?”

“Çünkü bir bebek gibi bakılmaktan nefret ediyorum. Annem ve kız kardeşlerim bana acızmışım gibi davranıyorlar. Benim yerime her şeyi yapmak istiyorlar.”

Astrid, Zarek’in bir şeyler daha söylemesini bekledi.

Zarek söylemedi.

“Banyo yapmak ister misin?” diye sordu Astrid kısa bir bekle-yişin ardından.

“Seni rahatsız mı ediyorum?”

Astrid başını iki yana salladı. “Hayır hiç. Tamamıyla sana kalmış.”

Zarek banyo yapmak gibi işleri hiç kafasına takmamıştı. Köley-ken kimse temiz olup olmadığını umursamazdı ve aslını söylemek gerekirse insanların ona gereğinden fazla yaklaşmamaları için pis kalmayı tercih ederdi.

Karanlık Avcı olarak Alaska sürgününden önce de hep yalnızdı. Buraya geldikten sonra banyo denen basit şeyi yapmak bile o kadar zordu ki vazgeçmişti.

Fairbanks'te yerleşim başladıktan sonra geniş bir küvet almış ve onu yalnızca kasabaya ineceği zamanlarda kullanmıştı.

New Orleans'taki kısa süreli yaşantısında da musluktan akan sıcak ve soğuk suyun ve duşun tadını çıkarmış, bir saat süreyle su buz gibi olana kadar altında kalmıştı.

Astrid ona banyo yapmasını emretmiş olsaydı bunu düşünme-yecekti dahi. Ama ona seçenek sunduğu için banyonun yolunu tuttu.

“Havlular, koridordaki dolapta.”

Zarek banyonun hemen dışında duran dolabın önünde durarak kapısını açtı. Evdeki her şey gibi orası da son derece düzenliydi. Tüm havlular özenle katlanmıştı. Lanet olsun renkleri bile evdeki diğer şeylerle uyumluydu.

Büyük, yumuşak, yeşil bir havlu alarak banyoya gitti.

Astrid suyun sesini duydu. Güçlendirici, derin bir nefes aldı.

Garip, Sasha bunu dile getirene kadar Zarek'in banyo yapma-mış olduğunu fark etmemişti. Kokmuyordu ve ellerini o kadar çok yıkıyordu ki geri kalanının da temiz olduğunu farz etmişti.

Mutfğa döndü ve Sasha'yı Zarek'in *kreplerini* yerken buldu.

“Ne yapıyorsun?”

“Yemek istemedi. Soğuyordu.”

“Sasha!”

“Ne? Yemek ziyan etmek iyi bir şey değildir.”

Astrid kurdun bu sözleri üzerine başını iki yana sallayarak Zarek için yenilerini hazırlamaya gitti. Belki duştan çıktığında daha sosyal olurdu.

Ama Zarek hiç de öyle olmadı. Krepleri yutarken son derece somurtkandı.

“İğrenç,” dedi Sasha ona. “Bir hayvan gibi yiyor. Kör olduğuna şükret.”

“Sasha, adamı rahat bırak.”

“Rahat bırakmış, hadi canım. Çatalım kürek gibi kullanıyor ve yemin ederim ki bir krepleri tek seferde ağzına atıyor.”

Rüyalarına girmemiş olsaydı Astrid bu durumdan iğrenirdi. Kimse ona en basit görgü kurallarını bile öğretmemişti. Tıpkı Sasha’nın söylediği gibi yemeğini hayvan gibi, bir köşede yerde yemeye zorlanmıştı.

İnsan yaşamında çok az beslenmişti. Ve bu düşüncenin ardından bir şeyin daha farkına vardı. Karanlık Avcı olarak sürdürdüğü yaşamda da yiyeceği güçlkle bulmuştu.

Türünün diğer örneklerinin aksine Zarek’in ona gün içinde yemek yetiştirecek, hayvanlarını eğitecek ya da yemeğini pişirecek Yardımcısı yoktu. Yüzyıllar boyunca Alaska’nın sert ikliminde yaşamıştı ve kış boyu besin kaynakları oldukça kısıtlıydı.

Bu düşünce bir anda midesini bulandırdı. İnsanken açlıktan ölmemiş olması bir mucizeydi.

Karanlık Avcılar açlıktan ölmezdi. Ama her insanoğlu kadar acısını çekerlerdi.

Onun için bir tabak daha krep yaptı.

“Bu da ne?” diye sordu Zarek tabağı masaya koyduğunda.

"Hâlâ açsan diye."

Zarek bir şey söylemedi ama Astrid onun tabağı çektiğini ve hemen ardından da şurubun kapağını açtığını duydu.

"Onun pekmezle krep çorbası yapmasını tekrar izlemeye dayanamayacağım," dedi Sasha. "Bana ihtiyacın olursa salondayım."

Astrid, Zarek'in yeme seslerini dinlerken Sasha'yla ilgilenmedi, keşke onu görebilseydi.

"Hayır, bunu istemezsin," dedi Sasha.

Sasha'nın fazla tepki verdiğine dair bir hissi vardı. Zarek'in mükemmel tavırları olsa da Sasha'nın şikâyetçi olacağını bilecek kadar iyi tanıyordu onu.

Zarek yemeğini bitirdikten sonra masadan kalktı ve tabağını yıkadı.

Hayır, o bir domuz değildi. O, ona sırtını dönmüş dünyayla nasıl baş edeceğini bilemeyen yalnız ve yaralı bir adamdı.

Onda Acheron'un görmeyi başardığı şeyi gördü ve onun kimse'nin göremediği şeyleri görmesinden dolayı Atlantisli'ye olan saygısı daha da arttı.

Şimdi Zarek'i onunla uğraşan Tanrıça'dan kurtarmanın bir yolunu bulmalıydı.

Bulamazsa Artemis onun öldürülmesini emredecekti.

Raftaki kâğıt havludan bir parça yırttığını duydu.

"Haberlerde fırtınanın devam ettiğini duydum. Ne zaman dineceği hakkında hiçbir fikirleri yok. Bunun yüzyıllardan beri görülen en kötü fırtına olduğunu söylüyorlar."

Zarek, uzun ve yorgun bir nefes verdi. "Bu gece gitmek zorundayım."

"Gidemezsin."

"Başka seçeneğim yok."

"Hepimizin seçenekleri vardır."

“Hayır, yoktur prenses. Sadece parası ve gücü olan insanların seçenekleri vardır. Geri kalanlarımızın hayatta kalmalarını sadece temel ihtiyaçları belirler.” İlerledi. “Gitmek zorundayım.”

Astrid panikledi. Karanlık Avcı olduğu için gerçekten de gidebilirdi. Yargıladığı insanların aksine, Zarek bu gece bu evden giderse hayati bir tehlike yaşamayacaktı. Soğuk ve zorlu olacaktı ama o buna alıştı.

Ne yapacaktı?

Peşinden giderse Zarek onun da ölümsüz olduğunu çok kısa zamanda çözecekti.

Bir an kız kardeşlerini çağırmayı düşündü ama hemen vazgeçti. Bunu yaparsa sonrasında bunu sürekli hatırlatırlardı. Bu işi tek başına halletmeliydi.

Gitmek için bu kadar kararlıyken onu nasıl burada tutabilirdi?

Kapıya doğru döndü ve tezgâhın üzerinde duran bir şeye çarptı. Bu küçük baharat şişesini yerine koyarken M’Adoc’un ona verdiği serumları hatırladı.

Zarek’i birkaç gün süreyle uyutabilecek kadar çok Lotus serumuna sahipti.

Ama bunu yaparsa kâbuslarının arasında sıkışıp kalacak ve uyanmayı başaramayacaktı.

Böyle bir şey onu delirtebilirdi.

Ya da onun rüyalarını bir Skot gibi yönetebilirdi.

Bunu denemeye cesareti var mıydı?

Bir kez daha düşünmeden odasına gitti ve komodininin çekme-cesine sakladığı küçük şişeyi aldı.

Şimdi serumu Zarek’e vermenin bir yolunu bulmalıydı.

Sekizinci Bölüm

Zarek fırtınaya çıkmaya hazırlandı. Kapüşonunu başına geçirip koridorda ilerledi.

Astrid onu kapının yakınında bekliyordu. Zarek duraksayarak onu izledi. İçini bir arzu kapladı, sertleşti ve sancılandı. Astrid'in yüzü üzgündü ve bu ahşılmadık ifade Zarek'i çok etkiledi.

Tanrılar, ne kadar da güzeldi. Bir an için gerçekten de onunla burada kalabilmeyi diledi. Onun sokaktan kurtarıp evcilleştirdiği kurt kadar şanslı olmayı.

Bir yıldıza uzanacak kadar cesur olmayı.

Hadi yap!

Zarek içini yakan bu arzuya boyun eğmeyip ellerini yumruk yaptı. Kölelerin arzuları ya da hayalleri olmazdı.

Kendilerinden çok daha iyi bir yerde olan kadınların peşinde koşmazlardı.

Bırak ona dokunmayı istemeyi, ona bakmamalıydı bile.

Bununla ne kadar mücadele etmiş olsa da, kaç kez Acheron ile Artemis'e sövüp saymışsa da gerçeği biliyordu. İki bin yıl sonra hâlâ bir köleydi. Sahibi de ölüsünü isteyen bir Yunan tanrıçasıydı.

Kaderini dilediği kadar inkâr edebilirdi ama sonuca bakıldığında dünyadaki yerinin farkındaydı.

Astrid gibi kadınlar onun için yaratılmamışlardı. Onlar iyi, medeni erkekler içindi. “Nezakat”, “sıcaklık”, “merhamet”, “dostluk” gibi basit kelimelerin anlamlarını bilen erkekler.

Sevgi.

Önünden yürüdü.

“Al,” dedi Astrid sıcak bir fincan çay uzatarak.

Kokusu çok hoştu ama içini Astrid’in yanaklarında gördüğü hafif kızarıklık kadar ısıtmadı. “Bu nedir?”

“Arsenik ve kusmuk derdim ama bana o kadar az güveniyorsun ki bunu deme cüretini göstermeyeceğim. Ballı biberiye çayı. Gitmeden önce içmeni istedim. Yolculuğun sırasında seni sıcak tutar.”

Astrid’in, yaptığı kabalığı ima etmesiyle eğlendi ve çayı bir kenara fırlatmak istedi. Ama bunu yapamazdı. Bu son derece düşünceli bir hediye idi ve bu tür hediyelere çok nadir rastlamıştı.

Bu basit tavrın ona nasıl dokunduğunu itiraf etmekten nefret ediyordu.

Bu düşünce daha da sertleşmesine sebep oldu.

Astrid’e teşekkür ettikten sonra başına dikti ve içtiği süre boyunca fincanın üzerinden Astrid’i süzdü. Tanrılar, onu nasıl da özleyecekti ama bu çok anlamsızdı.

Çayını içerken gözleriyle de onu içti.

Kotu, uzun ve şekilli bacaklarını öyle güzel sarıyordu ki, onların beline dolandığını hayal etmeden duramıyordu.

Omuzlarına dolandığını...

Ama en çok poposunu istiyordu. Astrid’i onun için nasıl yandığını anlaması için kasıklarına bastırırken avuçlanmak için yalvarıyorlardı sanki.

Tüm iradesine rağmen onu kollarının arasında çıplak dururken hayal etti. Zarek kendini onun sıcak ıslaklığında kaybederken dudakları dudaklarındaydı, memeleri avuçlarının içinde...

Buradan hemen gitmeliyim.

Zarek çayını bitirdi ve fincanı ona geri verdi.

Astrid fincanı alıp ondan bir adım uzaklaştı, yüzündeki ifade daha da üzgündü. "Kalmanı çok isterdim, Zarek."

Zarek nadir duyduğu bu sözlerin tadını çıkardı. İçinden gelecek söylememiş olsa da, canının acımasına sebep olmuştu. "Buna eminim, prenses."

"İsterdim." Yüzündeki içtenlik Zarek'in içini yaktı.

Yine de bu yorum onu öfkeliyordu. "Bana yalan söyleme. Yalanlara tahammülüm yok."

Kapıdan çıkmak niyetiyle önünden geçti ama oraya ulaştığında zihni puslandı.

Görüşü karardı.

Zarek bakışlarını odaklamaya çalıştı. Tüm uzuvları bir anda ağırlaşmıştı. Kurşun gibiydi. Nefes almak zorlaştı.

Neydi bu?

Kapıya ulaştı ama dizleri büküldü. Ardından her şey karardı.

Zarek'in yere düşme sesini duyan Astrid sarsıldı. Onu düşmeden önce yakalayabilmeyi ne kadar da isterdi. Ama göremediği için yapabileceği bir şey yoktu.

Üzerine eğilerek iyi olduğundan emin olmaya çalıştı.

Neyse ki onu aldatmasının dışında kötü bir şey olmamıştı.

"Sasha?" diye seslendi, Zarek'i yerden kaldırmak için yardımına ihtiyacı vardı.

"Ne oldu?" diye sordu yanına gelen Sasha.

"Ona ilaç verdim."

Sasha'nın insan formuna büründüğünü hissetti.

Tecrübelerinden. arkadaşının şu an çıplak olduğunu biliyordu; her biçim değiştirişinde başa gelen buydu.

Onu insan formunda çok az görüyordu. Bir Katagari Lykos olarak doğal tercihi kurt formunda yaşamaktı ama kalıtsal büyüli güçleri ihtiyaç duyulduğunda ya da istendiğinde insana dönüşmesini sağlıyordu. Büyülü güçleri ve gücü insan formundayken daha zayıf olduğu için kurt formunu tercih ediyordu.

İnsan formundayken yapmayı tercih ettiği şeyler de vardı tabii.

Çiftleşmek ve yemek yemek gibi...

İnsan formundaki Sasha'nın uzun sarı saçları neredeyse kürkünün rengi kadar soluktu. Gözleri elektrik mavisiydi, her iki halinde de delici bakışlara sahipti. Ve yüzü...

Büyüleyici ve kalemle çizilmiş gibi. Hatları mükemmel ve keskindi. Eril.

Ona karşı cinsel bir çekim duymaması çok yazıktı çünkü onun da Zarek kadar kash ve formda bir vücudu vardı.

Tüm güzelliği ve çekiciliğine rağmen Sasha onun için yalnızca bir dosttu. Genellikle fazla korumacı davranışlar sergileyen bir ağabey gibiydi.

"Ne düşünüyordun?" diye sordu büyücülük gücünü yansıtan bariton bir sesle. Katagari'lerin bir kadını sadece adını söyleyerek baştan çıkarabilecekleri söylenirdi.

Cinsel yeterlilik ve güçlerine dair efsaneler tanrılar arasında bile konuşulurdu.

Bunlara rağmen Astrid'in tek yapabildiği bu çekiciliğini takdir etmekte. Bir kez bile ona yenik düşmemişti.

"Sinama bitene kadar bu evden ayrılamaz, sen de biliyorsun."

Sasha huzursuz bir nefes verdi. "Onu uyuşturmak için ne verdin?"

"Lotus serumu."

"Astrid, bunun ne kadar tehlikeli olduğu konusunda bir fikrin var mı? Sayısız insanı öldürdü. Bir yudumu bile onları çıldırtmaya

yeter. Daha da kötüsü müptelası olurlar ve rüyalarından uyanmayı reddederler.”

“Zarek ölümlü değil.”

Sasha içini çekti. “Hayır, değil.”

Astrid ayaklarının üzerine oturdu. “Onu yatağına götür, Sasha.”

Öfkesi ortamı elektriklendirdi. “‘Lütfen’ nerede?”

Astrid sağına döndü ve ona dik dik baktığını umdu. “Neden son zamanlarda bu kadar zorlu tavırlar sergiliyorsun?”

“Sen neden bu kadar patronluk taslıyorsun? Bu adamın seni etkilediğini düşünüyorum ve bundan hoşlanmıyorum.” Tekrar konuşmaya başlamadan önce bir süre durdu. “Sakın unutma, Astrid. Kendi isteğimle buradayım. Beni burada tutan tek şey, senin incinmeni önlemek.”

Astrid uzanıp elini onun koluna koydu. “Biliyorum Sasha. teşekkür ederim.”

Sasha elini elinin üzerine koydu ve hafifçe sıktı. “Onun seni etkilemesine izin verme, orman perisi. Onda o kadar çok kötülük var ki sendeki tüm iyiliği yok edebilir.”

Astrid kısa bir süre bunu düşündü. Uzun zamandır kendini iyi biri olarak düşünmemiştir. Yüzyıllardır hissizliğin etkisindeydi. “Senin için de aynı şeyi söyleyenler vardı.”

“Beni tanımıyorlar.”

“Biz de Zarek’i tanımıyoruz.”

“Onun türünü senden çok daha iyi bilirim, orman perisi. Hayatımı onun gibileriyle savaşıarak geçirdim. Dünyayı bir düşman olarak gören ve etrafındakilerin hepsinden nefret edenlerle.”

Sasha onu bıraktı ve pufalayarak Zarek’i yerden kaldırdı. “Kalbini koru, Astrid. Bir kez daha incindiğini görmek istemiyorum.”

O, Zarek’i yatağına götürürken Astrid yere oturup Sasha’nın yaptığı uyarıyı düşündü. Haklıydı. Miles’a o kadar aldandı ki, kör olmasına rağmen onun gerçekte ne olduğunu görmeyi başaramamıştı.

Ama Miles kibirli bir adamdı. Kendini beğenmiş.

Zarek öyle değildi.

Miles aslında sadece kendini düşünürken başkalarını umursuyormuş gibi yapmıştı.

Zarek kimseyi umursamıyordu, en azından kendini hiç umursamıyordu.

Ama bundan emin olmanın tek yolu vardı.

Ayağa kalktı ve Sasha'ya bir bardak meyve suyu doldurdu.

"Onunla ne yapacaksın?" diye sordu Sasha birkaç dakika sonra yanına geldiğinde.

"Bir süre uyuması için bırakacağım," diye kaçamak bir cevap verdi Astrid.

Sasha ne yapmaya niyetlendiğini bilse krize girerdi ve bir kurt adamın kızgınlığıyla uğraşacak hali yoktu.

Bardağı ona uzattı, Sasha hiçbir şey söylemeden aldı. Onun buzdolabının kapısını açtığını ve sonra tezgâhın yanında durup yiyeceklere baktığını duydu.

Sasha, Zarek'le ilgilenirken onun içeceği de az miktarda Lotus serumu koymuştu.

Serumun, etkisini göstermesi biraz daha fazla zaman alacaktı; dayanıklı metabolizmaları yüzünden Yırtıcı Avcıları uyuşturmak insanları uyuşturmaktan daha zordu.

"Astrid, bana bunu yapmadığını söyle," dedi Sasha ilaç etkisini göstermeye başladıktan kısa bir sonra. Astrid onun şekil değiştirdiğinin habercisi olan bir elektriklenme çırtıtısı duydu.

Onun yanına gitti. Yeniden kurt olmuştu ve uyuyordu.

Yalnız kahnca ocağın ve ışıkların kapalı, sıcaklığın konforlu bir dereceye ayarlı olduğundan emin olmak için evi dolaştı.

Odasına gitti ve *Idios* serumunu aldı. Elinde tutmaya devam ederek Zarek'in odasına gitti.

Serumdan bir yudum içti ve bu adam hakkında daha fazla bilgi edinmek ve yüreğindeki sırları öğrenmek için uyumak üzere onun yanına kıvrıldı.

Zarek New Orleans'taydı. Fransız Mahallesi'ndeki Eski Ursuline Manastırı'nın yanında dururken uzaktan süzülen müzik sesini duydu.

Bir turist grubu Anne Rice'in Lestat karakteri gibi giyinmiş olan tur rehberinin etrafında toplanmıştı. Uzun pelerin giymiş ve takma dişler takmış ikinci bir "vampir" de arkasında durmuş ona bakıyordu.

Turistler şehirde yaşanmış meşhur bir cinayeti anlatan rehberi dikkatle dinliyorlardı. Manastırın merdivenlerinde iki ceset bulunmuştu, kanları tamamıyla emilmişti. Efsaneye göre manastır bir zamanlar şehre avlanmaya gelen vampirlerin yerleşim yeri idi.

Zarek bu saçmalığı duyunca homurdandı.

Üç yüz yaşında bir vampir olduğunu iddia eden rehber Andre ona baktı.

"Hey," dedi Andre, gruba Zarek'i işaret ederek. "Orada gerçek bir vampir var."

Grup dönerek vahşi gözlerle onları izleyen Zarek'e döndü.

Zarek hiç düşünmeden dişlerini göstererek tısladı.

Turistler çığlıklar atarak kaçıştılar.

Tur rehberleri de...

Zarek gülmeyi bilseydi, onların çığlıklar atarak yol boyunca son hızla kaçışmalarının ardından kahkahalar atardı. Ama bu kargaşanın ardından yapabildiği tek şey dudak bükme olmuştu.

"Bunu yaptığına inanamıyorum."

Başını çevirince karanlığın içinde siyahlar giyinmiş kara bir hayalet gibi duran uzun, mor saçlı Acheron'u gördü.

Zarek omuz silkti. "Durup bir düşündüklerinde bunun şovun bir parçası olduğuna karar verecekler."

"Tur rehberi öyle düşünmeyecek."

"O da bunun bir eşek şakası olduğunu düşünecek. İnsanlar her zaman bize dair endişelerini gidermenin bir yolunu bulurlar."

Acheron derin bir iç geçirdi. "Yemin ederim Z, bu kez Artemis'e senin yeniden insanların arasına karışabileceğini kanıtlamanı umuyordum."

Tuhaf gözlerle Acheron'a baktı. "Eminim öyledir. Hazır elin değmişken üzerimi bokla kaplayıp hana çamur olduğunu da söylesene."

Yürümeye başladı.

"Benden kaçma, Z."

Zarek durmadı.

Acheron güçlerini kullanarak onu taş duvara mıhladı. Zarek, bu Karanlık Avcı'nın hakkını vermeliydi. Acheron, en azından ona dokunmaması gerektiğini biliyordu. Acheron iki bin yıl boyunca bir kez bile ona onunla fiziksel temas kurmamıştı. Atlantisli, bu temasın nasıl bir ruhsal çöküntü yaşatacağının farkındaydı sanki.

Tuhaf bir şekilde Acheron'un buna saygı duyduğunu hissetti.

Acheron gözlerinin içine baktı. "Geçmiş öldü, Z. Gelecekse burada geçirdiğin bir haftada yapacaklarına bağlı. Bunu yapabileceğin konusunda Artemis'le anlaşmaya varmam beş yüz yılını aldı. Ruh sağlığını ve hayatını korumak adına bunu mahvetme."

Acheron onu bıraktı ve turistlerin arasına karıştı.

Zarek tekrar yalnız kalana dek yerinden kıpırdamadı. Orada durup sessizce Acheron'un sözlerini sindirdi.

Bu şehirden ayrılmak istemiyordu. Jackson Meydanı'ndaki kalabalığı gördüğü anda New Orleans onu büyülemişti.

En önemlisi de ısınmıştı.

Hayır, bunu mahvetmeyecekti. Görevini yapacak ve burada yaşayan insanları koruyacaktı.

Neye mal olursa olsun Artemis'in burada kalmasına izin vermesi için gereken her şeyi yapacaktı.

Bir daha kimseyi öldürmeyecekti.

Zarek yoluna devam ederken gözüne dört kişilik bir erkek grubu takıldı. Uzun boylarına, sarı saçlarına ve ne kadar yakışıklı olduklarına bakınca onların Daimon olduklarına karar verdi.

Aralarında fısıldaşıyorlardı ama Zarek onları çok net duyabiliyordu.

"Bossman kızın Runningwolf Kulübü'nün üzerindeki çatı dairesinde yaşadığını söyledi."

Daimon'lardan bir tanesi güldü. "Kız arkadaşı olan bir Karanlık Avcı. Böyle bir şeyin var olabileceğini hiç düşünmezdim."

"Ah, evet. Tam bir ödeşme olacak. Düşünsenize kızı tüm kanı çekilmiş, çınlıçıplak bir halde yatakta onu beklerken bulacak."

İşte o zaman Zarek onlara saldırmaya hazırlandı ama bardan çıkan insanları görünce duraksadı. Hedeflerine odaklanmış olan Daimon'lar onlara bakmadı bile.

Turistler daha önce verilmiş bir kararları olmasa Daimon'ların doğruca onlara saldıracaklarını bilmeden güle eğlene sokakta durmaya devam ettiler.

Hayat oldukça hassas bir şeydi.

Zarek dişlerini sıktı, köşeyi dönüp görülmeyecekleri bir yere varana kadar beklemek zorunda olduğunu biliyordu.

Karanlığa saklandı, onları hâlâ duyup görebiliyordu, peşleri sıra Sunshine'ın çatı dairesine doğru ilerledi.

Zarek'i rüyalarında izleyip onun öfke ve acısının kendine geçmesine izin veren Astrid'in başı ağrıdı.

Daimon'larla savaştığı ve sonra da polisin saldırısına uğradığı zaman Zarek'le birlikteydi.

Talon'u çağırıp Sunshine'ı kollaması konusunda çatıda onu uyardığında da onunla birlikteydi. Zarek'in öfkesini hissetti. İnsanlara yardım etme arzusu hep küçümseme ve azarlanmayla son buluyordu.

Yanlış yargulamalarla.

Onlara nasıl ulaşması gerektiğini bilmiyordu.

Sonunda saldırıyordu. Onlar ona çıkışmadan önce o onlara çıkışıyordu.

Tüm bunlar Astrid'in baş edebileceğinden fazlaydı. Kendini ondan geri çekmeliydi yoksa onun duygu yoğunluğuyla aklını yitirecekti.

Kendini ondan ayırmak zorlu bir mücadeleyleydi. Bağlayıcı serum çok güçlüydü ve onları bir arada tutmak istiyordu ama bir orman perisi olarak Astrid daha güçlüydü.

Tüm gücünü topladı ve bilincini onunkinden ayırdı; artık Zarek'in ve anılarının bir parçası değildi.

Artık sadece rüya gözlemcisiydi, izleyebiliyordu ama aynı duyguları hissetmiyordu.

Ama kendi duyguları vardı ve bu adam, hiç olamayacağını düşündüğü bir şekilde içini acıtıyordu. Geri gelen duygularının saflığı onu boğuyordu. Zarek'in geçmişi ve kalan izleri içini parçalıyor, uzun zamandır var olan duygusuz kozasını eşeliyordu.

Yüzyıllardan sonra ilk kez başka birinin acısını hissediyordu. Daha da kötüsü bunu dindirmeyi istiyordu. Kendinden kaçamayan bu adamı ayakta tutmayı...

Astrid izlemeye devam ettikçe Zarek'in rüyası karardı. Onun şiddetli bir kar fırtınası ile yaptığı mücadeleyi gördü. Üzerinde sadece siyah deri bir pantolon vardı, gömleği ya da ayakkabısı yoktu. Kollarını bedenine dolamış, soğuktan titriyor ve ilerliyordu; beline kadar buz gibi kara batmıştı ve küfür ediyordu.

Her düşüşün ardından kendini ayağa kalkmaya zorluyor ve yoluna devam ediyordu. Gücü Astrid'i büyüledi.

Fırtına geniş, esmer omuzlarına vuruyor, tertemiz, tıraş olmuş yüzünün etrafında siyah saçlarını uçuruyordu. Gözleri fırtınanın içini görmek istercesine kısılmıştı.

Ama etraflarında hiçbir şey yoktu. Sadece bembeyaz, çıplak bir arazi...

Soğuk onu uyuştururken Astrid izlemeye devam etti.

"Ölmeyeceğim," diye hırladı Zarek hızını arttırarak. Yıldız dahi bulunmayan karanlık gökyüzüne baktı. "Duyuyor musun beni, Artemis? Acheron? İkinize de bu tatmini yaşatmayacağım."

Karın içinde oyuncağının peşinde koşan bir çocuk gibi koşmaya başladı. Ayakları soğuktan kıpkırmızıydı, cildi lekelenmişti.

Astrid ona yetişmek için çırpındı.

Ta ki Zarek düşene kadar.

Zarek kıpırdaman yüzüstü yattı, bir kolu başının üzerinde diğeri ileri uzanmıştı, hızla nefes alıp veriyordu. Astrid omurgasının dibinde bulunan ve aldığı her nefesle hareket eden dövmesine baktı.

Sırtüstü dönüp karanlık gökyüzüne bakarken kar taneleri çıplak üst bedenine ve siyah deri pantolonuna yağmaya devam etti. Islak siyah saçları başına yapışmıştı. Dişleri soğuktan birbirine çarparken hızla solumaya devam etti.

Kıpırdamadı.

"Sadece ısınmak istiyorum," diye fısıldadı. "Bir kez olsun ısınmama izin ver. Ateşini benimle paylaşabilecek bir yıldız yok mu?"

Astrid bu tuhaf soru karşısında kaşlarını çattı, gerçi rüyalarda bu tür tuhaf cümleler ve olaylar olağandı.

Zarek yeniden döndü, ayağa kalktı ve fırtınada yoluna devam etti.

Astrid'i ormanın ortasında bulunan, küçük bir kulübeye doğru götürdü. Bir penceresi vardı ama içeriden yansıyan ışık kutup soğğunun kasvetini yok edecek kadar parlaktı.

Çok davetkâr görünüyordu.

Astrid içeriden gelen kakhaha ve sohbet seslerini duydu.

Zarek tökezleyerek o tek pencerenin yanına gitti. Hızla soluyarak elini donmuş cama yapıştırdı ve lüks bir restorana asla kabul edilmeyecek küçük, aç bir çocuk gibi içeri baktı.

Astrid de içeriyi görebilmek için yaklaştı.

Kulübe Karanlık Avcılar'la doluydu. Şöminede göz alıcı bir ateş eşliğinde bir şeyi kutluyorlardı. Bol bol yiyecek ve içecek vardı; yiyip, içip, gülüyorlardı, erkek ve kız kardeşler gibiydiler. Bir aile gibi.

Astrid, Acheron dışında hiçbirini tanııyordu. Zarek'in ise hepsini tanıdığı aşikârdı.

Zarek yumruğunu sıkarak camdan uzaklaştı ve kulübenin ön kapısına doğru ilerledi.

Kapıyı şiddetle vurdu. "Beni içeri alın," diye buyurdu.

Kapıyı sarışın uzun boylu bir adam açtı. Üzerinde kırmızı Kelt süsleri olan siyah deri motosikletçi ceketini ve siyah deri pantolon giymişti. Kahverengi gözlerinde küçümser, yakışıklı yüzünde de mutsuz olan bir ifadeyle ona baktı. "Kimse seni burada istemiyor, Zarek."

Sarışın adam kapıyı kapamaya çalıştı.

Zarek bir elini kapıya diğerini de çerçevesine koyarak kapının kapanmasını engelledi. "Lanet olsun, Kelt. Bırak gireyim."

Acheron gelip Zarek'in yolunu keserken Kelt geri çekildi. "Ne istiyorsun, Z?"

Acheron'un gözlerine bakan Zarek'in yüzünde kederli bir ifade belirdi. "İçeri girmek istiyorum." Bir sonraki cümleyi söylemeden önce tereddüt etti, küçümseniyor olmanın ve ihtiyaçlarının etkisiyle gözleri parlamıştı. "Lütfen, Acheron. Lütfen içeri girmeme izin ver."

Acheron'un yüzü duygudan yoksundu. Hiçbir şey yoktu.

"Burada istenmiyorsun, Z. Aramızda asla hoş karşılanmayacaksın."

Kapıyı kapadı.

Zarek ahşaba vurarak küfür etti. "Lanet olsun, Acheron! Hepinize lanet olsun!" Sonra kapıyı tekmeleyerek kulpu çevirmeye çalıştı. "Neden beni öldürmüyorsun, pislik? Neden?"

Zarek konuşmaya devam ederken sesindeki öfke yok olmuştı. Boş, ihtiyaç dolu, sancılı... Astrid'i ölmeyi istediği andan çok daha fazla etkileyen bir tonlama. "Bırak içeri gireyim Ash. Yemin ederim ki iyi davranacağım. Yemin ederim. Lütfen beni burada yalnız bırakma. Artık üşümek istemiyorum. Lütfen!"

Zarek'in kapıyı vurup açmaları için yalvarmasını seyreden Astrid'in gözlerinden yaşlar süzülürdü.

Kimse gelmedi.

Kahkahalar o orada yokmuş gibi devam etti. İşte o anda Astrid onun hissettiği ıstırap dolu yalnızlığı anladı. Yalnızlık ve terk edilmek.

"Hepinizin canı cehennemle!" diye kükredi Zarek. "Hiçbirinize ihtiyacım yok! Hiçbir şeye ihtiyacım yok!"

Zarek sonunda sırtını kapıya yaslayarak buz gibi ve uğultulu fırtınanın içinde diz çöktü. Saçları ve kirpikleri donarak beyazlaşmış, çıplak teni kıpkırmızı olmuştu.

İçeriden gelen mutluluk dolu sesleri daha fazla kaldıramayacakmış gibi gözlerini yumdu. "Hiçbir şeye ya da hiç kimseye ihtiyacım yok," diye fısıldadı.

Bunun ardından rüya değişti. Kulübe onun Alaska'daki geçici evine dönüştü.

Artık rüyasında Karanlık Avcılar yoktu. Fırtına yoktu. Mükemmel, huzur dolu bir geceydi.

"Astrid." Zarek adını bir dua gibi söylemişti. "Keşke seninle birlikte olabilseydim."

Astrid bu usulca söylenen sözleri duyunca yerinden kıpırdanmadı. Adını daha önce hiç söylememişti ve dudaklarından dökülüştü melodik bir şarkı gibiydi.

Zarek bulutların arasından milyonlarca yıldızın parladığı gökyüzüne baktı. "*Merak ediyorum*" dedi usulca Küçük Prens'ten alıntı yaparak, "*acaba bir gün hepimiz kendi yıldızımızı bulalım diye mi yıldızlar böyle parlıyor?*"

Zarek yutkunarak kaslı kollarını bacaklarına sararak gökyüzüne bakmaya devam etti. "Ben yıldızımı buldum. O güzellik ve asalet. Zarafet ve iyilik. Kışın içinde kahkaham. Cesur ve güçlü. Cüretkâr ve kışkırtıcı. Evrendeki hiçbir şeye benzemiyor ve ben ona dokunamam. Bunu denemeye bile cüret edemem."

Zarek bu şairane konuşmayı yaparken Astrid nefes bile alamadı. Adının Yunanca'da "yıldız" anlamına geldiğini hiç düşünmemişti.

Ama Zarek düşünmüştü.

Bir katil, içinde böylesi bir güzelliği nasıl taşırdı?

"Astrid ya da Afrodite," dedi Zarek usulca, "o benim Kirke'm. Bir adamı hayvana çevirmek yerine bir hayvanı insana çevirdi."

Öfkelenerek önündeki karı tekmeledi. Acı acı güldü. "Ben asla sahip olamayacağı bir yıldız isteyen lanet olası bir aptalım."

Başını kaldırıp özlemle baktı. "Ama tüm yıldızlar insanların ulaşamayacağı bir yerdedir ve ben bir insan bile değilim."

Zarek başını kollarının arasına gömerek ağladı.

Astrid buna daha fazla tahammül edemeyecekti. Rüyadan çıkmak istedi ama M'Adoc'un yardımı olmadan uykudan uyanmayı başaramadı.

Tek yapabildiği Zarek'i izlemek oldu. Onun üzüntü ve acısını izlemek, cama yapışan gliserin gibi içini doldurdu.

Zarek hayatta çok güçlüydü. Her darbeye dayanan bir demir gibiydi. Tüm insanları kendinden uzak tutmak adına onlara ateş püsküren biri.

İçinde olanları görebildiği tek yer burası, rüyalarıydı. Kırılganlık.

Sadece burada onun kimseye göstermeye cüret edemediği şeyi görebiliyordu.

Diğerlerinin küçümsemesiyle incinen hassas yüreğini.

Astrid onun acısını dindirmek istedi. Onu elinden tutup dışlanmadığı bir dünyaya götürmek istedi. Birine uzanıp da uzaklaştırılmamanın nasıl bir şey olduğunu göstermek.

Astrid yüzyıllardır yargıladığı kişiler için bir kez bile bunu hissetmemişti. Zarek onun var olduğunu bile bilmediği bir yerine dokunmuştu.

Daha da kötüsü yüreğine dokunmuştu. Artık işlevini yitirmiş olduğundan korktuğu yüreğine.

Ama Zarek için çarpıyordu.

Orada öylece durup onun yalnızlıkla çektiği acıyı izleyemezdi.

Fazla düşünmeden boş evde belirdi ve kapıyı açtı...

Başını kaldırıp cennetin yüzünü gören Zarek'in kalbi neredeyse duracaktı. Hayır, o cennet değildi.

Daha iyiydi. Çok daha iyi.

Rüyalarında daha önce yüzüne kapanan bir kapı bir daha hiç açılmamıştı.

Ama Astrid açmıştı.

Astrid eşikte durdu, yüzü kibardı. Açık mavi gözleri artık kör değildi. Sıcak ve misafirperver bakıyorlardı. "İçeri gel, Zarek. Seni ısıtmama izin ver."

Zarek kendine engel olamadan ayağa kalkıp ona uzanan eli tuttu. Bu gerçek hayatta hiç yapmadığı bir şeydi. Sadece bir rüyada ona dokunmaya cüret edebilirdi.

Teni o kadar sıcaktı ki Zarek'i yaktı.

Astrid onu kollarının arasına çekerek sıkıca tuttu. Zarek kucaklanmanın tadı ve Astrid'in göğüslerinin göğüslerine değmesinin verdiği hisle sarsıldı. Nefesi donmuş bedenine vuruyordu.

Demek kucaklanmak böyle bir histi. Sıcak. Yatıştırıcı. Mucizevi.

Sürdürdüğü insan yaşamında insanlarla teması o kadar kısıtlıydı ki tek yapabildiği gözlerini yumup bedenini saran sıcaklığı hissetmek oldu.

Onun yumuşaklığını.

Astrid'in sıcak, tath kokusunu içine çekti ve içini deşen bu yepyeni duyguların tadını çıkardı.

Bu bir kabulleniş miydi?

Nirvana mıydı?

Bundan emin değildi. Ama hayatında ilk kez bir rüyadan uyanmak istemiyordu.

Aniden sıcak bir battaniye omuzlarına sarındı. Astrid'in kolları onu hâlâ sıkıca sarıyordu.

Zarek onun yüzünü avuçladı ve yanağını yanağına bastırdı. Ah, teninin tenine dokunuşu...

Yumuşacıktı.

Birinin bu kadar yumuşak olacağını hayal dahi edemezdi. Bu kadar nazik ve davetkâr...

Yanağındaki sıcaklık, soğuşun sebep olduğu acıyı alıp götürdü. Tüm bedenine yayılarak onu tamamıyla çözdü. Yüzyıllardır buz kutusunda saklanan yüreğini bile.

Astrid, Zarek'in yanağını dalayan yanağının verdiği hisle titredi. Tenine usul usul vuran nefesiyle...

Zarek'in beklenmedik nezaketi içini deşti.

Hayatını nezaket deneyimi olmadığını bilecek kadar izlemişti ve her şeye rağmen onu büyük bir özenle tutuyordu.

"Çok sıcaksın," diye soludu kulağına Zarek. Sıcak nefesi ensesini gıdıkladı ve her yanı ürperdi.

Zarek geri çekildi ve ona tarifi imkânsız bir değere sahipmiş gibi baktı. Parmaklarının tersini Astrid'in çenesinde gezdirdi. Gözleri kararmıştı ve işkence çekiyor gibiydi, Astrid'in onunla birlikte olduğuna inanamaz bir hali vardı.

Tereddütlü bakışlarla işaret parmağının ucunu dudaklarına dokundurdu. "Daha önce hiç kimseyi öpmedim."

Bu itirafı Astrid'i şoke etti. Böylesine yakışıklı bir adam nasıl öpülmemiş olabilirdi?

Gözlerinde bir alev parladı. "Seni tatmak istiyorum, Astrid. Seni tüm ateşin ve ıslaklığıyla altımda hissetmek istiyorum. Seni becerirken gözlerine bakmak istiyorum."

Astrid onun bu kaballığıyla ürperdi. Bu, uyanık Zarek'ten beklentisiydi ama bunu buradakiyle yaşamayacaktı.

Daha iyisini hak ediyordu.

Önerdiği şey şu an yasaktı. Astrid'in görevdeyken fiziksel sınırları aşmasına izin yoktu.

Onu bu kuralı bozmaya kıskırtan tek kişi Miles olmuştu. Ama cazibesine karşı koymuş ve kendini ondan uzak tutmayı başarmıştı.

Zarek'le ise bu o kadar da kolay değildi. Bu adamdaki bir şey ona daha önce hiç bilmediği bir şekilde dokunuyordu.

Onun azap çeken siyah gözlerine baktıkça incinen yüreğini görüyordu.

Şefkati hiç tatmamıştı.

Seven bir dokunuşun sıcaklığını hiç öğrenmemişti.

Astrid açıklamasını yapamıyordu ama onun ilki olmayı ve Zarek'in de kendine ait olmasını istiyordu. Onu kollarının arasında tutmayı ve biri tarafından hoş karşılanmanın ne demek olduğunu ona göstermeyi istiyordu.

Bunu yaparsan yargıçlık görevin biter.

Bu zaten hep istediği bir şeydi.

Eğer bunu yapmazsa Zarek hayatını kaybedebilirdi. Eğer ona şu an ulaşabilirse belki de birine güvenmenin iyi bir şey olduğunu öğretebilirdi.

Belki de içindeki şaire dokunur ve ona diğer insanların yumuşaklığını görmesine izin verebileceği bir dünyanın da var olduğunu gösterebilirdi. Başkalarına yardım etmenin sakıncalı bir şey olmadığını gösterebilirdi.

Sonunda Acheron'un ne demek istediğini anlamıştı.

Ama Zarek'i nasıl kurtaracaktı? Korumak üzere gönderildiği insanlara saldırmış ve onları öldürmüştü.

Bunu bir daha asla yapmayacağına dair bir kanıt bulmalıydı. Bulabilecek miydi?

Bulmak zorundaydı. Başka seçeneği yoktu. İsteddiği son şey Zarek'in biraz daha incindiğini görmekti.

Bu adamı ne uğruna olursa olsun koruyacaktı.

"Seni becermeyeceğim, Zarek." diye fısıldadı. "Asla. Ama seninle sevişeceğim."

Zarek şaşkın ve tereddütlüydü. "Ben kimseyle sevişmedim."

Astrid onun soğuk elini tutup dudaklarına götürdü ve parmaklarını öptü. "Öğrenmek istiyorsan benimle gel."

Astrid geri çekildiğinde Zarek nefes bile alamıyordu. Başı bu garip ve yabancı duygularla dönüyordu. Astrid'in ona yaptığı tekliften korkuyordu.

Astrid ona dokunursa değişir miydi?

Ondan ya da herhangi birinden merhamet beklemiyordu. Acınası, iğrenç yaralara sahip bir köleyken bakir olarak ölmüştü ve bir Karanlık Avcı olarak da çok nadir durumlarda kadınlarla birlikte olmuştu. İki bin yıl boyunca bir kez bile sahip olduğu kişinin gözlerine bakmamıştı. Kimsenin ona değil sarılmasına, dokunmasına bile izin vermemişti.

Astrid'in peşinden giderse her şey değişecekti.

Rüyasında Astrid kör değildi ve onu görebilirdi...

Ehlileşecekti. Hayatında ilk kez biriyle bir bağ kuracaktı. Fiziksel. Duygusal.

Bu bir rüya olsa bile onu Astrid'e karşı sonsuza kadar değiştirecekti çünkü bu derinlerde bir yerde, bakmaya dahi cesaret edemediği bir yerlerde istediği tek şeydi. Zulmün kırdığı bir yürekte gömülüydü.

"Zarek?"

Başını kaldırdı ve onun yatak odasının eşğinde durduğunu gördü. Uzun sarı saçları omuzlarında uçuşuyordu ve üzerinde ince, pamuklu, önden düğmeli bir gömlek dışında hiçbir şey yoktu. Uzun bacakları çıplak ve davetkârdı.

Arkasından gelen ışık, ince kumaşın içindeki bedeninin değerli kıvrımlarını gösteriyordu.

Zarek yutkundü. Bunu yaparsa Astrid onun için dünyada tek olacaktı. Onun olacaktı.

Zarek de Astrid'in.

Ehlileşecekti.

Bu sadece bir rüya...

Ama rüyalarında bile kimse onu ehlileştirmemişti. Şimdiye kadar.

Yüreği çarparak Astrid'e gitti ve onu kucakladı. Hayır, ehlileştirilmeyecekti. Ne bu olay yüzünden ne de onun yüzünden. Ama bu rüyada Astrid onun olacaktı.

Tamamıyla onun.

Astrid onu yatağa taşıyan Zarek'in yüzündeki şiddet dolu ve kararlı ifadeyi görünce ürperdi. Gözleri aklıkla parlıyordu. Her şeye rağmen, Zarek'in haklı olduğuna dair garip bir hisse kapıldı.

Bu vahşilikte bir adam, bir kadınla asla sevişemezdi.

Mantığı ona Zarek'ten uzaklaşmasını söylüyordu. Çok geç olmadan bunu durdurmasını.

Ama başka bir yanıysa bunu reddediyordu. Yaşayacakları, ona bu adam hakkındaki gerçeği gösterecekti.

Zarek onu yatağa yatırdı ve parmak uçlarıyla dudaklarını okşadı, ezberler gibi bir hali vardı. Tadını çıkarır gibi. Sonra dudaklarını aralayarak onların üzerini örttü.

Astrid onun öpücüğündeki tutkuya hiç hazırlıklı değildi. Vahşetine. Hem çok kaba hem de şefkat doluydu. Zorlayıcı. Ateşli. Tath. Dili onunkine sürtünürken şiddetle homurdandı, ağzının her bir milimini keşfetmeden önce onu tattı.

Daha önce hiç öpüşmemiş biri olarak inanılmazdı. Zarek onun tadını alırken Astrid titredi, dili dolanırken küçük haz mızrakları her yerine saplandı.

Zarek onu yalayp küçük küçük ısırarak bilincini iyice yok ederken ellerini onun yumuşacık saçlarına gömerek inledi. Böyle bir şeyi daha önce hiç yaşamamıştı.

Zarek gibisini.

Bir erkekle öpüşmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve hiçbirinin tadı onun gibi değildi. Astrid korkmaya başladı. Ondan değil, kendinden.

Hiç kimse ona böyle dokunmamıştı. Görev yeminini hiç ihlal etmemişti.

Zarek'in dokunması her şeyine mal olabilirdi ve buna rağmen içinde onu itecek gücü bulamıyordu.

Hayatında ilk kez kendi için bir şey istiyordu. Ulaşılmaz dokunmak istiyordu. Zarek'e özel bir şey vermek istiyordu. Onunla olmak isteyen biriyle geçireceği huzurlu bir an.

Bunun kıymetini ondan başka kimse bilemezdi.

Keşke anlayabilseydi...

Zarek gömleğinin düğmelerini açmak için geri çekildi. Aslında onu yırtmak istiyordu. İçine girip kendini kaybetmek, içindeki şiddetli tutkuyla sahip olurken onu ezmek istiyordu.

Ama rüyasında bile Astrid'e bu şekilde muamele edemezdi. Garip bir şekilde ona karşı nazik olmak istiyordu. Onunla insan gibi sevişmek istiyordu, hayvan gibi değil.

Öfkeyle içine girip çıkarak o hazzın bir anda geçmesini istemiyordu. Gece boyunca sürmesini istiyordu. Geceyi onu kollarının arasında tutarak geçirmek istiyordu. Hayatında ilk kez birinin ona değerliymiş gibi davranmasını istiyordu. Onu umursarmış gibi.

Bir kez bile fantezilerinin ya da rüyalarının onu bu noktaya getirmesine izin vermemişti.

Bu gece verdi.

Astrid yüzünü avuçlayarak ona sanki bir insanmış gibi bakan açık mavi gözlerini görmesini sağlayana kadar başını aşağı çekti. İçindeki iyi bir şeyleri görmeyi başaran o gözleri.

“Çok yakışıklısın, Zarek.”

Astrid’in bu sakın ve tatlı sözleri içini parçaladı. Çekici hiçbir yanı yoktu. Hiç olmamıştı.

O bir hiçti.

Ama o kıymetli yüze bakınca bir an için daha fazlası olduğunu hissetti.

Gerçekten bir hiç olsaydı Astrid gibi bir kadın ona asla dokunmazdı.

Rüyalarında bile...

Gömleğinin düğmelerini açıp çıkardı ve Astrid’in vücudunu seyretti. Göğüsleri orta boydu, pembe uçları sertleşmiş ve şişmişti, tatması için ona yalvarıyorlardı. Karnı hafif bir yuvarlaklığa sahipti, açık renkli teni davetkâr. Ama nefesini kesen bölüm hafif aralık duran bacakları oldu. Bacak arasındaki nemli, kumral kıvrıkcık bukleler ona gerçek cenneti vadediyordu. Ya da onun gibi bir adamın elde etmeyi umabileceği, cennete yakın bir şeyi.

Zarek’in vahşi gözleri bedenini incelerken Astrid nefesini tuttu. Bakışları o kadar yakıcıydı ki gerçek dokunuşlar olduğunu düşündü.

Zarek pantolonunu çıkarmak için yataktan kalktı.

Astrid onun kendisi için nasıl sertleştiğini görünce yutkundu. Siyah kıllarının gölgelediği esmer teniyle gördüğü en muhteşem erkekti. Güzeldi. Astrid’in karanlık savaşçısı. Zarek’in tersine Astrid gecenin gerçek olduğunu biliyordu. Bunu yapmaması gerektiğini ve ikisinin de uyandıklarında hatırlayacaklarını biliyordu.

İşi tarafsız kalmaktı. Ama bu adama ya da acısına tarafsız kalamıyordu.

Zarek’i bir şekilde rahatlatmak istiyordu.

Kimse onun katlanmak zorunda kaldığı gibi bir hayatı hak etmezdi. Aşağılanma ve düşmanlık.

Zarek üstüne yatarak onu kollarının arasına aldı. Ağırlığı çok hoştu. Astrid gözlerini kapadı ve onun sert, kaslı bedeninin her santimini bedeninde hissederken içinin bu güçle ykanmasına izin verdi.

Zarek nefes almakta zorlandı. Bedenine yapışmış olan Astrid'in bedeninin sıcaklığı hayatında hissettiği en muhteşem şeydi.

Zarek onu ısıtan gözlere bakarken Astrid onun çıplak sırtını okşadı.

Küçümseme yoktu. Öfke yoktu.

Çok güzel gözlerdi.

Üst dudağını emerek onu usulca öperken bal dudaklarını tattı.

İnsan olarak yaşarken kadınlar, yanlarına yaklaştığında ondan kaçmışlardı. Çığlıklar atarak üzerine bir şeyler fırlatmışlardı.

Geceler boyu uyanık yatarak birine dokunmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışmıştı. Ona sarılmalarının nasıl olacağını.

Gerçek, hayal ettiğinden çok daha muhteşemdi.

Rüyası bitmeden önce ikisi de merhamet dilenene kadar ona üst üste sahip olmayı istiyordu.

Zarek öpüşmeyi bırakıp dudaklarını ve dilini boynundan göğsüne doğru kaydırırken Astrid inledi. Sertliğini ve yumuşak keselerini uyluklarında hissedince titredi.

Zarek, dilini şişmiş göğüs ucunda gezdirerek onu emip hafifçe ısırırken göğsünü usulca avuçladı.

Astrid onun başını ellerinin arasına aldı ve mutlulukla inleyişini izledi. Astrid'in bedeni ambrosia'yı³ gibi davranıyordu. Onu tadıyordu. Astrid'in her santimini yalayıp yuttu. Tattı ve yudumladı. Ona doyamıyor gibiydi.

Hiçbir erkeğin ona bunu yapmasına izin vermemişti ve olacıklardan korkmaya başlamıştı. Seksin ne olduğunu biliyordu ama bu hisse çok yabancıydı.

Ama Zarek'in onda uyandırdığı hisler de aynı şekilde yabancıydı.

Adalet perilerinin bakire ve erdemli olmaları gerekiyordu.

Hiç kimse onlara el süremezdi.

Astrid artık umursamıyordu. Annesi tutkusunu anlardı elbette. Sonuçta Themis'in sayısız çocuğu vardı. Astrid'in babası, annesinin onun hakkında konuşmayı bile reddettiği bir ölümlüydü ve kimse Moira'nın babasının adını ve ne konumda olduğunu bilmiyordu.

Annesi bu tek günahını kesinlikle affederdi.

Bir geceyi istemek çok muydu?

Bir yandan da onunla geçireceği tek gecenin yetip yetmeyeceğini merak ediyordu.

Zarek kollarının arasında Astrid'in yaşattığı duygulardan ve onun tatlı kokusundan sarhoş olmuştu. Bu nefis tenin her santimini yalayıp dişlerken ve onun zevk dolu mırıltılarını dinlerken inledi. Astrid onun yaşamak için ihtiyaç duyduğu tek şeydi.

Onu daha çok sahiplenmeliydi.

Zarek bacaklarını aralayıp onu ağzına aldığı anda Astrid mest olmuş bir halde haykırdı.

Astrid tüm bedenini sarsan haz yüzünden konuşmıyor, nefes bile alamıyordu. Her yalayış, her nazik emiş içinde şiddetli haz dalgaları yaratıyordu.

Böyle bir şeyi hayal bile edemezdi.

Yaptıkları şeyden utanmalıydı.

Utanmıyordu. Hatta fazlasını istiyordu.

Daha fazla Zarek.

Kalbi hızla atarak bacaklarının arasında duran Zarek'e baktı. Gözlerini kapamıştı ve tatmaktan en az tadılmak kadar zevk aldığı belliydi.

Astrid onun işini kolaylaştırmak için bacaklarını biraz daha açtı ve ellerini onun ipek saçlarına gömdü. Zarek koyu bir kahkaha atarak içini yepyeni bir hazla doldurdu ve hemen ardından sakallarını yarığına sürttü.

Astrid'in genzinden bir inilti koptu.

Zarek parmaklarını içine kaydırarak onun için sızlayan yerin çevresinde daireler çizdi.

Zarek tüm bedeni hazla yanıp, titreyene kadar onunla oynamaya devam etti.

Böyle bir şey yaşanabileceğini kim bilebilirdi ki?

Haz büyüdü, yükseldi Astrid artık dayanamayacaktı. İlk kez gelirken Zarek'in adı dudaklarının arasından döküldü.

Zarek vazgeçmedi. Onun çıkardığı bu sese inleyerek cevap verdi ve Astrid ona durması için yalvarana kadar işkenceye devam etti.

"Lütfen, Zarek. Lütfen bana merhamet et."

Zarek geri çekilerek ona baktı. Dudağının bir köşesi seğirirken gözleriyle onu yaktı.

"Merhamet mi, prenses? Daha yeni başladım."

Astrid'in vücudunu yalayıp ısırarak yırtıcı dev bir hayvan gibi yukarıya süründü.

Yüzünü avuçladı ve onu tutkuyla öptü.

Zarek dizini uyluklarının arasına yerleştirdiğinde inledi. Sert kılın tenine sürünerek beklentiyle ürpermesine sebep oldu.

Astrid'in tadı ve kokusuyla başı dönmeye başladı. O ipek tenin okşayışlarıyla. Kalçasını avuçlamak üzere aşağı kayan ve onu kendine bastıran bu ellerin yaşattığı histen daha iyisi olamazdı.

Astrid onun için bir kez daha gelirken adını dudaklarından duymaktan daha güzel bir şey olamazdı.

İki bin yıldan beri kendini ilk kez insan gibi hissediyordu.

Daha da önemlisi, istendiğini hissediyordu.

Aşağı, onun aralık bacak arasına bakmak için hafifçe geri çekildi.

İstediği buydu. Astrid, vahşi ve ıslak bir şekilde tam altındaydı. Hazdan ölene kadar onun kremisi tenini hissetmek istiyordu.

İçine girerken yüzünü görmek, ona izin verdiği için pişmanlık hissedip hissetmediğini görmek istedi.

Kendini en kötüsüne hazırlayarak gözlerinin içine baktı ve onun kadife sıcaklığına doğru kaydı. Yaşadığı hazla birlikte bir kez daha kendinden geçti. Onun yaşattığı hazdan.

Astrid'in sırtı yay gibi gerildi ve omuzlarını tutan elleri kasıldı.

Küçümseme ve pişmanlıktan eser yoktu.

Gözleri tutkuyla ve anlayamadığı birtakım şefkat dolu hislerle parlıyordu.

Bu mucize kadının ve ona verdiği şeyin tadını çıkarırken gülümsedi.

Astrid onun zonklayan sertliğini içinde hissedince nefes alamadı. İçinde bir erkeğin olmasının nasıl bir şey olduğunu sayısız kez hayal etmeye çalışmıştı ama hiçbirini onu bu gerçekliğe hazırlayamazdı. Zarek'in sertliğinin verdiği hazza.

Zarek içinde yavaşça hareket etti, bu anı sonsuza dek sürdürmek ister gibi, orada bulunmak ona yetiyormuş gibi. Astrid bacaklarını onun kalçasına doladı ve gözlerinin içine baktı.

Onun içinde ve tam üzerinde olması inanılmaz bir duyguydu. Ağlığının verdiği hazzı, onu seyrederken yüzünde oluşan ifadeyi sevmiştir.

"Selam," dedi böyle bir samimiyetle birleşmişken ona bakmanın yaşattığı tuhaf duyguyla.

Zarek'in yüzünde şaşkınlık ve keyif vardı. "Selam, prenses."

Zarek sertçe daha derinlere girip çıkarken Astrid uzanarak onun yanaklarını avuçlarının içine aldı. Ah işte içindeyken uyandırdığı hisler. O kadar derinlerdeydi ki, ucunun göbeğinin iç kısmına değdiğine yemin edebilirdi.

Zarek gözlerini kapayarak elleri yüzünde duran ve altında uzanmış yatan Astrid'in tadını sonuna kadar çıkardı.

Erkeklerin kadınlar uğruna öldürmeleri çok doğaldı. Bunu şimdi anlıyordu. Talon'un neden Sunshine için hayatını feda etmek istediğini artık biliyordu.

Astrid varlığından bile haberdar olmadığı yerlerine dokunmuştu. Kalbine. Ruhuna. Onu hayal edilemez bir zirveye ulaştırmıştı.

Hayatında ilk kez burada, onun kollarının arasında huzuru yaşıyordu.

Bir yanı son derece sakın ve uyuşuktu ve diğer yanı alev alev yanıyor, ona dokunmak için ölüyordu.

Zarek zarif boynunu ve kulağını ısırabilmek için aşağı kaydı.

Astrid'in bedeninin baştan aşağı ürperdiğini hissetti.

Tenine dişlerini sürttü, onları batırmak istiyordu.

Tadı nasıldı?

Ona tattırabileceği daha ne gibi duygulara sahipti?

Astrid, "Beni ısıracak mısın Zarek?" diye sorarken dudağının altında duran boynu titreşti.

Zarek dilini boynunda atmakta olan damarın üzerinde gezdirdi. "Isırmamı ister misin?"

"Hayır. Bundan korkarım. Senin için diğer kadınlar gibi olmak istemem."

"Prenses, asla onlardan biri olamazsın. Sen benim için teksin."

"Senin gülün müyüm?"

Küçük Prens'in dersini hatırlayarak bir kahkaha attı. "Evet, sen benim gülümsün. Milyonlarca gezegen ve yıldız arasında senden yalnızca bir tane var."

Astrid cevabını onu kucaklayarak verdi.

Bu kucaklayış onu paramparça etti. İçinde bir şey sıcaklığı ve şefkatiyle onu ezdi, şişti ve patladı.

Astrid'in içine gömülerek onun için geldi.

Astrid onun orgazma ulaştığını hissederek dudağını ısırdı. Zarek kollarının arasında titredi. Astrid onu sıkıca kendine bastırıp omzundan öperken gülümsedi.

Zarek çok durgundu. Çok sessiz.

Onun böyle duracağını kim tahmin ederdi ki? Her zaman vahşi ve şiddetliydi.

Varlığı bile havayı elektriklendirir, etrafındakilerin korkmasına yol açardı.

Ama şu an hiç de öyle değildi. Sadece sessizlik vardı.

Zarek tükenmiş bir halde onun üzerinde yattı, hâlâ içindeydi. Kıpırdamak istemiyordu.

Kıpırdamıyordu.

Astrid'in dokunuşu olağanüstüydü. Ama bunun da ötesinde, ona bağlandığını hissediyordu. Ve bunu daha önce hiç hissetmemiştii.

Bu gerçekten bir rüya mıydı? Tanrılar, lütfen olmasın. Lütfen bu gerçek olsun.

Bunun gerçek olmasına çok ihtiyacı vardı.

Zarek yeniden boynuna sürtünürken Astrid gözlerini kapadı. Her nedense kendini vahşi, kontrol edilemez bir canavarı ehlileştirmiş gibi hissediyordu.

Bacaklarını yukarı aşağı onun bacaklarının üzerinde gezdirip onu bedeniyle kucaklarken abanoz renkli saçlarını okşadı. Zarek şaşkınlıkla hafifçe geri çekilerek ona baktı.

Astrid bu gece bunu yaptığı için çok mutluydu.

Zarek başını eğerek onu yeniden öpmeye başladı.

Astrid onun kokusunu içine çekerek dudaklarını içti. “Ah, Zarek,” diye soludu.

Zarek adının onun dudaklarından dökülüşünü duyarak gözlerini kapadı. Bu çok şiddetli, tatlı acı bir sızıydı ve içini parçaladı.

Köpek dişlerinin tenini eşelemesine izin vererek ensesini hafifçe ısırıldı. Gerçek hayatta onu şu ana kadar çoktan ısırmıştı.

Ona asla bedenen sahip olamazdı.

Onun duygularını sadece kanını içerek tadabilirdi, rüyasında tadının nasıl olduğunu merak etti...

Dudaklarını aralayarak onun damarlarında akan kanı diliyle hissetti.

Çok tatlı olurdu, bu kadarını biliyordu.

“Zarek?”

Bu sözleri söylerken Astrid’in boynu titreşti. “Efendim?”

“Seni en çok bu şefkatli halinle seviyorum.”

Zarek geri çekildi ve bir şey canını sıkmış gibi kaşlarını çatı.

“Bir terslik mi var?”

Her şey. Bu onun rüyası değildi. Bu gerçek üstü bir andı. Rüyaları asla hoş olmazdı. Hayatında bir kez bile rüyalarında bir sevgilisi olmamıştı.

Kimse onunla Astrid’in konuştuğu gibi konuşmamıştı.

Acheron onu sürgüne gönderdikten sonra bir kişi bile ona evinin kapısını açmamıştı.

Yataktan kalktı ve pantolonunu giydi. Gitmeliydi. Bir terslik vardı. Bunu hissediyordu. Burada olmaması gerekiyordu.

Astrid’le bir işi olamazdı.

Rüyalarında bile.

Astrid, giyinirken Zarek'in yüzüne yansıyan paniği izledi. Örtüye sarınarak ona gitti. "Benden kaçmana gerek yok."

"Senden kaçmıyorum," diye hırladı. "Kimseden kaçmam."

Astrid hemfikirdi. Hayır, kaçmazdı. O herkesten çok daha güçlüydü. Kimsenin dayanamayacağı darbeleri almaya alıştıktı.

"Benimle kal, Zarek."

"Neden? Senin için bir hiçim."

Astrid koluna dokundu. "Herkesi kendinden uzaklaştırmak zorunda değilsin."

Zarek hırlayarak dokunuşundan kaçtı. "Neden bahsettiğini bile bilmiyorsun."

"Biliyorum, Zarek," dedi ona bunu göstermenin bir yolunu bulmayı umut ederek. "Biliyorum. Onlar seni incitmeden önce insanları neden incitmek istediğini biliyorum."

"Eminim anlıyorsundur, prenses. Ne zaman birini incittin? Ne zaman biri seni incitti?"

"Bana içindeki iyiliği göster, Zarek. Orada olduğunu biliyorum. Onca acı ve incinmenin altında orada sevmeyi bilen birinin olduğunu biliyorum. Başkalarına bakacak ve onları koruyacak biri olduğunu biliyorum."

Pantolonunu iliklerken ona buz gibi gülümsedi. "Bir bok bildiğin yok." Ona vahşetle hırladıktan sonra kapıya döndü.

Astrid peşinden gitti ama sonra vazgeçti.

Ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Ona nasıl ulaşması gerektiğini.

O sözleri onu rahatlatmak için söylemişti kızdırmak için değil. Ama Zarek hiçbir zaman umduğu tepkileri vermiyordu.

Bıkkınlıkla giyindi ve peşine düştü.

İyiliğin Zarek'e işlemediği kesindi.

Başka bir yol izlemeye karar verdi.

Koridorda onu geçti ve kapıyı onun için açtı.

Zarek durdu; dışarı aydınlıktı ve o kavrulmamıştı.

Bu belki de bir rüyaydı.

Öyle olmalıydı ama yine de...

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Astrid'e.

"Kapıyı senin için açıyorum ki çıkarken kıcına çarpmasın."

"Neden?"

"Gitmek istediğini söyledin. Git. Çık dışarı. Sana itici geldiğimi bilerek seni burada tutmak istemem."

Yürüttüğü mantık Zarek'i şaşırttı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Neden bahsediyorsun derken ne demek istiyorsun? Yeterince açık değil mi? Seninle yattım ve bundan daha hızlı kaçamazdın. Senin için yeterince iyi olmadığım için üzgünüm. En azından denedim."

Onun için yeterince iyi olmamak mı? Dalga mı geçiyordu?

İnanmayan gözlerle Astrid'e baktı. Aptallığına küfür etmekle onu rahatlatmak arasında gidip geldi.

Öfkesi galip geldi. "Sen mi değersizsin? O zaman ben neyim? Ölmeden önce acınmayacak kadar değersiz biri olduğumu biliyor musun. Kimse bana hiçbir şekilde dokunmazdı. Yollarına çıkmamam için beni bir sopayla ittiklerinde şanslı sayılırdım. Orada durup incinmiş numarası yapma ve bana değersiz olmaktan bahsetme. Kimse seni bir daha görmemek için bir başkasına para vermedi."

Zarek ona ne söylediğini fark ettiği anda donakaldı. Bunları yüzyıllardır kendine saklamıştı. Hiç kimseyle paylaşmadığı sırlardı.

Yüreğinde yer etmiş ve onu yüzyıllardır yiyen acı gerçekler.

Kimse onun yanına yaklaşmasını istememişti.

Astrid'e kadar.

İşte bu yüzden kalamazdı. Astrid onun kanını kaynatmıştı ve bu onu korkutuyordu çünkü gerçek olamazdı.

Bu, kaderin ona işkence eden başka bir cilvesiydi.

Uyandığında onunla olacaktı ama Astrid onunla ilgilenmeyecekti. Gerçek Astrid'e ait değildi.

Hiç olmayacaktı.

"Senin kim olduğun göremeyenler körmüş, Zarek. Ezik olan onlar, sen değilsin."

Tanrılar, ona inanmayı nasıl da istiyordu.

Ona inanmaya *ihtiyacı* vardı.

"Bana neden bu kadar iyi davranıyorsun?"

"Sana söyledim Zarek, senden hoşlanıyorum."

"Neden? Kimse benden hoşlanmaz."

"Bu doğru değil. Arkadaşların var ama onların sana yardım etmesine izin vermiyorsun."

"Acheron," dedi fısıldayarak. "Jess." Sundown'ı düşününce dudak büktü.

"İnsanlarla yakınlaşmayı öğrenmelisin."

"Neden? Beni sırtımdan vurmaları için mi?"

"Hayır, böylelikle seni sevebilirler."

"Sevgi mi?" Bu fikre güldü. "Buna kimin ihtiyacı var ki? Tüm hayatımı sevgisiz yaşadım. Buna ihtiyacım yok ve kimseden istemeyeceğimden de eminim."

Astrid karşısında dimdik durdu. Vazgeçmedi. "Kendine dilediğin kadar yalan söyleyebilirsin ama ben gerçeği biliyorum."

Astrid elini uzattı. "Birine güvenmeyi öğrenmelisin, Zarek. Hayatın boyunca son derece cesur oldun. Şimdi bu cesaretini bana da göster. Elimi tut. Bana güven, sana ihanet etmeyeceğime yemin ederim."

Zarek, yüreği çarparak, kararsızlıkla orada durdu. Hiç bu kadar korkmamıştı.

Onu öldürdükleri gün bile.

“Lütfen, güven bana. Seni asla incitmeyeceğim.”

Zarek onun eline baktı. Uzun, narin. Hassas. Küçük bir el.

Bir sevgilinin eli.

Kaçmak istedi.

Bunun yerine elini uzatıp parmaklarını parmaklarının arasına soktu.

Embish & ElySION
www.webcanavari.net

Dokuzuncu Bölüm

Onun sıcak elinin gücünü elinin üzerinde hissedince Astrid'in yanaklarından aşağı yaşlar süzüldü; uzun sivri uçlu parmakları parmaklarına dolanmıştı.

Eli iriydi, erkeksiydi ve onunkini tüm gücüyle sarmıştı.

Bu eller insanları öldürdüğü kadar korumuştur da. Astrid'i sevmiş ve mutlu etmişti.

Bu basit hareketle sonunda onunla bir ilişki kurabildiğini anladı.

Ulaşılmaza ulaşmıştı.

Ve sonra aralarındaki bağ koptu.

Zarek'in yüzü sertleşti ve elini çekti. "Değiştirilmek istemiyorum. Ne sen ne de bir başkası tarafından."

Öfkeyle hırlayarak yanından geçti ve yürüyerek kapıdan çıktı.

Astrid hayatında hiç yapmadığı bir şey yaptı.

Küfür etti.

Kalmadığı için. Bu kadar aptal olduğu için.

"Onun huysuz ve zorlu biri olduğunu sana söylemiştim."

Arkasına döndü ve karın içinde gömleksiz bir halde ilerleyen Zarek'in ardından bakan M'Adoc'u gördü.

“Ne zamandan beri gözlüyorsun?” diye sordu Oneroi'ye.

“Çok olmadı. Bir rüyaya karışılmaması gereken zamanı bilirim.”

Astrid gözlerini anlamlı bir şekilde kısararak ona baktı. “Bilsen iyi olur.”

Astrid'i ve gizli tehdidini hiçe sayarak karda ilerleyen Zarek'i izlemek üzere öne geçti.

“Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?” diye sordu.

“Mantıklı davranana kadar onu bir sopayla dövmeyi.”

“Bunu deneyen ilk kişi olmayacaksın,” dedi M'Adoc kuru bir sesle. “Buna bağışıklık kazanmış durumda.”

Astrid bezgin bir nefes verdi. Bu doğrudu.

“Ne yapacağımı bilmiyorum,” diye itiraf etti. “Konu o olduğunda kendimi çok çaresiz hissediyorum.”

M'Adoc'un soluk gözlerinin gerisinde bilgece bir ışık çıktı. “Kendini ve onu buraya kıştırılmamasın. Bu âlemde uzun süre kalmak son derece tehlikelidir.”

“Biliyorum ama başka ne yapabilirim? Olduğu yerde kalmayacak ve evimden ayrılmaya kararlı. Buna izin veremem, biliyorsun.” Durdu ve Rüya Avcısına yalvarır gözlerle baktı. “Bana yol göster, M'Adoc. Keşke Acheron'la konuşabilseydim. Bana Zarek hakkında bir şeyler söyleyebilecek tek kişi o.”

“Hayır, Zarek sana söyleyebilir.”

“Ama söylemeyecek.”

M'Adoc gözlerinin içine baktı. “Yani pes mi ediyorsun?”

“Asla.”

M'Adoc ona duygularını anladığını ima edercesine gülümsedi. “Ben de öyle düşünmüştüm. Pes etmediğine sevindim.”

“Ama ona nasıl ulaşacağım? Bu noktada tüm fikir ve önerilere açığım.”

177
M'Adoc elini uzattı, avucunda küçük, koyu mavi bir kitap belirdi. Onu Astrid'e verdi.

Astrid elindeki *Küçük Prens* kitabına baktı.

"Bu, Zarek'in de en sevdiği kitap," dedi M'Adoc.

Zarek'in kitaptan yaptığı alıntılardan bunu anlamıştı zaten.

M'adoc geri çekildi. "Bu kalp kırıklığının ve yaşam mücadelesi-nin kitabıdır. Sihir, umut ve vaatlerin kitabıdır. Zarek'e hitap etmiş olması ilginç, değil mi?"

M'Adoc rüyadan çıkarken Astrid kitabın sayfalarını çevirdi. Onun birtakım paragraf ve bölümleri işaretlemiş olduğunu gördü.

Astrid kapıyı kapadı ve kitapla birlikte evde bir anda beliren rahat televizyon koltuğuna gitti.

Gülümsedi. Tüm uyku tanrıları bilmece ve metaforlar kullanarak konuşmayı seviyorlardı. Bir şeyleri nadiren açık açık söylerlerdi; daha çok insanların, söylediklerini anlamak için uğraşmalarını isterlerdi.

Onero'ların başı olan M'Adoc ona bu kitapla ipuçlarını vermişti.

Eğer bu sayede Zarek'in içini görebilecekse onun işaretlediği yerleri hemen okuyacaktı.

Belki o zaman Zarek'i kurtarmak için bir umudu olabilirdi.

Jess küçük markete girdi ve yağmurdan kaçan ıslak bir köpek gibi silkелendi. Burası o kadar soğuktu ki dayanamıyordu.

Merkezi ısıtma bulunmadan önce Zarek Alaska'da yaşamayı nasıl başarmıştı? Arkadaşına hakkını vermeliydi. Yardımcılardan ya da arkadaşlarından yardım almadan burada evini yapabilen biri son derece zorlu ve tehlikeli olmalıydı.

Şahsen kırbaçlanıp çıplak bir halde çingiraklı yılanların içine atılmayı tercih ederdi.

Tezgâhın arkasındaki adam neden dükkâna girer girmez bir küfür savurduğunu anlamış gibi tebessümle ona baktı. Adamın bembeyaz

saçları ve siyah - beyaz sakalları vardı. Eski, yeşil kazağı tiftik tiftik olmuştu ama sıcak tuttuğu belliydi. "Yardımcı olabilir miyim?"

Jess yüzündeki kaşkolü indirdi ve adamı dostça selamladı. Görgü kuralları kapalı mekânlarda siyah Stetson şapkasını çıkarmasını gerektirirdi ama bunu yapıp da bedeninden bir derece bile ısının kaybolmasına sebep olmayacaktı, lanet olsun.

Her zerresine ihtiyacı vardı.

"Selam, bayım," dedi tüm nezaketiyle. "Sert bir kahve ya da iç ısıtacak bir şey arıyorum. *Gerçekten* sıcak olan bir şey."

Adam gülererek arkada duran kahveyi gösterdi. "Buralardan değilsiniz."

Jess kahvenin durduğu yere gitti. "Hayır, bayım ve bunun için Tanrı'ya şükrediyorum."

Adam yeniden güldü. "Ah, kanınız yoğunlaşana kadar burada kalın, sonrasında hissetmezsiniz bile."

Jess bundan emin değildi. *Bu* soğuğa dayanmak için kanının donması gerekirdi.

Tarihte donarak ölen ilk Karanlık Avcı olmadan önce buradan kurtulup Reno'ya dönmek istiyordu.

Jess en büyük boy karton bardağa kahve koyduktan sonra tezgâha gitti. Kahveyi bıraktı; gömlek, kazak, içlik gibi binlerce kat giysisinin arasından cüzdanını bulup çıkarmaya uğraştı. Gözleri, içinde atını eğiten bir kovboyun el oyması heykelinin bulunduğu cam kutuya takıldı.

Atı, ardından da adamı tanıyan Jess'in kaşları çatıldı.

Oydu.

Geçen yaz eyer eğitimi verdiği son aygırının fotoğrafını Zarek'e e-posta ile yollamıştı. Bu heykel o fotoğrafın birebir kopyasıydı.

"Hey," dedi yaşlı adam aynı şeyi fark ederek. "Heykelime çok benziyorsun."

"Evet, bayım. Fark ettim. Bunu nereden buldunuz?"

Adam henzerliği kıyaslamışçasına bir ona bir heykele baktı. "Geçen Kasım'da yaptığımız yıllık Noel müzayedesinden aldım."

Jess kaşlarını çattı. "Noel müzayedesini mi?"

"Kutup Ayısı Kulübü her yıl yoksul ve hastalara para toplamak için bir araya gelir. Geleneksel yıllık müzayedemiz var ve tam olarak hatırlamıyorum ama son yirmi yıldır Noel bize satmamız için birkaç torba dolusu oyma heykel ve figürlerin yer aldığı hediyeler bırakır. Onun nerede yaşadığının ya da kim olduğunun bilinmemesini isteyen yerel bir sanatçı olduğunu düşünüyoruz. Ayrıca her ay posta kutumuza yüksek miktarda bağış gelir. Bunun da aynı adam olduğunu sanıyoruz."

"Noel dediğiniz Noel Baba mı?"

Adam başıyla onayladı. "Bunun aptalca bir isim olduğunu biliyorum ama ona başka ne ad vereceğimizi bilemedik. Kışın ortalıkta dolaşp iyilikler yapan bir adam. Polisler birkaç kez onu torbalarla merkezimize gelirken görmüş ama rahatsız etmemişler. Yaşlılar için yolları kürer ve buzdan zarif heykeller yapar, muhtemelen şehrin bazı yerlerinde onları görmüşsünüzdür."

Jess ağzının açık kaldığını hissetti ve adam köpek dişlerini görmeden önce toparlanmayı başardı.

Evet. O heykelleri görmüştü.

Ama Zarek?

Bu eski kölenin bunları yapması çok zordu. Arkadaşı huysuzun tekiydi, hatta düpedüz kaba biriydi.

Ama Zarek ona burada vakit geçirmek için ne yaptığından hiç bahsetmemişti. Aslında Jess'e hiçbir şey söylememişti.

Jess kahvenin parasını ödedi ve yeniden sokağa çıktı.

Yolun sonuna kadar yürüdü, diğer yolla kesiştiği yerde bahsi geçen buz heykellerden bir tanesi vardı. Yaklaşık iki buçuk metre boyunda bir geyikti. Ay ışığı bu özenle oyulmuş heykelin üzerinde parlıyordu, geyiğin oradan kaçıp evine gitmek ister gibi bir hali vardı.

Zarek'in eseri mi?

Olacak gibi değildi.

Jess kahvesinden bir yudum daha aldı ve onun çoktan soğuduğunu fark etti.

"Alaska'dan nefret ediyorum," diye homurdanarak kahveyi yere döküp, bardağı avucunda buruşturdu.

Bir çöp kutusu bulamadan önce cep telefonu çaldı.

Numaraya bakınca Justin Carmichael olduğunu gördü, Zarek'in avı için buraya gelen Kan Bağı Yardımcılarından bir tanesiydi. Görünüşe bakılırsa Artemis ile Dionysus'un Zarek'in ölmesini istediğini duyan Kâhinler hemen Konseyi uyarmışlar ve onlar da bu sefil Karanlık Avcı'yı öldürmeleri için Kan Bağı Yardımcıları yollamışlardı.

Jess onlarla Zarek'in arasında duruyordu.

New York'ta doğup büyümüş olan Justin terbiyesiz tavırları olan genç bir adamdı ama Jess bunu çok fazla umursamıyordu.

Telefonu açtı. "Evet Carmichael, ne gerekiyor?"

"Bir sorunumuz var."

"Nedir?"

"Zarek'e yardım eden kadını biliyorsun, değil mi? Sharon."

"Ne olmuş ona?"

"Onu şimdi bulduk. Çok kötü dövülmüş ve evi yerle bir edilmiş. Zarek'in intikamı olduğuna dair bahse girerim."

Jess'in kanı dondu. "Saçma. Kadınla konuştun mu?"

"İnan bana, onu bulduğumuzda konuşabilecek durumda değildi. Şu an doktorların yanında ve biz de o pisliği bulup başkalarını da incitemeden haddini bildirmek üzere Zarek'in kulübesine gidiyoruz."

"Peki ya Sharon'ın kızı?"

"Olay sırasında komşulardan birinin evindeymiş. Tanrı'ya şükür. Zarek'in dönme ihtimaline karşın ona bakması için Mike'ı bıraktım."

Jess nefes alamadı ama bunun sebebi dondurucu soğuk değildi. Bu nasıl olmuştu? Yardımcıların aksine o bu işte Zarek'in bir rolü olmadığını biliyordu.

Zarek'in nerede olduğunu bilen tek kişi oydu.

Ash ona güvenerek doğruyu söylemiş ve Zarek'in sınanması bitene kadar kimsenin bir kötülük yapamaması için onu görevlendirmişti.

Tamam, işler biraz çığırından çıkmıştı.

"Ben oraya gelene kadar olduğunuz yerden kıpırdamayın," dedi Yardımcı'ya. "Zarek'in kulübesine ben de sizinle geleceğim."

"Neden? Biz onu indirirken yine yolumuza mı çıkacaksınız?"

Bu sözler onu rahatsız etmişti. "Evlad, ağzından çıkanlara ve tonlamana dikkat etsen iyi olur. Ben sohbet ettiğin bir Yardımcı değilim; ben hizmet etmen gereken adamlardan biriyim. Neden geleceğim seni hiç ilgilendirmez. Sana aksini söyleyene kadar yerinden kıpırdama aksi takdirde bir zamanlar Wyatt Earp'ü nasıl altına işettiğimi göstermek zorunda kalırım.

Carmichael kısa bir tereddütle sustu. Konuşmaya başladığında sesi kibar ve sakindi. "Evet, efendim. Oteldeyiz ve sizi bekliyoruz."

Jess telefonu kapadı ve cebine koydu.

Sharon konusunda kendini çok kötü hissetti. Tehlikede değildi aslında. Yardımcıların hiçbiri onu incitmeye cesaret edemezdi.

Ve Zarek bunu yapabilecek durumda olsa bile yapmazdı.

Zarek ona hiç de kendinden zayıf olanlara saldıracak biri gibi görünmüyordu.

Peki, buna kim cüret etmişti?

Astrid, Zarek'i yanmış ortaçağ köyünün ortasında tek başına dururken buldu.

Her yer ceset doluydu, bir kısmı yanıktı. Kadın, erkek. Her yaştan. Çoğunun boğazı bir Daimon ya da ona benzer bir yaratık oradan beslenmiş gibi parçalanmıştı.

Zarek aralarında yürüdü, umutsuz bir ifadesi vardı. Gözleri işkence çekiyor gibiydi.

Şahit olduğu felaketten korunmak istercesine kollarını bedenine sarmıştı.

“Neredeyiz?” diye sordu Astrid.

Zarek onu şaşırtarak cevapladı. “Taberleigh.”

“Taberleigh?”

“Köyüm,” diye fısıldadı Zarek. Sesi öfkeli ve gergindi. “Üç yüzyıl boyunca burada yaşadım. Şuradaki kocakarı beni ilk genç kızken görmüştü. Zaman zaman bana bir şeyler getirirdi. Kurutulmuş koyun bacağı, bir tulum şarap. Bazen sadece onları koruduğum için teşekkür ederdi.” Astrid’e baktı, yüzü dalgındı. “Onları korumam gerekirdi.”

Astrid ona köyde ne olduğunu soramadan yaşlı bir kadının boğuk çığlıklarını duydu.

Zarek kadına doğru fırladı.

Yerde yatan kadının giysileri parçalanmıştı, yaşlı bedeninde kırıklar vardı. Her yeri kan ve berelerle kaplıydı.

Zarek’in yüzündeki ifadeyi gören Astrid, bahsettiği kadının o olduğunu anladı.

Zarek kadının yanına diz çöktü ve kadın nefes almak için savaşıırken dudaklarındaki kanı sildi.

Kadının yaşlı gri gözleri suçlayarak ona odaklandı. “Nasıl yapabildin?”

Kadın kollarının arasında son nefesini verdi.

Zarek öfkeyle böğürdü. Kadını bıraktı ve ayağa kalktı. Ellerini öfkeyle saçlarının arasından geçirip geniş daireler çizerek döndü.

Hızla solurken herkesin söylediği o çılgın görüntüye sahipti.

Astrid’in içi acıdı. Ne olduğunu anlamamıştı. Neyi yeniden yaşadığını...

Peşine düştü. “Zarek, burada ne oldu?”

Kederli yüzüyle ona döndü. Gece karası gözlerinin derinliklerinde nefret ve suçluluk vardı.

Kolunu uzatarak etraftaki cesetleri gösterdi. "Onları ben öldürdüm. Hepsini." Sözler boğazını parçalarcasına çıkmıştı. "Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Sadece öfkeyi ve kana susamışlığı hatırlıyorum. Onları öldürdüğümü bile hatırlamıyorum. Sadece bana yaklaşanların öldüklerine dair anlık görüntüler var."

Yüzü kararmıştı. Gözlerinde kendinden iğrenen bir ifade vardı. "Ben bir canavarım. Şimdi neden sana sahip olamayacağımı anlıyor musun? Neden seninle kalamayacağımı? Ya günün birinde seni de öldürürsem?"

Bu sözleri Astrid'in göğsünü sıkıştırdı, içini gerçek bir korku ve panik sardı.

Zarek'i yanlış mı değerlendirmişti?

"Herkes suçludur." Bu kardeşi Alty'nin en sevdiği deyişti. "Masumlar sadece henüz yalanı öğrenmemiş olan çocuklardır."

Astrid dehşetle etraftaki cesetlere baktı.

Gerçekten böyle bir şey yapabilir miydi?

Ne düşünmesi gerektiğini bilemiyordu. Böylesine bir katliama sebep olan kişi ölmeyi hak ederdi. Artemis'in onun insan içinde olmasını istememesini fazlasıyla açıklıyordu.

Astrid bu düşünceyle durdu.

Bir dakika...

Bir terslik vardı.

Büyük bir terslik.

Astrid etraflarını saran cesetlere baktı. İnsan cesetleri. Bir kısmı çocuk ve çoğu kadın.

Zarek bunu yapmış olsa Acheron onu anında öldürürdü. Acheron zayıf ve savunmasızlara saldıranlara asla tolerans göstermezdi. Özellikle de bir çocuğa zarar verenlere.

180 Şeytani Dans

Acheron'un korumak üzere gönderildiği insanları öldüren bir Karanlık Avcı'yı yaşatma ihtimali yoktu. Astrid bunu her hücresiyle biliyordu.

"Bunu yapmış olduğundan emin misin?" diye sordu Astrid.

Zarek bu soru karşısında şaşkınlıkla ona baktı. "Başka kim yapmış olabilir? Burada başka biri yok. Benden başka köpek dişleri olan birini görebiliyor musun?"

"Belki de bir hayvan..."

"O hayvan *bendim*, Astrid. Bunu yapabilecek başka kimse yok."

Astrid buna hâlâ inanmıyordu. Başka bir açıklaması olmalıydı. "Onları öldürdüğünü hatırlamadığını söyledin. Belki de yapmadın."

Gözlerinde öfke ve acı belirdi. "Yeterince hatırlıyorum. Bunu ben yaptım, biliyorum. Herkes biliyor. Karanlık Avcılar bu yüzden benden korkuyor. Bu yüzden benimle konuşmuyorlar. Bu yüzden korunacak kimse olmayan bir yere sürüldüm. Bu yüzden her gece Artemis'in beni Fairbanks'ten bile daha da az insanın yaşadığı bir yere süreceği korkusuyla uykumdan uyanıyorum."

Astrid'in bir yanı onun doğru söylüyor olmasından korkuyordu ama bunu yok saydı.

Şiirsel konuşmalar ve elleriyle güzel sanat eserleri yapabilen, kendisini yaralayan bir hayvana bakan bu acı dolu adam bunu asla yapmazdı, tüm yüreğiyle buna inanıyordu.

Ama kanıta ihtiyacı vardı.

İçgüdüleri, annesine ya da Artemis'e sunabileceği kanıtlar değildi. Onlar masum olduğuna dair kanıtlar isteyeceklerdi.

Zarek'in insanları öldürmeyeceğine dair bir kanıt.

"Keşke bunu *neden* yaptığımı bilebilseydim," diye hırladı Zarek. "Beni olanları hatırlamayacak kadar ne çıldırttı da hepsini öldürdüm?"

Astrid'e baktı. Bakışları sertti. "Ben bir canavarım. Artemis haklı. Normal insanların arasına ait değilim."

Bu sözleri duyan Astrid'in gözlerinden yaşlar boşaldı. "Sen bir canavar değilsin, Zarek."

Buna inanmayı reddetti.

Astrid onu kollarının arasına çekti, ona huzur vermek istiyordu ama Zarek'in bunu kabul edip etmeyeceğinden emin değildi.

Zarek önce gerildi, onu itmek ister gibi bir hali vardı, hemen ardından gevşedi. Astrid kucaklamasını kabul ettiği için huzur dolu bir nefes verdi.

Zarek'in güçlü kolları onu sararak kendi kaslı bedenine yasladı. Astrid daha önce böyle bir şey hissetmemişti. Hem çelik gibi hem de çok şefkatliydi. Yanağı göğüs kaslarına, göğüsleri de güçlü üst karın kaslarına sımsıkı yapıştı.

Astrid elini onun sırtında gezdirince titremesine sebep oldu.

Astrid onun üzerinde böyle bir etkisi olduğunu keşfedince gülümsedi. O bir orman perisiydi ve bu yüzden kadınlığını hep geri plana atmak zorunda kalmıştı. Kadınlığını ya da şehveti hissedecek zamanı olmamıştı hiç.

Ama şimdi hissediyordu.

Zarek yüzünden. Hayatında ilk kez bedeninden haberdardı. Kalbinin onunkıyla birlikte attığının farkındaydı. Zarek kollarıyla onu sardığında kanının kaydığını...

O anda onun için bir şeyler yapmak istedi. Yüzünü güldürmek istedi.

İstemeye istemeye ondan uzaklaştı ve elini uzattı. "Gel benimle."

"Nereye?"

"Sıcak bir yere."

Zarek tereddüt etti. O hep insanlara güvenmenin onu inciteceğine inanmıştı. Hiçbiri onu bu konuda hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Birinin onu *incitmeyeceğine* inanmak ise bambaşka bir konuydu.

Derinlerde bir yerde Astrid'e güvenmek istiyordu.

Hayır, ona güvenme *ihtiyacındaydı*.

Derin bir nefes alarak elini isteksiz bir tavırla onun elinin üzerine koydu.

Astrid onu köyden çıkarıp pırl pırl bir kumsala götürdü. Zarek alışık olmadığı parlak ışığın karşısında gözlerini kısarak kırpıştırdı.

Tümüyle unuttuğu güneşin bu alışılmadık parlaltısını kesmek için elini kaldırıp alınına koydu.

Daha önce hiç kumsala gelmemişti. Televizyonda ve dergilerde fotoğraflarını görmüştü.

Gün ışığını görmeyeli de yüzyıllar olmuştu. *Gerçek ışığı*.

Güneş tenine vurdu, sıcaktı. Gıdıkladı.

Isının donmuş bedenine işlemesine izin verdi. Güneşin tenini okşamasına ve yüzyıllarca süren acı ve yalnızlığı eritmesine izin verdi.

Üzerinde sadece siyah deri pantolonu olan Zarek kumlarda ilerledi, her şeye bakıyordu ama hiçbirine odaklanmıyordu.

Burası New Orleans'tan bile iyiydi. Kıyıya vuran dalgalar köpürürken rüzgâr saçlarını kamçılardı. Sıcak kumlar ayaklarına yapıştı.

Astrid koşarak yanından geçti ve suyun kenarına gitti.

Zarek onun soyunup, üzerinde yalnızca küçük mavi bikinisiyle kalmasını izledi.

Astrid sıcak, muzip bir tavırla gülümseyince Zarek tüm sığa rağmen titredi. "Bana katılmak ister misin?"

"Bikiniyle tuhaf görünürüm."

Astrid ona güldü. "Bu bir şaka mıydı? Bu şakayı yapan gerçekten sen olabilir misin?"

"Evet, sanırım periler ya da benzer bir şeyler tarafından ele geçirildim."

Aslında ayartılmıştı. Bir deniz perisi tarafından.

Astrid kararlı adımlarla ona doğru geldi.

Zarek nefes bile alamadan onu bekledi. Kıpırdayamadı. Hayatı o kalçaların sallanışına bağlıydı sanki.

Astrid önünde durdu ve pantolonunun düğmesini açtı. Astrid'in parmakları göbeğinin altından kasıklarına uzanan tüylere değince bir anda sarsıldı. Onu yeniden tatma arzusuyla sertleşti.

Astrid kirpiklerinin altından ona bakarken yavaş hareketlerle fermuarını açtı.

Sertleşmiş organını özgür bırakmaya bir milim kala Astrid de sükûnetini kaybeder gibi oldu. Dudağını ısırarak ellerini ters yönde göğsüne doğru ilerletti.

Astrid ellerini göğsünde gezdirirken Zarek hâlâ nefes alamıyordu.

"Kimse bana dokunmazken, sen neden dokunuyorsun?" diye sordu.

"Çünkü bana izin veriyorsun. Sana dokunmayı seviyorum."

Astrid'in nazık dokunuşları içini alazlarken Zarek gözlerini yumdu. Bu kadar basit bir şey nasıl bu kadar harika olabilirdi?

Astrid kollarının arasına girdiği anda içgüdüsel bir hareketle onu kucakladı. Göğüsleri üst karın kaslarına sürtünerek onu daha da sertleştirerek sancılanmasına sebep oldu.

"Hiç kumsalda seviştin mi?"

Sözleri Zarek'in nefesini kesti. "Ben sadece seninle seviştim, prenses."

Astrid, Zarek'in dudaklarına o tatlı ve işkence eden öpücüğünü kondurmak üzere parmak uçlarında yükseldi.

Geri çekildi, fermuarını tamamen açıp onu eline alırken başını kaldırıp gülümsedi. "Pekâlâ, kardan adam Zarek. Bunu yapmak üzeresin."

Ash Artemis'in tapınağında, tam taht odasının önündeki terasta tek başına oturmuş rengârenk şelaleyi seyrediyordu. Altın sarısı saçları atkuyruğu yapılmıştı, mermer korkuluğa oturmuş, çıplak sırtını sütuna yaslamıştı.

Artemis'in koruması sayesinde avcılar ve diğer tehlikelerden korunan doğal yaşam, bulutlardan oluşan yüzeyin üzerinde alabildiğine uzanıyordu. Ortamda sadece şelalenin sesi ve vahşi bir kuşun zaman zaman attığı çığlıklar duyuluyordu. Burası oldukça huzurlu bir yerdi ama Ash o sakin duruşunun altında son derece huzursuzdu.

Artemis ve görevlileri onu orada bırakarak Zeus'un tüm Olympos tanrılarını topladığı Theocropolis'teki mahkemeye gitmişlerdi. Artemis saatler boyunca orada olmayacaktı.

Bu bile onu mutlu etmemişti.

Zarek'in sınavasında neler olduğunu bilmek istiyordu. Bir terslik vardı, bunun farkındaydı. Bunu hissedebiliyordu ama araştırmak için güçlerini kullanmaya cesareti yoktu.

Artemis'in gazabına katlanabilirdi ama bunun Astrid'e ya da Zarek'e zarar vermesine katlanamazdı.

Öylece oturmaya devam etti. Güçleri kısıtlı, öfkesi ve bezginliği son haddindeydi.

"Akri, kısa bir süre için kolundan çıkabilir miyim?"

Simi'nin sesinde duygularının yansıması vardı. Onun bir parçasıyken adı söylenmediği ve ona bir emir verilmediği sürece hiçbir şey duyup göremezdi. Düşüncelerine de ulaşamazdı.

Sadece duygularını algılayabilirdi. Böylelikle Ash'in ne zaman tehlikede olduğunu farkına varır ve ondan izin almadan bulunduğu yerden ayrılabilirdi.

"Evet, Simi. İnsan formunu alabilirsin."

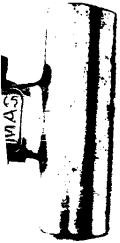
Simi bulunduğu yerden ayrılarak yanında belirdi. Uzun sarı saçları örgü yapılmıştı. Gözleri fırtına grisiydi, kanatları da açık mavi.

"Neden bu kadar üzgünsün, akri?"

"Üzgün değilim, Simi."

"Evet, öylesin. Seni tanıyorum, akri. Yüreğinde Simi'nin ağladığı zamanlarda sahip olduğu acı var."

"Ben hiç ağlamam, Sim."

"Biliyorum." Simi ona yaklaşıp başını omzuna koydu. Siyah boynuzu yanağını sıyırdı ama Ash bunu umursamadı. Simi kollarını ona sararak sımsıkı tuttu.

Ash gözlerini yumarak onu sıkıca kucakladı, küçük başını bir eliyle avuçladı. Simi'nin kucaklaması bezgin ruhunu dinlendirdi. Bunu sadece Simi yapabiliyordu. Fiziksel beklentisi olmadan ona dokunan tek kişi oydu.

"Bebegi" olmaktan başka hiçbir talebi olmamıştı.

Tüm çocuksuluğu ve masumiyetiyle Ash'in yarasına merhem oluyordu.

"Peki, şimdi o kızıl saçlı Tanrıça'yı yiyebilir miyim?"

Ash onun sıklıkla sorduğu bu soruya gülümsedi. "Hayır, Simi."

Simi başını kaldırarak ona dil çıkardı sonra korkuluğa sıçrayarak onun çıplak ayaklarının dibine oturdu. "Onu yemek istiyorum, *akri*. O kötü biri."

"Tanrıların çoğu öyle."

"Hayır, değiller. Bazıları öyle tamam ama ben Atlantisliyi tercih ederim. Onlar çok iyiler. Çoğu. Sen hiç Archon'la tanışmadın değil mi?"

"Hayır."

"Elbette o da kötü olabilir. O da senin gibi sarışın ve senin gibi uzun, aslında senden uzun ve senin kadar yakışıklı. Hayır senin kadar yakışıklı değil. Senin kadar yakışıklı birinin olduğunu sanmıyorum. Tanrılar arasında bile. Görünüşe gelince sen türünün tek örneğisin... Ah..." İkizini hatırladı. "Tamam, türünün tek örneği olmayabilirsin. Ama diğerinden çok daha sevimlisin. O senin kötü kopyan. Tek dileği senin kadar yakışıklı olabilmek."

Ash'in tebessümü genişledi.

Simi parmağını çenesine yasladı ve düşüncelerini toplamak istercesine bir süre durdu. "Bunu niye söylemiştim? Ah, hatırladım. Archon senin aksine insanları çok sevmez. Çok çok kızdığında yaptığı şeyleri hatırlıyorsun, değil mi? Hani bir şeyleri havaya uçurup, öfkeyle

ortalığı darmadağın ettiğin anları. Senin kadar ustalıklı olmasa da o da aynısını yapabiliyor. Sen çok ustasın, *akri*. Çoğundan daha fazla.

"Yine konudan saptım. Archon beni severdi. 'Simi sen özel bir iblisin' derdi. Sen hiç özel olmayan iblis gördün mü? Bunu bilmek isterdim."

Ash eğlenerek ölümlü yaşamı süresince taptığı tanrılar hakkında Simi'nin yaptığı saçma konuşmaları dinledi. Uzun zaman önce yok olan tanrı ve tanrıçalar... Onun mantık dışı ve doğruluğu olmayan hikâyelerini dinlemeyi severdi.

Bu, dünyayı çözmeye çalışan bir çocuğu izleyerek bir şeyleri hatırlamaya benziyordu. Ağzından bir dakika sonra ne çıkacağını tahmin etmek imkânsızdı. Her şeyi bir çocuk gibi tüm netliğiyle görüyordu.

Bir sorun varsa öldürürdü.

Böylelikle sorun biterdi.

İncelikler ve siyaset onun çok ötesindeydi.

Simi olduğu gibiydi. Ahlsız ya da hain değildi, hile hurdadan anlamayan, tanrısal güçleri olan, çok genç bir iblisti sadece.

Ash ona nasıl da özeniyordu. Onu böylesi bir dikkatle koruma sebebi buydu. Kendisinin çektiği zorluklardan nasibini almasını istemiyordu.

Ash'in hiç tatmadığı çocukluğunun tadını o çıkarmalıydı. Korunmalıydı. Kimse onu incitmemeliydi.

Simi olmasaydı ne yapardı bilmiyordu.

Ona verildiğinde sadece küçük bir bebektir. Ash de yirmi bir yaşındaydı ve birlikte büyümüşlerdi. İkisi de yeryüzünde türlerinin son örnekleriydi.

On bir bin yıldan uzun süredir sadece ikisi olmuştu.

Simi diğer organları gibi onun bir parçasıydı.

O olmazsa ölürdü.

Tapınağın kapısı açıldı. Simi dişlerini gösterip tıslayarak Ash'e Artemis'in erken döndüğünün haberini verdi. Ash onu görmek için başını çevirdi. Tanrıça ona doğru yürüyordu.

Yorgun bir nefes verdi.

Artemis ayaklarının dibinde oturan Simi'yi görünce birdenbire durdu. "Kolunun dışında ne arıyor o?"

"Benimle sohbet ediyor, Artie."

"Hemen gönder."

Simi pufladı. "Senin söylediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilim yaşlı inek. Yaşlısın. Gerçekten çok yaşlısın. Ve de ineksin."

"Simi," dedi Ash gergin bir tonda. "Lütfen, bana dön."

Simi vahşi gözlerle Artemis'e baktıktan sonra karanlık, şekilsiz bir gölgeye dönüştü. Ash'in üzerine doğru ilerledi, bir ejderha şeklinde göğsüne yerleşip ateşli spiralleriyle kollarını baştan aşağı örttü.

Ash bunu görünce meşum bir gülüş sergiledi. Bu, Simi'nin onu kucaklayarak Artemis'i kendinden daha da nefret ettirme pozisyonuydu. Simi bedenini bu şekilde kapladığında Artemis nefretle doluyordu.

Artemis tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Yerini değiştirsin."

Ash kollarını göğsünde kavuşturdu. "Neden bu kadar erken döndün?"

Artemis bir anda asabileşti.

Ash'in huzursuzluğu ise üç katına çıktı. "Ne oldu?"

Artemis onun bulunduğu sütuna doğru ilerledi, kolunu mermerle sararak yaslandı. Elbisesinin yaldızlı ucuyla oynarken dudaklarını büktü.

Ash doğrulurken midesi düğümlendi. Artemis bu kadar uzun bir süre cevap vermekten kaçındığında bir şeyler insanın aklını başından alacak derecede ters gidiyor demekti. "Söyle bana, Artemis."

Artemis hem bıkkın hem de öfkeliydi. "Sana neden söyleyeyim? Bana çok kızacaksın ve kızmaya da devam edeceksin. Gitmek isteyip gidemediğinde de bana bağırmaya başlayacaksın."

Midesindeki düğüm iyice sıkıştı. "Konuşmaya başlamak için üç saniyen var aksi takdirde ailenin tapınağında seninle birlikte olduğumu duymalarından korkman umurumda bile olmayacak. Güçlerimi kullanıp ne olduğunu kendi başıma bulacağım."

"Hayır!" diye patladı Artemis ona bakarak. "Bunu yapamazsın."

Ash'in çenesindeki kaslar seğirmeye başladı.

Artemis geri çekilerek sütunu aralarına aldı. Gücünü toplamak istercesine derin bir nefes aldı ve sonra korkmuş, küçük bir çocuk gibi konuşmaya başladı. "Thanatos serbest kaldı."

"Ne?" diye kükredi Ash bacaklarını yere indirip ayağa kalkarken.

"Gördün mü bak? Bağırıyorsun."

"Ah, inan ki," dedi Ash sıkılı dişlerinin arasından, "bu bağırma değil. Henüz o noktaya gelmedim."

Ash korkuluktan uzaklaştı, uzun terası öfkeyle arşınlamaya başladı. Artemis'e saldıramamak onu mahvediyordu. "Bana onu geri alacağına dair söz vermiştin."

"Denedim ama gitti."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum, orada değildim ve boyun eğmeyi reddediyor."

Ash ateş saçan gözlerle ona baktı.

Thanatos serbestti ve onu durdurabilecek tek kişi de Artemis'in tapınağında göz hapsindeydi.

Artemis'in tüm oyunları ve sözlerine lanet etti. Buradan ayrılmasının bir yolu yoktu. Olymposlu'ların aksine, o verdiği sözü tutardı.

Yeminini bozmak onu öldürürdü. Gerçek anlamıyla.

Öfke içini kasıp kavurdu. Artemis onu ilk seferinde dinlemiş olsaydı bu kâbusu tekrar yaşamayacaklardı.

“Dokuz yüz yıl önce sonuncusunu öldürdüğümde bana Thanatos’u bir daha yaratmayacağına dair söz vermiştin. Bu yüzden kaç kişi öldü? Kaç Karanlık Avcı? Hatırlayabiliyor musun?”

Artemis gerilerek bakışlarına karşılık verdi. “Sana söylemiştim, adamlarını kafese koymak için birine ihtiyacımız vardı. Sen bunu yapmayacaktın. Kendi iblisini bile kontrol altına alamıyorsun. Yeni bir tane daha yaratmamın tek sebebi bu. Yanlış tavır sergilediklerinde onları yok edebilecek birine ihtiyacım vardı. Sen sadece onlar için bahaneler uyduruyorsun. ‘Anlamıyorsun, Artemis. Dır dır dır.’ Anlıyorum. Sen diğerleri yerine beni eğitmeye çalışıyorsun, ben de sırf bu sebeple söylediğim şeyi dinleyecek birini yarattım.” İmalı bakışlarla Ash’e baktı. “Bana gerçekten itaat eden birini.”

Ash yumruklarını sıkıp açarken üç kez üst üste ona kadar saydı. Artemis her seferinde onu kontrolünü kaybetme eşiğine getirebiliyordu, ona saldırmak ve canını yakmak istiyordu, ki bu son derece tehlikeliydi.

“Beni konuşurma, Artie. ‘İtaat’ kelimesi celladınla aynı cümlede kullanılabilecek bir kelime değil.

Yaşadığı hapis hayatı ve intikam açlığıyla çılgına dönen son Thanatos, İngiltere’yi kırıp geçirmişti, Ash ülke nüfusunun yaklaşık olarak yüzde kırkının telef olduğu bu katliamı, insanlar ve Karanlık Avcılardan gizlemek adına “veba” hikâyeleri kurgulamak zorunda kalmıştı.

Artemis’in bu kez dünyaya ne saldığını düşünen Ash elleriyle yüzünü sıvazladı. Onu geri çağırmasını istediğinde her şey için çok geç olduğunu bilmesi gerekirdi aslında.

Ama bir aptal gibi onun, verdiği sözü tutacağına inanmıştı.

Bunu yapmayacak kadar akıllı olmalıydı.

“Lanet olsun sana, Artemis. Thanatos’un Daimon’ları bir araya toplayıp, isteklerini yaptırmak gibi bir gücü var. Yüzlerce kilometre uzakta olanları bile bir araya toplayabilir. Avcılarımın aksine gün

ışığında dışarıda gezebilir ve öldürülmesi imkânsızdır. Tek zayıf yönü de Karanlık Avcılar tarafından bilinmiyor.”

Artemis küçümseyerek konuştu. “Bu senin hatan. Onlara Thanatos’tan bahsetmeliydin.”

“Onlara ne söylemeliydim, Artemis? Akıllı olun, aksi takdirde cadı tanrıça çılgın katilini üzerinize salar mı diyecektim?”

“Ben cadı değilim!”

Acheron onun tam önüne giderek sırtını sütuna yasladı. “Ne yarattığın hakkında hiçbir fikrin yok değil mi?”

“O sadece bir hizmetli. Onu geri çağırabilirim.”

Ash onun titreyen ellerine ve alnında biriken ter damlacıklarına baktı.

“O zaman neden titriyorsun?” diye sordu. “Bana nasıl serbest kaldığını anlat.”

Artemis yutkundü. Ama aklını kullanarak Ash’e istediği bilgiyi verdi. “Bunu Dion yaptı. Sana söylemeye gelmeden önce salonda bu konuda böbürlenip duruyordu.”

“Dionysus mu?”

Artemis başıyla onayladı.

Ash bu kez kendine lanet etti. New Orleans’taki mücadelelerinin ardından bu Tanrı’nın hafızasını silmemeliydi. O gerizekâlı neyle uğraştığının bilincinde olarak kalmalıydı. Dionysus ondan korkmaya devam etmeliydi böylelikle bu Olympos tanrısı bir daha ne onun ne de adamlarının yoluna çıkmaya cüret edebilirdi.

Ama hayır, Artemis’i korumak istemişti. Artemis, Ash’in kim ve ne olduğunu ailesinin bilmesini istemiyordu.

Ash onlar için sadece bir oyuncaktı. Merakını tatmin edip bir tarafa kolayca atılabilecek bir şey.

Oysa bir bilselerdi...

O gece herkesin hafızasını gerektiği kadar temizlemişti, hepsi sadece bir savaş olduğunu ve kazananların kim olduğunu hatırlıyordu.

Artemis bile her şeyi hatırlamıyordu.

Artemis, Dionysus'un intikam almak için Zarek'in peşine düşmeyeceğine dair söz vermişti ona. Ama bunun ardından Zarek'i öldürme kararı vermişti.

Ash, inanmamayı ne zaman öğrenecekti?

Artemis asla güvenilir biri değildi.

Ash ondan uzaklaştı. "Birini bir yerlere hapsedmenin, onları unutuldukları bir deliğe tıkmanın o kişiye ne kadar zarar verebileceğini asla anlayamayacaksınız."

"Sen biliyor musun?"

Bastırılmış anıları su yüzüne çıkarken Ash sessizleşti. Geçmiş düşünmeye cüret ettiği anda can acıtan anılar onu ele geçiriyordu.

"Bunun nasıl bir şey olduğunu öğrenmek zorunda kalmadığın için şükretmelisin. O çılgınlık, o kana susamışlık. O öfke. Bir canavar yarattın, Artemis ve onu öldürebilecek tek kişi benim."

"O zaman küçük bir sorunumuz var, değil mi? Gidemezsin."

Ash gözlerini kıstı.

Artemis yeniden geriledi. "Sana söyledim, kâhinlerle yeniden iletişime geçeceğim ve onu eve getirecekler."

"Bunu yapsan iyi olur, Artemis. Onu kontrol altına almazsan dünya, geceleri haykırarak uykundan uyandığın bir yere dönüşecek."

Zarek sahilde uzanmıştı, dalgalar bedenlerine vururken hâlâ Astrid'in içindeydi. Bu rüya o kadar gerçek ve o kadar etkileyiciydi ki asla uyanmak istemiyordu.

Ona gerçekte sahip olmak nasıl bir histi?

Bunu daha d düşünürken bile cevabını biliyordu. Astrid gibi bir kadının onunla işi olmazdı. Zarek sadece rüyalarında istenen, ihtiyaç duyulan biri olabilirdi.

İnsan olabilirdi.

Astrid'in yanına uzanarak çıplak bedenine vuran dalgaları izledi. Saçları ıslanmış tenine yapışmıştı. Güneşten faydalanmak için kıyıya gelen, ipeksi teni ve kıvrımlı bedeniyle onu baştan çıkarmaya çalışan bir deniz perisine benziyordu.

Astrid yüreğinin hızla çarpmasına sebep olan o tatlı tebessümüyle ona bakarken elini kollarında ve göğsünde gezdirdi.

Astrid de sessizce uzanmış onu seyrediyordu. Zarek çok dalgındı, sevişmeleri kafasını karıştırmıştı sanki.

Bu adamı ehlileştirmenin nasıl olacağını düşündü, çok az. Sadece diğer insanların da Astrid'in onda gördüklerini görebilecekleri kadar.

En azından artık küfür etmeden ona dokunmasına izin veriyor ve ondan kaçmıyordu.

Bu da bir başlangıçtı.

Elini güçlü göğsünden mükemmel bir şekle sahip olan karnına doğru kaydırdı. Daha aşağılara kaydırduğunda Zarek'in gözleri açlıkla parladı.

Astrid ona karşı daha cesur tavırlar sergileyip sergileyemeyeceğini merak ederek dudaklarını yaladı. Onun neye ne tepki vereceğinden hâlâ emin değildi.

Göbeğinden aşağı inen kısa, sert tüyleriyle oynadı, parmaklarını onların arasına soktu.

Zarek çoktan sertleşmişti.

Zarek onu izlerken nefesini tuttu. Göbeğinin çevresinde daireler çizdikten sonra tırnağını kasıklarına inen tüylerin üzerinde hissetmek mükemmel bir histi.

Yeniden onun için kıvranmaya başlamıştı.

Sonra elini daha da aşağı indirdi.

Testislerinden birini avuçladığında Zarek inledi. Sıcak eli üzerine kapandı ve muhteşem bir şekilde sıkıldı.

Kasıkları sarsılırken, tüm kan o noktaya pompalanıp sertleşmesine ve Astrid için yanıp tutuşmasına yol açtı.

Astrid parmağını penisinin altından üst ucuna doğru kaydırarak oynamaya başladı. "Sanırım bunu yapmamdan hoşlanıyorsun."

Zarek cevabını onu öperek verdi.

Astrid ondan yansıyan bu tutku karşısında inledi. Dili diliyle dans ederken elinin altında zonklıyor ve ona duyduğu ihtiyacı son noktasına çıkarıyordu.

Astrid istemeyerek geri çekildi, ona daha önce tatmadığı şeyleri vermek için sabırsızlanıyordu.

Şefkat.

Kabullenme.

Sevgi.

Bu kelime aklına takıldı. Onu sevmediğini biliyordu. Onu çok az tanıyordu ama yine de...

Zarek onun yeniden hissetmesine sebep olmuştu. Sonsuza kadar yok olduğundan korktuğu duygularına dokunmuştu. Sırf bu yüzden bile ona çok şey borçluydu.

Dudaklarını usulca öptükten sonra aşağı kaydı.

Zarek bu hareket karşısında kaslarını çattı. Astrid karnının üzerine kendini bırakana kadar ne planladığını anlayamadı. Eliyle onu okşamaya devam eden Astrid'in çıplak sırtı gözler önüne serildi.

Zarek elini onun uzun, ıslak sarı saçlarının üzerinde gezdirirken Astrid'in sıcak nefesi kasıklarını gıcıkladı. Teni çok yumuşak ve narindi. Üzerinde tek bir leke bile yoktu.

Astrid daha da aşağı kaydı.

Penisini usulca sıcak ağızına alınca Zarek'in nefesi kesildi.

Zevkten donakaldı. Dudaklarının ve dilinin okşayışı daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. Oraya Astrid'den önce hiçbir kadın dokunmamıştı. Buna asla izin vermemişti.

Bundan sonra Astrid'den gelen herhangi bir şeyi reddedebileceğini hiç sanmıyordu. Kimsenin yapmadığı bir şekilde onu sahiplenmişti.

Onun tuzlu tadını alan Astrid inledi. Kız kardeşleri bunu anlatıklarında son derece müstehcen ve çirkin bir şey olduğunu düşünmüştü. O zaman da sonraki yüzyıllarda da bir erkeğe böyle bir şeyi yapacağı aklının ucundan bile geçmemişti.

Ama bunu Zarek için yapıyordu ve hiç de iğrenmemişti. Tadı hiç de kötü değildi.

Ona çok nadir bulunan bir hazzı yaşıtıyordu ve garip de olsa kendi de bundan zevk alıyordu.

Zarek onu omuzlarından yakaladı ve her yalayışına, hafifçe ısırışına ve emişine inleyerek karşılık verdi. Onun bu sıcak cevabı Astrid'i körükledi. Zarek'i gerçekten mutlu etmek istiyordu. Ona hak ettiği her şeyi vermek istiyordu.

Zarek geriye doğru bükülerek Astrid'in her şeyi yapmasına izin verdi. Buna izin verdiği için şaşkındı. Daha önce bedenini hiçbir kadına emanet etmemişti. Hep kontrollüydü.

Kadınlar ona dokunamazdı. Asla.

Onu okşayamaz ya da öpemezlerdi.

Kadını öne doğru eğer, işini halleder ve arkasını dönüp giderdi.

Ama Astrid'le durum farklıydı. Kendini onunla paylaştığını hissediyordu. Astrid de aynısını yapıyordu.

Bu karşılıklıydı ve harikaydı.

Zarek'in parmaklarının kadınlığına doğru kaydığını hisseden Astrid ateşlendi. Bacaklarını aralayarak ona yolu açtıktan sonra ağzıyla onu mutlu etmeye devam etti.

Zarek parmaklarını içine sokup derinlere doğru ilerlerken biraz daha yan döndü.

Serin dalgalar üzerlerini örterken Zarek'in dokunuşlarının sıcaklığıyla ürperdi. Tenini ısıtan güneş, Zarek'in yarattığı ısının yanında bir hiçti.

Zarek onu yakıyordu.

Zarek bacaklarını biraz daha aralmasını sağladı.

Ağzı üzerine kapandığında Astrid inledi.

Dili vücudunun merkezinde oynasırken Astrid daha fazlası için kıvranmaya başladı. Dili araştırdı, içine saplandı çıktı. Onu baştan çıkardı.

Zarek kalçasını tutarak onu biraz daha kendine doğru bastırdı ve daha da keyifli bir işkence yaşatmaya başladı.

Zarek tadılırken tatmanın verdiği hazla sarsıldı. Paylaştıkları, seksten çok daha fazlasıydı.

Astrid haklıydı, sevişiyorlardı.

Eksik ruhu sarsıldı.

Açlıklarını tatmin ettiklerinden emin olana kadar birbirlerini okşayıp sevdiler. Duygusal bir patlama yaşayarak birlikte geldiler.

Zarek onunla oynamaya devam ederken Astrid geri çekildi. Tüm dikkatini Astrid'e vermiş olan Zarek suyun farkında değildi. Ta ki büyük bir dalga onları çevirene kadar.

Zarek büyük miktarda su yutarken etrafa tükürükler saçtı.

Dalga geri çekildiğinde ikisi de neredeyse tıkanmıştı.

Astrid bir kahkaha attı, sesi çok canlı ve hoştu. "İşte bu ilginçti."

Zarek tüm bedenini öperek ona gülümsediğini görebileceği seviyeye kadar yükseldi. "Bence can sıkıcı."

Astrid elini uzatarak yanaklarına dokundu. "Beyaz Atlı Prens'in gamzeleri var."

Zarek gülümsemeyi anında keserek bakışlarını kaçırıldı.

Astrid başını tutarak kendine çevirdi. "Gülmekten asla vazgeçme, Zarek. Bu yanımı seviyorum."

Zarek'in gözleri öfkeyle yandı. "Bu diğer yanımlı sevmediğin anlamına mı geliyor?"

Astrid hiç hoşlanmadığını belirten bir ses çıkardı. "Çok huysuzsun." Elini sırtından aşağı kaydırıp çıplak kalçasını avuçladı. "Bugün yaşadıklarımızdan sonra her yanından hoşlandığımı hâlâ anlamadın mı? Bir kısmı diğerlerinden daha çok batıyor olsa da." Sözlerinin anlamını kuvvetlendirmek için elini hafif çıkmış olan sakallarında gezdirdi.

Zarek biraz olsun rahatladı. "Seninle olmamalıyım."

"Ve ben de seninle olmamalıyım ama buradayız ve ben çok mutluyum." Kalçasını ona bastırdı ve karşılığında bir inilti duydu.

Zarek ona gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi baktı. Aslında gerçek değildi. O sadece bir rüyaydı.

Astrid uyandığında ne tepki vereceğini merak etti. Bunların bir faydası olacak mıydı yoksa yine ondan kaçacak mıydı?

Kötü anıları zihninden söküp çıkarabilmeyi diledi. Ona sevgi ve şefkat dolu mutlu bir çocukluk verebilmeyi.

Neşe ve dostlukla dolu bir çocukluk.

Zarek başını göğüslerinin arasına yasladı ve güneş onları ısıtırken orada öylece yatmak onu fazlasıyla tatmin ediyormuş gibi öylece durdu.

"Bana mutlu bir anını söyle, Zarek. Hayatında iyi olan bir şeyi."

Zarek uzun bir süre tereddüt edince cevap vermeyeceğini düşündü. Konuşmaya başladığında sesi öyle yumuşaktı ki içi acıdı. "Sensin."

Astrid'in gözleri yaşlarla doldu. Onu tüm bedeniyle sararak kucaklarken huzursuz, yorgun ruhunu biraz olsun rahatlatabildiğini umdu.

Astrid o anda bu adam için savaşacağını anladı ve zihninin derinliklerinde bir şeyin farkına vardı.

Bu adama âşık oluyordu.

Bu fikir korkunç bir hayalet gibi zihninde belirince bir an için nefes alamadı.

Ona olan hislerini inkâr etmenin bir anlamı yoktu, onun güvende ve mutlu olduğunu görmek istiyordu.

Zarek'in nefesi göğüs ucunda titreşirken kalbi karnının üzerinde atıyordu.

Kimse Astrid'e onun dokunduğu şekilde dokunmamıştı ve paylaştıkları şey sadece seks değildi. Kendini kadın gibi hissetmesini sağlamıştı. Arzulanan biri.

Ona bir bebekmiş gibi davranmamış ama ona bakmak adına farklı şeyler yapmıştı.

Gözlerini yumarak kendini Zarek'in ağırlığına ve sulara bıraktı. Zarek'in kaygan, serin teninin sükûnetine...

Ne yapacaktı? Zarek birinin onu sevmesine izin verecek türden bir adam değildi.

Özellikle de onu yargılamak üzere gönderilen bir kadını.

Ne olduğunu öğrendiği anda ondan nefret edecekti.

Bu düşünce içini parçaladı, günün tüm mutluluğunu aldı götürdü.

Sonunda ona söylemek zorunda kalacaktı.

Jess, siyah Ford Bronco marka arabasından indi ve koltuğun altında duran kısa namlulu tüfeğini aldı.

Her ihtimale karşı.

Gece rüzgârları dondurucuydu, kardan yansıyan ay ışığı parlak ve ürkütücüydü. Güneş gözlüğünü taktı ama pek bir fark olmadı.

Alaska'nın iklimi Karanlık Avcılar'ın hassas gözlerini zorluyordu.

Zarek'in ev, karanlık ve boştu ama önünde parlak kırmızı bir kar aracı park edilmişti. Onunla birlikte Reno'dan buraya gelmiş olan Yardımcısı Andy Simms Bronco'dan çıktı, kar aracını şüpheli gözlerle inceledi.

Yaklaşık bir seksen boyunda, siyah saçlı ve kahverengi gözlü olan Andy yirmi bir yaşına yeni girmişti. Babası geçen baharda emekli

olunca onun yerine işe başlamıştı ve sadece birkaç aydır Jess için çalışıyordu.

Jess onu doğduğu günden bu yana tanıyordu ve ona küçük kardeşi gözüyle bakıyordu.

Sinir bozucu.

“Başka bir Yardımcı mı?” diye sordu Andy başıyla kar aracını göstererek.

Jess başını iki yana salladı. Yardımcılar arkalarından gelen iki arazi aracında yer alıyorlardı.

Dört çeker arabalarından inip etrafında toplanırlarken asabi bir sığır sürüsünden daha fazla gürültü çıkardılar.

Toplamda on iki Yardımcı vardı, Jess bunlardan sadece birkaçını tanıyordu.

Otto Carvaletti grubun en uzunuydu. Bir doksan boylarındaydı, simsiyah saçları biraz uzundu ama çok bakımlıydı, adam sanki bütün zamanını saçlarına harcıyordu.

Her zaman ters bakardı, Jess adamın gülümsemeye kalkıştığı anda yüzünün çatlayacağına karar vermişti.

Otto'nun ailesinin yarısı İtalyan mafyasındandı diğer yarısı da bilinen en eski Yardımcılardandı. Asildi, Otto'nun dedesi bir zamanlar Yardımcılar Konseyi'ne başkanlık yapmıştı.

Tyler Winstead aralarına Milwaukee'den katılmıştı. Bir yetmiş beş boylarında, sarışın, sağlıklı görünen bir adamdı ta ki gözlerine bakana kadar. O bakışlarda sağlıklı hiçbir şey yoktu. Sadece şiddet vardı.

Bir de Allen Kirby vardı. Birkaç nesilden beri Yardımcılık yapan Allen bu av için Toronto'dan çağrılmıştı. Otto az konuşan biriyken Allen susmak bilmeyen, ukala biriydi. Ama Jess'in içinden bir şey Otto'nun dilediği anda Allen'in iğneleyici tavrını alaşağı edebileceğini söylüyordu.

“Burada olacağını biliyordum,” dedi Allen kar aracını küstah ve kısıkanç bakışlarla süzerek.

Jess bıkkın bir ifadeyle ona baktı. "O, Zarek değil. Güven bana, kırmızı onun rengi değil."

Ama aracın bir Karanlık Avcı'ya ait olduğuna dair bir tereddüdü vardı. Güçlerinin üzerindeki etkisini hissetmeye başlamıştı bile.

"O olmadığını nereden biliyorsun?"

Jess tüfeğini omzuna yasladı. "Biliyorum işte." Yardımcılara oldukları yerde kalmalarını emretti ve yoldan kar aracına doğru ilerlemeye başladı. Dişleriyle sol eldivenini çıkardı ve motora dokundu.

Soğuktu ama bu eksi derecelerdeki soğukta bir şey ifade etmiyordu, kendini bir aptal gibi hissederek daha da huzursuzlandı. Kar aracı beş dakika ya da beş saat önce gelmiş olabilirdi. Bu soğukta bir yangın bile söndürüldükten sonraki bir dakika içinde tüm sıcaklığını yitirirdi.

Peki kar aracı kime aitti?

Sağına ve soluna bakındı ama kimseden bir iz yoktu. Sonra soldan gelen bir gümbürtü duydu. Yeşilliklerin arasından dört Daimon fırladığında omzunda duran tüfeğini çekecek zamanı güçlükle buldu.

Daimon'lar onu görünce duraksadılar. Sonra başlarını indirerek üzerine doğru koşmaya başladılar.

Jess bir tanesini tam göğsünden vurdu ve sonra stoktaki kurşunuyla ikinciye de yere devirdi.

Bir ok yüzünü yalayarak yanından geçti ve Jess ikinci Daimon'u yere sererken üçüncüyü vurdu. Son kalan saldırıya geçti fakat bir adım daha ilerleyemeden o da göğsüne bir ok yedi ve toz yığınına dönüştü.

"Pis, kan emici fareler."

Bu yumuşak kadın sesine kaşlarını çatarken karşısında beliren hoş ve yapılı kadını gördü. Uzun siyah saçları örülerek sırtından aşağı bırakılmıştı, üzerinde *Tatlı Sert*'teki Bayan Emına Peel'inkine benzer siyah deri bir tayt vardı. Ama ona yaklaşan kadın çok daha çarpıcıydı.

Kadının arkasındaki ağaçların arasından ikinci bir Karanlık Avcı çıktı. Jess'ten yaklaşık on santim daha uzundu, beyaza yakın sarılık-

taki saçları ve yırtıcı hayvanlarınkine benzer uzun adımlarıyla “bana bulaşırsan canın yanar” görüntüsüne sahipti. Uzun, tüylü bir palto giymişti ve kutup soğğundan hiç etkilenmemiş gibi bir hali vardı.

Kadın Jess’in yanında durup elini uzattı. “Antikabeli Syra.”

Jess başını eğerek onu selamladıktan sonra elini sıktı. “Jess Brady, hanımefendi, tanıştığımıza memnun oldum.”

“Sundown,” dedi diğer Karanlık Avcı onlara katılarak. Elleri ceplerindeydi. “Hakkında çok şey duydum. Evinden oldukça uzaktasın.”

Jess kuşkuyla gözlerle onu süzdü. “Ve sen de?..”

“Bjorn Thorssen.”

Jess başını eğerek bu Viking savaşıasını selamladı. Söylentiye göre Bjorn Karanlık Çağ Normandiya’sını işgal etmiş olan gerçek bir Kuzeyliydi.

“Seni duydum,” dedi Bjorn’e ve hemen ardından Syra’ya döndü. “Alınmayın hanımefendi ama sizi tanımıyorum.”

“Elbette tanıyorsun. Gruptaki pislikler bana Yukon Jane diyorlar.”

Jess bunu duyunca gülümsedi. Yukon Jane milattan önce üç ya da dördüncü yüzyıldan kalma bir Amazon savaşıasıydı. En az Zarek kadar kötü mizaçlı olduğu söylenirdi. Avlanmayı ve öldürmeyi severdi, Yukon’a yerleşmişti çünkü bir zamanlar onu rahatsız eden bir kralı sakatlamıştı.

“Pekâlâ,” dedi Jess yaramaz bir ifadeyle onu takdir ettiğini göstererek, “söyleyebileceğim tek şey sizinle bir kez birlikte olma zevkini yaşamış olsalar hiçbirinin sizi hakir göremeyeceğidir, Bayan Syra. O zaman sizi Kraliçe Jane olarak adlandırırlardı.”

Kadın bu sözlere gülümsedi. “Son derece etkileyici ve kibar bir adamsın. Zoe haklıymış.”

Jess’in tebessümü genişledi.

Allen boğazını temizledi. “Pekâlâ, Sevimli Lord ve Ölümcül Leydi, vaktiniz varsa avlamamız gereken bir psikopat var.”

Jess ateş saçan bakışlarını Allen'a çevirdi ama bir yorum yapma fırsatını bulamadan Syra bir ok daha fırlattı.

Allen geriye doğru uçu ve sırtüstü karın üzerine kondu.

Syra ona doğru yürüdü ve aşağı baktı. "Yardımcıları sevmem ve Kan Bağı olanlardan daha da nefret ederim. Kendine acı ve bir daha benimle konuşma. Aksi takdirde bir sonraki sefer sana Daimon'lara kullandığım oktan atacağım."

Eğildi ve kör uçu okunu aldı.

Jess güldü. Girişken kadınları severdi.

Ve keskin nişancı olanları.

"Pekâlâ," dedi etrafında dönüp diğerlerini kötü kötü süzerek. "Fairbanks'e doğru ilerlemeye başladıkları için dört gündür bir grup Daimon'u kovalıyorum. Bjorn da Anchorage'dan yola çıkan bir sürüyü izlemiş. Biz bu yüzden buradayız. Peki ya siz? Jess, sen Reno'dan Alaska'ya gelenlerin mi peşine düştün?"

Otto Yardımcıların arasından ayrılarak Syra'nın önünde durdu. "Moesia'lı Zarek'i öldürmeye geldik ve yolumuza çıkarsan, seni de öldürürüz küçük kız!"

"Yok daha neler," dedi Jess, Otto'ya bakmak için gözlüğünü burun kemiğinin altına indirerek. "Konuştu. Ya da hırladı demek daha doğru olur."

"Ağzından çıkana dikkat etmezse bu uzun sürmeyecek." Syra, Otto'ya sert ve öldürücü bir bakış fırlattı. "Aklında bulunsun Yardımcı, beni yalnızca tırmalamak için bile senden çok daha fazlası gerekir."

Otto onun ateş saçan bakışlarına flört edercesine bir tebessümle cevap verdi. "Tırmalayan kadınlara bayılırım. Ama bunu sonraya saklasan iyi olur. Yara izlerinden hoşlanmam."

Otto yanından geçip gitti.

"Yardımcılardan gerçekten nefret ediyorum," diye hırladı Syra. Yeni bir küt uçu ok çıkararak yaya yerleştirdi ve Otto'ya fırlattı.

Otto öyle bir hızla döndü ki neredeyse fark edilmedi bile ve oku tereddüt etmeden yakaladı. Burnuna götürerek kokladı. "Hımm," dedi. "Gül. En sevdiğim."

Jess, Andy'yle baktı. "İkisini baş başa bıraksak iyi olacak galiba."

"Evet," dedi Allen küçük bir kahkaha atarak, "bu bana vasat ve öfkeli geçen ergenlerin çiftleşme ayinlerini hatırlattı. Tek eksikimiz Nick Gautier."

Otto'nun fırlattığı ok midesine çarpınca Allen homurdandı.

Onu umursamayarak kulübeye doğru yürümeye başlayan Otto'ya ters ters bakan Syra'nın yüzü pancar kırmızıydı.

"Yardımcın var mı, Jess?" diye sordu Bjorn'le birlikte ona eşlik ederken.

Jess başıyla Andy'yi gösterdi. "Çocukluktan yetişme."

"Söz dinliyor mu?"

"Çoğunlukla."

"Şanslısın. Ben son üç Yardımcımı vurdum." Kulübeye doğru yol almaya devam eden Syra, "üstelik düz uçlu oklar değillerdi," diye ekledi.

Takma yeni eklenen bu ikiliyle işler en azından eğlenceli bir hal almıştı.

Ama Bjorn, Syra ve diğer üç Yardımcı'nın ardından kulübeye girdiği anda tüm keyfi kaçtı.

Küçük kulübeye daha fazla kişi sığamayacağı için diğerleri dışarıda bekliyordu.

Kulübenin içi dışarıdan görüldüğünden daha büyük değildi. Tam aksiydi.

İçerisi düzenliydi ama son derece sıkışık ve kasvetliydi.

Yardımcılar halojen lambalarla son derece sade olan kulübeyi aydınlattılar. Döşemenin üzerinde eski bir yatağı vardı, üzerinde de yıpranmış bir yastık, birkaç eski battaniye ve kürkler. Televizyon

209

yerde duruyordu ve duvarlar kitap raflarıyla doluydu. Evdeki tek mobilya iki adet dolaptı.

“Yüce Tanrım,” dedi Allen. “Bir hayvan gibi yaşıyor.”

“Hayır,” dedi Syra kitapların bulunduğu raflara ilerleyip isimlerini gözden geçirirken. “Bir köle gibi yaşıyor. Onun için bu, bir zamanlar olduğu şeyin bir basamak üstü.”

Jess’in bakışlarına karşılık verdi. “Bu adamı tanıyor musun?”

“Evet ve haklısın.” Jess odada dolanırken tavandaki pervaneye çarpmamak için eğildi. Zarek’in ondan yedi sekiz santim kadar daha uzun olduğunu hatırladı.

“Lanet olsun,” dedi pervaneyi parmağıyla çevirirken. Zarek’in bir zamanlar ona söylediği bir şeyi hatırlamıştı.

“Ne oldu?” diye sordu Bjorn.

Jess, Zarek’in içinde sadece birkaç kutu konserve ve tonlarca açılmamış votka şişesi bulunan kilerini kontrol eden Alaskalı Avcı’ya dönüp baktı. “Yazları burası ne kadar sıcak oluyor?”

Bjorn omuz silkti. “Yazın ortasında otuz-otuz beş dereceyi buluyor. Neden?”

Jess bir kez daha lanet etti. “Zarek’le konuşmamı hatırladım. Ona nasıl olduğunu sormuştum. ‘Pişiyorum’ demişti.”

Jess başıyla tavandaki küçük pervaneyi gösterdi. “Ne demek istediğini şimdi anladım. Yazın ortasında, penceresiz ve havalandırmasız olan bu yerde kapana kısılmanın ne demek olduğunu düşünebiliyor musun?”

Syra bir ışıık çaldı. “Yirmi dört saat boyunca güneş. Günde on dakikadan uzun süre batarsa şanslısın.”

“Banyo işini nasıl hallediyor?” diye sordu Allen.

Syra sol köşedeki portatif tuvaleti gösterdi.

“Ne kadar zamandır burada?” diye sordu Jess’e. “Sekiz, dokuz yüz yıl mı?”

Jess başıyla onayladı.

Syra kısık bir ıslık daha koyuverdi. “Delirmesine şaşmamak gerek.”

Allen hor gören bir ses çıkardı. “Ona verilen parayla kendisine bir malikâne yaptırabilirdi.”

“Hayır,” dedi Jess. “Bu onun tarzı değil. İnan bana, bir hiç olmaya alıştığında beklentisiz olursun.”

Syra oyma figürlerden oluşan küçük tepeciğin bulunduğu köşeye gitti. “Bunlar da ne?”

Kulübenin duvarlarını fark eden Jess kaşlarını çattı, her bir santimi heykelciklerle uyum içerisinde olan girift oymalara sahipti.

Bir anda markette gördüğü ahşap heykelcikleri hatırladı.

Şehirde gördüğü buzdan heykelleri...

Zavalh Zarek bu küçük kulübeye mahkûm kaldığı zamanlarda sıkıntıdan çıldırıyor olmalıydı.

Lanet olsun, Jess’in garajı bile bu evden büyüktü. “Burada kapalı kaldığı zamanlarda Zarek’in çıldırmamak için bunları yaptığını söyleyebilirim.”

Bjorn bir kutup ayısı ve yavrularından oluşan boyalı heykelciği eline aldı. “Bunlar inanılmaz.”

Syra onayladı. “Bunlar gibisini hiç görmemiştim. Yüzyıllar boyunca bu şekilde yaşamak zorunda kalan birini öldürmemiz bana hiç doğru gelmiyor.”

Allen homurdandı. “Korumakla yükümlü olduğu bir köyü yerle bir etmesinden sonra yaşamasına izin verilmesi de hiç doğru görünmüyor.”

Otto, Yardımcı’ya tuhaf bir bakış attı. Jess neredeyse adamın Zarek’i öldürme konusunda isteksiz olduğunu düşünecekti.

Bakışları kenetlendi.

Hayır, hiç şüphe yoktu. İşin aslında Otto’nun bambaşka bir amaçla gönderilmiş olduğundan şüpheleniyordu. Tıpkı onun gibi...

“Evet, beyler, bu eğlenceliydi,” dedi Bjorn. “Ama güçlerim Jess ve Syra yüzünden köreliyor ve hâlâ çözmemiz gereken bir Daimon göçü sorunumuz var. Bunu neden yaptıklarına dair bir fikri olan var mı?”

Hepsi en büyükleri olan Syra'ya baktılar.

“Ne?” diye sordu Syra.

“Buna benzer bir şey gördün mü ya da işittin mi?”

Syra başını iki yana salladı. “Daimon’ların toplandığını duydum. Ama son bin yıldır kimse ortalıkta bir Spathi görmedi. Bütün bunlar canımı sıkıyor. Acheron’a ulaşamıyor olmamız çok kötü. Bize daha çok bilgi verebilirdi.”

Bjorn kulübeden çıktı.

Jess geride kaldı ve kulübeyi bir kez daha gözden geçirdi.

Lanet olsun. Arkadaşı ve ona layık görülen yaşam için gerçekten çok üzülmüştü.

Eksi otuz ile otuz beş derece arasında değişen bir iklimde, bir ormanın içinde bu şekilde sıkışıp kalmayı hayal dahi edemiyordu.

Ash’in Zarek’e neden acıdığı ortadaydı.

Yardımcılardan altı tanesi SUV’lara giderek bagajda yüklü olan benzin bidonlarını indirdiler.

“Ne yapıyorsunuz?” diye sordu Jess.

“Onu yakacağız,” dedi kızıl kafalı bir Yardımcı. “Av istedin...”

“Hadi canım!” Jess adamın elindeki bidonu kaparak ağaçların arasına fırlattı. “Yeryüzünde sahip olduğu tek şey bu. Onu elinden almanıza izin vermeyeceğim.”

Allen pis pis sırıttı. “O kadını dövdü.”

Jess gözlerini kıstı. “Bunu bana kanıtlamalısınız.”

Allen gözlerini devirdi, bu adamı niye korumaya uğraştığını anlamıyormuş gibi bir hali vardı. “Bunu Zarek yapmadıysa kim yaptı?”

“Ben yaptım.”

Jess başını kaldırdı ve hayatındaki en büyük Daimon sürüsünü gördü. En az kırk kişilerdi ama saymak zordu, hepsinin görünür olduğundan da şüpheliydi. Karanlık Avcı içgüdüleri araçların arasında hazırda bekleyenlerin olduğunu söylüyordu.

Bir kısmı derilere bir kısmı da kürklere bürünmüştü. Dişiler de vardı erkekler de. Fakat ortak özellikleri de vardı. Sarı saçlar, köpek dişleri ve türlerine bahşedilmiş olan doğaüstü çekicilikleri...

Buna rağmen bir bakışta liderlerinin hangisi olduğu anlaşılıyordu. Bu, Zarek'in peşine düştüğü sırada karşılaştığı Daimon'du. Ama çoğu Daimon'un yaptığı gibi Zarek'ten kaçmak yerine onun peşine düşmüştü.

Hatta onlar peşindeyken bile Zarek'i izlemişti.

Liderleri hepsinden yaklaşık bir baş uzundu ve diğerlerinden biraz daha önde duruyordu. Arkasındakilerin aksine bakışlarında korkudan eser yoktu.

Sadece saf, gözle görülür bir kararlılık. Ve ruhunun derinliklerinden gelen bir kötülük.

Syra kuşkuyla eğlenmek arası bir ses çıkardı. “Bu da nesi?”

Daimon’ların lideri gülümsedi. “‘En kötü kâbusunuz’ derdim ama klişelerden nefret ederim.”

“Marone⁴, sen gerçeksin.”

“İyi” taraftaki herkes dönerek Şeytan’la karşılaşmış gibi lidere bakmakta olan Otto’ya baktı.

“Bu adamı tanıyor musun, Carvaletti?” diye sordu Jess.

“Kim olduğunu biliyorum,” dedi Otto, sesi derin ve ağırdı. “Babam bana çocukken Thanatos adlı bir Daimondan bahsederdi. Bunun hep uydurmaca olduğunu düşünürdük.”

“Neyin uydurmacası?” diye sordu Bjorn tekrar dönüp Thanatos’a bakarken.

“Gündüz Katili adındaki Karanlık Avcı celladının hikâyeleri. Ailemde nesilden nesile geçen hikâyedir. Yardımcıdan Yardımcıya.”

“Ve bana bu pisliğin o olduğunu mu söylüyorsun?” diye Bjorn sorarken, Syra da aynı anda sordu, “Karanlık Avcı celladı mı?”

Otto başıyla onayladı. “Söylentiye göre sizler yoldan çıktığınızda Artemis sizin için bir cellat yaratmış. Gün ışığında dışarıda dolaşabiliyor ve yaşamını sürdürmek için kana ihtiyaç duymuyor. Efsaneye göre yenilmezmiş.”

Thanatos alaycı bir tavırla onu alkışladı. “Çok iyi küçük Yardımcı. Etkilendim.”

Otto’nun gözlerinde buz gibi bir ifade belirdi. “Babam yaklaşık bin yıl önce Acheron’un Thanatos’u öldürdüğünü söylemişti.”

“Ukalalık etmek istemiyorum ama” dedi Bjorn, “adam bana hiç de ölü gibi görünmüyor.”

Thanatos güldü. “Değilim. En azından senden daha fazla değilim.”

Thanatos yavaş ve emin adımlarla onlara yaklaştı.

Jess gerilerek savaşa hazırlandı.

Thanatos ellerini arkasında kenetleyerek Otto'ya alaycı bir tavırla gülümsedi. "Sana bir soru, insan, baban sana hiç Spathi Daimon'lardan bahsetti mi?"

Thanatos Karanlık Avcılar'a baktı. "Siz daha yaşlı olanlar kesinlikle bilirsiniz, değil mi?" Nostaljik bir tavırla iç geçirdi. "Ah, ne günlerdi... Karanlık Avcılar bizi avladı, biz onları katlettük. Evlerimizi Karanlık Avcılar'ın ruhlarının ele geçirilmeden giremeyecekleri yer altı mezarlıklarına ve türbelerine yapardık. Apollite ya da Daimon olmak için enteresan bir zamandı."

Başını çevirerek endişeli gözlerle ona bakan Daimon sürüsünü süzdü. Bir ya da iki tanesinde korku yoktu ve Jess de tüm dikkatini onlara vermişti.

Savaşçı Daimon'lar konusunda hiçbir şey bilmiyordu ama diğerlerini nasıl yok edeceğini gayet iyi biliyordu ve şu an tek tatmak istediği, insan ruhuydu.

Thanatos yeniden konuşmaya başladığında sesi son derece karanlık ve tekinsizdi. "Ama bu, biz uygarlığa ve modern koşullara ulaşmadan önceydi. İnsanların dünyası gelişip de geceleri onlardan biriymişiz gibi ortalıkta dolaşmaya başlayabilmemizden önceydi. Apollite'ler iş ve ev sahibi oluyor. Daimon'lar Nintendo oynuyor. Bu dünya nereye gidiyor?"

Thanatos öyle hızlı hareket etti ki hiçbiri göz kırpacak fırsat bile bulamadı. Ellerinden attığı oklarla tüm Yardımcıları yere serdi.

Yarattığı karmaşayı mutlu bir ifadeyle seyretti. "Şimdi halkının sizden beslenmesinden ve ben siz Karanlık Avcılar'ı öldürmeden önce belki de biraz konuşuruz, ne dersiniz? Yoksa siz Karanlık Avcılar zaten birbirinizi zayıflatırken benimle savaşmak mı istersiniz?"

"Ne konuşacağız?" diye sordu Jess, Syra'ya biraz daha yaklaşıarak. Onun kendine bakabileceğini biliyordu ama kadınları koruma içgüdüğü gelişmişti.

"Zarek'in nerede olduğunu," dedi Thanatos sıkılı dişlerinin arasından.

"Bilmiyoruz," dedi Syra.

"Yanlış cevap."

Tanımadığı Yardımcılardan bir tanesi bir çığlık attı. Jess dehşet içerisinde adamın kolunun ortadan ikiye ayrılışını izledi.

Kutsal *Madre de Dios*, böyle bir şeyi daha önce hiç görmemişti. Bjorn saldırdı.

Thanatos onu yakaladı ve yere yapıştırdı. Bjorn'ün gömleğini yırttı ve omzundaki Artemis'in işareti olan yay ve oku gözler önüne serdi.

Thanatos, Bjorn'ün işaretini altın kakmalı hançeriyle kesti.

Bjorn bir Daimon gibi çözündü.

Hiçbiri yerinden kıpırdamadı.

Jess, içi büyük bir öfkeyle kaplanırken güçlkle nefes alıyordu. Bu bir Daimon için gereğinden fazla kolay olmuştu. Karanlık Avcılara şu ana kadar yalnızca üç şekilde ölebilecekleri söylenmişti. Tamamen parçalanma, güneş ışığı ya da başlarının kesilmesi.

Görünüşe bakılırsa Acheron ölmenin bu en önemli ve en hızlı olan şeklini onlara anlatmamıştı.

Bu hiç iyi değildi ve kimse onları bu konuda uyarmadığı için çok kızgındı.

Ama bu konu beklemek zorundaydı. Burada masum insanlar vardı ve Syra buradayken Thanatos'la savaşırsa ikisi de tek kolları bağlı savaşıırken Thanatos onlara tüm gücüyle karşılık verecekti.

"Zarek'i mi istiyorsun?" diye sordu Jess.

Thanatos ağır hareketlerle ayağa kalktı. "Bu yüzden buradayım."

Jess gördüklerinden dolayı çok sarsılmıştı, Bjorn'ü uzun zamandır tanıımıyordu ama adam oldukça düzgün biri gibi duruyordu. Böyle bir yandaşı, özellikle de Thanatos'a karşı kaybetmek lanet olası bir utançtı.

Buna daha sonra üzülecekti, şu an Yardımcıların yaşayacağından emin olmak istiyordu.

Jess, Syra'ya baktı ve ona zihinsel olarak bir mesaj yolladı. "Yardımcıları koru, ben bu pisliği yolculuğa çıkarıyorum."

"O zaman beni takip et ve neyin varsa getir. Zarek seni katletmekten mutluluk duyacaktır," dedi yüksek sesle.

Jess, Bronco'suna koştu.

Zarek hâlâ kumsalda Astrid'i kucaklamış bir şekilde, çıplak yatıyordu. Son birkaç saat içerisinde kaç kez seviştiklerini hatırlamıyordu. Sabah uyandığında canının acıyıp acımayacağını merak ediyordu.

Kimse, rüyada bile olsa, bu kadar akrobatik olamazdı ve mutlaka fiziksel bir zarar görürdü.

Sevişmekten yorgun düşmüştü ama içinde bugüne kadar hiç bilmediği bir huzur hissediyordu.

Başkalarının da hissettiği bu muydu?

Astrid doğruldu. "En son ne zaman pamuk şeker yedin?"

Zarek bu beklenmedik soru karşısında kaşlarını çatı. "Pamuk şeker de ne?"

Astrid'in ağzı şaşkınlıkla açık kaldı. "Pamuk şekerin ne olduğunu bilmiyor musun?"

Zarek başını iki yana salladı.

Astrid gülümseyerek ayağa kalktı ve onu da çekerek kaldırdı. "İskelele gidiyoruz."

Tamam, Astrid aklını yitirmişti. "İskele yok ki."

"Ah, evet var, kayaların diğer tarafında."

Zarek daha önce orada olmayan iskeleyi görmek için o tarafa baktı.

Rüyasında iskelenin onun değil de Astrid'in dileğiyle belirmiş olması garipti. Kuşkuyla gözlerle Astrid'i inceledi. "Astrid taklidi yapan Rüya Avcısı Stokos musun?"

“Hayır,” dedi Astrid gülerek. “Senden bir şey almaya çalışmıyorum, Zarek. Sadece sana hoş bir anı vermeye çalışıyorum.”

“Neden?”

Astrid yüzündeki ifadeyi görünce iç geçirdi. Merhamet onun o kadar anlayamayacağı bir kavramdı ki, Astrid’in onu neden güldürmek istediğini idrak etmesi mümkün değildi.

“Çünkü bunu hak ediyorsun.”

“Ne için? Bir şey yapmadım ki.”

“Yaşıyorsun, Zarek,” dedi Astrid, anlaması için sözcükleri vurgulayarak. “Sırf bu yüzden biraz olsun mutluluğu hak ediyorsun.”

Zarek’in gözlerindeki kuşku Astrid’in içini acıttı.

Ona ulaşmaya kararlıydı, kendisine beyaz bir şort ve mavi bir kolsuz tişört ona da siyah bir kotla bir tişört “yaratarak” giyinmelerini sağladı.

Zarek’i “rüya” kalabalığına doğru götürdü.

Zarek, onları eski moda ahşap iskeleye ulaştıran basamakları çıkarken sessizdi. İnsanların çok yakınında olmaları onu gözle görülür bir şekilde germiştir. Astrid, hırçınlaşmasına çok az kaldığını hissetti.

“Her şey yolunda, Zarek.”

Zarek çok yakınından geçen bir adama dudak bükerek baktı. “Birilerinin bana değmesinden hoşlanmıyorum.”

Buna rağmen koluna girmiş olan Astrid’e hiçbir şey söylememiştir.

Bunu bilmek Astrid’in içini eritti.

Kendi kendine gülümseyerek onu sosisli sandviç ve pamuk şeker satan bir kadının tezgâhına götürdü.

Ekstra büyük paket pamuk şeker alarak avucunu pembe tombul şekerlerle doldurdu ve ona uzattı. “Al bakalım. Bir ısırık aldığın anda *ambrosia*’nın nasıl bir tadı olduğunu anlayacaksın.”

Zarek elini uzatınca Astrid elini geri çekti. “Bunu sana ben yedirmek istiyorum.”

Zarek'in gözleri öfkeyle parladı. "Ben avucundan beslenecek bir hayvan değilim."

Bu sözler üzerine Astrid'in yüzü düştü ve gözleri doldu. "Hayır, Zarek. Sen bir hayvan değilsin. Sen benim sevgilimsin ve ben sana bakmak istiyorum."

Zarek onun güzel ve samimi yüzüne bakarken bu sözler karşısında donakaldı.

Ona bakmak mı?

Bir yanı bu fikre çok kızmıştı ama hiç bilmediği bir yanı ise bu kelimelerle bir anda uyanmıştı.

Bu, aç yanıydı.

Özlem duyan. İhtiyaçla kavrulan.

Çok uzun zaman önce bir yerlere kapatıp mühürlediği ve güçlüklerle hatırladığı bir yanı.

Geri çekil.

Çekilmedi.

Tam tersine kendini eğilip dudaklarını aralamaya zorladı.

Astrid ağzında eriyen şeker kadar garip bir tebessümle ona bakarak içini yaktı.

Astrid elini yanağına koydu. "Gördün işte, canın yanmadı."

Hayır, yanmamıştı. Sıcacık ve mükemmel bir histi. Hatta keyifli. Ama bu bir rüyaydı.

Kısa sürede uyanacak ve yine soğuğu hissedecekti.

Yalnızlığı.

Gerçek Astrid ona pamuk şeker vermeyecek, dalgaların içinde ona sarılmayacaktı.

Ona o güzel yüzünde beliren bir korku ya da kuşkuyla bakacaktı. En az kendinden nefret ettiği kadar ondan nefret eden beyaz bir kurdun korumasında olacaktı.

Gerçek Astrid onu evcilleştirmek için asla vakit harcamayacaktı.

Önemli olduğundan değildi tabii. Hakkında çıkarılmış bir ölüm fermam vardı. Gerçek Astrid için zamanı yoktu.

Temel yaşamı sürdürmek dışında hiçbir şeye vakti yoktu. Bu yüzden bu rüyanın onun için anlamı çok büyüktü.

Hayatında ilk kez güzel bir gün geçirmiş olacaktı. Tek umudu, uyandığında bunları hatırlamaktı.

Astrid onu atari salonuna götürdü, Zarek oyunlar oynayıp abur cubur yerken bunların varlığını sadece internetten bildiğini söyledi. Hiç gülümsememesine rağmen, meraklı bir çocuk gibiydi.

“Bunu dene,” dedi Astrid ona bir elma şekeri uzatarak.

Astrid uzun köpek dişleriyle elma şekeri yemenin çok zor olduğunu hemen anladı.

Zarek sonunda bir ısırık almayı başardığında beklentiyle ona baktı. “Nasıldı?”

Zarek cevap vermeden önce yutkundu. “Güzel ama bu deneyimi tekrarlamak isteyeceğimi sanmıyorum. Bunu tatmak için onca çabaya değmez.”

Astrid, Zarek elma şekerini beyaz çöp kutusuna atarken güldü.

Astrid en sevdiği oyunlardan biri olan *Skee-Ball*’u öğretebilmek için onu oyun salonuna soktu. Zarek oyunda son derece başarılıydı.

“Böyle atmayı nerede öğrendin?”

“Alaska’da yaşıyorum prenses, buz ve karlar ülkesinde. Kartopu atmak ile bunun arasında bir fark yok.”

Astrid buna şaşırdı. Zihninde adamın karakterine son derece aykırı olan, karda oynayan görüntüler belirdi. “Kiminle kartopu oynuyorsun?”

Zarek bir topu daha rampadan fırlatarak tam merkeze atmayı başardı. “Kimseyle. Onları aylara atardım, böylece sinirlenerek bana yaklaşırlardı ve ben de onları kolaylıkla öldürebilirdim.”

“Küçük ayları mı öldürdün?”

Zarek tuhaf bakışlarla Astrid'i süzdü. "Küçük değillerdi, prenses. Seni temin ederim. Ve tavşanların aksine onlardan bir öğünden çok daha fazla yiyecek çıkarabilirsin, battaniye ya da ceket yapmakta çok daha kolaydır. Kışın ortasında pek fazla yiyecek bulunmaz. Marketlerin olmadığı zamanlarda ya ayı eti yerdin ya da açlıktan ölürdün."

Astrid'in yüreği bu sözlerle sıkıştı. Yaşamını sürdürmesinin hiç kolay olmadığını farkındaydı ama anlattıkları, ona uzanıp sarılma hissi doğurmuştu içinde. "Onları nasıl öldürüyordun?"

"Gümüş pençelerimle."

Astrid dehşete kapıldı. "Ayları pençeyle mi öldürüyordun? Lütfen bana bunu yapmanın daha kolay bir yolu olduğunu söyle. Mızrak, ok ve yay, silah?"

"Silahların bulunmasından çok önceydi ayrıca bu, ayıya karşı hiç adil olmazdı. Uzaktan bana saldıramaz. Onun da pençeleri vardı benim de. Kazanan hepsini alır."

Astrid inanamayarak başını iki yana salladı.

Hakkını vermeliydi, Zarek bu konuda son derece sportmendi. "Yaralanmıyor muydun?"

Zarek kaygısızca omuz silkti ve bir top daha attı. "Açlıktan ölmekten iyidir. Hem yaralanmaya alışığım." Muzip bakışlarını ona çevirdi. "Ayı derisinden halı ister misin, prenses? İyi bir koleksiyonum var."

Astrid bu soruda eğlenecek bir yan bulamadı.

Boğazı kasıldı, Zarek'in sözleri karşısında ağlamak istiyordu. Zihninde birtakım görüntüler belirliyordu, Zarek tek başına, yaralı, kutup soğukunda en az ondan on kat daha ağır olan bir ayıyı yiye-bilmek için ardında sürüklüyor...

Ayıyı eve getirmek sadece bir başlangıçtı. Diğer hayvanlar korusunu almadan önce derisini yüzüp hayvanı kesmesi gerekiyordu.

Sonra da pişirmesi.

Kimse ona yardım etmiyordu ve ya bu işi yapacaktı ya da aç kalacaktı, başka seçeneği yoktu.

Ne kadar zaman yemek bulamadan yaşamak zorunda kaldığını düşündü...

"Peki ya yazın günün yirmi iki saati ya da daha fazlası aydınlıkken yemek işini nasıl hallediyordun? Yani eti uzun zaman koruyamazsın, bir şeyler ekip hasat toplayacak fırsatın da yoktu. Ne yapıyordun?"

"Aç kalıyordum, prenses ve kış gelsin diye dua ediyordum."

Astrid'in gözleri doldu. "Çok üzgünüm, Zarek."

Zarek'in çenesi kasıldı. Astrid'e bakmayı reddetti. "Üzülme, senin hatan değil. Ayrıca açlık, susuzluk kadar kötü değil. Şişe sular bulunduğu için Tanrı'ya şükrediyorum. Ondan önce yaşadığım yere çok yakın olmasına rağmen birkaç gün süreyle kuyuya gidemediğim oluyordu."

Yeni bir top almak için uzandı.

Astrid onu durdurmak için elini elinin üzerine koydu.

Zarek yüzüne bakmak için ona döndü, dudakları aralandı. Astrid onu kollarıyla sararak öptü, ona biraz huzur ve rahatlık vermek istiyordu.

Zarek onu kendine bastırdı. Astrid onu tamamıyla tatınak için dudaklarını aralarken gücünün içine işlemesinin mutluluğunu yaşadı.

Zarek inleyerek geri çekildi. "Neden buradasın?"

"Senin için buradayım, Beyaz Atlı Prens."

"Sana inanmıyorum. Gerçekten neden burada olduğunu söyle. Ben den ne istiyorsun?"

Astrid içini çekti. "İnanılmaz derecede kuşkucusun."

"Hayır, gerçekçiyim ve hiç bu tür rüyalar görmem."

Astrid kaşını kaldırarak ona baktı. "Hiç mi?"

"En azından son iki bin yıldır."

Astrid, Zarek'in kaşlarının arasında oluşan çizgiyi parmağıyla düzelterek gülümsedi. "Eh, bazen işler değişir."

Zarek başını yana eğdi, buna bir an için bile inanmamıştı.

Bazı şeyler asla değişmezdi.

Asla.

“Zarek!”

Göğsünde garip bir sızı hissetti.

Ama bunun sebebi Astrid değildi.

“Bir terslik mi var?” diye sordu Astrid.

“Zarek!”

Bu bir erkek sesiydi. Kilometrelerce uzaktan yapılan bir çağrıydı.

“Bir anda tuhaf hissettim.”

“Nasıl bir gariplik?” diye sordu Astrid.

“Zarek!”

İskele karardı. Görüşü bulandı ve başı dönmeye başladı.

Zarek, Astrid'den çekildiğini hissetti. Onunla kalabilmek için var gücüyle savaştı.

Rüyasında kalabilmek için.

Sona ermesini istemiyordu. Kimsenin onu istemediği bir dünyaya uyanmak istemiyordu.

Astrid'e dönmeliydi.

Lütfen, sadece bir dakika daha...

“Zarek! Lanet olsun oğlum, beni seni tokatlamak zorunda bırakma. Şu an ihtiyacım olan son şey bir beyin sarsıntısı. Şimdi kalk!”

Zarek uyandı ve üzerine eğilmiş, onu sarsan Jess'i gördü.

Küfrederek kovboyu tekmeledi ve duvara yapıştırdı.

Jess'in iğrenç küfrü onunkiyile karışırken adam ahşap duvara tosladı. Zarek'in sırtı ve kolu Jess'in yaralarına karşı zonklamaya başladı.

Onu sırtından vurduğu için bu pislige borçluydu.

Zarek her zaman borçlarını öderdi, hem de faiziyle birlikte.

Zarek hırlayarak yataktan kalktı, kavgaya hazırdı.

"Yavaş ol, Z!" dedi Jess Zarek'in ona attığı yumruğu eğilerek savuştururken. "Sakin ol."

Zarek yaralı ceylanın peşindeki bir aslan gibi ağır hareketlerle onun üzerine doğru yürüdü.

"Sakin olmak mı? Beni sırtımdan vurdun, orospu çocuğu."

Jess'in yüzü sert bir ifadeye büründü ve buz gibi bakışlarını Zarek'e dikti. "Oğlum, sakın anneme hakaret etmeye kalkışma ve söylediğin şeyi durup bir düşün. Silah tutmaya başladığım günden beri paralı bir katilim. O aptal kicina ateş eden ben olsam şu an kafan yerinde olmazdı. Bir dost tarafından sırtından vurulmuş biri olarak böyle bir iyiliği kimseye yapmam. Senin gibi kaba bir küfürbaza bile. Hem neden böyle bir şey yapıp kendi canımı da acıtayım? Tanrım, kafanı kullansana."

Zarek ona inanmaya hâlâ hazır değildi. Büyük bir kısmı iyileşmiş olsa dahi sırtındaki sızı birilerinin onu öldürmeye çalıştığını hatırlatıp duruyordu. "O zaman kim vurdu beni?"

"Salak Yardımcılardan bir tanesi. Hangisi olduğunu bilmiyorum. Bana ait olmayanların hepsi birbirine benziyor."

Zarek son birkaç günde yaşadıklarını yeniden gözden geçirirken tereddütlüydü.

Zihnindeki her şey biraz bulanıktı. Hatırladığı son şey Astrid'in evinden ayrılmaya çalışmasıydı...

Kaşlarını çatarak etrafına bakındı, hâlâ buradaydı.

Jess onu giyinik bir halde yataarken uyandırmıştı ve Zarek oraya yattığını bile hatırlamıyordu.

Astrid'in de aynı yatakta yattığını görünce kaşları daha da çatıldı.

Gördüğü rüyalar...

Neler oluyordu?

Jess tüfeğini doldurdu. "Bak, buna ayıracak zamanım yok. Thanatos'un kim olduğunu biliyor musun?"

"Evet, tanıştık."

"Güzel, çünkü bu gece bir Karanlık Avcı'yı çoktan öldürdü bile ve şimdi de peşimde. Hemen kalkıp kaçman gerekiyor. Son hızla."

Bu sözler üzerine Zarek'in midesi altüst oldu. "Ne?"

Jess'in yüzü son derece gaddar ve ölümcüldü. "Bir Karanlık Avcı'yı hiç zahmetsiz bir şekilde yok etti. Hayatımda böyle bir şey görmedim. Ve senin için buraya geliyor, Z. Tilkilerin yaptığını yapıp Dallas'tan kaçmakta yarar var."

Bu ne anlama geliyordu? Zarek daha önce de başına darbe almıştı ama bu kovboyun ne söylediğini anlamaya çalışırken çektiği acıyı hiç çekmemişti.

"Ne yaparsan yap," dedi Jess sesi derinden geliyordu, kalın ve uyarı doluydu, "ama Thanatos'un yay ve ok işaretine yaklaşmasına izin verme. Anladığım kadarıyla Daimon'ların göğüslerinin ortasındaki mürekkep lekesi gibi çalışıyor. Küçük bir dokunuşla toza dönüşüyoruz."

Zarek bu sözler üzerine kaşlarını çatı. "Ne yayı? Ne oku? Ben de yok."

Jess homurdandı. "Elbette var. Hepimizde var."

"Hayır, bende yok."

Jess gözlerini silahından kaldırdı, hiç eğlenmiyordu. "Belki de göremediğin bir yerdedir. Kalçada ya da öyle bir yerde. Sende de olduğunu biliyorum. Orası Artemis'in ruhunu alırken sana dokunduğu nokta."

Zarek başını iki yana salladı. "Artemis bana hiç dokunmadı. Korkusundan bana yaklaşmıyordu ve beni Karanlık Avcı yapmak için bir sopa kullandı. Sana yemin ederim ki bende işaret yok."

Jess'in ağzı bir karış açık kaldı. "Dur bakalım. Bana seni Daimon'ların bulunmadığı bu yere gönderdiklerini ve zayıf noktanın da bulunmadığını mı söylemeye çalışıyorsun? Bu ne boktan bir iş. Beni Daimon kaynayan bir yere yolluyorlar ve zayıf noktayı söylemiyorlar bile ve sen tehlikenin olmadığı bir yerde hiçbir zayıf nokta olmadan yaşamını sürdürüyorsun."

Jess odayı arşınladı. Bu, Zarek'in onunla gece geç saatlerde yaptığı telefon görüşmeleri sırasında edindiği bir alışkanlığıydı. Jess heyecanla atıp tutmaya başladığında onu susturmak zordu.

"Bu durumda adil olmayan nedir?" diye devam etti Jess. "Sonra Ash bana buraya gelip senin kıcını korumamı söylüyor ve sen keyfine bakarken biz sinekler gibi buraya üşüşüyoruz."

"Hayır, bir sorun var. Seni severim dostum ama lanet olsun. Bu hiç adil değil. Burada taşaklarım donuyor ve senin... senin korunmaya ihtiyacın yok. Ve bu arada kolumda 'Hey, steroidli Daimon, beni tam bu noktadan öldürebilirsin,' diyen bir hedef tahtası var."

Jess hâlâ söyleniyordu. "Benzin parasını ödemek için cüzdanımı çıkarırken anahtarlarımı ağzıma koydum ve orada dondular, bunu biliyor musun? Hayatta istediğim son şey Tanrı'nın unuttuğu bu yerde Jersey'den gelen Katil Yardımcı Guido dışında kimsenin varlığından dahi haberdar olmadığı bir ucubenin ellerinde ölmek. Yemin ediyorum birileri bunun karşılığını ödeyecek."

Jess bir nefes almak için durdu yeniden söylenmeye başlamadan önce evin ön kapısı çarpılarak açıldı.

Bütün ev sarsıldı.

Zarek omurgasında o bildik, buz gibi ürpertiği hissetti.

Hafızasında çok soluk bir anı belirdi. Son derece belirsiz ve kaygı vericiydi.

Bunu daha önce hissetmişti...

Düşünecek vakit yoktu, telekinezi gücünü kullanarak yatak odasının kapısını kapayıp kilitledi.

Jess'i pencereye doğru itti. "Evde bir yerlerde bir kurt var. Onu bul ve evden çıkar."

Bir şey kapiya büyük bir güçle çarptı.

"Çık dışarı, Zarek," diye hırladı Thanatos. "Senin Daimon'larla oynamayı sevdiğini sanıyordum."

“Evet, seninle oynayacağım, pislik herif.” Zarek yine telekinezi gücüyle pencereyi açtı ve Thanatos kapıyı zorlamaya devam ederken Jess'i dışarı çıkardı.

Odaya geri döndü, hâlâ yatakta uyuyan Astrid'i kucakladı ve onu pencerenin dışında duran Jess'e verdi. “Onu buradan götür.”

Jess onu kucağından aldığı sırada kapı hızla açıldı.

Zarek ağır hareketlerle o tarafa döndü. “Annen sana insanları rahatsız etmenin ayıp olduğunu öğretmedi mi?”

Thanatos gözlerini kısarak ona pis pis baktı. “Annem ben daha bir yaşımıdayken parçalara ayrıldı. Bana bir şey öğretecek vakti yoktu. Ama diğer taraftan sen... sen bana düşmanlarımı nasıl avlayıp öldüreceğimi öğrettin.”

Zarek bu sözlere o kadar şaşırdı ki ilk saldırıya karşı kendini savunamadı.

Thanatos tam göğsünün ortasına şiddetli bir darbe savurdu.

Zarek bu darbeye yuvarlanırken acıdan güç aldı.

Bunda oldukça iyiydi.

Tam saldırmaya hazırlanırken iki el silah sesi duyuldu. Thanatos öne doğru sendeledi ve hemen ardından hırlayarak arkasına döndü.

Daimonun kafatasındaki iki kurşun deliğini gören Zarek'in gözleri şaşkınlıkla irileşti. Delikler anında iyileşti.

Jess koridordan bir küfür savurdu. “Nesin sen?”

“Jess,” diye terslendi Zarek. “Git buradan. Bunu ben hallederim.”

Thanatos, Jess'e doğru ilerlemeye başladığında Zarek peşi sıra koşarak onu kapının çerçevesine mıhladı.

“Git!” diye haykırdı Jess'e. “Sen buradayken onunla savaşamam. Tüm güçlerime ihtiyacım var.”

Jess başıyla onaylayarak ön kapıya doğru koşmaya başladı. Zarek onun kurdu almak için durduğunu duydu.

“Sonunda yalnız kaldık.” Thanatos onu diğer duvara doğru iterken güldü. “Ah, acının verdiği haz.”

Thanatos tiksinen gözlerle ona baktı. “Gerçekten delisin, değil mi?”

“Sanmam. Her anından büyük bir keyif aldığımı söyleyebilirim.” Zarek elleri sıcaklığından yanana kadar tüm güçlerini topladı. Hava-daki iyonları en güçlü haliyle Thanatos’a yönlendirdi.

Bu darbe Thanatos’u koridorun ortasına kadar geri fırlattı.

Zarek daha da fazla güç toplayarak bir kez daha onu geriye doğru sendeletti ve salona kadar gönderdi. Adam şöminenin önüne sırtüstü yatana kadar itmeye devam etti.

Zarek akıllı bir adam olsa avantajı kullanır ve kaçardı.

Ama o kadar akıllı değildi. Ayrıca Thanatos peşine düşerdi ve Zarek kaçamayacak kadar yaşlı ve öfkeliydi.

Thanatos ayağa kalktı.

Zarek ona bir darbe daha savurarak bir külçe halinde kanepeye devirdi.

Kıpırdamayan Daimon’a bakarak başını iki yana salladı. “Sana bir şey söyleyeyim mi? Bence büyük çocuklarla aşık atabileceğin zamanı bekle.”

Zarek evden çıktı, güçlerini toplayarak kapıyı arkasından kitledi. Thanatos’un kapıyı kırmak için savurduğu darbelerin sesini duyabiliyordu.

Zarek bir kez bile arkasına bakmadan Thanatos’a ait olduğunu düşündüğü kar aracına doğru ilerledi. Yeteri kadar benzin olup olmadığını anlamak için benzin deposunu kontrol etti.

Aracın hortumlarından birini aldı ve benzini ağzına çekti.

Eve doğru yürüyerek arka cebinden çakmağını çıkardı.

Çakmağı yaktıktan sonra benzini eve doğru püskürttü ve kapının tutuşmasını izledi.

Alevler Astrid'in evini sarıncaya kadar aynı hareketi birkaç kez tekrarladı.

Astrid'in zengin olması iyi bir şeydi.

Çünkü yaşayacak yeni bir yere ihtiyacı olacaktı.

Zarek paltosunun cebinden sigarasını çıkarıp gülümsedi. İçinden *Talking Heads*'in klasikleşmiş şarkısını mırıldanıyordu. "Üç yüz atmış beş derece... Evi yakar yıkar..."

Astrid gürültüye uyandı. İlaç alıp da daldığı uykusundan uyandığını fark edene kadar neden göremediğini merak etti.

Nasıl olmuştu?

O ve Zarek en az bir gün daha uyuyacaklardı.

Seslerden ve bedeninin dik duruşundan, artık yatağında olmadığını anladı.

Birinin arabasındaydı.

"Zarek?" diye sordu tereddütle.

"Hayır, hanımefendi," dedi derin bir ses Güneyli aksanıyla. "Adım Sundown."

Astrid'in yüreği hızla çarptı. "Zarek nerede? Sasha!"

Bir el onu rahatlatmak istercesine koluna dokundu. "Sakin ol, hayatım. Her şey yoluna girecek."

"Kurdum nerede?"

Yüzünün önünde oluşan hava akımından Sundown'ın, elini burnunun dibinde salladığını fark etti.

"Evet, körüm," dedi huzursuzca. "Bana Sasha'nın nerede olduğunu söyle."

"Ayağının dibindeki tüylü şey o."

Astrid rahatlayarak bir nefes verdi ama hâlâ endişeliydi. "Peki ya Zarek?"

"Onu arkamızda bıraktık."

“Hayır,” dedi Astrid yüreği bir kez daha hızla çarparken. “Onu bırakmamalıyım.”

“Pek fazla şansımız...”

Astrid adamın açıklamasının geri kalanını dinlemedi. Arabanın kapısını açmaya çalışmakla meşguldü.

Güçlü bir el onu geri çekti. “Hey, küçük hanım, burada yaptığım şey son derece tehlikeli. Seni kulübeden mümkün olduğunca hızlı bir şekilde kaçırmam gerekiyor. İnan bana, bu işi başarabilecek tek kişi Zarek.”

“Hayır, başaramaz,” dedi Astrid ayağa kalkmaya uğraşarak. “Ona dönmeliyim. Onunla birlikte olmadığım anlaşılırsa o ölür. Anlıyor musun?”

“Hanımefendi...”

Astrid elini itti. “Peşine Thanatos’u yollayacaklar. Geri dönmeliyim.”

“Thanatos’u *biliyor musun?*”

Astrid uzanarak Sundown’ın ağzında köpek dişleri olup olmadığını yokladı.

Adam onun elinden kurtuldu.

“Acheron için mi çalışıyorsun?” diye sordu Astrid.

“Ya sen?”

“Bana cevap ver. Onun... adamlarından biri misin?”

Jess kısa bir tereddüdün ardından cevap verdi: “Evet.”

Astrid rahat bir nefes aldı. Küçük lütuflar için Zeus’a şükretti. “Ben Zarek’in yargıcayım. Onu yalnız başına bırakırsam Artemis onu öldürmesi için Thanatos’u çağırır.”

“Bu kötü haberi veren olmak istemezdim ama Artemis bunu çoktan yaptı. Onları biraz önce senin evinde bu işi halletmeleri için baş başa bıraktım.”

Astrid’in başı döndü. Bu nasıl olurdu?

“Thanatos olduğundan emin misin?”

“Avcıları kırıp geçirdikten sonra o olduğunu söyledi, ona inanıyorum.”

Astrid bu haber karşısında kendini kötü hissetti. Bu olamazdı. Artemis neden anlaşmalarını ihlal etmişti?

Artemis’in karar konusunda endişeli olduğunu biliyordu ama yine de...

“Beni geri götürmelisin. Zarek onu öldüremez. Bunu hiçbiriniz yapamazsınız.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Thanatos’u öldürme gücüne sahip olan tek kişi Acheron. Hiçbirinizin ona karşı durma şansı yok.”

Sundown bir küfür savurdu. “Pekâlâ. Sıkı dur, ben de yanılmış olman için dua edeyim.”

Jess arabayı ona karnaval yolculuklarını hatırlatan bir şekilde döndürürken Astrid, Sasha’nın kıpırdandığını hissetti.

“Şişşt, Sasha,” dedi rahatlatmak için elini uzatırken.

“Neredeyiz? Ne oldu?”

Astrid onun Sundown’a bakmak için hafifçe kaykıldığını hissetti. Sasha kısık sesle hırladı.

“Bir Avuç Dolar filminden fırlamış gibi duran bu adam da kim?”

“Bir dost. Kibar ol.”

“Kibar mı? Pekâlâ. Onu ısırmayacağım. Şimdilik.” Sasha hafifçe geri çekildi. “Neden bir kamyonetteyim? Buraya nasıl geldim? Ve başım neden çatlayacak gibi ağrıyor?”

“Sana ilaç vermiştim.”

Astrid, Sasha’nın gözlerini kısarak dişlerini gösterdiğine dair garip bir hisse kapıldı. “Ne yaptın?”

Astrid onun sesinde duyduğu öfkeyle irkildi. “Başka seçeneğim yoktu. Ama bana daha sonra kızarsın. Şu an bir sorunumuz var.”

“Neymiş?”

"Thanatos serbest kaldı. Zarek'in peşine düşmüş."

"Güzel, Gündüz Katili ağzının tadını biliyormuş."

"Sasha!"

"Kendime engel olamıyorum. O psikopat canavarı sevmediğimi biliyorsun."

Astrid içini çekerek elini Sasha'nın tüylerinin arasına soktu ve onun görüşünü kullanmaya başladı. Sasha camdan dışarı bakabilmek için kucağına tırmandı.

Birkaç kilometre sonra çevreyi tanıdı, evine yaklaşıyorlardı.

Onu korkutan şeyse biraz ileride gördüğü büyük yangındı.

Sundown küfrederek hızlandı.

Yaklaştıklarında evinin yandığını gördü. Önünde bir karaltı vardı ama onun Zarek mi yoksa Thanatos mu olduğunu anlayamadı.

Korkuyla nefesini tutarken, Zarek'in hâlâ hayatta olduğunu umut etti.

Sundown arabayı durdurana kadar Astrid bundan emin olamadı.

Bir anda rahatladı. Alevlerin önündeki karaltı Zarek'ti. Sasha'yı bırakarak kapıyı açtı ve onu son gördüğü yere doğru koşmaya başladı.

Thanatos'un karşısında nasıl hayatta kaldığını ya da celladın nerede olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Umursadığı tek şey Zarek'e ulaşabilmektir.

Ona dokunmak ve yaralanmamış olduğundan emin olmak istiyordu. Yolu yarılادığında korkunç bir erkek çığlığı yükseldi. Astrid hemen durarak sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştı.

Yakınında karların ezilme sesini duydu ve bu seslerin Zarek'e doğru ilerleyen Sundown'a ait olduğunu düşündü. Sasha arkasından yaklaşarak burnunu eline sürttü.

Ses onlara ait değildi.

Sonra birdenbire bir patlama oldu.

Astrid dizlerinin üzerine çöktü, olanları görmek için Sasha'yı kullandı.

Evi havaya uçmuştu. Alevler ve kalıntılar havaya yükseldiler, güneş fırtınasını andıran bir görüntü oluştu. Bu korkunç görüntünün tam ortasında Thanatos vardı. Tek çizik bile almamıştı.

Saçının bir teli bile yanmamıştı.

Dehşet verici bir görüntüydü.

Zarek küfür etti. "Sen hiç ölmez misin?"

Thanatos cevap vermedi. Bunun yerine bir vuruş yaptı, Zarek eğilerek darbeden kurtulup sarsıcı bir darbeye karşılık verdi.

Sundown, Astrid'in yanına geldi. "Seni uzaklaştırmalıyım..."

Sundown cümlesini bitiremeden Astrid koşmaya başladı.

"Sasha," diye seslendi. "Saldır."

"Çok zor!" diye cevap verdi Sasha. "Senin koruyucun olabilirim ama karşımdaki Artemis'in köpeği. Onu öldüremem. Çekinmesini sağlayabilmem bile başarı olur. Üstelik insanların kurtlara neler yaptığını bilirsin... Onları vururlar."

Astrid panikledi. Göremiyordu sadece kavga eden adamlardan çıkan hırıltıları ve darbe seslerini duyabiliyordu.

Biri onu yakaladı ve yere fırlattı sonra da bedeniyle üzerini kapladı.

Astrid bir çığlık attı.

"Kes şunu!" diye tersledi Zarek onu.

Onunla birlikte yuvarlandı, sonra ayağa kaldırıp ileri doğru itti.

"Neler oluyor?" diye sordu Astrid, Zarek onu ilerletmeye devam ederken.

"Pek bir şey olmuyor," dedi Zarek nefes nefese, bıkkın bir sesle. "Yenilmez bir pislik beni öldürmeye çalışıyor ve senin burada olman gerekiyor." Astrid'i bıraktı. "Onu buradan götür, Jess."

"Yapamam."

Zarek dudak büktü. Gücünün azalmasını göze alabilecek durumda olsa Jess'i şu an yumruklardı.

Bunun yerine kendisine doğru acımasız bir tavırla yürüyen Thanatos'a döndü.

"Sorun nedir, Zarek? Ölmekten mi korkuyorsun?"

Zarek, Astrid'i Jess'e doğru iterken homurdandı. "Ölmek kolay. Zor olansa yaşamak."

Thanatos bu sözler onu hazırlıksız yakalamışçasına duraksadı. Bu hareketi Zarek'e ihtiyacı olan zamanı sağladı. Çizmesinin içinde kınında duran Daimon hançerini çekerek öne atıldı ve Thanatos'un göğsüne, mürekkep lekesinin olması gerektiği yere sapladı. Normal şartlar altında bu darbe Daimon'un bedenine hapsolan insan ruhlarını serbest bırakırdı. Ruhların çıkışı öylesine güçlü olurdu ki Daimon'un bedeni parçalanarak tamamen ayrıştırdı.

Bu kez işe yaramadı.

Thanatos hançeri bedeninden çıkararak Zarek'e uzandı. "Ben Daimon değilim, Karanlık Avcı. Unuttun mu? Seninle tanışana kadar sadece bir Apollite'dim."

Zarek kaşlarını çatı.

Thanatos yakasına yapıştı ve onu sıkıca tuttu. "Öldürdüğün karımı hatırlıyor musun? Yerle bir ettiğin köyümü?"

Anılar zihninde canlandı. Zarek sadece köyünü hatırladı.

Hayır, dur. Bir şeyler daha hatırlıyordu...

Yenilemez bir Daimon yansıması ama o şu an karşısında bulunan adam değildi.

Hayır, bir başkasıydı.

Düşünceleri New Orleans'a kaydı.

Niye hatırlayamıyordu?

Sunshine Runningwolf'la depodaki odada olduğunu hatırlıyordu, Dionysus ve Camulus'a emirlerini bir yerlerine sokmalarını söylüyordu ve bir sonra hatırladığı şey kalabalık sokakta Acheron'la vedalarıydı.

Zihninde bir ışık yanıp söndü.

Bir şey gördü.

Acheron muydu?

Kendi miydi?

Zarek anılarını bir düzene koymaya çabaladı.

Ah, lanet olsun. İhtiyaç duyduğu tek anı buydu.

Thanatos'un kasıklarına bir tekme savurdu.

Daimon iki büklüm oldu.

"Ölü ya da diri, taşakların tekmelendiğinde hâlâ canın acıyor öyle değil mi?" Daimon cevap olarak tısladı ve bir küfür savurdu.

Zarek artarda hareketlerle Thanatos'un sırtına yumruklar savurdu. "Bu adamın nasıl öldürüleceğine dair her tür öneriye açığım."

Jess başını iki yana salladı. "Tüm mermilerim tükendi. Sen de el bombası var mı?"

"Üstümde yok."

Thanatos dikildi. "Öl de, Karanlık Avcı."

"Tamam. Öl, niye ölmüyorsun?" Zarek başını eğerek ona çullandı. Birbirlerine kenetlenerek yere yuvarlandılar.

Thanatos üste çıktı ve Zarek'in gömleğini yırttı. Ellerinin hareketinden Zarek onun Jess'in daha önce bahsettiği okla yayı aradığından emin oldu.

"Sürpriz, mankafa, annen sana benim hakkımdaki her şeyi söylemeyi unuttmuş."

Zarek yaklaşan bir motor sesi duydu. Bu ses Jess'in Astrid'i için oradan uzaklaştırmak için ikna etme çabalarının, Astrid'in karşı çıkmasının, Sasha'nın havlayarak onu itiştiirmesinin arasında vızıldadı.

Zarek, Thanatos'tan ayrıldığı anda bir kar aracı beliriverdi.

“Eğil!”

Zarek sesi tanıyamadı ve genellikle verilen emirlere uymazdı ama ne olacaktı ki? Bu Daimon tarafından itilip kakılmaktan yorulmuştu.

Kendini yere atıp yuvarlandığı sırada koyu yeşil kar aracı üzerinden uçtu. Kar aracındaki adam siyahlara bürünmüştü ve başında siyah bir kask vardı. Yeni gelen aracı durdurdu ve silahını çekti.

Parlak bir ışık huzmesi karanlığı yırttı. Işık Thanatos’un göğsünün tam ortasına çarparak onu yere serdi.

Thanatos kükredi. “Bana ihanet etmeye nasıl cüret edersin? Sen de bizdensin.”

Adam bacağına kar makinesinin üzerinden diğer tarafa atarken işaret fişegi tabancasını yeniden doldurdu ve Zarek’in hâlâ yatmakta olduğu yere doğru ilerledi.

“Evet ya,” dedi acı bir sesle. “Bunu Bjorn’ü almadan önce düşünenecektin.” Yeni gelen silahını ateşledi ve Thanatos’u bir kez daha devirdi. “Aralarında tahammül edebildiğim tek kişiydi.”

Yabancı, uzanarak Zarek’in yerden kalkmasına yardımcı oldu. Kaskını çıkarıp Zarek’e verdi.

“Kadını al ve buradan git. Hemen.”

Zarek yabancıнын gözlerini gördüğü anda onun kim olduğunu anladı.

Bu, yeryüzünde ondan daha çok nefret edilen tek Karanlık Avcı’ydı. “Spawn?”

Sarışın Apollite Karanlık Avcı başıyla onayladı. “Git,” dedi silahını yeniden doldururken. “Onu tutabilecek tek kişi benim ama onu öldüremem. Apollo aşkına biri Acheron’u bulsun ve ona Gündüz Katili’nin serbest kaldığını söylesin.”

Zarek, Astrid’e koştu.

“Hayır!” diye kükredi Thanatos.

Zarek ateş topunu Thanatos'un elinden çıkmadan önce gördü. İcğüdüsel bir hareketle Spawn'la doğru yönünü değiştirdi. Darbe ona denk gelmedi ama Astrid'in kurduna vurdu.

Hayvan inledi ve önce insana sonra tekrar kurda dönuştü.

Zarek, Astrid'in kurdunun bir Katagari Yırtıcı Avcısı olduğunu anlayınca geri çekildi.

Katagari dostu olan kör bir kadın neden işe yaramaz bir Karanlık Avcı'yı evine alırdı?

"Sasha?" diye seslendi Astrid.

Zarek, Astrid'e doğru ilerlerken Jess Katagari'ye koşarak onu korumaya aldı.

"Yırtıcı dostun çarpıldı, prenses."

Astrid'in yüzü korkuyla kıvrıldı. "İyi mi?"

Zarek, Astrid'i kucaklayarak Jess'e götürdü ama Jess'in hem kurdun hem de Astrid'in güvenliğini sağlayamayacağını fark ettiğİ anda bir küfür savurdu. Bu enerji patlamasından sonra Katagariler şekil değiştirip dururdu.

Jess kurtadamı güvenli bir şekilde Bronco'suna götürmeye uğraştı. Bunu başardığı anda da yola çıktı.

Zarek kaskı Astrid'in başına taktı. "Sanırım baş başa kaldık, prenses. Seni burada Daimon'la bırakmamı tercih edeceğine hiç şüphem yok tabii."

Astrid, Zarek'in sesindeki nefret dolu öfkeli tonlamayı duyunca duraksadı. "Sana güveniyorum, Zarek."

"O zaman sen tam bir aptalsın."

Astrid'i kolundan tutarak Spawn ile Thanatos'u duyamayacağı uzaklığa götürdü.

Sert hareketlerle kar aracına binmesine yardım etti.

Astrid onu kavga seslerinden uzaklaştırmasını beklerken tam tersine üzerine doğru gitmeye başladılar.

Astrid çok yakınlarına bir şey düşünce insiyaki olarak yüzünü kapadı.

“Bin,” dedi Zarek. “Acele et.”

Astrid oturma yerinin çöktüğünü hissetti, hemen ardından gü-rültülerden uzaklaştılar. Yeni bir şeyler olmasını bekleyen Astrid’in kalbi hızla atıyordu.

Muhtemelen birkaç dakika süren ama saatler gibi gelen bir süre sonra Zarek kar aracını durdurdu.

Astrid yine oturma yerinde bir hareket hissetti. Zarek’in kolları hâlâ ona sarılı olduğuna göre inen Spawn olmalıydı.

“Teşekkürler,” dedi Spawn. “Moesia’lı Zarek’in beni kurtarmaya geleceğini hiç ummazdım.”

“Aynen, Spawn. Daimon’lar ne zamandan beri kendi türleriyle savaşır oldular?”

Spawn’ın tüm zehri sesine yansıdı. “Ben hiçbir zaman bir Dai-mon olmadım, Romalı.”

“Ben de hiçbir zaman lanet bir Romalı olmadım.”

Spawn kısa ve acı bir kahkaha attı. “Öyleyse ateşkes?”

Astrid, Zarek’in arkasında kıpırdadığını hissetti.

“Ateşkes.” Zarek sanki arkasına dönüp geldikleri yöne bakmıştı. “Peşimdeki şeyin ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?”

“Terminator’ü düşün. Aralarındaki tek fark ise bu, Artemis’in onayına sahip.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Halkımın bir Gündüz Katili efsanesi vardır. Efsaneye göre Artemis aramızdan birini onun özel koruması olmak üzere seçtiğini söyler. Diğer adamlarından farklı olarak Gündüz Katili’nin bilinen bir hassasiyeti yoktur. Serbest bırakıldığı anda tek amacı Karanlık Avcılar’ı yok etmektir.”

“Bana onun bir karabasan olduğunu mu söylüyorsun?”

"Benden şüphe mi ediyorsun?"

"Hayır. Gördüklerimden sonra hayır."

Astrid, Spawn'ın uzun bir nefes verdiğini duydu. "Artemis'in senin için bir av başlattığını duydum. Seni öldürenin Acheron olacağını düşündüm."

"Tamam, pekâlâ, henüz idam edilmedim. Beni yok etmek için bundan fazlası gerekir." Zarek duraksadı.

"Sadece meraktan soruyorum ama sizler burada ne arıyorsunuz? Acheron sizleri çağırdı ve bana haber vermedi mi?"

"Bjorn buraya geldi çünkü bir grup Daimon'un peşindeydi. Ben de Çağrı'yı hissettiğim için geldim."

"Çağrı mı?" diye sordu Astrid. Dürüst olmak gerekirse Apollite'lerle Daimon'lar hakkında çok az şey biliyordu. Bu Apollo ile Artemis'in etkinlik alanıydı.

"İşaret kulesi ışığı olarak düşün," diye açıkladı Spawn, "Apollite kanına sahip olanlar için karşı konulamazdır. Thanatos'un şu an bile beni çağırdığını hissediyorum. Karşı durabilme sebebim sanırım bir Karanlık Avcı olmam. Öyle olmasaydım... Şu an cehennemi yaşıyor olurdun diyelim sadece."

Zarek homurdandı. "Bundan kuşkuluyum. Pekâlâ, onu nasıl öldürebilirim?"

"Öldüremezsın. Artemis onu bizleri izleyip öldürmesi için yarattı. Bilinen bir hassasiyeti yok. Gün ışığı bile zararsız. Daha da kötüsü seni barındıran herkesi de yok edecek."

Seni barındıran...

Zarek'in zihninde yine köyü belirdi.

Kollarının arasında ölen yaşlı kadın...

Beyni ona ne anlatmaya çalışıyordu?

"Thanatos daha önce peşime düştü mü?" diye sordu Spawn'a.

Spawn alay edercesine bir ses çıkardı. "Hâlâ hayatta olduğuna göre bu sorunun cevabı hayır."

Hâlâ...

Zarek kar aracından indi. "Bak, Astrid'i al ve..."

"Beni duymadın mı, Zarek? Onu alamam. Thanatos onu seni barındırdığı için öldürecek. Onu bırakırsan ölecek."

"Benimle kalırsa da ölecek."

"Hepimizin sorunları var ve kadın da senin sorunun. Benim değil."

Astrid, Zarek'in Spawn'a hareket çektiğine dair bir hisse kapıldı.

"Gününde değilsin, Yunanlı," dedi Spawn Astrid'in kuşkusunu doğrulayarak.

Zarek kar makinasına geri oturdu.

"Hey, Zarek?" dedi Spawn. "Cep telefonun yanında mı?"

"Hayır, Astrid'in eviyle birlikte kül oldu."

Astrid onlara doğru geri gelen Spawn'ın karı çıtırdatan ayak seslerini duydu. "Bunu al ve güvende olduğun anda Acheron'u ara. Belki kadın konusunda sana yardımcı olur."

"Teşekkürler." Bunu şükrandan çok saldırgan bir tavırla söylenmişti. "Peki ya sen telefonun ve kar aracın olmadan ne yapacaksın?"

"Kıçımı donduracağım." Küçük bir suskunluk yaşandı. "Benim için endişelenme. Seni temin ederim ki iyi olacağım."

Zarek'in kolu yeniden bedenine sarıldı. Astrid onun kar aracım çalıştırdığını duydu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Astrid.

"Belanın tam ortasına."

On Birinci Bölüm

“Güzel,” dedi Astrid, sesi en az onunki kadar alaycıydı, “umarım haritan vardır. Daha önce oraya hiç gitmemiştim.”

“İnan bana orayı avcumun içi gibi bilirim. Hayatımın çoğunu orada geçirdim.”

Zarek kar aracının sınırlarını zorlarken Astrid gülsün mü ağlasın mı bilemez bir halde aracın deposuna sımsıkı tutundu. Araç öyle çok titreşiyordu ki birazdan altlarında paramparça olacaktı.

“Kaptan,” dedi Scotty’nin⁵ aksanını taklit ederek. “Dayanacağımı sanmıyorum. Ana motoru daha fazla zorlayamam. Parçalanacak.”

Onu bu kadar iyi tanımasa Zarek’in kahkaha attığına yemin bile edebilirdi.

“Dayanacak,” dedi Zarek, derin, içe işleyen sesi sağ kulağındaydı. Astrid’in içi ürperdi, bunun dondurucu soğukla bir ilgisi yoktu.

“Sanırım kör olduğum için şükretmeliyim,” dedi Astrid. “İçimden bir ses şu anki pervasız ilerleyişini görsem kalpten gideceğimi söylüyor.”

“Hiç şüphem yok.”

Astrid onun bu kabullenışı karşısında gözlerini devirdi. “İnsanlar nasıl rahatlatacağın hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?”

“Henüz fark etmediysen diye söylüyorum, sosyal ilişkiler benim tarzım değil. Terbiye edildiğim için şanslısın aslında.”

Ah, gerçekten bir şeytandı.

Ama bu yakıcı sözlerinin bir cazibesi de vardı. Öfkeli ve can acıtıcı sözlerdi ama kötü niyetli değillerdi ve şu an gerçek Zarek'i görüyordu, herkesten saklanan Zarek'i. Bu dikenlerin işlevini biliyordu.

Onlar zırttı.

Herkesi ondan uzak tutmaya yarıyorlardı. Kimsenin, kalbine ulaşmasına izin vermezse ihanetleriyle de incinmezdi.

Zarek'in bu yaşama nasıl dayandığını anlayamıyordu. Sürekli acı ve yalnızlık. Yaptığı ya da söylediği her şeyde nefretin onu yönlendirmesine izin vermek...

Zarek dokuz başlı Hidra'dan çok daha fazla zehre sahip, sert bir adamdı. Ama Hydra bile sonunda dengini bulmuştu.

Bu gece Zarek de dengiyle tanışmıştı ve o Thanatos değildi.

Astrid ondan vazgeçmeyecekti.

Astrid'in kulakları uğuldayıp soğuk iliklerine işleyinceye kadar yollarına devam ettiler. Bir daha ısınacağını mümkün olup olmayacağını merak etmeye başladı.

Dondurucuyu havaya alışıktır görünen Zarek zikzaklar çizerek yollarına devam etti, Thanatos'un onları izlemesini engellemeye çalışıyor gibiydi.

Ölümsüzlerin soğuktan donarak ölmeyeceklerinin sadece bir efsane olduğunu düşünmeye başladığı sırada Zarek durdu.

Motoru kapadı.

Bir anda oluşan sessizlik sağır ediciydi. Kasvetli.

Astrid, Zarek'in ayağa kalkıp onu kar aracından indirmek için yardım etmesini bekledi ama Zarek'in tek yaptığı şey kaskını başından çıkarmak oldu. Zarek kaskı bir küfür eşliğinde fırlattı.

Astrid onun yere vurduğunu duydu, sonra sadece nefes seslerinin duyulduğu sessizlik geri geldi.

Zarek'in öfkesi elle tutulur bir tehdit olarak ona ulaştı. Canlı ve korkutucuydu.

Bir yanı canını yakmak istiyordu, Astrid bunu hissedebiliyordu ama bunun altında yatan acısını da anlayabiliyordu.

"Kimsin sen?" Zarek'in sesi buyurgan ve kutup soğuğu kadar dondurucuydu. Kollarını ona sarmıştı ve sesi sağ kulağındaydı.

"Sana söyledim."

"Bana yalan söyledin, prenses," diye homurdandı. "Zihin okuyamayabilirim ama görüldüğün kişi olmadığını biliyorum. İnsan kadınların Katagari dostları olmaz. Gerçekten kim olduğunu ve neden rüyalarımnda dolandığını öğrenmek istiyorum."

Astrid sinirle titremeye başladı. Ona ne yapacaktı?

Thanatos'a mı bırakacaktı?

Ona gerçeği söylemeye korkuyordu ama zorunlu kalmadığı sürece yalana başvurmadağı için de çok deneyimsizdi. Ona yalan söylememişti, sadece birkaç şeyi söylemeyi ihmal etmişti. Gerçek amacını, ona niye yardım ettiğini ve nefret ettiği kurdun bir insana dönüşebildiğini...

Sasha'nın öldüğü konusunda yalan söylemişti ama Sasha bunu hak etmişti.

Ve ona ilaç vermişti.

Tamam, yılın Sempati Güzeli adayı değildi ama Zarek de öyle değildi.

Özellikle de şu anki haliyle hiç değildi.

Zarek'in sıcak nefesi açıkta kalan yanağına esti. "Nesin sen?" diye tekrarladı Zarek.

Astrid oyunun sona erdiğine karar verdi. Zarek gerçeği bilmeyi hak ediyordu, Artemis anlaşmayı bozup Thanatos'u gönderdiğine göre tanrıçayı korumaya çalışmanın anlamı neydi?

“Ben bir nympha'yım.”

“Bu kelimenin en önemli sesli harfini söylemeyi unuttun prenses.”

“Pardon?” Ne demek istediğini anlaması çok kısa sürdü. Anladığında yüzü alev aldı. “Nemfo değil! Nympha. Peri. *Nemf*. Sonunda 'o' yok!”

Zarek birkaç dakika boyunca kıpırdamadı ve konuşmadı.

Zarek karşısındaki kadının ne olduğunu hazmederken usulca bir nefes vererek bir kez daha öfkesini dizginlemeye çalıştı.

Lanet olası bir peri. Böyle bir şey olduğunu anlamalıydı.

Hadi oradan. Nereden aklına gelecekti ki? Onun türü genellikle okyanuslarda, sahillerde ve ormanlarda takılır ve Olympos'ta yaşardı.

Bir fırtınanın ortasında belirip yaralı bir Karanlık Avcı'yı evlerine taşımazlardı.

Astrid'in burada olmasının gerçek sebebini anladığı anda midesi kasıldı.

Onu biri yollamıştı.

Onun için.

Gidonu sertçe yakaladı, onları bırakırsa Astrid'e yapabileceklerinden korkuyordu. “Ne tür bir perisin, prenses?”

“Adalet,” dedi Astrid usulca. “Themis'e hizmet ediyorum ve buraya seni yargılamak üzere gönderildim.”

“Beni yargılamak mı?” Tikintiyle dolu bir ses çıkardı. “Ah, inanamıyorum.”

Zarek hayatında kimseyi böylesine incitmek istememişti. Öfkesine yenilmeden önce kar aracından doğruldu ve aralarına bir mesafe koydu.

Yazgısı bu muydu?

Onu yargılamayacağını düşündüğü birini bulmuştu fakat Astrid onu ve nasıl yaşadığını sorgulayan gerçek bir yargıç çıkmıştı.

Ah, gerçekten de çok iyi seçimler yapıyordu.

Tanrılar ona hâlâ gülüyor olmalıydı. Onunla eğleniyorlardı.

Hepsi.

Öfkeyle kar aracının etrafında dolaştı, böylelikle onun ellerini kucığında birbirine kavuşturmuş, başını eğmiş ama yine de kibirli görünen duruşunu görebildi.

Tüm kadınsı duruşunu.

Onunla bu şekilde oynamaya nasıl cüret ederdi? Kim olduğunu sanıyordu?

İnsanların onunla oynamasında sıkılmıştı. Oyunlardan ve yalanlardan bıkmıştı.

Bir yargıç. Acheron onu öldürmeden önce bir yargıç yollamıştı. Ah, Zarek bu ince davranış karşısında çok mesut olmuştu.

Biraz olsun tarafsızlık sunulduğu için belki de mutlu olmalıydı. Hep suçlu bir köle olmanın çok ötesinde bir durumdu ne de olsa...

"Bu senin için sadece bir oyun, değil mi prenses? 'Zarek gel, kucığıma otur. Bana neden uslu olmadığını anlat.'" Gözü karardı. Öldüresiye. "Lanet olsun sana kadın, hepinize lanet olsun."

Astrid'in başı hızla kalktı. "Zarek, lütfen!"

"Ne yani, Acheron'un haklı olduğuna mı karar verdin? Ben bir psikopatım ve beni öldürmesi için köpekleriniz geldi. öyle mi?"

Astrid ayağa kalktı ve sesin geldiği yöne döndü. "Hayır. Thanatos'un. peşinden gönderilmemesi gerekiyordu. Acheron'a gelince, o seni asla mahkûm etmez. O olmasaydı bugüne kadar çoktan ölmüştün. Artemis'le benim senin hayatını kurtarmanın bir yolunu bulmam için pazarlık yaptı."

Zarek küçümseyerek homurdandı. "Tabii tabii."

"Gerçek bu, Zarek," dedi, sesi samimiydi. "İstedğin kadar inkâr edebilirsin, bu senin yanında olduğumuz gerçeğini değiştirmeyecek."

Zarek aslında takdir edilmesini umduğu kötü bir bakış attı. "Aslında seni donup ölmen için burada bırakmalıyım. Ah dur, sen ölümsüz bir perisin. Ölemezsin."

Astrid çenesini kaldırdı ve en kötüsüne hazırlandı. "İstersen beni burada bırakabilirsin. Ama tanıdığım adam bu kadar duygusuz ve zalim değil. Birini asla ölüme terk etmez."

Zarek dişlerini gıcırdattı. "Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Astrid kar aracından indi. Ağır ağır yürüyerek elini ona uzattı, fiziksel temas kurmak istiyordu. Buna hem ihtiyacı vardı hem de içinden bir ses bunu yapması gerektiğini söylüyordu. "İçindeydim, Zarek. Kimsenin bilemeyeceği şeyleri biliyorum."

"Ne olmuş? Bu sana sıcak ve sevimli davranmamı mı gerektiriyor? Bak sen, küçük prenses beni korumak için rüyalarımın izinsiz girmiş. Ah, çok dokunaklı. Şu an ağlamam mı gerekiyor?"

Astrid onun kolunu yakaladı.

Kasları da tıpkı onun gibi sert ve gergindi. Öfkeli. "Kes şunu!"

Astrid iki eliyle birden onun buz gibi yanaklarına uzandı. Yaptıkları yolculuktan dolayı alazlanmışlardı ama yine de buz gibi parmaklarını ısıttılar.

Geri çekileceğini düşünüyordu ve Zarek bunu yapmayınca gerçekten şaşırdı. Orada bir heykel gibi durmaya devam etti.

Kıpırdamadan. Soğuk. Kararlı.

Astrid onun anlaması için bir yol bulmayı dileyerek yutkundu. Ona ulaşmanın bir yolunu bulmayı diledi, böylelikle kendini yok etmesini engelleyebilecekti.

Gerçeği neden göremiyordu?

Astrid sıcak elleriyle yanaklarını tuttuğunda Zarek'in nefesi kesildi. Kırpiklerinin üzerinde parlayan kar tanecikleri ve sarı saçlarıyla çok güzeldi. Yüzündeki acıyı ve yumuşaklığı gördü.

Ona yardım etmeye çalışıyordu ama Zarek buna bir türlü inanmıyordu.

İnsanlar her zaman kendilerine hizmet ederdi. Hepsi.

Astrid bir istisna değildi.

Yine de ona inanmak istiyordu.

Ağlamak istedi.

Astrid ona ne yapmıştı böyle?

Rüyalarında geçirdiği o kısa sürede o kadar da kötü olmadığına inanmaya başlamıştı. Mutluluğu hak ettiğine de...

Tanrım, tam bir aptaldı.

Nasıl bu kadar aptal olmuş ve güvenmişti? Bunu tahmin etmeliydi.

Güven, sadece insanları öldürmek için kullanılan bir araçtı.

Onun dünyasında yeri yoktu.

Astrid başparmaklarıyla yanaklarını okşadı. "Ölmeni istemiyorum, Zarek."

"Sorun da burada, prenses. Ben istiyorum."

Astrid'in gözleri yaşlarla doldu ve kirpiklerindeki kar taneleri eridi. "Sana inanmıyorum. Thanatos sana istediğin şeyi seve seve verecekti ama sen onunla savaştın. Neden?"

"Alışkanlık."

Astrid gözlerini kapadı, ona tahammül edemiyormuş gibi bir hali vardı. Elleri yüzünü daha sıkı tutmaya başladı sonra kahkahalar atmaya başlayarak Zarek'i tam bir şoka uğrattı. "Buna gerçekten engel olamıyorsun, değil mi?"

Zarek tamamen şaşkındı. "Neye engel olamıyorum?"

"Bir pislik gibi davranmana," dedi Astrid, kahkaha atmaya devam ederken.

Zarek ona inanamıyormuş gibi bakmaya devam etti. Daha önce kimse ona gülme cüretini gösterememişti. En azından ölümünden bu yana.

Astrid bunun ardından en beklenmedik şeyi yaptı. Kollarının arasına girerek ona sarıldı. Kahkahaları bedeninin onunkiyle temasa geçmesini sağladı ve onu ateşe verdi. Ona rüyasını hatırlattı...

Astrid kollarını boynuna dolayarak ona daha da yaklaştı.

Kimse ona bu şekilde dokunmamıştı. Zarek onu kucaklamalı mı itmeli mi bilemedi.

Sonunda acemi hareketlerle kollarını ona sardı. Tıpkı rüyasındaki gibiydi. Her anı muhteşemdi.

En çok da bundan nefret etti.

Astrid onu hafifçe sıktı. "Acheron beni sana yolladığı için çok mutluyum."

"Neden?"

"Çünkü senden hoşlanıyorum, Zarek ve yerimde bir başkası olsa seni şimdiye kadar çoktan öldürmüştü."

Bu sözler karşısında eskisinden de fazla kuşku duymaya başlayan Zarek onu bırakarak bir adım geriledi. "Bana ne olacağımı neden umursuyorsun? İçimdeydin ve dürüst ol, seni korkutmadım mı?"

Astrid iç geçirdi. "Dürüst olmak gerekirse, evet. Beni korkuttun ama aynı anda içindeki iyiliği de gördüm."

"Peki ya sana rüyamda gösterdiğim köyüm? Yerle bir ettiğim."

Astrid kaşlarını çatı. "Yerle bir olmuştu. Bana bir anı gibi gelmedi, daha farklı bir şeydi."

"Ne?"

"Bilmiyorum. Hatırladığından çok daha fazlası olduğunu düşünüyorum."

Zarek başını iki yana salladı. Kendi kendine güvenmezken Astrid ona nasıl güvenirdi? "Gerçekten körsün, değil mi?"

"Hayır. Seni gördüm, Zarek. Daha önce kimsenin görmediği bir şekilde."

“Prenses, seni temin ederim ki gerçek beni görmüş olsaydın kaçıp saklanacak yer arardın.”

“O saklanacak yerde sen varsan oraya kaçırdım.”

Bu sözler karşısında Zarek’in ağzı açık kaldı.

Böyle demek istemediğinden emindi.

Bu da başka bir oyundu. Başka bir sınav.

Hayatı boyunca kimse onu istememişti. Ne annesi ne babası. Ne de sahipleri. O bile kendini istememişti.

Astrid nasıl isterdi?

Zarek onu sarsan psişik titremeyi hissedince duraksadı. “Thanatos geliyor.”

Astrid’in gözleri korkuyla irileşti. “Emin misin?”

“Evet.”

Astrid’i kar aracına çekti. Kısa bir süre sonra şafak sökecekti.

Kapana kısılacaktı ama Thanatos...

Bu Daimon, gün ışığında da dışarıda kalabiliyordu.

Zarek kollarını Astrid’e sardı. Onu aslında yaptıklarından dolayı burada bırakmalı ve Thanatos’un onu bulmasını sağlayarak kaçmak için zaman kazanmalıydı. Ama onu korumak gibi çılgınca bir fikre kapılmıştı.

Hayır, bu bir fikir değildi. Onu güven altına almayı çok istiyordu.

Aptallığına boyun eğdi, kar aracını çalıştırdı ve evine doğru yol almaya başladı.

Astrid yeniden yola çıktıklarını anlayınca derin bir nefes aldı. Çok fazla kuralı ihlal etmişti.

Ama Zarek’in ona sarıldığını hissedince hepsine değdiğine karar verdi. Onu korumak zorundaydı.

Ne olursa olsun.

Hiç bu kadar kararlı olmamıştı. Ya da bu kadar kendinden emin. Zarek ona hiç bilmediği bir güven ve güç kazandırmıştı.

Zarek'in ona ihtiyacı vardı. Ne düşünürse ya da ne derse desin. Ona neredeyse canını acıtan bir şekilde ihtiyacı vardı.

Bu adamın hayatta kimsesi yoktu. Astrid anlayamadığı bir sebeple onun, bağlandığı tek kişi olmak istiyordu. Onu evcilleştirebilecek olan tek kişi.

Zarek yaklaşık bir saat daha ilerledi.

"Neredeyiz?" diye sordu Astrid, durduklarında Zarek onu kar aracından indirirken.

"Kulübemdeyiz."

"Güvenli mi?"

"Hiç değil. Ve burası cehenneme dönmüş."

Zarek şaşkınlıkla etrafına bakındı. Karların üzerinde hâlâ kan vardı ama kimin kanıydı, bilemiyordu.

Gerçeği anlayınca içi parçalandı.

Burada bir Karanlık Avcı ölmüştü.

Kendi türü çok sık ölmezdi, bu gece ölen adam için garip bir sızı hissetti içinde. Bu doğru değildi.

Adil değildi.

Bedel ödemesi gereken tek kişi oydu. Thanatos'la karşılaşmak için o da burada olmalıydı.

Masum bir adamın bir Gölge'ye dönüştüğünü düşününce Artemis'in kanına susadı.

Acheron ne cehennemdeydi? Karanlık Avcılar'ı için her zaman ön safta yer almaya istekli olan bu Atlantisli sırta kadem basmıştı.

Dudaklarını bükerek kar aracına döndü.

"Gel," dedi. "Yapmamız gereken çok şey var."

Astrid'i yolunu bulması için yalnız bırakarak ilerledi.

"Yardıma ihtiyacım var, Zarek. Bana neyin nerede olduğunu söylersen hiçbir şeye çarpmadan ilerleyebilirim."

Daha önce ona kendine bakabileceğini iddia ettiğini söylemek dilinin ucuna kadar geldi. Ama sonra sadece karaltıları görebilmenin nasıl bir şey olduğunu hatırladı.

Göremediği için bir şeylere çarpmanın ne demek olduğunu.

Astrid'e bir daha dokunmak istemiyordu.

Bundan nefret ediyordu ama ona her dokunduğunda onu daha da çok istiyordu.

Tüm bu düşüncelerinin aksine bir hareket yaparak elini tuttu. "Gel prenses."

Astrid tebessümünü bastırdı. Zarek'in ses tonu çok tersti, buna rağmen kendini bir zafer kazanmış gibi hissediyordu. "Prenses" kelimesini bir hakaret olarak kullanmayı bırakması buna dâhil değildi. Ona prenses derken yumuşacık bir tonlamaya sahip olduğunu Zarek'in fark etmediğinden emindi.

Rüyaların içinde bir yerde Astrid'i kendinden uzak tutmak için kullandığı bu hakaret bir şekilde bir sevgi sözcüğüne dönüşmüştü.

Zarek onu kulübesine soktu.

"Burada dur," dedi onu eşikten geçirip soluna çekerek.

Astrid sağından gelen hisşırıtları duydu. Zarek bir şeylerle meşgulken elini duvara koyarak ona doğru ilerlemeye niyetlendi. Orada bulduğu şeye çok şaşırdı. Kaşlarını çatarak elini duvarın girinti ve çıkıntılarında gezdirmeye başladı. İnanılmaz bir histi. Karmaşık. Dokunduğu şey öylesine büyüktü ki ne olduğunu tam olarak algılayamadı. Deseni eliyle takip ettikçe onun bütün duvarı kapladığını fark etti.

"Bu nedir?" diye sordu.

"Bir kumsal manzarası," dedi Zarek dalgın bir sesle.

Astrid'in bir kaşını kaldırdı. "Duvarına oyulmuş bir kumsal manzarası mı var?"

"Çok sıkılmıştım, tamam mı?" diye terslendi Zarek. "Ben de oymalar yapıyorum. Yazları bazen odunlarım bitiyor o zaman da duvarları ve rafları oymaya başlıyorum."

Evinde yaptığı kurt gibi.

Astrid diğer duvara uzanırken bir şeye çarparak tökezledi. Birkaç şey ayaklarının dibine düştü.

Zarek bir küfür savurdu. "Sana olduğun yerde durmanı söylemiştim."

"Özür dilerim." Düşenleri toplamak için yere eğildiğinde onlarında oyulmuş ahşap hayvanlar olduğunu fark etti.

Düzinelerce vardı.

Onları yerden toplarken, parmaklarını üzerlerinde gezdirdikçe hissettiği ayrıntılara daha da çok şaşırdı. "Hepsini sen mi yaptın?"

Zarek parçaları toplayıp yeniden üst üste yığarken cevap vermedi.

"Zarek," dedi Astrid sesi ciddiydi, "konuş benimle."

"Ne diyeyim? Evet, o lanet olası şeyleri ben oydum. Bir gecede genellikle üç ya da dört tane yaparım. Ne olmuş?"

"O zaman bunlardan çok daha fazlası olmalı. Diğerleri nerede?"

"Bilmiyorum," dedi Zarek, sesinde bir düşmanlık vardı. "Bir kısmını şehre götürüp başımdan atıyorum, geri kalanını da jeneratör bozulduğunda yakıyorum."

"Senin için bir anlamları yok mu?"

"Hayır. Hiçbir şeyin benim için bir anlamı yok."

"Hiçbir şeyin mi?"

Zarek yanında diz çökmüş Astrid'e baktı. Yanakları alazlanmıştı, evinde ilk uyandığı günkü kadar yumuşak değillerdi. Astrid biraz arkasına bakıyordu; bunun sebebinin, nerede olduğunu tam olarak bilememesinden kaynaklandığının farkındaydı.

Dudakları aralıktı, saçları dağılmıştı.

Zihninde onu kollarının arasında bedeninin üzerinde kayarken görebiliyordu. O anda korkunç keşfi yaptı.

Bir şeyi umursuyordu.

Onu.

Ona yalan söylemiş, oyun oynamış olmasına rağmen Astrid'in incinmesini istemiyordu. Nazik teninin kötü hava koşullarının etkisiyle hasar görmesini istemiyordu.

Bu tür sertliklerden korunmalıydı.

Bu zayıflığından dolayı kendinden nefret etti.

"Hayır, prenses," diye fısıldadı, yalan boğazını düğümlüyordu.

"Hiçbir şeyi umursamıyorum."

Astrid yüzüne dokunabilmek için elini uzattı. "Bu yalan senin mi yoksa benim mi çıkarıma?"

"Kim söyledi yalan olduğunu?"

"Ben söylüyorum, Zarek. Umursamayan bir adam olarak güvenliğim için çok büyük bir çaba gösterdin." Ona gülümsedi. "Biliyorum, Beyaz Atlı Prens. İçinde ne olduğunu gerçekten görüyorum."

"Sen körsün."

Astrid başını iki yana salladı. "Senin olduğun kadar kör değilim."

Hemen ardından hiç beklenmedik bir şey yaptı. Öne uzanarak Zarek'in dudaklarını dudaklarıyla örttü.

Bu temasla, onun nemli ve tatlı dudaklarının yarattığı hisle Zarek'in içinde bir şeyler parçalandı. Diline sürtünen diliyle.

Bu bir rüya değildi.

Bu gerçektir.

Ve harikaydı. Daha önce tattığı kadar güzel, hatta daha güzel.

Astrid'i kendine bastırarak öpüşmenin kontrolünü ele aldı. Onu yiyip bitirmek istedi. Onu oracıkta yere yatırıp doyana kadar sahip olmak istedi.

Rüyaları bir göstergeyse, kasıklarındaki ateşi söndürmek için bir kereden fazlası gerekecekti. Bu kadınla gece boyunca sevişebilir ve sabah olduğunda daha fazlası için yalvarabilirdi.

Astrid öpüşmenin şiddetinden dolayı nefes alamaz hale geldi. Zarek'in bedeninin ısısı kendi ateşiyle birleşti.

Gerçekten vahşiydi, onun savaşıcı.

Zarek soğuk elini gömleğinin altına sokarak göğsünü avuçladı. Parmakları sutyeninin dantelini itip avucunu şişmiş göğüs ucuna sürtmeye başladığında ürperdi.

Kimsenin kendisine bu şekilde dokunmasına izin vermemişti. Ama zaten Zarek'le bugüne kadar hiç kimseyle yapmadığı pek çok şeyi yapmıştı.

Hayatı boyunca kurallara uyan ve ihtiyatlı biri olmuştu. Kurallarla yaşamıştı, değil onları hiçe saymak, zorlamayı bile düşünmemişti.

Zarek içindeki bir şeyi özgür bırakmıştı. Vahşi ve muhteşem bir şeyi.

Beklenmedik bir şeyi.

Eli karnına, oradan da pantolonunun beline kayarken Zarek dudaklarını geri çekti.

Zarek pantolonunun düğmesini açarken Astrid titredi, sonra da fermuarını indirdi. Rüyalarında gerçek olmamasından dolayı yaşanan bir koruma vardı. Ne de olsa hepsi bir düştten ibaretti.

Bu gece o bariyer yoktu. Ona bu âlemde dokunduktan sonra geri dönüş yoktu.

Ne olacak ki? Astrid için zaten geri dönüş yoktu. Bir daha asla aynı olmayacaktı.

“Seni yerde becermeme izin verecek misin, prenses?” diye sordu Zarek, sesi boğuk ve açtı.

“Hayır, Zarek,” diye soludu. “Ama benimle dilediğin her yerde sevişebilirsin.”

Zarek'in elini tuttu, pantolonunun içine sokarak, pamuklu külotunun içine götürdü.

Davetkâr bir şekilde bacaklarını aralarken Zarek'in nefesi hırıltılı çıkmaya başladı. Döşemesinde yatan kadına baktı. Buruşuk gömleği yukarı toplanmıştı, eli pembe iç çamaşırının içindeydi ve yuvarlak

karnı gözlerinin önündeydi. Eliyle kadınlığını usulca okşarken küçük tüy tutamları iç çamaşırının kenarından dışarı çıkmıştı.

Astrid, Zarek'in fermuarını açarak sertleşmiş penisini ortaya çıkardı. Onu sıcak avucunun içine aldığı anda Zarek kıpırdımadı.

Zarek'in bedeni yanmaya başladı, elini daha aşağı, bacak arasındaki nemli tüylerinin arasına kaydırarak onu okşamaya başladı.

Astrid çoktan sırlıslık olmuştı, dudakları şişmiş ve daha fazlası için yalvarıyordu. Eliyle Zarek'i okşuyor ve daha da sertleştirerek neredeyse canının yanmasına neden oluyordu.

Zarek parmaklarını Astrid'in kadınlığının üzerine kaydırıp ve karşılığında haz dolu inlemeler aldı.

Başını göğsüne gömerek göğüs ucuyla oynamaya başladı. Emdi, oynadı, tadını çıkardı.

Daha fazlasını isteyerek parmaklarını içine kaydırıp ve onu şok eden bir şeye dokundu. Rüyada orada olmayan bir şeye.

Donakaldı.

Parmaklarının altında kızlık zarını hissederek geri çekildi. "Bakiresin."

"Evet."

Küfür ederek Astrid'den uzaklaştı.

"Bakiresin," diye tekrarladı. "Nasıl bakire olabilirsin?"

"Çok basit. Daha önce hiçbir erkekle yatmadım."

"Ama rüyalarımda..."

"Onlar rüyaydı, Zarek. Gerçek vücudum değildi."

Zarek'in gözü karardı. Yersiz bir kıskançlık içini kemirdi. Küçük perisi bir kaçamak noktası bulmuştu. "Peki, uykusunda kaç adamı becerdin?"

"Seni pislik!" dedi Astrid doğrularak yere otururken. "Yüzüne denk getirebilecek olsam seni şu an tokatlardım!"

Öfkeyle giysilerini düzelterek ondan uzaklaştı. Yanakları kızarmıştı, elleri titriyordu ve hâlâ mırıldanarak ikisine de küfür ediyordu. Zarek o an anladı.

Zarek'in söylediği suçu işlemiş olsaydı bu kadar kızmazdı.

Başka bir erkekle olmamıştı.

Sadece onunla.

Bu düşünce Zarek'i afallattı.

Daha önce hiç kimseye sunmadığı bir şeyi neden ona sunduğunu anlayamıyordu bir türlü.

Onun dünyasında bu hiç mantıklı değildi.

"Neden benimle olmak istiyorsun?"

Astrid giyinirken onun durduğu yöne ateş saçan gözlerle baktı. "Hiçbir fikrim yok. Somurtkansın. Kabasın. İğrençsin. Hayatımda senin kadar hastalıklı birini görmedim, hastalıklı ve... ve can sıkıcı. Kimseye saygın yok, kendine bile yok. Yaptığın tek şey sürekli sorun çıkarmak. Nasıl mutlu olunacağını bile bilmiyorsun."

Astrid devam etmek üzere ağzını açtı ve Zarek'in ona bu soruyu sorarkenki tonlamasını hatırlayınca durdu.

Kibarca sorguluyordu. Suçlamıyordu.

Hatta tam yüreğinden sormuştu.

O zaman Astrid de aynı yerden cevaplayacaktı. "Gerçeği bilmek istiyor musun, Zarek? Seninle birlikte olmak istiyorum çünkü sende beni ateşe veren ve ürperten bir şeyler var. Ne zaman yanımda olduğunu hissetsem sana uzanıp dokunmak istiyorum. Sana sıkıca sarılıp yakınımda olmanı sağlamak ve her şeyin yolunda olduğunu söylemek istiyorum. Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğimi söylemek."

"Ben çocuk değilim," dedi Zarek öfkeyle.

Astrid karanlığa uzandı ve onun yerde tam önünde duran elini buldu. Onu avuçlayarak sımsıkı tuttu. "Hayır, çocuk değilsin. Hiç olmadın. Çocukların korunması ve sevilmesi gerekir. Ağladığında

sarılacak kimsen olmadı. Kimse seni teselli etmedi. Sana masallar anlatmadılar ya da üzüldüğünde seni güldürmeye çalışmadılar."

Hayatının trajedisi demek ona ulaşmıştı, içine işlemişti ve ona yapılan bu haksızlığa ağlamak istiyordu.

Çocukken Astrid'in doğal karşıladığı şeyler Zarek'e hiç sunulmamıştı. Arkadaşlık, mutluluk, aile...

Ve en önemlisi, sevgi.

Çok adaletsiz bir yaşam sürmüştü.

Astrid elini onun kash kolundan yukarı kaydırды ve başını okşayabilmek için saçlarının arasına soktu. "Benimle seviş, Zarek. Geçmişini senden alamam ama sana şu an sarılabiliyim. Kısa bir süre için bile olsa bedenimi seninkiyle paylaşabilirim."

Zarek tüm gücüyle onu kendine bastırды ve ateşli bir şekilde öptü. Astrid, Zarek onu yemiden yere yatırırken geriye doğru kıvrılarak inledi.

Astrid ayakkabılarını fırlattı, pantolonunu ve külotunu çıkardı. Gömleğini hızla çekti ve sutyenini açtı.

Utanması gerekirdi, daha önce kimsenin önünde soyunmamıştı. Onlar giyinikken karşılarında hiç çıplak kalmamıştı.

Ama utanmıyordu.

Onunlayken kendini güçlü hissediyordu. Kadın gibi. Onu istediğini biliyordu ve tek arzusu onu mutlu etmektir.

Buz gibi döşemeye sırtüstü uzandı.

Astrid dizlerini büküp davetkâr bir şekilde bacaklarını araladığında Zarek kıpırdıyamadı, büyülenmişti.

Göğüs uçları hem soğuktan hem de hissettiği arzudan kabarmıştı. Saçları açılarak omuzlarına dağılmıştı ve elleri karnının üzerindeydi.

Ama Zarek onun kadınlığına bakıyordu. Şimdiden onun için ıslanmıştı, bedeni tıpkı kendi gibi ona olan ihtiyaçla kabarmıştı.

"Üşüyorum, Zarek," diye fısıldadı. "Beni ısıtacak mısın?"

Ayağa kalkmalı ve onu öylece orada bırakmalıydı.

Yapamadı.

Kimse ona böylesine değerli bir hediye teklif etmemişti.

Astrid'in dışında hiç kimse.

Yer yatağından battaniyeleri kaptı ve Astrid'in üzerini örttü. Giysilerini çıkararak onun yanına girdi. Bacaklarını biraz daha açarak bedeninin en mahrem bölgesini seyretti.

Güzeldi.

Parmaklarını kadınlığında gezdirdi, sıcak kürklere rağmen Astrid titredi. Başparmağını kullanarak onu açtı ve onu ağzına almak için öne atıldı.

Zarek'in dilinin verdiği hazla Astrid'in nefesi kesildi. Zarek onu yaladı ve emdi, nefesi kalçasını ısıttı.

Sıcak elleri kalçasını yakalayarak onu ağzına ve sakallı yüzüne yapıştırdı.

Zarek cenneti tadıyormuşçasına inledi. Astrid dudaklarını yalayarak başını avuçlamak üzere ellerini aşağı uzattı.

Ellerinin altında gerilen çenesini hissettiğinde kalbi son hızla atmaya başladı.

Rüyalarındaki dokunuşları da inanılmazdı ama gerçeği çok daha yoğundu.

Çok daha tatminkâr.

Kalbi son hızla atarken başı dönmeye başladı. Dizginlenmez bir haz her yanını sardı, adını söylemeyi bırakıp kendini iyice onun ağzına bastırdı.

Gelirken onun adını haykırdı ve başını tuttu, bedeni binlerce parçaya ayrılıyordu.

Astrid mutlulukla inlemeye başlayana kadar Zarek onu yalamaya devam etti.

Zarek onu izlemek için geri çekildi. Bedeninin üst kısmı kürklerle battanilerle kaplıydı ama alt kısmı çıplaktı, kandilden gelen ışığın altında ikisinin de salgıladığı sıvıların eşliğinde parlıyordu.

Yüzü kızarmıştı, gözleri pırıl pırıldı.

Zarek daha önce evine hiç kadın getirmemişti. Özellikle de çıplak birini asla.

Üzerindeki örtüleri çekip aldı. Örtüler şişmiş, hassas göğüslerine sürtününce Astrid inledi. Zarek üzerindeki son giysileri çıkaracak kadar bir süre boyunca ondan ayrıldı.

Astrid yanına yatan Zarek'e uzandı ve bedeninin sıcaklığıyla onu ısıttı.

Sert meme uçları göğsüne sürtününce Zarek inledi. Sertliğinin ucunu bacak arasındaki ıslak tüylere hafifçe bastırdı.

Astrid ikisini de battanilerle örttü ve Zarek'i bedeniyle sardı.

Tanrım, onun altında yüz yüzeysen kendini ne kadar da iyi hissediyordu. Bacaklarını beline doladı. Elleriyle çıplak sırtını okşadı.

Zarek başını eğip onu öptü, ağzını diliyle talan etti.

Ama içine girmek istediği tek yer ağzı değildi.

Parmaklarını kolunda gezdirerek aşağı indirdi ve onunkilere kenetledi. Astrid'in elini başlarının üzerinde yere bastırarak öpüşünü derinleştirdi.

Zarek'in ağırlığıyla üstünde kaykıldığını ve eril bedenini onunkinin üzerine yerleştirdiğini hissedince yutkundu.

Zarek sert organını onun merkezine hafifçe bastırdı. Astrid için doldurmasını bekleyerek sırtını yay gibi gerdi.

Zarek öpüşmeyi daha da hızlandırarak bir itişle derinlere daldı.

Astrid aldığı hazzın üzerine çıkan ani acıyla inleyerek büzüldü.

Zarek anında geri çekildi. "Ah, Tanrım, Astrid canını mı yaktım? Özür dilerim. Acıyacağınızı bilmiyordum." Zarek'in bu pişmanlığı onu duyduğu acıdan çok daha fazla etkiledi.

Zarek'in özür dilemesi, kirpiller ile balonların aynı yerde durması gibiydi.

Ona ne olduğunu anlamadığı aşikârdı.

"Sorun yok," dedi Astrid onu rahatlatana kadar öperek. "İlk seferinde zaten acır."

"Ben ilk yaptığımda acımamıştı. İnan bana."

Astrid buna güldü. "Bu kadınlara has bir durum, Beyaz Atlı Prens. Sorun yok, gerçekten."

Astrid aşağı uzanınca onun hâlâ sert olduğunu ve zonkladığını keşfetti. Astrid okşarken Zarek genizden gelen bir sesle inledi.

Astrid dudaklarını ısırarak onu yeniden kendine yönlendirdi.

Zarek onun içine girmeyi reddederek gerildi. "Canını yakmak istemiyorum."

Astrid'in içi keyifle doldu. "Yakmayacaksın, Zarek. Seni içimde istiyorum."

Zarek usulca içine girmeden önce birkaç saniyelik bir tereddüt yaşadı.

İkisi birlikte inlediler.

Astrid onun içine giren sertliğinin yaşattığı inanılmaz hazla geriye doğru kıvrıldı. İçini dolduruyordu. Buyurgandı.

Ellerini onun kaslı sırtında ve omuzlarında gezdirdi.

Bundan daha mükemmel olabilecek tek şey, Zarek onu severken gözlerinin içine bakabilmektir. Rüyalarından tek özlediği buydu. Şu an onu hissetmek çok daha güzeldi ama onu yeniden seyretmeyi çok istiyordu.

Zarek adını söyleyerek dudaklarını boynuna gömdü, tenini dişleriyle ezerek yavaş ama güçlü hareketlerle içine girip çıktı.

Onun ıslak sıcaklığının tadını çıkarırken Zarek'in kalbi hızla çarpıyordu. Astrid'in yumuşak bedeninin onu sakinleştirmesine izin verdi.

Dokunuşları cenneti yaşıtıyordu. Adının dudaklarından dökülüşünde âdeta cennet vardı.

Bir kadına bu şekilde sahip olabileceğini rüyalarında bile görmemişti.

Astrid yüzünü avuçlarının arasına aldı.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı Zarek.

“Seni görmek istiyorum.”

Zarek ellerini onun ellerinin üzerine koydu, avcunu öpebilmek için başını çevirdi.

Astrid onun hem yavaş hem de sert olan hareketlerindeki hassasiyet karşısında eridi. Sakalları ellerini zımparaladı ama dudakları yumuşak ve nazikti.

Evcil bir pantere benziyordu. Özünde hâlâ vahşi ama sevildiğini bildiği sürece eline burnunu sürtecek ve asla hızlı hareketler yapmayacak olan bir panter. Üzerine uzanarak dudaklarını boynuna gömdü. Astrid ellerini güçlü sırtından kalçasına doğru kaydırırken titredi.

Onu içinde hissetmeyi ne çok seviyordu. Kalçasının onunkine hızla çarpmasını...

Ellerini öne kaydırarak bedenlerinin arasına soktu. İçine giriş çıkışını daha iyi hissedebilmek için elini ıslak organına sararken Zarek'in tüyleri hafifçe elini sürttü.

İçine girip çıkarken Astrid ona dokununca Zarek'in nefesi kesildi. Ah, o ellerin tatlılığı...

Astrid birleşim noktalarını keşfederken Zarek onu öptü. Astrid hayalarını usulca sıkınca orgazm tehlikesiyle karşı karşıya kalarak inledi.

“Yavaş ol, prenses,” diye soludu ellerini bulundukları yerden uzaklaştırarak. “Henüz gelmek istemiyorum. Seni biraz daha hissetmek istiyorum.”

Astrid onun boğuk sesle söylediği bu sözlerle güldü. Zarek kollarını başının üzerine kaldırarak orada tuttu ve başını eğerek usulca göğsünü ısırdı.

Bu adamı ne kadar da seviyordu.

Hatalarını, asabiyetini, her şeyini...

"Tamamıyla seninim, bebeğim," diye fısıldadı. "Keyfine bak."

Zarek de bunu yaptı. İçinde gidip gelirken ulaşabildiği her yerini öptü.

Yaptığı her şefkatli hareket Astrid'i zirveye tırmandırıyordu. Bunun ne kadar nadir bir şey olduğunun fazlasıyla farkındaydı. Bu adam önüne gelene sarılan biri değildi. Ona gülümseyen her kadının peşine takılmıyordu.

Zarek sadece onun ayak seslerini duyduğunda ininden çıkan tilkisiydi.

Onu evcilleştiren tek kişi Astrid'di.

Hiç kimseye ona olduğu şekilde teslim olmayacaktı.

Astrid bir kez daha onun adını haykırarak geldi.

Zarek hareketlerini hızlandırdı ve onun mutluluğuna katıldı, başı dönüyordu.

Hızla soluyarak bitkin bir şekilde Astrid'in üzerine uzandı, göğsünde atan kalp atışlarını dinledi.

Onunla olmaktan başka bir şey istemiyordu; tatlı kokusunun, terli teninin onu sakinleştirmesinden başka bir dileği yoktu.

Hiç bu kadar ısınmamıştı. Böylesine doymamıştı.

Mutlu olmamıştı.

Tek isteği burada onunla çıılçıplak yatmak ve geri kalan her şeyi unutmaktı.

Maalesef yapamayacağı tek şey de buydu.

Astrid'i usulca öptükten sonra geri çekildi. "Giyinmeliyiz. Thanatos'un buraya gelip gelmeyeceğini bilmiyorum ama geleceği üzerine bahse girerim."

Astrid onayladı.

Zarek onun üst bacaklarında kızlık zarının bozulmasından dolayı oluşan kanı görünce tereddüt etti.

Dişlerini sıkarak başını çevirdi, ona yerde bir hayvan gibi sahip olduğu için utandı. Bunu hak etmemiştir.

Onu hak etmemiştir.

Ne yapmıştı?

Astrid'i kirletmişti.

Astrid doğrularak omzuna dokundu. Bu his içini deşti. Tanıdıktı.

Yüce.

O zaman neden karnına bir ağrı saplanmıştı?

"Zarek? Bir terslik mi var?"

"Hayır," diye yalan söyledi, ne düşündüğünü -onun gibi biriyle asla yatmaması gerektiğini-söyleyemedi. Astrid'in o kadar altındaydı ki onun şefkatini bile hak etmiyordu.

Hiçbir şeyi hak etmiyordu.

Ve Astrid hâlâ ona dokunuyordu. Bu ona hiç mantıklı gelmiyordu.

Astrid yanağını sırtına yapıştırdı ve kolunu da beline sardı. Diğer elini göğsünde rahatlatıcı hareketlerle dolaştırırken Zarek nefes bile alamadı.

"Hiçbir pişmanlığım yok Zarek. Umarım sen de öyle hissediyorsundur."

Zarek ona yaslandı ve acı çeken kalbinin, paylaştıkları şeyi gölgelemesine izin vermedi.

"Hayatımın en iyi gecesinden nasıl pişmanlık duyabilirim?" Jess onu sarsarak uyandırdığından bu yana olanları düşünerek acı

bir kahkaha attı. “Tabii peşimizdeki Terminator’ü, ölmemi isteyen Tanrıça’yı ve...”

“Anladım,” dedi Astrid gülerek. Burnunu Zarek’in ensesine sürterek ürpermesine sebep oldu. “Umutsuz görünüyor, değil mi?”

Zarek bunu düşündü. “Umutsuz’ kelimesi bir zamanlar umut olduğunu belirtir. Bu da anlayamadığım diğer bir kelimedir. Umut sadece seçenekleri olan insanlar için vardır.”

“Peki senin yok mu?”

Zarek, onun sarı saçlarından bir tutamla oynadı. “Ben bir köleyim, Astrid. Umut nedir bilmem. Ben sadece bana söyleneni yaparım.”

“Ama hiç umudun olmadı.”

Bu tam olarak doğru değildi. İnsanken bir şeylere karşı çıkmak için ağzını açmaya bile cüret edemezdi. Hep dövülmüş, sürekli yalaranmış ve karşılığında hiçbir şey yapmamıştı.

Karanlık Avcı olduktan sonra kavga etmeyi öğrenmişti.

“Sence Sasha iyi mi?”

Astrid’in konuyu birdenbire değiştirmesi onu şaşırttı. “Evet. Jess’in hayvanlarla arası iyidir. Katagari’lerle bile.”

Astrid bu söz üzerine kıkırdadı. “Zarek, karşındakini rahatlatmayı öğrenmeye başladığını görüyorum. Onun bir kovukta öldüğünü söylemeni bekliyordum.”

Zarek göğsünde, tam kalbinin üzerinde duran küçük ele baktı. Doğruydı. Astrid onu evcilleştiriyordu.

Değiştiriyordu.

Ve bu durum onu dışarıda onları öldürmek için bekleyen canavardan çok daha fazla korkutuyordu.

Thanatos’la başa çıkabilirdi ama bu duygularla...

Astrid’in karşısında çaresizdi.

“Şanslıysa yardıma ihtiyacı bile olmayacaktır.”

Astrid bu sözlere gülerek onu usulca sırtından öptü. Giyinmek üzere geri çekildi.

Zarek yüreği hızla çarparak onu seyretti. Onda, olduğundan daha farklı bir şey olmayı istemesine sebep olan şey neydi?

Sadece onun için düzgün olmak istiyordu. Nazık.

İnsan gibi.

Hiç olmadığı gibi.

Kendini kalkmaya zorladı, eski giysilerini çöpe atarak dolabından yenilerini aldı.

En azından artık sırtında bir delik olmayacaktı. Astrid'i eski par-kalarından birinin içine sokup önünü iliklemesi birkaç dakikasını aldı.

"Bu da nedir?" diye sordu Astrid onu omuzlarına koyduğunda.

"Seni paltondan daha sıcak tutacak bir şey."

Astrid kollarını çok uzun kolların içinden çıkarırken Zarek onlar için eldiven, bere ve atkı aldı.

"Nereye gidiyoruz? Yakında şafak sökmeyecek mi?"

"Evet ve göreceksin. Yani bir şekilde."

Tamamıyla giyindikten sonra izolasyonlu çizmelerini giydi, odun sobasını kenara çekerek altındaki kapağı açtı.

Astrid'in delikten aşağı inmesine yardım etti, arkasından aşağı atladı ve kapağı kapadı. Telekinezi gücünü kullanarak sobayı eski yerine çekti.

"Neredeyiz?"

"Tünellerde."

Zarek el fenerini yaktı. Burası bir anıt mezardan çok daha karanlık ve buz gibiydi. Ama güvende olacaklardı. En azından kısa bir süre daha.

Thanatos gün içerisinde buraya gelirse burayı bulamayacaktı. Kimse bilmiyordu.

"Tüneller de nesi?"

“Kısaca benim can sıkıntım diyebiliriz. Kulübemi yaptıktan sonra altını oymaya başladım. Yazın bana daha çok yaşam alanı sağlayacağını düşündüm. Burası yazın yukarısı kadar sıcak, kışın da soğuk olmuyor. Acheron'un bir gün beni öldürmek için geleceğine dair bir paranoyam da vardı. Onun bilemeyeceği bir yere kaçmak istedim.”

“Ama toprak donmuş ve çok sert. Bunu nasıl başardın?”

“İnsanlardan daha güçlüyüm ve bunları yapmak için dokuz yüz yılım vardı. Bir yere kapalı kalmak ve sıkıntı insana çılgınca şeyler yaptırıyor.”

“Dünyanın bir ucuna tünel kazmak gibi.”

“Kesinlikle.”

Astrid'i dar bir koridordan geçirerek silahlarını sakladığı odaya soktu.

“Gün boyunca burada mı kalacağız?”

“Güneş ışıkları yüzünden alevler içinde yanmayı istemiyorum bu yüzden yapılacak en güvenli şey bu, sence de öyle değil mi?”

Astrid onayladı.

Taşıyabileceği kadar ateş gücünü yükledikten sonra Astrid'i en uzun tünelin sonuna götürdü. Tepelerindeki kapı kulübesini çevreleyen ormana açılıyordu. Karanlık bastırdıktan sonra çıkılabilecek güvenli bir bölgeydi.

“Neden yatıp biraz uyumuyorsun?” dedi Zarek.

Bir an bile düşünmeden öküz derisi parkasını çıkararak Astrid için küçük bir yer yatağı yaptı.

Astrid itiraz etmeye hazırlandı ama kendini durdurmayı başardı. Bu tür kıbarlıklar Zarek'e son derece aykırıydı. Onun bu iyi niyetinden dolayı şikâyet etmeyecekti.

Paltosunun üzerine uzandı.

Ama Zarek yanına gelmek için bir hareket yapmadı. Kısıtlı mekânda yürüyüp durdu, onun uyumasını bekler gibi bir hali vardı.

Astrid onun ne yapmayı planladığını merak ederek gözlerini kapadı ve uyuyormuş gibi yaptı.

Zarek, Spawn'ın ona verdiği cep telefonunu çıkarmadan önce bir süre daha bekledi. Telefonun hat bulması için basamakları çıkarak kapıyı açtı.

Şafağın erken saatlerinin ışığı içeri girmesin diye dikkat etti.

Zarek bunun bir işe yarayacağından emin değildi ama denemek zorundaydı.

Ash'in numarasını çevirerek ara tuşuna bastı.

"Hadi, Acheron," diye mırıldandı. "Aç şu lanet olası telefonu."

Astrid cep telefonunun Ash'in bulunduğu yerde asla çalmayacağını bilerek sessizce yattı. Artemis buna izin vermezdi.

Ama Artemis her şeyi kontrol edemezdi.

Astrid sınırlı güçlerini kullanarak sinyalin ulaşmasına "yardım etti".

Ash telefonu çaldığı anda sıçrayarak uyandı. Alışkanlıkla yataкта yuvarlanarak sırt çantasına doğru ilerledi ama nerede bulunduğunu ve Artemis'in tapınağındayken telefonuna cevap verme izni olmadığını hatırladı.

Aslında telefonu burada çalmamalıydı. Olympos'ta sinyalleri taşıyacak baz istasyonu yoktu.

Bunun bir tek anlamı vardı, arayan Astrid'di.

Ama Artemis onu bu periyle konuşurken yakalarsa onu suçlayacak ve anlaşmalarını iptal edecekti. Ona yapacakları umurunda bile değildi ama Artemis'in sinirini Astrid'e yöneltmesine izin veremezdi.

Dişlerini sıkarak telefonunu aldı ve telesekreterin cevap vermesini sağlarken mesajı dinledi.

Duydukları, gözlerinin kararmasına sebep oldu.

Arayan Astrid değil, Zarek'ti.

“Lanet olsun Acheron, neredesin?” diye hırladı Zarek, bunu birkaç saniye sessizlik izledi. “Yardıma ihtiyacım var.”

Zarek’ten asla beklenmeyecek bu üç kelimeyi duyan Acheron’un midesi kasıldı.

Bu eski kölenin birinden herhangi bir şeye ihtiyaç duyduğunu kabul etmesi için gerçekten çok kötü durumda olması gerekirdi. Özellikle de Acheron’dan.

“Bak, Acheron, ölü bir adam olduğumu biliyorum ve bu umurunda bile değil. Durumumdan ne kadar haberdar olduğundan da emin değilim ama yanımda biri var. Adı Astrid ve adalet perisi olduğunu söylüyor. Thanatos peşimde ve bu gece çoktan bir Karanlık Avcı öldürdü. Astrid’i ele geçirirse onu da öldüreceğini biliyorum. Onu benim için korumak zorundasın Acheron... Lütfen. Ben Thanatos’la savaşıırken buraya gelip onu güven altına almanı istiyorum. Bunu benim için yapmazsan onun için yap. Bana yardım etmeye çalıştığı için öldürülmeyi hak etmiyor.”

Ash yatakta oturdu. Telefonu öylesine sıkı tuttu ki avucuna battı.

Cevap vermek istedi. Ama cesaret edemedi. İçi öfke ve acıyla doldu.

Artemis ona bir kez daha ihanet etmeye nasıl cüret etmişti?

Lanet olsun ona.

Thanatos’u söz verdiği gibi kapatmayacağını bilmesi gerekirdi. Bir yaşamın daha sönmesi ona ne ifade ederdi?

Hiçbir şey. İstedliğini elde etmek dışında onu hiçbir şey etkilemezdi.

Ama Acheron umursuyordu. Artemis’in asla anlayamayacağı bir şekilde umursuyordu hem de.

“Kulübemdeyim ve Spawn’ın telefonunu kullanıyorum. Beni ara. En kısa zamanda buraya gelmen gerekiyor.”

Telefon sustu.

Ash battanileri üzerinden atarak giysilerinin üzerinde belirmesini sağladı. Telefonu öfkeyle sırt çantasına koydu ve oda kapısını çarparak açtı.

Artemis tahtında oturuyordu, ikizi Apollo da tam karşısında duruyordu.

Acheron içeri dalınca ikisi birden yerinden sıçradı.

Artemis'in neden dinlenmesini istediği belli olmuştu.

Apollo ile onun aynı odada kalamayacaklarını çok iyi biliyordu. Artemis ile Simi'den daha da "iyi" anlaşırlardı.

Apollo üzerine geldi.

Ash elini uzatarak onu geri itti. "Benden uzak dur, Güneş çocuk. Bugün seninle uğraşamam."

"Ben gidiyorum."

"Gidemezsin."

"Yolumdan çekil, Artemis. Şu an içinde bulunduğum ruh haliyle burada kalmaya devam edersem canını yakabilirim."

"İki hafta boyunca burada kalacağına dair yemin ettin. Olympus'tan ayrılırsan ölürsün. Sözümden dönemezsin, bunu biliyorsun."

Ash gözlerini yumarak öfkesinden dolayı unuttuğu bu küçük ayrıntıya lanet etti. Diğer Olympus tanrılarının aksine onun yemini bağlayıcıydı. Bir kez söz verdi mi bağlanır ve aksini istese bile bu sözü bozamazdı.

"O burada ne yapıyor?" diye hırladı Apollo. "Bana artık buraya gelmediğini söylemiştin."

"Kes sesini, Apollo," dedi Ash ve Artemis aynı anda.

Artemis bir adım gerilerken Ash dik dik baktı. "Bana Thanatos hakkında neden yalan söyledin? Bana onun yeniden kapatılacağını söylemiştin."

"Yalan söylemedim."

"Öyle mi? O zaman neden dün gece Alaska'da serbestti ve sen onun kapatılacağını söyledikten sonra Karanlık Avcılarımdan birini öldürdü?"

"Zarek'i mi öldürdü?"

Acheron dudak büktü. "Yüzündeki o umutlu ifadeyi sil. Zarek yaşıyor ama başka biri öldü."

Artemis'in yüzü asıldı. "Kim?"

"Nereden bileyim? Burada seninle kapana kısıldım."

Artemis bu sözleri söyleyiş tarzını duyunca gerildi. "Dion onu serbest bıraktıktan sonra Kâhinlere onu yeniden kapatmaları emrini verdim ve bunu yaptıklarını düşündüm."

"Öyleyse bu kez onu kim serbest bıraktı?"

İkisi birden dönüp Apollo'ya baktılar.

"Ben yapmadım," diye terslendi Apollo. "O yarattığı nerede barındırdığını bile bilmiyorum."

"Yapmamış olsan iyi olur," diye hırladı Ash.

Apollo onu küçümseyerek sırttı. "Beni korkutamazsın, insan. Seni bir kez öldürdüm ve bunu yine yaparım."

Ash usulca, buz gibi bir tebessüm sergiledi. O, o zamandı, şimdi zaman değişmişti yeni bir sahada yepyeni kurallarla oynuyorlardı ve bu tanrıya yepyeni şeyler sunabilirdi. "Dene, lütfen."

Artemis aralarına girdi. "Apollo, git."

"Ya o ne olacak?"

"Bu seni ilgilendirmez."

Apollo ikisinden de iğreniyormuş gibi baktı. "Onun gibi birinin tapınağına girmesine izin verdiğine inanamıyorum."

Artemis yüzü kızararak bakışlarını kaçırdı, kardeşine bir şey söyleyemeyecek kadar utanmıştı.

Ash ondan da bunu beklerdi zaten.

On dan ve ilişkilerinden utanıyordu; Artemis, Ash'i hep diğer Olymposlulardan saklamaya çabalamıştı. Yüzyıllardan beri diğer tanrılar Ash'in onu görmek için buraya geldiğini biliyorlardı. Birlikte olduklarına ve onun ne kadar süreyle orada kaldığına dair dedikodu-

lar her yanı sarmıştı ama Artemis aralarındaki ilişkiyi hiçbir zaman açıklamamıştı. Yanlarında biri varken ona asla dokunmamıştı.

Garip ama on bir bin yıl geçmiş olmasına rağmen hâlâ Artemis'in küçük sırrı olarak kalmak onu rahatsız ediyordu. Yaşadıkları ve paylaştıkları onca şeyden sonra Artemis diğerlerinin yanında hâlâ ona bakamıyordu.

Ama yine de onu kendine bağlıyor ve bırakmayı reddediyordu. Hastalıklı bir ilişkileri vardı, Ash bunun farkındaydı.

Maalesef bu konuda seçme şansı yoktu.

Serbest kaldığını hissettiği anda son hızla kaçacaktı. Artemis te bunun farkındaydı.

Onu bu kadar sıkı tutmasının sebebi buydu.

Apollo yüzünü ekşiterek ona baktı. "*Tsoulus*."

Ash bu eski Yunanca hakareti duyunca gerildi. Bu laf ona ilk kez söylenmiyordu. İnsanken bu hakarete, meydan okurcasına savurduğu hastalıklı bir neşeyle cevap verirdi.

Canını yakan şeyse on bir bin yıl sonra da bu kelimenin ona hâlâ uymasıydı.

Ama artık bu unvandan hoşlanmıyordu.

Ruhunu paramparça ediyordu.

Artemis kardeşini kulağından yakalayarak kapıya doğru çekti. "Çık dışarı," diye tısladı ve onu dışarı itip kapıyı ardından kapadı.

Acheron'a döndü.

Ash kıpırdamadı. O hakaret hâlâ içini yakıyordu.

"O salağın teki."

Ash bunu inkâr etme gereği hissetmedi. Kesinlikle katılıyordu.

"Simi, insan formunu al."

Simi kolundan ayrılarak yanında belirdi. "Efendim, *akrı*?"

“Zarek ile Astrid’i koru.”

“Hayır!” diye terslendi Artemis. “Onu serbest bırakamazsın, Zarek’e her şeyi anlatabilir.”

“O zaman ona izin ver. Zarek’in öğrenme zamanı geldi.”

“Neyi anlayacak? Seninle ilgili gerçeği öğrenmesini mi istiyorsun?”

Ash içinde bir öfke dalgası hissetti, gözlerinin gümüşten kızıla döndüğünün de farkındaydı. Artemis bir adım gerileyerek bu tezin doğruluğunu ispatladı.

“Ondan sakladığım, *senin* hakkındaki gerçektir,” dedi Ash sıkılı dişlerinin arasından.

“Öyle mi, Acheron? O geceyle ilgili anılarını benim yüzümden mi yoksa *senin* ne olduğunu öğrenmesinden korktuğundan mı sildin?”

Dalga büyüdü.

Ash çok geç olmadan ve güçleri kontrolü ele geçirmeden önce susması için elini kaldırdı. Son beslenmesinden bu yana çok uzun bir zaman geçmişti ve kendini kontrol altına alması oldukça güçtü.

Kavga etmeye devam ederlerse neler yapacağını kimse bilemezdi.

Yanında bekleyen Simi’ye baktı. “Simi, Zarek’le konuşma ama Thanatos’un ikisini de öldürmemesini sağla.”

“Ona Thanatos’u da öldürmemesini söyle.”

Ash tam tartışmaya girecekti ki vazgeçti. Vakit yoktu ve kendini tutup tutamayacağını bilmiyordu. Thanatos, Astrid ve Zarek’i öldürürse her şey herkes için çok daha karmaşık bir hale gelecekti.

“Thanatos’u öldürme, Simi. Şimdi git.”

“Tamam, *akri*, onları koruyacağım.” Simi gözden kayboldu.

Artemis yeşil gözlerini kısarak ona baktı. “Onu tek başına gönderdiğine inanamıyorum. Bu Thanatos ile Zarek’in bir araya gelmesinden bile kötü bir durum.”

“Seçme şansım yok, Artie. Astrid ölürse ne olacağı hakkında bir fikrin var mı? Kız kardeşleri ne tepki verirler, hiç düşündün mü?”

"Onlar istemediği sürece ölemez."

"Bu doğru değil ve bunu sen de biliyorsun. Kaderin bile kontrol edemediği şeyler vardır. Seni temin ederim ki o deli köpeğin, sevgili kardeşlerine zarar verirse karşılığında senin başını isterler."

Ash daha fazlasını söyleme gereği hissetmedi. Çünkü Artemis başını kaybederse tüm dünya onun gerçekten korkunç bir şeye dönüşeceğini biliyordu.

"Gidip Kâhinlerle konuşacağım."

"Evet, öyle yap, Artie. Bunu yaparken de Thanatos'un peşine düşüp onu eve getirmeyi bir düşün."

Artemis dudak büktü. "Ben bir tanrıçayım, hizmetkâr değil. Kimseyi gidip almam."

Ash ona çok yaklaştı, aralarında ancak bir el mesafesi kaldı. Aralarındaki hava güçleri ve saf duygularının şiddetiyle elektriklendi. "Er geç bize yakışmayan işler yapacağız. Bunu unutma, Artemis."

Artemis'ten uzaklaşarak arkasını döndü.

"Senin kendini ucuza satmış olman benim de aynı şeyi yapacağım anlamına gelmez, Acheron."

Acheron donakaldı, sırtı hâlâ ona dönüktü, sözleri içini deşti. Çok sert ve acımasızdı. Küfürler dilinin ucuna kadar geldi.

Yapmadı, kendini kontrol edebildiği için bu kadın maalesef çok şanslıydı.

Sakin bir sesle konuşmaya başladı, kelimelerin her birini özenle seçmeyi ihmal etmedi. "Artie, yerinde olsaydım gerçekten hak ettiğim şeyin başıma gelmemesi için dua ederdim. Ama Thanatos, Astrid'i öldürürse seni ben bile koruyamam."

On İkinci Bölüm

Zarek telefonu fırlattı ve paltosunun üzerinde uyuyan Astrid'e baktı. Dinlenmeye ihtiyacı vardı ama bunu başaramıyordu. Uyuyamayacak kadar yaralıydı.

Kapıyı kapadıktan sonra Astrid'in yattığı yere doğru yürüdü.

Anılar her yanını sardı.

Kendini gördü, çok öfkeliydi. Yüzler ve alevler gördü. Öfkesinin içini yaktığını hissetti. Koruması gereken herkesi öldürmüştü.

Öldürmüştü...

Kafasında şeytani bir kahkaha yankılandı. Odada bir şimşek patladı.

Ve Ash...

Zarek hatırlamaya çalıştı. New Orleans'ta olanları neden hatırlayamıyordu?

Köyünde olanları?

Hepsi parça parçaydı ve bu hiç mantıklı değildi. Bin parçalı bir bulmaca yere dağılmıştı ve neyi nereye koyacağını bir türlü bilemiyordu.

Geçmiş hatırlamaya çalışarak dolanırken derinleri araştırdı.

Thanatos'un gelişini bildirecek olan sesleri duymaya çalışırken zaman çok yavaş ilerliyordu. Öğlene doğru yorgunluk onu ele geçirdi ve Astrid'in yanına uzandı.

Tüm iradesine rağmen onu kollarının arasına aldı ve saçlarının kokusunu içine çekti. Ona iyice sokuldu, gözlerini yumdu ve hoş bir rüya görebilmek için dua etti...

Zarek eski Roma avlusunda bağlı bulunduğu kamçılanma direğinden öne doğru savruldu. Eski, yırtık pırtık peplosu üzerinden çıkarılmıştı ve onu cezalandırmakla meşgul olan üç kişinin karşısında çırılçıplaktı.

On bir yaşındaydı.

Ağabeyleri Maurius ve Marcus bıkkın yüzleriyle tam karşısında duruyorlardı, babaları ise deri kamçısını sallamakla meşguldü.

"Onu ne kadar kamçıladığın umurumda değil, baba," dedi Maurius. "Maximillius'a hakaret ettiğim için üzgün değilim ve onu gördüğümde yine aynı şeyi yapacağım."

Babaları durdu. "Peki ya sana bu acınası kölenin kardeşin olduğunu söylersem ne yapacaksın? O zaman umursayacak mısın?"

İki çocuk da kahkahalarla güldüler. "Bu paçavra mı? Onda Romalı kanı yok."

Babası öne geldi. Elini Zarek'in saçlarına gömerek yaralı yüzünü görebilmeleri için başını kaldırdı. "Kan bağı olmadığından emin misiniz?"

Çocuklar gülmeyi kesti.

Zarek kıpırdamadan durdu, nefes bile alamıyordu. Akrabahlıklarının her zaman farkındaydı. Bu ona her gün, ailesine olan nefretlerini onlara göstermeye cüret edemedikleri için onun yemeğine tüküren, üzerine bir şeyler fırlatan ya da ona vuran diğer köleler tarafından hatırlatılıyordu.

"Sen neden bahsediyorsun, baba?" diye sordu Maurius.

Babası kafasını direğe doğru ittikten sonra bıraktı. "Onu amcamızın en sevdiği fahişesinden peydahladım. Yoksa neden bebekken bana gönderilsin?"

Maurius dudak büktü. "O benim kardeşim değil. Bu uyuzu kabul etmekteyse Valerius'u kabul ederim."

Maurius, Zarek'e uzandı. Eğilerek Zarek'le göz göze gelmeye çalıştı.

Başka çaresi olmayan Zarek gözlerini yumdu. Çok zaman önce kardeşlerinin yüzüne bakmanın daha da acı bir dayak yemek anlamına geldiğini öğrenmişti.

"Ne dersin, köle? Romalı kanı taşıyor musun?"

Zarek başını hayır der gibi iki yana salladı.

"Kardeşim misin?"

Zarek yine başını iki yana salladı.

"Asil babama yalancı mı diyorsun yani?"

Zarek onlar tarafından yine oyuna getirildiğini anlayarak donaldı. Panikle direktten kaçmaya çabaladı. Bundan sonra olacaklardan kaçmak istiyordu.

"Öyle mi?" diye üsteledi Maurius.

Zarek başını iki yana salladı.

Ama çok geçti. Kamçı havaya kalktı, garip bir tıslamanın ardından sırtına vurdu ve çıplak etini kesti.

Zarek titreyerek uyandı. Nefes almaya çalışarak oturdu, kardeşlerinden biri burada mı diye vahşi gözlerle etrafı araştırdı.

"Zarek?"

Sırtında nazik bir elin sıcaklığını hissetti.

"İyi misin?"

Anılar hâlâ içini yakarken konuşamadı. Maurius ile Marcus'un gerçeği öğrendikleri günden, babasının köle tüccarına onu alması için rüşvet verdiği güne kadar Zarek bir gün olsun gün yüzü görmemişti,

kardeşleri hep yoluna çıkmış ve onlarla akraba olmasının bedelini bir şekilde ona ödetmişlerdi.

Huzurlu tek bir günü bile olmamıştı.

Dilenciler, köylüler ya da soylular hep ondan çok daha iyi durumdalar.

O sadece acınası bir şamar oğlanıydı.

Astrid doğrularak kollarını onun beline sardı. "Titriyorsun. Üşüdün mü?"

Zarek cevap veremiyordu. Astrid'i itmesi gerektiğini biliyordu ama onun sunduğu rahatlığı da istiyordu. Birinin ona değersiz olmadığını söylemesini istiyordu.

Birinin ondan utanmadığını söylemesini...

Gözlerini kapayıp onu kendine çekti ve başını omzuna yasladı.

Astrid onun bu alışılmadık tavrı karşısında çok şaşırdı. Saçlarını okşayarak onu kollarının arasında usulca salladı. Kollarının arasında tuttu.

"Bana ne olduğunu söyleyecek misin?" diye sordu usulca.

"Neden? Bir şeyi değiştirmeyecek ki."

"Çünkü umursuyorum, Zarek. Senin kendini daha iyi hissetmeni istiyorum. Bana izin verirsen tabii."

Sesi o kadar kısıktı ki Astrid duymakta zorlandı. "Hiçbir şeyin iyileştiremeyeceği bazı acılar vardır."

Astrid yanağını onun sakallı yanağına yasladı. "Ne gibi?"

Zarek birkaç saniyelik bir tereddüdün ardından konuştu. "Nasıl öldüğümü biliyor musun?"

"Hayır."

"Ellerimin ve dizlerimin üzerine çökmüş, yerde bir hayvan gibi durup merhamet için yalvarırken."

Astrid bu sözlerle irkildi. O kadar üzülmüştü ki göğsü sıkışmıştı ve nefes alamıyordu.

“Neden?”

Zarek gerilerek yutkundu. Astrid başlangıçta geri çekileceğini düşündü ama Zarek kıpırdamadı. Orada kaldı, Astrid’in ona sarılmaya devam etmesine izin verdi.

“Babamın benden ne şekilde kurtulduğunu gördün. Beni alması için köle tacirine nasıl para verdiğini.”

“Evet.”

“Köle tacirimle birlikte beş yıl geçirdim.”

Kollarını sımsıkı Astrid’e sardı, bunu anlatmaya ancak bu şekilde tahammül edebilecekmış gibi bir hali vardı. “Bana neler yaptıklarını hayal dahi edemezsin. Neleri temizlemeye zorlandığımı.”

“Her gün uyandığımda, hâlâ hayatta olduğumu anladığımda lanet ediyordum. Her gece uyurken ölmek için dua ediyordum. O hayattan kaçabildiğim bir tek rüya bile görmedim. Bir köle olarak doğduğunda aklına kaçmak gelmiyor. Bana yaptıklarını hak etmediğim düşüncesi aklıma bile gelmiyordu. Olduğum gibiydim. Tek bildiğim buydu. Beni birinin satın alarak oradan uzaklaştıracağına dair bir umudum da yoktu. Ne zaman bir müşteri gelip beni görse, derin nefes alıp verdiklerini duyuyordum. Küçümseyen bakışlarını gölgelerin içinden seçebiliyordum.”

Bu sözlerin ardından Astrid’in gözleri yaşlarla doldu. O kadar yakışıklıydı ki, kadınlar ona sahip olmak için adam bile öldürürdü ama acımasız bir şekilde harap edilmişti. Bunun tek sebebi de zalimlikti.

Kimse ona yapıldığı gibi sakat bırakılmamalı ya da küçük düşürülmemeliydi.

Hiç kimse.

Zarek yaşayan tek bir canlıya dahi itiraf etmediğinden emin olduğu şeyleri ona anlatırken Astrid dudaklarını onun alınına yapıştırarak saçlarını geriye itti.

Zarek’in sesi duyusuzdu. Astrid onun hissettiği acıyı sadece bedeninin gerginliğinden anlayabiliyordu.

Onu henüz bırakmaya hazır olmadığını.

“Bir gün güzel bir hanımefendi geldi,” diye fısıldadı Zarek. “Yanında ona eşlik eden bir Roma askeri vardı. Lacivert peplosuyla kapının eşiğinde durdu. Saçları gece kadar karaydı, teni pürüzsüzdü. Onu tam olarak göremiyordum ama diğer kölelerin onun hakkında fısıldadıklarını duyabiliyordum ve hepsi de kadının sıradışı olduğunu söylüyorlardı.”

Astrid’in içini bir kıskançlık sardı.

Zarek o kadını sevmiş miydi?

“Kimdi o?” diye sordu.

“Kendine köle almak isteyen soylu bir kadın işte.”

Nasırlı parmaklarının arasında tuttuğu bir tutam saçıyla oynayan Zarek’in nefesini ensesinde hissetti.

Bu hareketteki şefkati kaçırmadı.

“Ben lazımlıkları temizlerken bulunduğum hücreye yaklaştı,” dedi. “Ona bakma cüretini gösteremedim ama ‘bunu istiyorum’ dediğini duydum. Diğer adamlardan birini gösterdiğini varsaydım. Beni almaya geldiklerinde tamamıyla dilim tutuldu.”

Astrid hüzünle gülümsedi. “İyiden anlayan biri.”

“Hayır,” dedi Zarek sertçe. “Onu ve âşığını, kocası beklenmedik bir anda eve geldiğinde uyaracak bir hizmetliye ihtiyacı vardı. Ona sadık olacak bir köle istiyordu. Her şeyini ona borçlu olan birini. Ben de orada, gerektiğinde bunu rahatlıkla hatırlatabileceği en sefil yaratıktım. Tek sözüyle beni yine o cehenneme gönderebilirdi.”

Astrid’den uzaklaştı.

Astrid elini uzatınca Zarek’in, yanına oturduğunu keşfetti. “Bunu yaptı mı?”

“Hayır. Kocasının varlığından çok rahatsız olmasına rağmen beni yanında tuttu. Adamın beni görmeye tahammülü yoktu. Çok iğrençtim. Sakat. Yarı kör. Öylesine bereliydim ki çocuklar beni gördüklerinde

ağlayarak kaçıyorlardı. Kadınlar inliyor ve gözlerini kaçınıyorlar, sonra bu halim onlara da bulaşmış gibi yolumdan kaçıyorlardı.”

Astrid bu sözler karşısında irkildi. “Ona ne kadar süre hizmet ettin?”

“Altı yıl. Ona çok sadıktım. Benden istediği her şeyi yapardım.”

“O sana karşı nazik miydi?”

“Hayır. Sayılmaz. Nadiren nazik olurdu. O da diğerleri gibi bana bakmak istemezdi. Beni küçük bir hücrede kapalı tutardı ve sadece âşığı ziyaretine geldiği zamanlarda serbest bırakırdı. Bahçe kapısında durup nöbetçilerin kocasını karşılama seslerini dinlerdim. Âşığıyla birlikte olduğu sırada eve dönerse koşarak gidip onları uyarmak için kapısına vururdum.”

Bu durum neden o şekilde öldüğünü açıklıyordu. “Kocası seni onları uyandırken mi yakaladı? Böyle mi öldün?”

“Hayır. O gün onu uyarmaya gittim ama oraya vardığımda kadının acıyla ağlayarak âşığına onu incitmekten vazgeçmesini söylediğini duydum. İçeri girdiğimde adam onu dövüyordu. Adamı çekmeye çalıştım ama bana saldırdı. Sonunda kocasının dışarıdan gelen sesini duyunca gitti. Kadın bana da gitmemi söyledi ve ben de odasından çıktım.”

O günün anıları içini parçalarken Zarek sustu. Odası olarak kullandığı o küçük hücreyi hâlâ hatırlıyordu. Oranın ve kendi yaralı bedeninin kokusunu alabiliyordu. Carlia'yı kurtarmaya çalışırken Arkus'un yüzüne ve boynuna vurduğu darbelerin acısını hissedebiliyordu. Asker onu öyle kötü dövmüştü ki öleceğini sanmıştı. Carlia'nın onu kapalı tuttuğu hücreye doğru topallayarak ilerlerken canı çok acıyordu.

Zarek yerde oturmuş, duvara bakarak acının geçmesini diliyordu.

Hücrenin kapısı hızla açıldı.

Başını kaldırdığında puslar arasından Carlia'nın kocası Theodosius'u gördü, yaşlı adamın yüzü öfkeden şekil değiştirmişti.

Zarek başlangıçta senatörün, karısının ihanetini ve adamın her eve gelişinde Zarek'in onu uyardığını öğrendiğini sandı.

Yanılmıştı.

"Buna nasıl cüret edersin?" Theodosius onu saçlarından tutarak hücrelerinden çıkardı. Adam evin avlusundan Carlia'nın odasına gidene kadar onu tekmeledi ve dövdü.

Zarek'i Carlia'nın odasında, onun birkaç adım ötesine fırlattı. Zarek kan revan içinde titreyerek yerde yatıyordu, bu sefer neden dövüldüğü hakkında hiçbir fikri yoktu.

Çaresizlik içerisinde Carlia'nın bir şey söylemesini bekledi.

Kadının yaralı yüzü solgundu, yırtılmış sabahlığını kanlı bedenine sarmış hırpalanmış bir kraliçe edasıyla orada duruyordu.

"Sana tecavüz eden bu mu?" diye sordu Theodosius sordu karısına.

Bu soruyu duyduğu anda Zarek'in ağzı kurudu. Hayır... Doğru duymuş olamazdı.

Kadın kontrolsüz bir tavırla ağlıyordu ve hizmetçisi onu rahatlatmaya çalışıyordu. "Evet. Bunu bana o yaptı."

Zarek bu yalanına inanamayarak başını kaldırıp Carlia'ya bakma cüretini gösterdi. Onun için yaptığı bunca şeyden sonra...

Âşığına karşı onu korumak için yediği onca dayaktan sonra... Bunu ona nasıl yapardı?

"Hanımım..."

Theodosius tüm vahşiliğiyle başına bir tekme savurarak sözünü kesti. "Sessiz ol, seni değersiz köpek." Yeniden karısına döndü. "Sana onu o lağım çukurunda bırakmanı söylemiştim. Bak böylesi yaratıklara acıdığına başına neler geliyor, gördün mü?"

Bunun ardından Theodosius korumalarını çağırdı.

Zarek odadan sürüklenerek çıkarılarak yetkililere teslim edildi. Masum olduğunu anlatmaya çalıştı ama Roma adaleti tek kuram üzerine çalışırdı: masumiyeti ispatlanana kadar suçludur.

Bir köle olarak söyledikleri Carlia'nın sözleri karşısında değersizdi.

Bir haftalık işkenceli bir yargılama sürecinin ardından yargıçlar ondan tam bir itiraf almayı başardılar.

O acılı işkenceye son vermeleri için onları diledikleri her şeyi söylerdi.

O hafta yaşadığı acıdan daha büyük bir acıyı hiç yaşamamıştı. Babasının zalimliği bile Roma kullandığı aletlerle boy ölçüşemezdi.

Ve sonunda mahkûm edilmişti. O, bugüne kadar bir kadına asla dokunmamış bir bakir olan o, sahibesine tecavüz ettiği için idam edilecekti.

“Beni hücremden dışarı sürüklediler ve herkesin üzerime tükürmek üzere toplandığı şehir merkezine götürdüler,” diye fısıldadı kararlı bir yüzle. “Benimle alay ettiler, üzerime çürümüş yiyecekler fırlattılar ve bana aklına gelebilecek her tür hakareti ettiler. Askerler beni arabadan çıkarıp kalabalığın tam ortasına götürdü. Ayakta durmamı sağlamaya çalıştılar ama iki bacağım da kırıldı. Sonunda kalabalığın taşıyabilmesi için beni emekler pozisyonunda yerde bıraktılar. Bedenime çarpan taşların acısını hâlâ hissedebiliyorum. Bana öl değişlerini hatırlıyorum.”

Zarek hikâyesini bitirdiğinde Astrid nefes almakta zorlanıyordu. “Çok üzgünüm, Zarek,” diye fısıldadı onun için üzülerək.

“Beni hor görme,” diye hırladı Zarek.

Astrid ona yaslanarak dudaklarını yanağına bastırdı. “İnan bana böyle bir şey yapmıyorum. Senin gücündeki birini asla hor görmem.”

Zarek ondan kaçmaya çabaladı ama Astrid onu yakaladı. “Ben güçlü değilim.”

“Evet, öylesin. Yaşadığın acılara nasıl katlanabildiğini bilmiyorum. Ben de hep yalnız olduğumu hissettim ama seninkine benzer bir şey değildi.”

Astrid yeniden ona yaslanırken Zarek'in gerginliği biraz azaldı. Keşke onu görebilseydi. O kara gözlerindeki duyguları gözleriyle görebilseydi.

"Ben gerçek bir deli değilim, bunu biliyorsun değil mi?"

Astrid gülümsedi. "Deli olmadığını biliyorum."

Zarek uzun, yorgun bir nefes verdi. "Neden fırsatın varken Jess'le gitmedin? Şu an güvende olurdun."

"Yargılanman tamamlanmadan yanından ayrılırsam Moira'lar seni öldürecek."

"Ne olmuş yani?"

"Ölmeni istemiyorum, Zarek."

"Bunu söyleyip duruyorsun ve hâlâ sebebini bilmiyorum."

Çünkü seni seviyorum. Bu sözler boğazında düğümlendi. Bunu yüksek sesle ona söyleme cesaretini göstermeyi çok istiyordu ama Zarek'in bunu kabullenmeyeceğini biliyordu.

Onun Beyaz Atlı Prensi bunu yapmazdı.

Homurdanacak, onu itecekti, çünkü ona göre böyle bir şey yoktu.

Bunu anlayamazdı.

Bir gün anlayacağından da emin değildi.

Astrid ona sarılmak istiyordu. Onu rahatlatmak.

Ama en çok da onu sevmek. İçini acıtan, bir yandan da onu havalara uçuran bir şekilde.

Zarek günün birinde onun ya da bir başkasının kendini sevmesine izin verecek miydi?

"Bana inanman için sana ne söyleyebilirim?" diye sordu Zarek'e.

"Seni umursadığımı söylersem güleceksin. Seni sevdiğimi söylersem çok kızacaksın. O zaman neden ölmeni istemediğimi sen bana söyle."

Elinin altında duran çene kaslarının gerildiğini hissetti. "Keşke seni buradan çıkarabilseydim prenses. Benimle birlikte olmamalısın."

"Evet, Zarek olmamalıyım ama seninle olmak istiyorum."

Zarek, Astrid hayatında duyduğu en güzel sözleri söylerken irkildi.

Bu kadın onu şaşırtıyordu. Artık aralarında duvarlar yoktu. Sırlar yoktu. Astrid onu kimsenin tanımadığı şekilde tanıyordu.

Ve ondan tiksiniyordu.

Astrid'i anlayamıyordu. "Ben bile çoğu zaman kendimle olmak istemiyorum. Sen neden istiyorsun?"

Astrid onu itekledi. "Yemin ederim ki üç yaşındaki çocuk gibisin. Neden? Neden? Neden? Neden gök mavi? Neden buradayız? Neden köpeğimin tüyleri var? Bazı şeyler sadece öyledir, Zarek. Mantıklı olmaları gerekmez. Bunları kabullen."

"Peki, ya kabullenemezsem?"

"O zaman Thanatos'un seni öldürmek istemesinden çok daha büyük bir sorunun var demektir."

Zarek bir süre bu sözleri düşündü. Astrid'in ona sunduğunu kabul edebilecek miydi?

Buna cesareti var mıydı?

Nasıl arkadaş olunur bilmiyordu. Zevkten nasıl kahkaha atılır ya da nasıl nazik olunur bilmiyordu.

İki bin yaşındaki bir adam olarak hayata dair çok az şey biliyordu.

"Söyle bana prenses, hakkımda ne karar vereceksin?"

Astrid bir an bile tereddüt etmeden cevabını verdi. "Başarabilirsem seni temize çıkaracağım."

Zarek bu cevaba kederli bir ifadeyle güldü. "Yapmadığım bir şeyden dolayı cezalandırılıyorum ve yaptığım bir şeyden dolayı da temize çıkarılıyorum. Burada bir terslik var."

"Zarek..."

"Peki, senin kararını kabul edecekler mi?" diye sordu sözünü keserek. "Artık tarafsız değilsin, öyle değil mi?"

“Ben...” Astrid düşünmek için duraksadı. “Kabul edecekler. Onlara diğer insanların arasında güvenle yaşayabileceğini ispatlamanın bir yolunu bulmalıyız.”

“Bundan çok emin değilmiş gibi konuşuyorsun, prenses.”

Değildi. Hayatında bir kez bile tarafsızlık yeminini bozmamıştı. Zarek’le bozmuştu.

“Yat, Zarek,” dedi onu omzundan çekerek. “İkimizin de dinlenmeye ihtiyacı var.”

Zarek onun söylediğini yaptı. Astrid dibine kıvrılıp başını omzuna yaslayarak ona hüzün ile mutluluğu aynı anda yaşattı. Bir kadını hiç bu şekilde kucaklamamıştı, kendini ellerini onun uzun sarı saçlarında gezdirirken buldu.

Saçlar göğsünün üzerine yayıldı. Astrid’i görebilmek için başını hafifçe eğdi.

Gözleri kapalıydı, parmaklarını göğsünde, siyah tişörtünün altında şişmiş ve sertleşmiş göğüs uçlarının etrafında dalgın dalgın gezdiriyordu.

Zarek kendini ona çok yakın hissetti; tarifi imkânsızdı ancak sonsuza kadar bu şekilde kalmak istiyordu. Ama hayaller ve umutlar ona sevgi ve şefkat kadar yabancıydı.

Astrid’in aksine o geleceği göremiyordu.

Zihninde sadece kendi ölümünü görebiliyordu, net olarak.

Thanatos onu öldürmese bile Astrid’le kalmayı dilemesinin bir anlamı yoktu.

O bir tanrıçaydı.

Zarek ise bir köle.

Onun dünyasında da ölümlülerin dünyasında olandan fazla yeri yoktu.

Yalnızdı. Hep yalnızdı. Ve hep öyle kalacaktı.

Thanatos'un karşısında ayakta kalmasının bir anlamı yoktu. Sadece Astrid'in güvende olduğunu görmek için yaşıyordu. İcini çekerek gözlerini kapadı ve kendini yeniden uyumaya zorladı.

Astrid, Zarek'in uykuya dalış seslerini dinledi. Elleri saçlarına gömülmüştü, uykusunda bile onu gitmesinden korkarmış gibi sınıksı tutuyordu.

Yeniden zihnine girebilseydi keşke. Bir an için o gece karası gözlerle bakabilse ve karanlık savaşçısının güzelliğini görebilseydi.

Ama onun için yanıp tutuşma sebebi yüzü ya da vücudu değildi.

O hırpalanmış bereli yüreğinin altında yatan adamdı. Şiirden ve sanattan anlayan, yaratma yeteneği olan adam. Hassaslığını, dikenleri ve ters cevapları altında gizleyen adam.

Ve onu seviyordu. Kaba ve ters biri olduğu anlarda bile. Öfkeliyken bile.

O yanını da anlayabiliyordu.

İnsan böyle bir acıya maruz kalır ve nasıl yaralanmazdı?

Ve şimdi ona ne olacaktı?

Kararının arkasında dursa bile Artemis, Zarek'in Alaska'dan ayrılmasına müsaade etmeyecekti.

Zarek sonsuza dek burada kapana kısılmıştı.

Onun bu yalnızlığını düşününce ürperdi.

Peki ya ona ne olacaktı?

Zarek'siz bir yaşama nasıl dönecekti? Onunla birlikte olmayı sevmişti. Zarek değişik tarzıyla çok eğlenceli biriydi.

"Astrid?"

Astrid başını kaldırdı, adının dudaklarından dökülüş şeklinden çok etkilendi. Rüyaların dışında bunu ilk kez yapmıştı. Uyandığının farkına bile varmamıştı.

"Efendim."

"Benimle seviş."

Astrid gözlerini kapadı hem bu sözlerin hem de isminin o ağızdan dökülüşünün tadına vardı.

Yaramaz bir tavırla tek kaşını kaldırdı. "Neden?"

"Çünkü şu an içinde olmaya çok ihtiyacım var. Sana bağlanmaya."

Bu sözler Astrid'in boğazının düğümlemesine sebep oldu. Bu kadar basit bir ricayı nasıl reddederdi?

Astrid dizlerinin üzerinde doğruldu ve onun üzerine bindi. Zarek yüzünü avuçlayarak onu kendine çekti ve ateşle öptü.

Astrid bir erkeğin böyle olacağını hayal dahi edemezdi. Bu kadar sert ve böylesine şefkatli.

Dudaklarını ve çenesini hafifçe ısırdı. "Dinlenmelisin."

"Dinlenmek istemiyorum. Zaten çok az uyurum ben."

Astrid bunun doğru olduğunu biliyordu. Birkaç saatten fazla uyuduğu tek zaman ona ilaç verdiği gündü. Rüyalarında gördüklerini ve M'Adoc'un söylediklerini düşününce bunun sebebinin çok iyi anlıyordu.

Ve onu rahatlatmayı yürekten istiyordu.

Gömleğini başının üzerinden çekerek çıkardı.

Zarek onun çıplak tenini ve göğüslerini görünce yutkundu. Altında yatarken sertleşti. Bir önceki seksin üzerinden sadece birkaç saat geçmişti.

Hayır, Astrid onunla seks yapmamıştı.

İşte sırf bu yüzden şu an ona ihtiyaç duyuyordu. Ellerini teninde hissetme arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Çıplak tenini teninde...

Çünkü birbirlerini becermemişlerdi. Paylaştıkları bundan çok daha fazlasıydı. Temel, ilkel ve yüceydi.

Astrid ona ne yapmıştı?

Aslında biliyordu.

İmkânsız gerçekleştirmişti. Ölü yüreğine sızmayı başarmıştı.

Sadece Astrid'i arzuluyordu. İstemesini sağlamıştı.

Onu insan yapmıştı.

Onun kolları arasında insanlığını bulmuştu. Hatta kayıp ruhunu.

Astrid onun için bir şeyler ifade ediyordu ve şu an en azından o da Astrid'e bir şeyler ifade ettiğine dair bir tavır sergileyebiliyordu.

Ağır hareketlerle uzanarak pantolonunun fermuarını açtı, elini pembe pamuklu külotunun içine kaydırarak parmaklarını o nemli sıcaklığa gömdü. Ona bu şekilde dokunmasına izin vermesine hâlâ hayret ediyordu.

Kadınlar bir Karanlık Avcıyken onu insan olduğu dönemden çok daha fazla kabullenmişlerdi ama bu Zarek'i değiştirmemişti. Onları teken çek şey Acheron'un onardığı bedeniydi, bu yüzden kadınlar hep kendinden uzaklaştırmıştı. Kendini ona sunanlara kötü davranmıştı ve mastürbasyon yapmaktan sıkıldığı zamanlarda birkaç tanesini kabul etmişti.

Ama sonuçta hiçbiri ona bir anlam ifade etmemişti. Yüzlerini bile hatırlamıyordu.

Astrid okşanırken inledi.

"Zarek" diye fısıldadı, nefesi usulca yanağına düştü. "Ellerini bedenimde hissetmeyi çok seviyorum."

"Benim bir köle, seninse bir tanrıça olmana rağmen mi?"

"Sen ne kadar köleysen ben de o kadar tanrıçayım."

Zarek ona karşı çıkmaya hazırlandı ancak hemen durdu. Anı bozacak hiçbir şey yapmak istemiyordu. Bu onunla geçirdiği son an olabilirdi.

Thanatos her an onu öldürmek üzere kapıyı kırıp içeri girebilirdi ve ölecekse son anlarını mutlu geçirmek istiyordu.

Astrid onu mutlu ediyordu. Mümkün olmadığını düşündüğü bir şekilde.

Onunlayken, uçmak istiyordu. Kahkahalar atmak.

İliklerine kadar ısınıyordu.

“Biliyor musun?” diye fısıldadı Astrid. “Daha önce yanılmışım. Sen beni bir seks manyağına çevirdin.”

Zarek gülümseyerek elini çekti ve kendini serbest bırakabilmek için fermuarını açtı. Pantolonu dizlerine kadar itti, onu tamamen çıkarmak için Astrid’i üzerinden indirmesi gerekiyordu ve bunu yapmayı hiç istemiyordu. Astrid’i tam olarak yerleşebilmesi için hafifçe kaldırdı.

İkisi birden aynı anda inlediler.

Çoğunlukla giyinikken üzerinde duran çıplak bedenini izlemek son derece erotikti. Zarek kalçasını yerden yükselterek kendini onun sıcaklığına, derinlere bastırdı, elleri çıplak göğüslerinin üzerindeydi.

Astrid, Zarek’in sertliğini içinde hissedince mükemmel. Tıförtünü yukarı doğru iterek kaslı karnını gözler önüne serdi ama hâlâ tüm kıyafetleri üzerindeydi. Yaptığı her harekette deri pantolonu uyluklarına sürtünüyordu.

Zarek’in elleri bedeninden ayrıldı.

Birkaç saniye sonra onun yumuşak kürk parkasının çıplak bedenine sarıldığını hissetti.

“Üşümeni istemem,” diye açıkladı Zarek usulca.

Astrid ona gülümsedi ve böylesine ince düşünceli olmasından çok etkilendi. “Sen içimdeyken nasıl üşüeyibilirim?”

Zarek doğruldu ve onu kollarıyla sardı. Dudakları şiddetli bir tutkuyla onu sahiplenerek tüm nefesini kesti.

Astrid onun kollarının arasında doyuma ulaşırken bir çığlık attı.

Zarek orgazmının son sarsıntısı da geçene kadar bekledi ve sonra içinden çıkmadan doğrularak Astrid’i sırtüstü yatırdı.

Onu tekrar tekrar öperek darbelerini hızlandırdı ve kendi huzuruna ulaşmanın peşine düştü.

Ulaştığında gözlerini kapamadı. Ona bu huzuru veren kadına baktı.

Altında uzanmış, hızla soluyordu, gözleri görmüyordu, dokunuşu büyüleyiciydi.

Zarek onun için yapmayacağı hiçbir şey olmadığını o anda anladı. Sadece yüzünü güldürmek için istese ateşte bile yürürdü.

Bu fikre bir lanet savurdu.

“Zarek?”

Üzerinden çekilirken dişlerini gıcırdattı. “Ne var?”

Astrid onu çenesinden yakalayarak yüzünü kendine doğru çekip şiddetle öptü. “Sakın bana arkamı dönmeye kalkışma.”

Zarek tüm benliğiyle onu hissederken nefes bile alamadı. Çıplak poposu kasıklarına bastırıyordu ve tenine yapışan teni serindi.

Ama dudaklarının ve nefesinin sıcaklığı içini ısıtıyordu.

Astrid’in cesur iradesinin ateşi. İçini yakarak yüzyılların yalnızlığını ve acısını silip süpürdü.

“Biliyorsun... Çiçeğim,” diye soludu Zarek. “Ondan sorumlu-yum.” Astrid’i usulca öptü. “Onun kendini kötülüklerden koruyacak dört diki yok.”

Astrid onun *Küçük Prens*’ten yaptığı alıntıyı dinlemeye devam etti. “O kitabı neden bu kadar çok seviyorsun?” diye sordu.

“Çünkü gökyüzüne baktığımda çanların çaldığını duymak istiyorum. Gülmek istiyorum ama nasıl yapılacağını bilmiyorum.”

Astrid’in dudakları hüznle titredi. Bu, kitabın ana fikriydi. İnsanlara umursamanın iyi olduğunu, bir kez birinin kalbine girmesine izin verdiğinde bir daha asla gerçekten yalnız olmayacağını anlatıyordu. Sevdiğin uzakta olsa bile gökyüzüne bakmak kadar basit bir hareketin insanı rahatlatacağını söylüyordu. “Ya sana gülmevi öğrettiysen?”

“Evcilleşmiş olurum.”

“Olur musun? Yoksa kayışı olmayan bir ağızlığa sahip olup yemesi gereken zamanda çiçeği yiyen koyun mu olursun? Her nedense evcilleştirilsen bile yine kontrol edilemez olacağını düşünüyorum.”

İşte o anda Astrid çok değerli bir şeyi hissetti. Zarek'in dudakları elinin altında yukarı doğru kıvrıldı.

"Gülüyor musun?"

"Gülüyorum, prenses. Ama çok büyük bir tebessüm değil. Dışlar görünmüyor."

"Sivri dişler?"

"Onlar da görünmüyor."

Astrid öne doğru uzanarak onu yeniden öptü. "Gülerken muheşem görüldüğüne dair bahse girerim."

Zarek homurdandıktan sonra giyinmesine yardım etti.

Astrid kalbinin ritmini duyabilmek için ona bir kez daha sokuldu. O sesi ve gücünü hissetmeyi seviyordu.

Yaşamları tehlikedeydi ama o garip bir şekilde kendini güvende hissediyordu.

Zarek'le.

Ya da o öyle düşünüyordu.

Sessizliğin içinde yukarıdan gelen garip bir tırmalama sesi duydu.

Zarek sıçradı.

"Bu nedir?" diye fısıldadı Astrid.

"Yukarıda, kulübemde biri var."

Astrid'in içini dehşet kapladı. "Thanatos olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet."

Zarek onu usulca kaldırdı ve duvarın dibine koydu. Astrid büyük bir korkuyla hiç ses çıkarmadan durdu. Zarek'in hareketlerini ve yukarıdan gelen sesleri dinlemeye devam etti.

Zarek el bombasını aldı ama bir kez daha düşündü. Yapmak istediği son şey, kendilerini yer altında kapana kısırmaktı.

Sol elinin her parmağını örten yedek gümüş pençelerini taktı ve dar tünelde ilerleyerek sobasının altındaki kapağın bulunduğu noktaya gitti. Yukarıdan gelen ayak seslerini duydu.

Ardından da bir küfür.

Aniden yine sessizlik oldu.

Zarek gerildi, yukarıdakinin kim olduğunu ve ne yaptığını delice merak ediyordu.

Omurgasında garip bir ürperti hissetti ve tam arkasında bir hava akımı oluştu.

Astrid'i görmeyi umarak döndü.

O, Astrid değildi.

Embish & Elysion

www.webcanavari.net

On Üçüncü Bölüm

Arkasında uzun sarı saçlı, sivri kulaklı, geniş yarasaninkilere benzer kanatları olan garip bir iblis kadın duruyordu. Tuhaf bir sevimliliğe sahipti.

Hiç kıpırdamadan Zarek'e baktı.

Zarek saldırdı.

Kadın savaşmak yerine küçük bir çılglık attı ve arkasını dönerek mağaranın derinliklerine doğru kaçtı.

Zarek peşinden koştu, amacı onu Astrid'e ulaşmadan yakalamaktı ama başaramadı.

İblis doğruca Astrid'e koştu ve Zarek'i çok şaşırtan bir hareket yaparak onu aralarına aldı. Kanatlarını Astrid'i korumak istercesine ona sardı.

Astrid ona tedirgince bakarken iblis elini omzuna koydu. "Ona beni rahat bırakmasını söyle, Astrid. Aksi takdirde onu ızgara yapacağım ve *akri* bana kızacak."

Astrid elini iblisin elinin üzerine koydu. "Simi? Sen misin?"

"Evet. *C'est moi.*" Boynuzları olan küçük iblis."

Zarek pençelerini indirdi. "Siz ikiniz tanışıyor musunuz?"

Astrid ona dönerek kaşlarını çatı. "Sen onu tanımıyor musun?"

"O bir iblis. Neden onu tanıyayım?"

"Çünkü o Acheron'un eşlikçisi."

Zarek afallamış bir halde garip gözleri Acheron'unakilere benzeyen küçük yaratığa bakakaldı. Soluk ve parlaklardı ama iblisinkilerin kırmızı bir çerçevesi vardı. "Ash'in bir eşlikçisi mi var?"

İblis hor gören bir homurtu çıkardı. Olduğu yerde dikildi ve Astrid'in kulağına yüksek sesle fısıldadı: "Karanlık Avcılar son derece sevimliler ama çok aptallar."

Zarek sinirli bir ifadeyle iblise bakarken Astrid kahkahasını yuttu.

"Burada ne yapıyorsun, Simi?" diye sordu Astrid.

İblis tünelde etrafına bakındı ve Zarek'e küçük çocuğu hatırlatan bir tavırla dudaklarını sarkıttı. "Kurt gibi açım. Yiyecek bir şeyler var mı? Ağır olmayan bir şeyler. Birkaç inek olabilir."

"Hayır, Simi," dedi Astrid. "Yiyecek yok."

İblis, Astrid'in yanından ayrılırken kaba bir ses çıkardı. "Hayır, Simi. Yiyecek yok," diyerek alay etti. "*Akri* gibi konuştun. 'Onu yeme Simi, ekolojik bir felakete sebep olacaksın.' Ekolojik felaket ne demek, bunu öğrenmek istiyorum. *Akri* bunun büyük bir açlık anlamına geldiğini söylüyor; ben çok doğru olduğunu sanmıyorum ama tek söylediği bu."

İblis ikisini de hiçe sayarak Zarek'in silahlarını incelemeye başladı.

Bir el bombası alarak onu ısırmaya çalıştı.

Zarek bombayı ondan aldı. "O yiyecek değil."

İblis konuşacakmış gibi ağzını açtı ve hemen kapadı. "Neden kara bir deliktesin, Astrid? Düştün mü?"

"Saklanıyoruz, Simi."

"Saklanıyor musunuz?" Simi yine küçümseyen bir ses çıkardı. "Neden?"

"Thanatos'tan."

"Of..." İblis gözlerini devirerek elini salladı. "Neden o ezikten saklanıyorsun? Onun ızgarası bile güzel olmaz. Açlığını bastırmaz bile. Hımm... Peki burada nasıl yemek olmaz?" Şüpheci gözlerle Astrid'e baktı.

Zarek aralarına girdi.

İblis ona dilini çıkardıktan sonra yeniden depoladığı şeyleri araştırmaya başladı.

"Neden buradasın?" diye sordu Zarek.

İblis onunla ilgilenmedi. "Sasha nerede, Astrid? Ondan iyi ızgara olur. Kurt eti. Tüylerini tamamen yolduğunda çok lezzetlidir. Izgara yapılmış tüy o kadar lezzetli değil ama icabında o da olur."

"Neyse ki burada değil. Ama sen neden Acheron olmadan buradasın?"

"Gelmemi *akri* söyledi."

"*Akri* kim?" diye sordu Zarek.

Simi yine onu duymazdan geldi.

"Acheron," diye açıkladı Astrid. "*Akri*, Atlantis'te 'efendi, sahip' anlamına gelen bir söz."

Zarek bununla eğlendi. "Vay, canına... Peşinde ona efendi ya da sahip diyen iblis köpeği varken böyle kendini beğenmiş olmasına şaşmamalı."

Astrid tedirginlikle ona baktı. "O öyle biri değil, Zarek ve Simi ortalıktayken ona hakaret etmesen iyi olur. Kafasına göre işler yapmaya meyillidir ve onu durdurabilecek tek kişi olan Acheron yanında olmadığına bir nükleer bombadan çok daha tehlikelidir."

Zarek bu küçük iblise farklı bir saygıyla baktı. "Sahi mi?"

Astrid başıyla onayladı. "Onun ırkı bir zamanlar tüm dünyaya hâkimdi. Olympos tanrıları bile Kharon'lardan korkardı, onları yenerek dizginlemeyi başaranlar ise sadece Atlantislilerdi."

Simi başını kaldırdı ve köpek dişlerini göstererek ona sırttı. Leziz bir et yemiş gibi dudaklarını yaladı. “O Olympos tanrılarının hepsini ızgara yapmak istiyorum. Çok lezzetliler. Bir gün o kıızıl saçlı Tanrıça’yı da yiyeceğim.”

“Artemis’i sevmez,” diye açıkladı Astrid.

Bunu Zarek de anlamıştı.

“Simi ondandan nefret ediyor ama *akri* hep ‘Hayır, Simi, Artemis’i öldüremezsin. Akıllı ol Simi, ona ateş kusamazsın, onu kel bırakamazsın Simi,’ diyor. Hayır. Hayır. Hayır. Tek duyduğum bu.”

Anlamlı bakışlarını Zarek’e dikti. “Bu kelimeyi sevmiyorum. *Hayır*. Kulağa çok kötü geliyor. Simi bu sözü kendine söyleyecek olan her aptalı kızartmaya hazır. Ama *akriyi* değil. Onun bana hayır deme izni var; tabii bunu yapmasından hoşlanmıyorum.”

Simi bir kutudan diğerine bir kelebek gibi sıçrarken kaşlarını çatarak onu izledi. Artemis’in ona her ay ödediği altın ve mücevherleri bulunca mutluluk dolu bir çılgılık attı.

“Bak!” dedi Simi, bir avuç elmas alarak. “Senin de *akri* gibi parlayan şeylerin var. *Akri* onların hepsini bana veriyor.” Zümrüt bir kolyeyi boynuna tuttu. “Benim parlıtlarla çok güzel göründüğümü söylüyor, özellikle de kırmızı olanlar gözlerime çok uyuyormuş. Al, Astrid,” dedi başka bir kolyeyi onlara doğru getirip Astrid’in boynuna takarak.

“Onu göremediğini biliyorum, Astrid ama çok güzel, tıpkı senin gibi. Bunu takmalısın ve senin de parlıtların olmalı.” Astrid’in başına baktı. “Ama hâlâ boynuzların yok. Bunu halletmeliyiz, belki sen de bir gün iblis olursun. İblis olmak çok eğlenceli... Tabii insanların seninle egzersiz yapmaya çalışmaları dışında... Dur, doğru kelime bu değildi. Unuttum ama sen ne demek istediğimi anlamışsındır.”

Simi’nin tuhaf bir çekiciliği vardı ama bir yandan da sanki onda doğru olmayan bir şeyler var gibiydi... hem de pek çok açıdan.

"O iyi mi?" diye sordu Zarek, Astrid'e. "Yani alınmasın tabii, benden daha deli görünüyor."

Astrid güldü. "Acheron'un onu çok şımarttığını ve Simi'nin henüz tam bir yetişkin olmadığını unutmaman gerekir."

"Evet, öyleyim," dedi Simi, Zarek'e beş yaşında bir çocuğun tonlamasını hatırlatarak. Daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemeyen şarkı söyler gibi bir konuşması vardı.

"Simi'nin ihtiyaçları var," diye devam etti. "Çok fazla ihtiyacı. Öncelikli olarak *akrinin* plastik kartına ihtiyacım var. O çok güzel. Onu insanlara uzattığımda bana bir sürü şey veriyorlar. Ahh, üzerinde adımın yazılı olduğu o yeni plastik kartı çok seviyorum. Mavi ve parlıtlı ve üzerinde Simi Parthenopaeus yazıyor."

Yaramaz bir çocuk gibi baktı. "Kulağa hoş gelmiyor mu? Tekrar etmeliyim. Simi Parthenopaeus. Çok seviyorum. Köşesinde bir resmim bile var ve son derece çekici bir iblis olduğumu söylemeliyim. Bunu *akri* de söylüyor. "Simi, sen güzelsin." Bunu bana söylemesini çok seviyorum."

"Hep böyle boş mu konuşur?" diye fısıldadı Zarek, Astrid'in kulağına.

Astrid başını onaylarcasına salladı. "İnan bana, boş konuşmasına izin vermek son derece akılcıca bir hareket. Ona susmasını söylediğinde çok asabileşiyor. Bir keresinde sırf bu yüzden çok güçlü olmayan bir tanrıyı yedi."

Simi aklına yeni bir şey gelmiş gibi başını eğdi. "Erkeklerden bir anda hoşlanırım." İstemsiz bir hareketle büzülen Zarek'e baktı. "Ama bundan değil. Bu çok karanlık. Ben mavi gözlüleri seviyorum çünkü bana kartımı hatırlatıyor. *Akrinin* beni New York'a son götürüşünde büyük panolarda gördüğüm Calvin Klein modeli Travis Fimmel gibi olanlardan hoşlanıyorum. O çok hoş ve bana onu haşlamak ya da kızartmak dışında şeyler yapma hissi veriyor. Beni ısıtıyor ve her yanımlı gıdıklıyor."

“Pekâlâ, Simi. Sıcak ve gıdıklayan. Sanırım konuyu değiştirmeliyiz,” dedi Astrid.

Zarek, Simi’nin onun için yaptığı yorum karşısında rahatlamalı mı yoksa hakarete uğramış gibi mi hissetmeli karar veremedi. Ama konu değişikliğinin hoş olacağına kesinlikle katılıyordu.

Astrid, Simi’nin bulunduğunu düşündüğü tarafa döndü ama Simi çoktan yer değiştirmişti.

Yine.

İblisin yerinde duramaz bir hali vardı.

“Simi, Acheron seni neden buraya gönderdi?”

Simi kutudan kınılı bir hançer çıkardı, onunla oynayıp şekli Zarek’in kaşlarının çatılmasına sebep oldu. Çocuk gibi görünebildirdi ama silahları tutuşunda hiç de çocuksu bir tavır yoktu.

Hançerin salınımını tam bir profesyonel gibi denedi. “Seni Thanatos’tan korumak için, böylece kız kardeşlerin delirmeyecek ve dünyayı yok etmeyecekler. Ya da bunun gibi bir şey. Dünyanın sonunun gelmesinden niye bu kadar korkuyorlar anlamıyorum. Bu o kadar da kötü bir şey değil, gerçekten. En azından o zaman *akrının* annesi özgür kalır. Böylelikle de Simi’ye karşı o kadar huysuzluk yapmaz.”

Zarek onun sözleriyle irkildi. “Ash’in annesi hâlâ yaşıyor mu?”

Simi ağzını eliyle kaparken hançeri düşürdü. “Ah, *akri* bunu söylediğimi duyunca çılgına dönecek. Kötü Simi. Artık konuşmamalıym. Yemek istiyorum.”

Zarek kafasını sıvazladı, Simi kutuları açmaya devam etti. Ah, bu harikaydı. Koruması gereken bir peri vardı, psikopatın teki dışarıda onları öldürmek için dolanıyordu ve şimdi de başına deli bir iblis çıkmıştı.

Ah, her şey üst üste ekleniyordu.

Simi’nin söylediklerini düşünür gibi kaşlarını çatan Astrid’e baktı.

“Astrid, kız kardeşlerin kim ki dünyayı yerle bir edebiliyorlar?” diye sordu Zarek.

Astrid çekinerek yerinde kıpırdandı.

İşler daha da kötüye gidiyordu.

Zarek bunu biliyordu.

Astrid daha da içine kapanarak fısıldadı: "Moira'lar."

Zarek buz gibi oldu. Ah evet, hayatı zaten yeterince kötüydü, hatta şu anda da giderek batıyordu ve görünürde onu durdurabilecek bir şey de yoktu.

"Kardeşlerin Moira demek," diye tekrarladı, her bir kelimenin üzerine yanlış bir anlaşma olmasın diye basarak.

Astrid onayladı.

Öfke içini sardı. "Kardeşlerin her şeyden sorumlu olan üç Moira. Kimseye acımayan ve son derece merhametsiz olarak tanınan kadınlar. Tanrıların bile korktuğu kadınlar."

Astrid dudağını ısırды. "Aslında o kadar kötü değiller. Onları iyi zamanlarında yakalamayı başarırsan kibar bile olabilirler."

"Ah, Tanrım." Zarek ellerini saçlarının arasından geçirerek patlamak üzere olan öfkesini tutmaya çabaladı.

Ash'in Simi'yi göndermesine şaşmamalıydı. Astrid'in başına bir şey gelirse neler olacağını kimse tahmin dahi edemezdi.

"Lütfen bana aileniz arasında çatışmalar olduğunu ve kardeşlerinle birbirinize küs olduğunuzu söyle. Onların adından dahi bahsedilmesine tahammülü olmadıklarını..."

"Hayır, hayır onlar çok yakındır. Ben ailenin bebeğiyim ve hepsi de bana ayrı ayrı annelik yapar."

Zarek bu sözler karşısında inledi. "Yani bana şu an Acheron'un çok kıymetli hayvanı ve Moira kardeşlerin en sevdikleri kardeşten sorumlu olduğumu mu söylüyorsun?"

Simi gözlerini iyice açtı. "Köpek dişli çocuğa benim bir hayvan olmadığımı söyle, daha nazık bir tonlamaya sahip olmazsa çok pişman olacak."

Astrid, Simi'nin yorumuyla ilgilenmedi. "O kadar da kötü değil."

"Öyle mi? O zaman bana iyi bir şey söyle, Astrid."

"Senin hakkında masum kararı verdiğimde muhtemelen yanımda yer alacaklar."

"Muhtemelen mi?"

Astrid başını hafifçe sallayarak onayladı.

Zarek homurdandı. Bunu ona bırakın. Baş ne zaman derde girse bu kolay halledilir bir şey olmuyordu.

Astrid, iblise döndü. "Simi, neden Zarek'le konuşmuyorsun?"

"Çünkü *akrı*, konuşmamamı söyledi. Seninle konuşamayacağımı söylemedi."

"Sana söylediği her şeyi yapar mısın?" diye sordu ona Zarek.

Simi onu duymazdan geldi.

"Evet, yapar," diye cevapladı Astrid. "Ama işin güzel yanı Simi yalan da söyleyemez. Söyleyebilir misin, Simi?"

"Neden söyleyeyim ki? Yalanlar çok kafa karıştırıcı."

Ah, sanki kendisi öyle değildi. Zarek bugüne kadar bu iblis kadar kafa karıştıran birine ya da bir şeye rastlamamıştı.

"Acheron sana neden Zarek'le konuşmamamı söyledi?"

"Bilmiyorum. O kırmızı kafalı cadalog Tanrıça, Acheron bana buraya gelip sizi korumamı söylediğinde çok kızdı. Olaylar aynen şu şekilde gelişti."

İblis, Acheron'un formuna büründü. "Zarek ile Astrid'i koru. Hemen."

Artemis'in formuna büründü. "Hayır!" diye terslendi. "Onu serbest bırakamazsın, Zarek'e her şeyi anlatabilir."

Simi, Artemis'i taklit ederek elini yanağına koydu ve Astrid'e yüksek sesle fısıldadı. Bu bölümde kırmızı saçlı tanrıça Zarek'in köyünde olanlardan bahsetti ve *akrı* ona sinirlendi. Neden onu öldürme izin vermediğini anlayamadım ama sonunda şöyle dedi."

Simi bir kez daha Ash'in formuna büründü. "Simi, Zarek'le konuşma ama Thanatos'un ikisini de öldürmemesini sağla."

Simi küçük iblis formuna geri döndü. "Ben de tamam dedim ve Zarek'le konuşmuyorum."

"Vay," dedi Zarek, Simi tek kişilik gösterisini tamamladığında. "Aynı zamanda bir kamera. Çok kullanışlı."

Simi ona öldürücü bir bakış fırlattı ama sözlerini Astrid'e söyledi. "Simi'nin Karanlık Avcılar'ı yok edebildiği ve bunu kimsenin fark etmediği günleri nasıl da özledim."

Astrid öne doğru ilerledi, Simi onun elini tutarak iyi huylu, tatlı bakışlarla onu inceledi. Bu iblisin Astrid'i sevdiği kesindi.

"Zarek'in köyünde Artemis'in Zarek'in öğrenmesini istemediği ne oldu?"

Simi omuz silkti. "Bilmiyorum. O tam bir paranoyak. *Akrinin* oradan ayrılıp bir daha dönmeyeceğinden çok korkuyor, ki ben aslında *akriye* hep bunu yapmasını söylüyorum. Ama beni dinliyor mu? Hayır." Bir sonraki yorumunu Ash'in sesiyle yaptı. "O seni ilgilendirmez, Simi. Sen anlamazsın, Simi."

Kaba bir ses daha çıkardı. "Anlıyorum, tamam. Cadaloz tanrıçanın insanlara karşı nazik olmayı öğrenmek için Simi tarafından ızgara yapılmaya ihtiyacı var. Bence ateşin üzerinde oldukça çekici olur. Onu eski deniz cadılarına ya da ona benzer bir şeylere çevirebilirim."

"Simi!" Astrid adını üstüne basarak söylerken konudan ayrıl-mamasını sağlamak istercesine kolunu tuttu. "Lütfen bana Zarek'in köyünde ne olduğunu söyle."

"Ah, o... Thanatos denen şey, şu an peşinizde olan değil ondan bir önceki, vahşileşti ve herkesi öldürdü. O zavallı insanların hiç şansı olmadı. *Akri* delirdi ve o cadaloz tanrıçanın yüreğini almaya karar verdi ama ben ona kadının yüreği olmadığını söyledim."

Zarek kendini kamçı yemiş gibi hissetti. "Sen ne diyorsun? Yani onları ben öldürmedim mi?"

Simi'nin söyledikleri Astrid'in kafasının hızla çalışmasına sebep oldu. Zarek o kasabayı yerle bir eden kişi değilse ve masumsa neden sürgüne gönderilmişti?

"Onları öldüren Zarek değil miydi?" diye sordu Astrid, Simi'ye.

"Elbette öldürmedi. Hiçbir Karanlık Avcı kendine emanet edileni öldürmez. Bunu yaparlarsa *akrı* onları yer. Zarek Apollite'leri öldürdü, bu da herkesi kızdırdı."

Zarek kaşlarını çatı. Apollite'ler hakkında hiçbir şey hatırlamıyordu. Köyünün çevresinde onlardan hiç yoktu. "Hangi Apollite'ler?"

Astrid onun sorusunu tekrarladı.

Simi onların konuya sadık kalma sorunu varmışçasına ağır ve dikkatli konuştu.

"Thanatos'un harcanabilir güç olarak topladıkları. Tanrım, siz ikiniz Daimon'lar ve Apollite'ler hakkında hiçbir şey bilmiyor musunuz? Thanatos onları bir araya toplayabilir ve onlara dilediği her şeyi kendi adına yaptırabilir. Bazen insanlara bile bunu yaptırabilir.

"İskoçya'daki bir Karanlık Avcıyı öldürmesi için Artemis tarafından gönderilmişti. Bunu yaptıktan sonra tüm Karanlık Avcılar'ın peşine düştü, hepsini öldürünce Apollite'ler huzur içinde yaşayacak ve sizden korkmadan insanlarla beslenebileceklerdi."

Astrid, Simi'nin bu sözleriyle sarsıldı ve dokuz yüz yıl önce nerede olduğunu hatırladı. "İskoçya'da Miles'i öldüren Thanatos muydu?"

"Evet," diyerek onayladı Simi.

"Sonra da Zarek'in peşine düştü."

Simi sinirlenmiş gibi bir ses çıkardı. "O bir Karanlık Avcı, öyle değil mi? İkiniz de insanlara özgü tuhaf bir şeye yakalandığınız için mi ne söylediğimi anlayamıyorsunuz?"

Astrid onu yatıştırmak amacıyla Simi'nin elini okşadı. "Özür dilerim, Simi. Bize hiç bilmediğimiz şeylerden bahsediyorsun."

Simi başını yana eğerek Zarek'e baktı. "Ah, sanırım o zaman hoş görebilirim. Yine de... Thanatos hakkında bilmeniz gereken bir şey var. Sizi ve herkesi öldürme yeteneğine sahip."

Astrid, Zarek'in konuşmak üzere olduğunu hissetti. Simi'yi sorgulamaya devam ederken ona durmasını işaret etti.

"Simi, Zarek neden onun peşine ilk düşen Thanatos'u hatırlamıyor?"

"Çünkü hatırlamaması gerekiyor. *Akri*, Thanatos'u onun önünde öldürmek zorunda kaldı ve ardından da bu karmaşayı hatırlamamasını sağladı."

Zarek bu sözleri içine sindirirken ağır bir nefes verdi. Ash hatırlamamasını sağlamıştı.

"Acheron zihnimle mi oynadı?"

Astrid'in yüzü huzurla doldu. "Masumsun, Zarek."

Öfke, Zarek'in içini sardı. "Yani bu cehennem deliğine sırf Acheron, Thanatos'u öldürdüğü için mi sürüldüm? Bu nasıl bir saçmalık?" Kızgın adımlarla gezinmeye başladı. "O pisliği öldüreceğim."

Simi o anda "küçük" ejderha formuna büründü ve tünellerine sıkışan bir ejderha oluverdi. Zarek'e tıslarken gözleri öfkeyle parladı. "*Akrime* hakaret mi ettin?"

Zarek kavgaya hazır bir şekilde evet demek üzere ağzını açtı ama Astrid önüne geçti. Onu arkasına alarak aralarında durdu.

"Hayır, Simi. Zarek'in öfkelenmeye hakkı var. Yapmadığı bir şey yüzünden sürgün edildi."

Simi yeniden insan formuna döndü. "Hayır, öyle olmadı. O Apollite'leri öldürdüğü için sürüldü."

Simi, Artemis'in formunu aldı. "Sana söylemiştim, Acheron, o bir deli. Onları öldürmeyebilirdi."

Acheron oldu. "Ne yapsaydı? Önüne atlayıp onu öldürmeye çalışıyorlardı. Kendini savunuyordu."

"Cinayetti."

“Artemis, bu yüzden Zarek’i öldürürsen yemin ederim bu kapıdan çıkarım ve asla geri dönmem.”

Simi yeniden kendi formuna döndü. “Neden sürüldüğünü anladınız mı? Cadaloz tanrıça *akrinin* onu terk etmesini istemedi ve Zarek’in etrafında insanlar olmadığı sürece burada yaşamasına izin verdi.”

Sini iç karartıcı tünele baktı. “Dürüst olmak gerekirse ben kendi adıma ölmeyi tercih ederdim. Burası Katoteros’tan çok daha sıkıcı ve Katoteros’tan daha sıkıcı bir yer olduğunu bilmiyordum. Bunu anladım. Bundan sonra *akri* bana evde olmanın kötü bir şey olmadığını söylediğinde ona inanabilirim. Burada doğru düzgün yiyecek bile yok. Televizyon da yok.”

Simi durmadan zırvalamaya devam ederken Zarek bir adım geri çekildi, duvara bakarak geçmişî hatırlamaya çabaladı.

Hâlâ köylülerin çığlıklarını duyabiliyordu ama şimdi merak ediyordu...

Duyduğu çığlıklar gerçekte kimlere aitti?

Astrid, Zarek’e doğru ilerledi. Astrid’in varlığının sıcaklığı Zarek’in içine işledi. Astrid koluna dokunarak bir anda yanmasını sağladı. Dokunuşları onu hep sarsıyor ve içine geri dönme isteği yaratıyordu.

Ona dokunma isteği.

“İyi misin?” diye sordu Astrid.

“Hayır, pek sayılmaz. Bana o gece ne olduğunu bilmek istiyorum.”

Astrid anlamış gibi onayladı. “Simi, Acheron’un Zarek’in zihnine yaptığı şeyin geri dönüşü var mı?”

“Hayır. *Akri* hata yapmaz. Birkaç şeyin dışında elbette ama biz bunlar hakkında konuşmayız çünkü *akrinin* huysuzlanmasına sebep olurlar. Bu sözü sevdim ‘hatasız’. Tıpkı benim gibi. Hatasız.”

“O zaman durum umutsuz,” diye mırıldandı Zarek. “Masum olduğuma dair bir kanıtım yok ve orada ne olduğunu asla bilemeyeceğim.”

“Bundan o kadar emin olma, Zarek,” dedi Astrid ona gülümseyerek. “Benden hemen vazgeçme, Zarek. Eğer Simi’nin söylediklerine

dair bir kanıt bulursak kararım kesinleşecektir. Masumsun. Kimse bunun karşısında duramaz. Kardeşlerim senin yanlış bir şekilde yargılanmana asla izin vermezler.”

Zarek alay etti. “Taşlanarak ölüme mahkûm edildiğimde de masumdum, prenses. Adaletle ya da kardeşlerine inancım olmadığı için beni affet.”

Astrid yutkundu. Bu doğruydı, masumlar genellikle acı çekerti. Annesi ve kardeşleri evrenin bu gerçeğini göz ardı etmişlerdi fakat anneleri herkese adalet dağıtmak için çok uğraşırdı.

Bazen adaletsiz işler de oluyordu. Bundan kurtulmanın bir yolu yoktu.

Zarek bunun mükemmel örneği idi.

Yine de ona ne olduğunu öğrenmeye ihtiyacı vardı. Bunu fazlasıyla hak etmişti.

“Simi? Zarek’e o gece olanları göstermenin bir yolu var mı?”

Simi işaret parmağını yanağına vurarak düşündü. “Sanırım. Akri ona bir şey gösteremeyeceğimi söylemedi, sadece onunla konuşamayacağımı söyledi.”

Astrid gülümsedi. Simi, Acheron’un emirlerini sadece gerçek anlamlarıyla değerlendirir ve yerine getirirdi.

“Bunu yapar mısın? Lütfen.”

Simi, Zarek’in yanına gitti ve onun çenesini tuttu.

Zarek itiraz etmeye kalkıştı ama Simi’nin elinden bir şeyler içine aktı ve onu felç etti.

Simi, Zarek’in başını tam gözlerine bakabileceği bir açıda eğdi ve şu an kırmızı ve sarı olan gözlerinde geçmişi görmesini sağladı.

Etrafındaki her şey silindi ve tek yapabildiği şey Simi’nin gözlerine odaklanmak oldu. Şekiller Simi’nin gözbebeklerinde uçtuğuktan sonra Zarek’in zihnine ulaştı. Olanların hiçbirini hatırlamıyordu. Bu hayatının filmini izlemek gibi bir şeydi.

Köyünün alevler altında olduğunu gördü. Yerlere saçılmış bedenleri. Onu yüzyıllar boyunca etkisi altında tutmuş olan şeyleri ama bu kez tek gördüğü bunlar değildi.

Fazlası vardı...

Ondan alınmış olan unutulmuş görüntüler.

Kendini tökezleyerek köye doğru ilerlerken gördü. Şaşkın. Kızgın. Tüm hasar verilmişti; sorumlusu o değildi.

Biri köye ondan önce gelmişti.

Yaşlı kocakarıyı gördü ve hep yaptığı gibi onu kollarının arasına aldı. Ama kadın bu kez her zamanki suçlamasının dışında bir şeyler daha söyledi. "Ölüm seni arıyor. Herkesi öldürdü çünkü senin nerede yaşadığını söylememizi istiyordu. Bilmiyorduk ve o buna kızdı." Yaşlı gözleri nefret ve kınamayla yanıyordu. "Neden gelmedin? Hepsi senin suçun. Bizi koruman gerekirdi ve bizi öldüren sen oldun. Kızımı öldürdün."

Yaşlı kadının yüzünü gördü. Daimon'un yaptıklarını gördüğünde hissettiği öfkeyi hissetti.

Gerçeği fark ettiği anda Zarek'in kalbi hızla çarpmaya başladı.

Sorumlu olduğu kişileri öldürmemiştii, masumdu.

Hiçbiri onun hatası değildi. Alevleri gördüğünde her zamanki devriyelerinden birindeydi ve hızla oraya gitmişti ama çok geçti.

Thanatos gündüz köye gelmiş ve onu yerle bir etmişti. Zarek için onları korumanın bir yolu yoktu.

Gözlerinin içine bakarken Simi onu Taberleigh'deki ölümlerin sorumlularını bulmak için Appollite köyüne yaptığı ve unuttuğu beş gecelik yürüyüşüne çıkardı.

Yolun her aşamasında Spathi Daimon'larla savaştı ve her biri ona Gündüz Katili'nin, halkını bir araya topladığını ve Karanlık Avcılar'ı öldürdüğünü söyledi. Spathi'lerden bir tanesi ölürken Zarek'e gülerek Karanlık Avcılar'ın krallığının artık sona erdiğini söyledi.

Gündüz Katili, insanların dünyasını ele geçirecek ardından da Olymposluları alaşağı edecekti.

Geceler ilerledikçe Spathi'lerin sayısı arttı, Zarek nasıl bir dünyayla karşı karşıya olduğunu tamamiyle anladı. Geçtiği her insan köyü yerle bir edilmişti. İnsanlar ölmüştü. Katledilmişlerdi. Ölmek istemeyen Daimon'lar tarafından harcanmışlardı.

Zarek daha önce böyle bir tahribatla hiç karşılaşmamıştı. Böyle bir yıkım görmemişti.

Bir Yardımcısı olsaydı onu diğer Karanlık Avcılar'ı uyarması ya da Acheron'u yardıma getirmesi için yollardı. Ama her zamanki gibi bir tek o vardı ve bu yıkımı başkaları da acı çekmeden önce sona erdirmek istiyordu.

Zarek üşümüş ve aç bir şekilde halkını katleden gizemli varlığı koruyan Apollite köyüne vardı.

Zarek oraya güneş battıktan tam bir saat sonra vardı. Apollite'ler evlerini her zaman olduğu gibi yerin altına yapmışlardı. Bu yer altı mezarlıkları karanlık, soğuk ve ruhlardan tamamiyle arındırılmıştı. O zamanlarda Apollite'ler evlerini ölülerin yakınlarına yaparlardı ki ihtiyaç anında hızla dirilmek için bu bedensiz ruhları alırlardı. Bu onlara bir koruma da sağlardı. Karanlık Avcılar ruhsuz bedenler olarak tanımlandıkları için beden arayışında olan bu ruhlar çirkin şekillerde onları ele geçirmeye uğraşırlardı. Bu yüzden mezarlıklar ve yeraltı mezarları Apollite ve Daimon'lar için ideal yerleşim yerleriydi.

O gelmeden önce tüm ruhlar çalındığı için yeraltı mezarlıklarında ilerlemesi çok kolay oldu.

Yer altı koridorlarında ve odalarda gezinirken ortada Apollite ya da Daimon ailelerinin olmadığını gördü, hepsinin telaşa oradan ayrıldıklarına dair ipuçları vardı sadece.

Odalardan birinde ağlayan bir çocuğu olan bir kadınla karşılaştı.

Kadın nefesini tutarak ona baktı.

"Seni incitmeyeceğim," dedi Zarek.

Kadın yardım gelmesi için çığlık atmaya başladı.

Zarek onu evine geri sokup kapıyı kapadı. Düşünceleri tek bir kişiye odaklanmıştı.

Thanatos'a.

Spathi onun Artemis tarafından Karanlık Avcılar'ı öldürmek üzere gönderildiğini söylemişti. Artemis onları yaratandı ve onlara ihanet ederek yenilmez bir canavar yaratmıştı.

Önce onu durduracak. Sonra Artemis'ten nefret edecekti. Ondan sadece Thanatos'u yarattığı için değil böyle bir şeyi kimseyi uyarmandan dünyaya salıverdiği için nefret ediyordu.

Yeraltı mezarlarının arasında ilerlerken Daimon'lar ve Apollite'ler ona saldırdı. Onlarla savaşarak üzerine gelen her birini kılıcıyla öldürdü. Hayır, onların Daimon ya da Apollite olmalarını umursamıyordu. Bunun bir önemi yoktu.

Sadece intikamı önemliydi.

O uzun koridorlardan birinde Thanatos'u buldu. Apollite'lerin dokumalarını sakladıkları bir odada bir düzine adamıyla beraberdi.

Zarek oradakilerin beşinin Apollite sekizinin Daimon olduğunu gördü.

Thanatos'un yanında duran tek kadın Apollite, Zarek'in duraklamasına sebep oldu.

Spathi'ler gibi giyinmişti ve savaşmaya hazırdı.

Thanatos, Zarek'e kötü kötü sırtı.

"Bakın," dedi etrafındaki Apollite ve Daimon'lara. "O tek başına ve biz kalabalığız. Karanlık Avcılar o kadar da şiddetli değiller. Güçleri zayıflamadan bir araya gelemezler. Onları en az onların bizi öldürdüğü kadar kolay öldürebiliriz. İşaretini bıçaklayın, o da sizler gibi anında ölür."

Bunun ardından hepsi birden Zarek'e saldırdılar.

Zarek onlarla savaşmaya başladı. Bugüne kadar karşılaştığından çok daha büyük bir güçle savaşıyorlardı. Thanatos'tan güç alır gibi bir halleri vardı.

Zarek'i yere devirdiler ve işaretini bulmak için giysilerini parçaladılar. Zarek şu ana kadar yaptığı kavgalardan pek çok yara almıştı ve açlık da onu zayıf düşürmüştü.

Bunlar tüm gücüyle savaşa devam etmesine engel olmadı. "Artemis'in işareti yok onda!" diye bağırdı bir tanesi.

"Elbette var." Thanatos görmek için yanına geldi.

Zarek kurtulmak için bu fırsatı kullandı. Kılıcıyla Thanatos'un kafasını kesecekti.

Thanatos bir adım geriledi ve kendini korumak için kadını önüne itti.

Zarek çaresizlikle kadının, kılıcından nasibini alışını izledi.

Kadın patlamayınca Zarek onun bir Daimon olmadığını anladı. Bir Apollite'di.

Deşset içerisinde kadının gözlerine baktı ve orada biriken yaşları gördü. Ona yardım etmek istedi. Yatıştırmak istedi.

Hayatta istediği son şey bir kadının incindiğini görmektir. Daha önce asla kadınlara zarar vermemişti. Onu kendisine tecavüz etmekle suçlayan kadını bile...

Kendinden en az Artemis'ten nefret ettiği kadar nefret etti, neden daha hızlı olamadığı için nefret etti. Kadının yerine Thanatos'u öldüremediği için nefret etti.

Apollite'lerden bir tanesi haykırdı.

Bir erkek. Öne doğru koştu ve kadın ölürken onu kucakladı.

Adam başını kaldırarak nefret ve öfkeyle ona baktı.

Bu yeni Thanatos'un yüzüydü.

Zarek bunu görünce Simi'yle olan bağlantısını koparmaya çalıştı ama Simi onu bırakmadı.

Onu geçmişini izlemeye zorladı.

Thanatos onu boynundan yakaladı ve duvara yapıştırdı. "İşaretin olsun olmasın, seni parçaladığımda öleceksin."

Kadından dolayı duyduğu suçlulukla Zarek savaşmaya bile yeltenmedi. Sadece sona ermesini istedi.

Thanatos tam onunla olan işini bitirecekken Acheron bir anda ortaya çıktı.

"Bırak onu."

Geri kalan Daimon'larla Apollite'ler korkuyla kaçıştılar. Sadece ölmüş karısını kollarının arasında tutan adam orada kaldı.

Thanatos yavaşça Ash'e döndü. "Peki ya bırakmazsam?"

Ash, Thanatos'a avucunun içinden bir darbe savurunca yaratık Zarek'i bıraktı. Zarek şişmiş boğazından nefes almaya çabalayarak yere yuvarlandı.

"Bu bir seçenek değildi," dedi Ash.

Thanatos, Ash'e saldırdı.

Ash'in gözleri koyu bir kırmızıya dönüştü. Kandan da koyuydu, ateş girdaplarıyla doluydu.

Thanatos ona saldırıya geçmiş olduğu noktada toz parçacıklarına dönüştü.

Kimse ona dokunmamıştı.

Ash kıpırdamadan, bir tutam bile irkilmeden öylece durdu. Son kalan Apollite o anda ona saldırdı. Ash ona döndü ve adamı önüne alarak kollarının arasına kısırdı. Apollite kurtulmak için kıvrandı, Ash onu hiçbir çaba harcamadan tutmaya devam etti.

"Şişşt, Calyx," diye soludu Apollite'in kulağına. "Uyu..."

Apollite bayıldı.

Ash onu yere bıraktı.

Şoka uğramış olan Zarek, Ash ona yaklaştığında yerinden kıpırdamadı. Ash'in Apollite'in adını nerden bildiğini ve Thanatos'u nasıl kolayca öldürdüğünü anlayamıyordu.

Hiçbir mantığı yoktu.

Ash ona dokunmaya çalışmadı. Yanına çökerek başını eğdi. "İyi misin?"

Zarek bu soruyu duymazdan geldi. "Artemis neden ölmemizi istiyor?"

Ash kaşlarını çatı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Spathi'ler söyledi. Bizi yok etmek için bir ordu hazırlıyormuş. Ben..."

Ash elini kaldırdı. Zarek'in ses tellerini paralize etmişti sanki.

Ona bakan Ash'in yüzünde bir kararsızlık vardı. Atlantislinin bir şeyler düşündüğüne yemin edebilirdi.

Sonunda Acheron iç geçirdi. "Çok fazla şey gördün. Bana bak, Zarek."

Buna uymaktan başka çaresi yoktu.

Ash'in gözleri bir kez daha o garip, girdaplı gümüş rengine dönüştü. Bunun ardından her şey puslanarak karardı.

Zarek bu baskıcı sıcaklıkla savaştı.

Hatırladığı son şey Ash'in sesiydi. "Onu eve götür, Simi. Dinlenmesi gerekiyor."

Simi, Zarek'i serbest bıraktı.

Zarek o gecenin yaşananlar zihnindeki anıların aralarındaki boşlukları doldururken öylece durdu.

Gördüklerinin ve öğrendiklerinin etkisiyle şoktaydı.

"Bana bütün bunları nasıl gösterdin?" diye sordu Simi'ye.

İblis omuz silkti.

Bu rahatsız edici olmaya başlamıştı. Onunla konuşmaması için emir veren Ash'e lanet etti. "Astrid, lütfen sorumu ona sorar mısın?"

Astrid dediğini yaptı.

Simi ona sanki tam bir gerizekâlıymış gibi, “Hiçbir şey insan aklından silinmez. Sadece yer değiştirir, aptal,” dedi. Astrid’e bunları söylediğinde o parmaklarını Zarek’in saçlarının arasında gezdirdi. “Ben sadece doğru düzgün görebilmek için parçaları yerlerine yerleştirdim böylece Zarek de bana bakınca onları gördü. Çok basit.”

Son keşiflerinin ardından âdeta uyuşan Zarek geçmişî görme işini bitirmelerini sabırla beklemiş olan Astrid’e baktı.

“Acheron aslında ne?” diye sordu Astrid’e.

“Bilmiyorum,” dedi Astrid.

Zarek geriledi, New Orleans’ı hatırlamaya çalışırken başı dönüyordu. “New Orleans’ta da zihnime yine bir şeyler yaptı, değil mi?”

Simi ıslık çalarak odaya bakındı.

“Simi? Acheron bunu yaptı mı?”

“*Akri* bunu sadece yapmak zorunda kalınca yapar. New Orleans’ta kötü bir şeyler oldu. Karanlık Avcılar’ın ve Olympos tanrılarının bilmesine gerek olmayan şeyler.”

Zarek dişlerini sıktı. “Ne gibi?”

Astrid onun sorusunu tekrarladı.

“Hiçbirinizin bilmemesi gerektiğini söyledim.”

Zarek, iblisi boğmak istiyordu ama Ash’in yaptıklarını gördükten sonra bunu bir kez daha düşündü. “Acheron neden saklanıyor?”

Simi öfkeyle Ash’in ona verdiği emri unutarak Zarek’e tısladı. “*Akri* kimseden saklanmaz. Buna ihtiyacı yok. Biri *akrimi* incitirse ben onu yerim.”

Zarek onu duymazdan geldi. “O, insan mı?” diye sordu Astrid’e.

Astrid uzun bir nefes verdi. “Gerçekten bilmiyorum. Ondan ne zaman bahsetsem kız kardeşlerim kaçamak cevaplar vererek suskunlaşıyorlar. Ash onları korkutan tek kişi. Bunun sebebini hep

merak ettim ama Olympos'ta kimse onun hakkında konuşmaz. Bu gerçekten çok garip."

Yüzü oldukça kuşkucuydu, Astrid Simi'nin bulunduğu yöne döndü. "Simi, bana Acheron'dan bahset."

"O harika, muhteşem biri ve bana bir tanrıçaymışım gibi davranıyor. Tanrıça Simi. İşte ben."

Astrid hafifçe ırkıldı. "Demek istediğim, bana doğumundan bahset."

"Ah, o... Acheron milattan önce 9548'de Didymos isimli Yunan adasında doğdu."

"Kimden olma?"

"Kral Icarion ve Didymos ve Lygos Kraliçesi Aara'dan."

Zarek bu cevabın Astrid'i şaşırttığını söyleyebilirdi ama onu hiç şaşırtmamıştı. Hep Ash'in bir asil olduğundan şüphelenmişti. Onda doğuştan asil olan bir şeyler vardı. "Sen hizmetkârsın ben de efendi," diyen bir tavır. "Eğil ve kıcımı öp." Zarek'in onu asla umursamama sebebi de buydu.

"Ash yarı tanrı değil mi?" diye sordu Astrid.

Simi bu soruya kahkahalarla güldü. "Akri bir yarı tanrı mı? Ah, lüt-feen."

Zarek, Simi'nin biraz önce açıkladığı şeyi fark ederek kaşlarını çattı. "Dur bakalım, Ash'in Atlantisli olduğunu sanıyordum."

Astrid başını iki yana salladı. "Çok az dolanan söylentilere bakılırsa Yunanistan'da doğmuş ama Atlantis'te büyümüş. Söylentilere göre Zeus'un oğullarından biriymiş. Ama dediğim gibi, insanlar onun hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorlar."

Simi yeniden güldü. "O yaşlı şimşek götlüye benziyor mu hiç? Hayır. Zeus'un oğlu mu? Akprime daha ne kadar hakaret edeceksiniz?"

Zarek bunu birkaç saniye düşündü ve aklına bambaşka bir şey geldi. "Simi şu an Ash'le iletişim kurabilir mi?"

"Evet."

"O zaman ona söyle seni korumak için kıcını buraya getirse iyi olur."

Simi'nin gözleri parladı. Kanatlarını çırpı.

"Simi," dedi Astrid telaşla. "Kötü bir şey demedi. Ash buraya gelebilir mi?"

Simi biraz sakinleşti. "Hayır. O şeytan tanrıçaya iki hafta boyunca Olympos'ta kalacağına dair söz verdi. Yeminini bozamaz."

"O zaman Thanatos'u nasıl öldüreceğim? Burada başım büyük dertte ve Thanatos'u bir bakışıyla puff diye yok edebilecek tek kişi de Ash."

"Simi onu öldürebilir."

"Hayır. Yapamam. *Akri* öyle söyledi."

"O zaman onu nasıl durduracağız?" diye sordu Astrid.

Simi omuz silkti. "*Akri* bana izin verirse onu ızgara yapabilirim ama siz ateş soluyamadığınız için bunu yapmanız oldukça güç."

"Alev makinam var."

Astrid'in başı hızla ona döndü. "Neyin var?" diye sordu inanamayarak.

Omuz silkmeye sırası Zarek'teydi. "Hazırlıklı olmak gerekir."

"Pekâlâ," dedi Simi. "Onlar *marshmallow* kızartmaya yararlar ama Thanatos'u sadece daha da delirtirler. Normal ateş ona zarar vermez. Benim alevlerimle birlikte ürettiğim çok ince ve yapışkan, jelatinli bir salgım var; kurbanlarımdan bundan kurtulması imkânsız. Görmek ister misiniz?"

"Hayır!" dedi ikisi de aynı anda.

Simi gerildi. "Hayır mı? Bu kelimeyi sevmiyorum."

"Seni seviyoruz, Simi," dedi Astrid telaşla. "Sadece senin salgından korkuyoruz."

Zarek, Astrid'in Simi'ye olan sevgisi üzerine konuşmak üzere ağzını açtığı anda Astrid onun midesine vurdu.

"Ah," dedi Simi, "bunu anlayabilirim. Tamam, yaşayabilirsiniz."

Orada gerçekten de yemek bulunmadığından emin olan Simi bağdaş kurarak yere oturdu. Saçının bir tutamını küçük parmağıyla kıvrırken kendi kendine söyleniyordu. "QVC⁸ var mı?"

"Korkarım yok tatlım," dedi Astrid.

"Peki ya Soap Net⁹ var mı?"

Zarek başını iki yana salladı.

"Televizyon var mı?" Simi'nin sesi huysuz bir bebeği andırıyordu.

"Üzgünüm."

"Dalga mı geçiyorsun?" Simi çenesini eline yaslayarak ona baktı. "Sizi sıkıcı insanlar. Bir iblisin kablolu televizyona ihtiyacı var. Akri beni kandırdı. Bana burada televizyonumun olmayacağını söylemedi. O küçük, saçma, pilli televizyonlardan da mı yok?"

Bunun üzerine Zarek, Astrid'i Simi'den uzaklaştırdı.

"İşe yaramaz," diye fısıldadı Astrid.

"Ne?"

"Duymasını diye beni ondan uzaklaştırmam. Simi her şeyi duyar."

Zarek durdu. "O zaman bir kulak ziyafeti çekecek."

Zarek, Astrid'e bakarak öylece durdu. Yüzünün her çizgisini, bedeninin her kıvrımını ezberledi.

Onu korumak için ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Jess gün ışıırken gelip onu buradan alamazdı, Yardımcıların onu güvende tutabileceğine de inanmıyordu.

Onu öldürmek için dışarıda dolaşırlarken saklandığı yeri onlara açık etmeyi de göze alamıyordu, bu hiç de zekice bir hareket olmazdı.

8 Amerika'da bir alışveriş kanalı. (ç.n.)

9 Pembe dizilerin oynadığı bir televizyon kanalı. (ç.n.)

Güvenebileceği kimse yoktu ve Astrid'i korumanın tek yolu Thanatos'u çağırmak ve bu işi bitirmektir. Bu gece Thanatos'u bulacaktı ve ikisinden biri ölecekti.

Bu, Astrid'e söylemek istemediği bir şeydi. Öğrenirse yapmasına izin vermezdi.

"Bak, bu gece yemeğe ihtiyacımız olacak. Seni ve Simi'yi burada bırakıp yiyecek bulmaya gideceğim."

"Neden Simi'yi göndermiyorsun? Ona hiçbir şey zarar veremez."

Zarek ayak parmaklarıyla Küçük Parmak oyununu oynayan iblise baktı.

"Evet, ama onu tek başına dışarı salmanın iyi bir fikir olmaya-
cağını düşünüyorum, ya sen?"

Astrid bir an tereddüt etti. "Haklı olabilirsin."

Zarek yere çöktü ve Astrid'i de yanına çekti. Saatine baktı, gün batımına daha iki saat vardı.

Ona çok şey ifade eden kadınla geçirebileceği vakit iki saatten azdı.

Yere uzandı, Astrid yanına uzanıp başını göğsüne yaslariken gözlerini yumdu. Astrid göğsünün üzerinde parmaklarıyla daireler çizdi.

"Bana güzel bir şey söyle, prenses. Bana bunlar sona erdiğinde de aynı şeyi yapacağını söyle."

Astrid bunu düşünürken daireler çizmeyi bıraktı. Dileği Zarek'le kalmaktı. Ama nasıl?

Artemis'in onu bırakması gerekirdi ve Astrid kuzenini oyuncaklarını kimseyle paylaşmadığını bilecek kadar iyi tanıyordu.

"Seni özleyeceğim, Beyaz Atlı Prens."

Zarek'in gerildiğini hissetti. "Gerçekten özleyecek misin?"

"Evet, özleyeceğim. Ya sen?"

"Yaşayacağım. Hep yaşarım."

Evet, yaşamıştı. Astrid'i hayretlere düşüren şekillerde.

Astrid parmaklarını onun çenesinde gezdirdi. "Dinlenmelisin."

“Dinlenmek istemiyorum. Sadece seni bir süre daha hissetmek istiyorum.”

Astrid gülümsedi.

“Öpüşecek misiniz?” diye sordu Simi. “Belki yukarı falan gitmem gerekiyor.”

Astrid güldü. “Sorun yok, Simi. Senin önünde öpüşmeyeceğiz.”

“Simi uyur mu?” diye sordu Zarek.

“Bilmiyorum. Simi sen uyur musun?”

“Evet, uyurum. Çok güzel bir yatağım da var. Üzerinde ejderha oymaları var ve tepesinde de fildişi renkli kocaman bir tente. *Akri* onu çok zaman önce özel olarak yaptırdı, yatak başında da dönen bir dansçı figürü var. Ben bebekken *akri* beni yatağa yatırdığında onu kurardı ve uyuyana kadar onu seyredirdim. Bazen bana ninniler söylerdi. *Akri* iyi bir baba. O Simi’sine çok iyi bakıyor.”

“Ya sen, prenses?” diye sordu Zarek. “Annen seni küçükken yatırır mıydı?”

“Her gece. O birini yargılıyorsa bu işi kardeşim Atty yapardı.”

Astrid, Zarek’e onu kimin yatırdığını sormadı. Bunun cevabını zaten biliyordu.

Hiç kimse.

Ona iyice sokuldu.

Zarek tünelin ucuna baktı. Burayı elli yıl önce kazarken, günün birinde yanında sevgiliyle burada yatacağını hiç düşünmemişti.

Astrid...

Onunla olmaması gerekirdi. Ona dokunma hakkı olmamalıydı.

O cennetlere yaraşan bir kadındı Zarek’in ise sonu gelmişti.

Yine de ondan vazgeçmek istemiyordu. Ne şimdi.

Ne de sonra.

O, tarih boyunca uğruna öleceği tek kadındı.

Bunun bu gece olacağınaysa hiç şüphe yoktu.

On Dördüncü Bölüm

Thanatos bir Spathi savaşçısının evinde sıcak, rahat bir yatağa yattı. Spathi'ler, tıpkı ailesinin diğer üyeleri gibi (Daimon'lar ve Apollite'ler), dışarı çıkmamanın güvenli olacağı günbatımını bekliyor, kendi odalarında uyuyorlardı.

Thanatos, bir önceki gece Zarek'in izini kaybettikten sonra yorgunluktan bitap düşene kadar onu aramıştı.

Daimon'lar onu buraya dinlenmesi için getirmişti ama aslında çok yorgun olmasına rağmen gözüne uyku girmiyordu. Kâbuslar uyutmuyordu.

Kâhinlerin onu Tartarus'taki kafesine çağrışlarını hissedebiliyordu. Boyun eğmeyi reddediyordu.

Dokuz yüz yıldır bu anı, intikamını bekliyordu.

Artemis onu yarattığı gün, ona Moesia'lı Zarek'i öldürebileceğine dair söz vermişti. Sonra nedendir bilinmez, anlaşmalarını değiştirmişti.

Hiçbir şey onun söylediği gibi gitmemişti.

Refah ve rahat içinde yaşamaktansa, hayatını ufak bir kafese hapsedilmiş, unutulmuş ve yalnız bir şekilde geçirmişti.

"Kimse senin yaşadığını bilmemeli," demişti ona Artemis. "En azından ben sana ihtiyaç duyana kadar."

Bu yüzden de beklemişti. Yıllarca, yüzyıllarca... Tanrıça'ya onu özgür bırakması ya da öldürmesi için yakarak.

Hiç cevap vermemişti.

Apollite akrabalarını korkutan kısa ömürden daha kötü şeyler olduğunu böylelikle öğrenmişti.

Karanlık bir delikte yaşanan bir ölümsüzlük her şeyden beterti.

Oraya geri dönmeyecekti. Onu bir daha kimse hapsedemeyecekti. Hapse düşmeden önce Olympos'un tamamını yerle bir ederdi.

Artemis gözü dönmüş Karanlık Avcı'dan o kadar korkmuştu ki ileriye düşünememişti. *Thanatos*'u artık kimse durduramazdı.

Aklında bir anı kırıntısı canlandı.

Kendisini bir Apollite olarak gördü...

Görüntü bir anda Zarek'in, karısını öldürüşüne dönüştü.

Thanatos öfkeyle kükredi.

Hayır, Zarek'i öldürmek çok kolaydı.

Onun ölmesini değil, kendisi gibi ızdırap çekmesini istiyordu.

İzdirap.

Acı...

Dokuz yüz yıldır ilk defa gülümsedi. Evet. Zarek dün gece bir kadını koruyordu. Kar aracının üzerinde onu koruyordu.

Onun kadını.

Thanatos ayağa kalktı, montunu aldı. Yorgun olmasına rağmen daha fazla uyumayı denemeyecekti. Hızla ve sessizce üzerini giydi.

Karanlık Avcı'yı bulacaktı. Onun kadını bulacaktı.

O ölecekti ama Zarek... Zarek yaşayacaktı. Aynı *Thanatos*'un yaşadığı gibi. Sonsuz bir acı içinde, kaybettiği aşkının anısıyla kanayarak.

Konuşurlarken uyuyakalan *Astrid*'e bakarken Zarek bir an duraksadı.

Konuşurlarken.

Böyle bir şey yaşayacağını hiç düşünmezdi. Ama zaten bugüne kadar yaşayabileceğini hayal bile etmediği birçok şeyi onunla yaşamıştı.

Uyurken bile yorgun görünüyordu. Güzel gözlerinin altı halkalarla doluydu.

Dudaklarına bir öpücük kondurdu ve onu rahatsız etmemek için uzaklaştı.

İblis biraz önce oturduğu yerde uzandı. O da çok derin uyuyordu. Bir kolu kafasının altına kıvrılmış diğer eli yanağının altındaydı. Ona küçük bir kızı anımsatıyordu. Ash'in onu beğenmesine şaşmamalıydı.

Yeniden Astrid'e baktı. Gücüne.

Zayıflığına.

Simi, Ash'indi.

Ve ikisi de onun sorumluluğundaydı.

Bu yükün ağırlığını omuzlarında fazlasıyla hissederek kenarda duran bir battaniyeyi alıp iblisin üzerini örttü.

Simi uykusunda gülümsedi ve yavaşça, "Teşekkürler, *akri*," dedi.

Zarek Astrid'in altına serili montuna baktı.

Bir battaniyeyi de onun üzerine örttü. Elini cebine attı, birkaç dakika önce Simi'ye yemek almak için kulübesine girdiğinde toparladığı birkaç parça ufak şey çıkardı.

Hepsini Astrid'in yanına koydu ve uyandığında ne olduklarını "görebilmesi" için bir elini alıp onların üzerine getirdi.

Ellerini yavaşça Astrid'in yüzünde gezdirdi.

"Seni özleyeceğim," diye fısıldadı, Gölge olduktan sonra bile izleyeceğini bilerek.

Ne de olsa yemek yemekten, nefes almaktan çok ona ihtiyacı vardı.

Astrid onun hayatıydı.

Derin bir nefes aldı, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Kendisi için geldiği günkü gibi hayal etti onu, şehvet dolu ve savunmasız.

Adını her söylediğinde sesinin duyulduğu gibi.

Evet, onu kesinlikle özleyecekti.

Bu yüzden onu korumalıydı.

Astrid'in rahatlığından kendini zorla uzaklaştırarak yanlarından ayrıldı.

Tünelin sonuna, ormana doğru yürüdü.

Taşıyabileceği kadar cephaneyi yükledi, yer kapısını açınca soğuk hava yüzüne çarptı... Ve Thanatos'u bulmak üzere yola koyuldu.

Garip bir ses uykusunu işgal edince Astrid irkilerek uyandı.

"Zarek'i sevdim, kaliteli çocuk!"

Simi'nin sesini tanıdı, gözlerini kırıştırarak uyanmaya çalıştı. Ellerin altında bir şeyler hissedene kadar doğruldu.

Zarek'in heykelcikleriydi bunlar. Parmaklarıyla yoklayarak bunların aslında neler olduğunu anladı.

Her biri *Küçük Prens*'ten bir karakterdi. Altı karakter de oradaydı: Küçük Prens'in kendisi, koyun, fil, gül, tilki ve yılan.

"Gördüğü" diğer parçalardan çok daha ayrıntılı, eşsiz parçalardı bunlar.

"Dişlerimi kullanmayayım diye bana konserve açacağı bile verdi. İyi hareket. Metal, dişlere zarar veriyor."

Simi ağzını şapırdattı. "Etli fasulyeli dondurma! Müthiş! En sevdiğim."

"Simi?" dedi Astrid, dikleşti ve oturdu. "Zarek nerede?"

"Bilmem. Ben de birkaç dakika önce uyandım, bana bıraktığı bu lezzetli yemeği buldum."

"Zarek?" diye seslendi Astrid.

Cevap yoktu.

Tabii bu Zarek için oldukça normal bir durumdu.

"Simi, kulübede olabilir mi?"

"Bilmem."

“Gidip bakabilir misin?”

“Zarek!” diye bağırdı Simi.

“Simi, bunu ben de yapabilirdim.”

İblis huysuzlanarak derin bir iç çekti. “İyi tamam ama fasulyelerime göz kulak ol.” Bir saniye duraksadı ve ekledi: “Akri sana göz kulak olmamı söyledi, Astrid, uşağın olmamı değil. Zarek büyük bir Karanlık Avcı olarak kendi başının çaresine bakabilir.”

Astrid iblisin kaybolduğunu hissetti.

Birkaç dakika sonra geri döndü. “Hayır, orada da yok.”

Astrid’in kalbi hızla çarpmaya başladı.

Belki de daha fazla yemek bulmaya gitmişti.

“Bir not bırakmış mı, Simi?”

“Hayır.”

Zarek karşısına çıkan ilk Apollite evinin kapısını tekmeleyerek açtı. On yıllardır Fairbanks’in bu tarafında küçük Apollite toplulukları yaşıyordu ancak bugüne kadar onları rahat bırakmıştı.

Karanlık Avcı Kanunları, insanlarla beslenen Daimon’lara dönüşmedikleri sürece onların Apollite’lere zarar vermesini önliyordu. Yani insanlara zarar vermedikleri ve kendi hallerinde yaşadıkları sürece yirmi yedi yaşına gelip ölene kadar tüm Apollite’ler de insanlar gibi koruma altındaydı.

Bu da, en azından Simi’ye göre, Zarek’in cezasının sebebiydi. Artemis ve tanrıların gözünde Apollite öldürmek ile insan öldürmek arasında bir fark yoktu.

Ancak şu an Zarek, Astrid’i korumak için tüm kanunları seve seve çiğneyebilirdi.

Kapının gürültüyle kırılmasıyla beraber evin dışı sakinleri çığlıklarla kaçarken evin erkekleri üzerine doğru atıldı.

Zarek telekinezi ile her birini duvara yapıştırdı.

“Denemeyin bile, sizinle uğraşacak halde değilim. Thanatos için geldim,” diye hırladı.

“Burada değil,” dedi adamlardan biri.

“O kadarını anladım. Ama sanırım ona bir mesaj iletebilirsin. Değil mi?”

“Hayır.”

“Bizi öldürecek,” dedi evin derinliklerinden bir çocuk sesi.

Çocuğun sesindeki korku Zarek’i biraz olsun sakinleştirmişti.

Duvara yapıştırdığı Apollite’leri serbest bıraktı. “Thanatos’a eğer beni istiyorsa kasabanın dışında Bear’s Hollow’da onu beklediğimi söyleyin. Bir saat içinde orada olmazsa buraya döneceğim ve önüme çıkan tüm Daimon’ları öldüreğim.”

Arkasını döndü, kapıdan çıktı.

Birkaç adım attıktan sonra durdu.

Arkasından kapıyı yerine oturtular ve kimin Thanatos’u arayacağına karar vermek için tartışmaya koyuldular.

Zarek mesajının yerine ulaşacağını bilmenin rahatlığıyla gülümsemi ve kar aracına yürüdü.

Buluşma noktasına giderek beklemeye koyuldu.

Spawn’ın cep telefonunu çıkararak Jess’i aradı.

Kovboy, üçüncü çalışta cevap verdi. “Hey Eskimo, sen misin?”

“Evet benim. Dinle, Astrid’i kulübemde bıraktım.”

“Ne yaptın? Sen...”

“Evet, delirdim ama şu an oldukları yerde güvendeler. Üç saat bekle ve sonra gidip onu al. Bu bana yeteri kadar zaman kazandırır.”

“Neye yetecek kadar?”

“Orasını merak etme. Kulübeme git ve Astrid’e kim olduğunu söyle. Yanında başka bir kadınla saklandığı yerden çıkacaktır. Ufak olana nazık davran, o Ash’in.”

“Hangi ufak olan?”

“Görünce anlarsın.”

“Üç saat mi?” diye tekrarladı Jess.

“Evet.”

Jess birkaç saniye sustu. “Peki ya sen, Eskimo?”

“Ne olmuş bana?”

“Aptalca bir şey yapmıyorsun değil mi?”

“Hayır. Zekice bir şey yapıyorum.” Zarek telefonu kapattı.

Telefonu sırt çantasına attı, sigara ve çakmağını çıkarttı. Soğukta beklerken parkasını özleyerek bir sigara yaktı.

Montunu düşünmek Astrid'i aklına getirdi. Bu içinin ısınmasına yeterliydi.

Onunla bir kez daha sevişebilmeyi ne kadar da isterdi.

Tenini teninde hissetmeyi. Nefesini yüzünde. Ellerini teninde gezdirebilmeyi.

Tanıdığı, bildiği hiç kimse, hiçbir şey onun gibi değildi ama zaten o bir orman perisiydi. Evrendeki her şeyden farklıydı.

Ona karşı böyle hisler besleyebildiğine hâlâ inanamıyordu.

Dinebileceğine ihtimal vermediği acıları onun böylesine sonlandırabilmesine de.

Düşüncelerini geçmişten, her şeyden arındırabilmiş olması ne garipti.

Talon'un Sunshine için ölmeye gönüllü olmasına şaşmamalıydı.

Şu an bu çok mantıklı geliyordu.

Ama Zarek, Astrid için ölmek istemiyordu. Onun için yaşamak istiyordu. Ölümsüzlüğünün geri kalanını onun yanında geçirmek istiyordu.

Yapamazdı.

Çevresindeki dağlara bakarken Olympos'u düşündü. Astrid'in evini.

Ölümlüler orada yaşayamazdı, tanrılarsa dünyada yaşamıyordu.

İkisi için hiç umut yoktu.

Ve Zarek bunun farkında olacak kadar akıllıydı. İkisini birleştirecek bir şey olacağına inanacak kadar hayalperest tek bir hücresi bile yoktu. Daha sakallarını kesecek yaşa gelmeden içindeki tüm iyimserlik ölmüştü.

Yine de içinde Astrid'in onunla kalabilmesi için yalvarıp yakaran kısmını susturmayı, acısını hafifletmeyi beceremiyordu.

“Lanet olsun, Moira'lar. Hepinize lanet olsun.”

Olmuştu zaten. Çok, çok önce.

Bir kar aracının yaklaştığını duydu.

Araç iyice yaklaşıp durana kadar Zarek hareket etmedi. Bacaklarını uzatmış, yan oturuyordu. Kollarını göğsünde kavuşturarak sakince sürücünün inmesini bekledi.

Thanatos kaskını çıkardı ve gördüğüne inanamayarak ona baktı. “Gerçekten buradasın.”

Zarek başını kaldırdı ve yaratığa soğuk, nefret dolu bir tebessümle baktı. “Çivi çiviye söker, bebek. Er ya da geç, hepimiz şeytanla dans ederiz. Bu gece senin sıran.”

Thanatos gözlerini kıstı. “Seni kibirli piç.”

Zarek sigarasını yere attı ve botunun topuğuyla izmariti ezdi. Kar aracından uzaklaşırken için için güldü.

“Hayır, kibirli bir piç değil. Bir yıldıza dokunabilmiş umutsuz vakadan başka bir şey değilim,” Omuzlarındaki kılıflardan iki Glock'unu da çıkardı. “Bir de şu an acına son verecek orospu çocuğuyum.”

Zarek ateş açtı.

Bir işe yaramasını beklemiyordu ve haklıydı da.

Thanatos'u sendeletmekten başka bir işe yaramamıştı. Biraz da kendini iyi hissetmesine sebep olmuştu.

Şarjörleri karlara bıraktı, yeniden doldurdu ve ateşe devam etti.

Thanatos gülüyordu. “Beni silahla öldüremezsin.”

“Biliyorum, ama sana ateş etmek çok eğlenceli.” Ve şansı yaver giderse Thanatos’u onu öldürecek fırsatı yaratacak kadar zaynflatabilirdi.

Tek şansı buydu.

Mermilerin sonuna geldiğinde silahlarını Thanatos’a fırlattı, hemen arkasından da iki tane el bombası.

Hiçbiri işe yaramıyordu.

Thanatos neredeyse duraksamıyordu bile.

Thanatos hırlayarak Zarek üzerine atıldı.

Dövüşerek yere yuvarlandılar. Zarek var gücüyle yumruk ve tekme atıyordu.

Thanatos’un kanını akıtmıştı ancak bir yandan kendisi de kanıyordu.

“Beni öldüremezsin, Karanlık Avcı.”

“Eğer kanıyorsan, ölebilirsin.”

Thanatos kafasını salladı. “Bu insanların kendilerini iyi hissetmek için birbirlerine söylediği bir efsane.”

Zarek bir tekme savurdu ve kılıcını çekti. Kabzasındaki düğmeye basıp iki metrelik kılıcı ortaya çıkardı. “Karanlık Avcılarla ilgili efsaneler de var ama kafamızı kesebilirsen ölüyoruz. Sende durum ne? Kafam yerine takabiliyor musun?”

Daimon’un gözlerindeki paniği gördü.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Zarek kılıcıyla hamle yaptı.

Thanatos eğilerek kaçtı. Kemerinden ince bir hançer çıkardı.

Zarek biraz paslanmıştı ama devam ettikçe kılıcını eskisi gibi kullanmaya yaklaşıyordu.

Ah, evet, bir şeyleri nasıl şişe dizeceğini hatırlıyordu.

Thanatos’un göğsüne bir çizik açabildi. Daimon tıslayarak geri adım attı.

“Korkmuş gibisin, Thanatos.”

Dudaklarını büktü. "Ben hiçbir şeyden korkmam, özellikle de senden asla."

Thanatos gerilemesine izin vermeden saldırdı. Zarek'in kılıç tutan kolunu yakalayıp büktü. Acı, bedenine yayıldı.

Sol koluna açtığı hançer yarasının yanında bu bir hiçti.

Acıyla küfretti.

Kolu uyuşmuşken Zarek kılıcını istediği gibi kullanamıyordu.

Thanatos onu yere indirdi.

Dizini Zarek'in omurgasına koydu ve boynu gözükeneye kadar saçlarından çekti.

Zarek kurtulmaya çalışıyordu ancak Thanatos'un kafasını kesmesini beklemekten başka yapacak hiçbir şeyi yoktu.

Hançer boynunu kesiyordu.

Zarek nefesini tuttu, bıçağın boğazını kesmesinden korkuyor, hareket edemiyordu.

Hançer boynuna ilk darbeyi vurduğu anda karların arasından bir ışık huzmesi belirdi, Thanatos'a çarptı ve onu savurdu.

Zarek yüzükoyun kara gömüldü.

"Hayır, hayır, hayır," dedi Simi, Zarek'in yanında insan şeklinde belirerek. "Akri, Zarek'i öldüremezsin dedi. Kötü Thanatos."

Thanatos ayağa kalkarken, vücudu tahmin edilemez acılar içinde olan Zarek sadece sırtının üzerine dönebilmişti.

"Sen de kim oluyorsun?" dedi Thanatos.

"Seni ilgilendirmez," dedi Zarek'in yanına diz çökerek. Kaşındaki yarığa dokundu ve kolundaki, boynundaki yaralara baktı. "Ah, kötü yaralanmışsın, Karanlık Avcı. Simi çok üzgün. Geri döneceğini düşünmüştük ama sonra Astrid meraklandı ve sana bakmam için beni yolladı. Pek iyi gözüküyorsun ama zaten daha önce de çok yakışıklı sayılmazdın."

Thanatos ikisini izliyordu.

Zarek zorlanarak ayağa kalktı ve Simi'yi de kaldırdı. "Simi, başına bir şey gelmeden hemen git buradan."

Simi bir at gibi kişnedi. "Bana zarar veremez ki. Kimse veremez."

Thanatos hançeriyle saldırdı.

"İzle ve gör." Simi yüzünü döndü ve Thanatos'un onu göğsünden bıçaklamasına izin verdi.

Thanatos hançeri kabzasına kadar sapladı.

Simi'nin şokla soluğu kesildi, gözleri irileşti.

Zarek birkaç saniye süreyle Simi'nin dalga geçtiğini düşündü. Simi acıyla birkaç adım geri attı, hüznle inanamayarak Zarek'in gözlerine baktı.

"Acımaması gerekiyordu," dedi yaşlar bir çocuk gibi gözlerinden süzülürken. "Ben yenilmezim. *Akri* öyle söylemişti."

Zarek'in kalbi yerinden çıkacaktı.

Simi'nin ağzından kan geliyordu.

Zarek, Thanatos'a bir tekme savurdu ve Simi'yi kucakladı. Sakat kolu onu çok zorlarsa da kollarında Simi'yle kar aracına doğru koşmaya başladı.

Thanatos durdu, bekliyordu.

Gidişlerini izledi ve gülümsedi. "Aferin, Zarek. Kadınına koş. Onu nerede sakladığını göster bana."

Artemis şok dalgasının tapınağında yankılanmasını bir deprem gibi hissetti. Kızgın ve uğursuz bir şey kükredi.

Huzurundakiler başlarını kaldırdı, yüzleri bembeyazdı.

Artemis tahtında dikleşti. Bilmese çok farklı şeyler düşünecekti...

Özel odasına açılan kapılar parçalanmıştı. Ufacık parçaları sanki bir hortuma çarpmış gibi odanın dört bir yanına savrulmuştu.

Hizmetkârları çığlık çığlığa kapıya doğru koştu, girdabın yıkıcı gücünden sığınacak bir yer arıyordu. Artemis de kaçmak istiyordu ancak korkudan donakalmıştı.

Acheron'un bu yüzünü çok nadir görmüştü.

Onu bu kadar kızdırmaktan hep korkmuştu.

Acheron, uzun saçları dalgalanarak yatak odasından fırladı. Gözleri kıpkırmızıydı, doğaüstü güçlerinin gücü gözlerinde bir alev yakmıştı sanki. Köpek dişleri büyümüş, ortaya çıkmıştı.

Artemis'in evrende en çok korktuğu şeydi. Bu haldeyken hiç düşünmeden onu bile öldürebilirdi.

Paniğe kapıldı. Onu bir an önce sakinleştirmezse diğer tanrılar varlığını hissedebilirdi ve bu herkes için cehennem demekti.

En çok da kendisi için.

Onun güçlerini gizlemek için kendi güçlerini kullandı. Onun yaptıklarını kendi yapıyormuş gibi hissettirip en azından diğer tanrılarının onun kendi yaygarasını kopardığını düşünmelerini sağlamayı amaçlıyordu.

"Acheron?"

Atlantisli, Artemis'e küfretti ve onu görünmez bir duvarın arkasında tuttu. Artemis, Acheron'un ızdırabını hissedebiliyordu. Felaket bir acı içindeydi ama sebebini bilmiyordu.

Öfkesi ve güçlerinin girdabında Artemis'in tapınağı bir toz bulutuna dönüşmüştü. Ayakta duran tek şey ikisiydi.

"Artemis. Bir sorunum var."

Astrid'in sesi kulaklarında çınladığında bir an için duraksadı. "Şimdi olmaz, Astrid. Burada bir işle uğraşıyorum."

"Tahmin edeyim, Acheron sinirli mi?"

"Sinirliden çok daha fazlası, Astrid." Acheron'un sesi derin, öfkeli ve şeytani bir tona bürünmüştü. Acheron'un bakışları Artemis'i delip geçiyordu. "Simi nasıl oldu da yaralandı?"

Artemis'in korkusu üçe katlandı. "İblis yaralandı mı?"

"Sini ölüyor," dedi Astrid ve Acheron aynı anda.

Artemis eliyle ağzını kapadı. Midesi bulanıyordu. Korkmuştu. Dehşete düşmüştü.

İblisine bir şey olursa...

Acheron, Artemis'i öldürürdü.

Acheron güçlerini kullanarak onu kendisine doğru çekti. "Thanatos benim hançerlerimden birini nereden buldu, Artemis?"

Bu soruyla birlikte Artemis ürpererek suçluluğunu hissetti. Yedi bin yıl önce Thanatos'u ilk yarattığında ona Karanlık Avcılar'ı öldürecek silahları bahşetmişti. O gün bu kararı verdiğinde onun, Acheron'un Atlantis hançerlerinden biriyle Karanlık Avcılar'ı öldürmesinin ilahi adalet olacağını düşünmüştü.

Hançerlerinden bir tanesinin kaybolduğunu anladığında, Acheron tüm silahlarını toplayıp yok etmişti.

Artemis bunun sebebini şimdi anlamıştı.

İblisini korumak için yapmıştı.

"Hançerinin ona zarar verebileceğini bilmiyordum."

"Lanet olsun, Artemis. Her şeyimi aldın. Her şeyimi!"

Acısını hissedebiliyordu, kederini. Bu yüzden ondan nefret ediyordu. Ölen Artemis olsa, zerre kadar umurunda olmazdı.

Ama iblisi için gözyaşı döküyordu.

Onu neden böyle koruyup sevmemişti ki?

"Sini'yi senin için gidip alacağım, Acheron."

Acheron onu durdurdu. "Hiçbir şey yapmaya kalkma, Artemis. Seni tanıyorum. Ona yardım etmeye ya da iyileştirmeye çalışmayacaksın. Sadece oradan alıp yanıma, buraya getireceksin. River Styx üzerine yemin et."

"Yemin ederim."

Acheron gitmesine izin verdi.

Artemis, tapınağından Astrid, Simi ve Zarek'in saklandığı yeraltına ışınlandı. İblis yerde yatıyor, Zarek ve Astrid yanı başında diz çökmüş duruyordu.

"Akriyi istiyorum," dedi Simi. Çığlık atıyor ve durmaksızın ağlıyordu.

"Sışt," dedi Zarek, onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Yarasının üzerine turnike yapıyordu. Hem turnike hem de eli kanlar içindeydi. "Sakin olmak zorundasın Simi. Yaramı kötüleştiriyorsun."

"Babamı istiyorum! Beni eve götür, Astrid. Eve gitmem lazım."

"Götüremem, Simi. Anneme mahkeme kararını ulaştırana kadar bu güçlerim elimden alındı."

"Akriyi istiyorum," diye çığlık attı tekrar. "Onsuz ölmek istemiyorum. Korkuyorum. Lütfen, lütfen beni eve götürün. Babamı istiyorum."

Zarek kafasını kaldırıp üzerine düşen gölgeye baktı.

Karanlık Avcı olduğu günden beri görmediği bir yüzdü bu.

Artemis.

Uzun kestane renkli saçları narin, güzel bedenini sarıyordu. Uzun, beyaz bir elbise giymiş tünelin karanlığında parlayan yemyeşil gözleriyle onlara bakıyordu.

Nefesini tuttu, bir yanı onun kendisini öldürmesini bekliyordu. Hiçbir Karanlık Avcı'nın bir tanrının huzurunda olmasına izin verilmemişti.

Simi de Artemis'i gördü ve avazı çıktığı kadar bağırdı. "Hayır! Beni ona vermeyin! Beni öldürecek!"

"Kes sesini," dedi Artemis. "İnan bana öldüğünü görmeyi sandığından çok daha fazla istiyorum ama eğer ölürsen sonsuza kadar derdini çekerim."

Artemis yaralarına dikkat ederek iblisi kaldırdı.

Astrid ve Zarek'e baktı. "Onu yargıladın mı?"

Astrid cevap veremedi arkalarındaki yer kapısı gürültüyle açıldı.

Thanatos'u gördüğü anda Zarek bir lanet savurdu.

Artemis'e Astrid'i de Simi'yle birlikte götürmesini söylemek için döndü ama o çoktan gitmişti.

Onu tek başına korumak zorundaydı.

Artemis'e lanet olsun!

"Koş!" diye bağırdı Astrid'e. Kulübesine açılan yer kapısına yönlendirdi onu.

"Neler oluyor?"

"Thanatos burada, onu öldürecek yüce bir gücün yoksa eğer, koş!"

"Artemis nerede?"

"Buharlaştı."

Astrid nefret dolu gözlerle baktıktan sonra Zarek'in sözünü dinledi.

Zarek onun merdiveni çıkmasına yardım ederken Thanatos onlara ulaşmıştı bile.

Zarek bir tekmeyle onu savurdu.

"Benden kaçamayacaksın, Karanlık Avcı. Ama gerçi peşinde olduğum kişi sen değilsin."

Zarek'in kanı dondu. Thanatos'un Astrid'e kilitlenmiş bakışlarını gördü.

Thanatos dudaklarını yaladı. "İntikam soğuk yenen bir yemektir."

Astrid'in yukarı çıktığından emin olduktan sonra Zarek merdiveni fırlattı ve Thanatos'a vurmaya başladı. "Alaska'dayız gerizekâh. Burada her şey soğuk."

Zarek onu duvara yapıştırdı ve hızla kapıya doğru koştu.

Kulübeye girdiğinde, tuzak kapısını kapayıp kilitledi. Odun sobası üzerine çekti, vizon ve yavrularını almak için elini içine soktu. Anneleri elini ısırdı ama Zarek etkilenmedi.

Olabildiğince nazik hareketlerle hepsini sırt çantasına koydu ve kulübeden dışarı çıktı.

Astrid kapının hemen dışındaydı.

“Zarek, sen misin?”

Zarek onu dudaklarından öptü.

“Sen olsan iyi olur.”

Gülümsedi.

Kaybedilecek zaman yoktu, Thanatos’un kar aracına koştu, fren hortumunu kopardı. Astrid’i kendi kar aracına yönlendirdi. “Buradan gitmen lazım, prenses. Onu daha fazla tutamam.”

“Bunu kullanabilmek için görebilmem lazım.”

Zarek ona uzun uzun baktı, yüzünü ezberledi. Bulutların ardından parıldayan ay ışığının altındaki halini zihnine kazıdı.

Çok güzeldi, onun yıldızıydı.

Evrendeki tüm yıldızlardan farklı.

Thanatos’un sesini duydu.

Daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yaptı. Ash’in ona yüzyıllar önce gösterdiği ama bugüne kadar hiç kullanmadığı bir gücüydü bu.

Bu gece kullanacaktı.

Astrid’i tüm şehvetiyle öptü.

Astrid, Zarek’in dudaklarının sıcaklığını hissetti. Dilleri kavuştu, gözleri yanmaya başladı.

İç çekerek kendini geri çekti, etrafındaki her şeyi görebiliyordu.

Kalbi duracaktı.

Zarek önünde duruyordu. Gözleri solgundu, Astrid kendi görüşünü kaybettiğinde oluşan solgun mavi gözler. Dudakları şişmiş ve yaralıydı, gözlerinden biri siyah ve maviydi.

Kulağında ve burnunda kurumuş kanlar vardı. Kıyafetleri de yırtılmış ve kan içindeydi.

Son nefesini verecek kadar dövülmüştü ve ona tek bir söz dahi etmemişti.

Thanatos'un bıçakladığı kolundan akan kanları gördüğünde nefes alamayacak gibi oldu.

Zarek çantasını ona verdi, kar aracını çalıştırmaya girişti.

"Git, Astrid. Dümdüz gidersen Fairbanks'e varacaksın." Ağaçların arasında görünen yolu işaret etti. "Oraya ulaşana kadar durma."

"Sen ne olacaksın?"

"Beni merak etme."

"Zarek!" diye haykırdı. "Seni burada ölüme terk etmeyeceğim."

Yüzünü ellerinin içine aldı, üzgün bir tebessümle ona baktı.

"Önemli değil prenses, senin için ölmek istiyorum."

Yavaşça, bir kez daha dudaklarından öptü.

Thanatos kulübenin kapısını kırdı.

"Kar aracına bin, Zarek. Hemen!"

Başını iki yana salladı. "Böylesi daha iyi, Astrid. Eğer ben ölürsem, sana zarar vermek için bir sebebi kalmayacak."

Sözleri kalbini parçalıyordu. Onun için yaptığı fedakârlık...

İtiraz etmeye kalkıştı ama kar aracı hareket etmişti bile. Durdurmaya çalıştı ama Zarek onu uzaktan kontrol ediyor, gaza basıyor olmalıydı.

Gördüğü son şey Thanatos'la yüzleşmek üzere arkasını dönen kör Zarek oldu.

Artemis önünde belirlediği anda Ash, Simi'yi onun elinden kaptı.

"Bebeğini" kollarına aldı ve Artemis'in yatağına götürdü.

"Akri," diye sızladı Simi, göğsüne sokularak. "Simi yaralandı. Sen bana bir şey olmayacağını söylemiştin."

"Biliyorum Simi, biliyorum." Yarım yamalak yapılmış bandajına zarar verip yarasını görmekten korkarak onu kendine yaklaştırdı.

Simi'nin yanaklarından süzülen yaşlar onun da gözlerini dolduruyordu. Daha küçük bir bebekken ona söylediği eski bir Atlantis ninnisini söylemeye başladı.

Simi biraz sakinleşti.

Ash onun soğuk yanaklarındaki yaşları sildi, bandajı usulca açtı.

Haçeri Simi'nin göğsünü yarmış, kalbini sıyırmıştı... Ama yara temizdi ve kan kaybı azalmıştı. Şüphesiz Zarek sayesindeydi.

Ona hayatını borçluydu artık.

Ash tüm gücünü topladı, elini yaranın üzerine getirdi ve Simi'yi iyileştirdi.

Simi etrafı süzdü, sonra ona baktı. "Simi iyileşti mi?"

Ash gülümsedi. "Simi iyileşti."

Simi göğsüne baktı. Kendisini iyi olduğuna inandırmaya çalışır gibi bluzunu kaldırıp altına baktı tekrar.

Gülerek kendini Ash'in kollarına attı.

Ash ona sarıldı, onu kaybetmediği için tarifsiz bir mutluluk yaşıyordu.

O bırakması için viyaklayana kadar sıkı sıkı sarıldı Simi'ye.

Alından öptükten sonra bıraktı. "Bana dön, Simi."

Simi ilk defa, ona direnmedi. Ejderha formunu alarak kalbinin üzerine yerleşti.

Ait olduğu yerdeydi.

Ash ağır ağır Artemis'e döndü.

Elleri belinde, gergin ama incinmiş gözlerle Artemis, "Ah yapma, hâlâ kızgın olamazsın. Doğru olanı yaptım, getirdim şunu sana."

"Simi!" diye kükredi. "Simi 'şu' değil, Artemis. O bir kadın ve bu kez sen o kadının adını söyleyeceksin."

Artemis yeşil gözlerini kıstı, göğsünü küstahça kabarttı. "Simi," dedi kendini zorlayarak.

Ash başıyla onayladı. "Doğru olana gelince... Hayır, Artie. Doğru olan, benden çalmamandı. Doğru olan ben sana bir Thanatos daha yaratma dediğimde sözümü dinlemendi. Bugün yaptığın doğru olan değil, akıllıca olandı. Bu yüzden ben yanlış olanı yapmayacağım ve seni öldürmeyeceğim. Ama Thanatos için aynısını söyleyemem."

"Onu öldürmek için buradan çıkamazsın."

"Onu öldürmek için buradan çıkmama gerek yok."

"Seni pislik!" diye kükredi Thanatos, Zarek'i kenara iterek.

Zarek ayağa kalkmaya çalıştı ama artık gücü tükenmişti.

Yaralanmamış, acımayan yeri kalmamıştı.

Kalan gücünü de hâlâ kar aracını doğru yolda tutmak için kullanıyordu.

Tükenmişti, savaşacak hiçbir şeyi kalmamıştı. Zaten Thanatos'u göremiyordu bile.

Darbeler dört bir yandan geliyor gibiydi.

İnsan olduğu zamanlardaki gibi.

Zarek gülmeye başladı.

"Bu kadar komik olan ne?"

Kan içinde, karların arasında donarak yatıyordu ama kahkaha-
larla gülüyordu. "Sen. Ben. Genel olarak hayat işte, bir de donduğum
gerçeği."

Thanatos öfkeyle bir tekme daha savurdu. "Sen kafayı yemişsin."

Evet, yemişti. Ama daha önemlisi artık bitmişti. Kalkıp kaçmaya
ya da savaşmaya yetecek gücü yoktu.

Astrid'i düşündü.

Onun için savaşmayı...

Hayatında ilk defa uğruna yaşayacağı bir şey vardı. Bitik kucunu
kaldırıp savaşacak bir sebebi vardı.

Gözlerini kapattı ve yaratığa karşı kullanabileceği son gücünü toplamaya çalıştı.

Kınından çıkan hançerin sesini duydu Zarek.

"Zarek..." Ash'in sesi zihninde yankılandı.

Gözlerini kırıştırdı... Görme duyusunu kazanmıştı bir anda.

"Ne oluyor?"

Sol elinde beş parlak pençe belirdi.

Zarek elini yumruk yapıp parmaklarının sivri uçlarını avuç içinde hissederken gülümsedi.

Ash onu çok iyi tanıyordu.

"Thanatos'un kürek kemiğinin orada bir hilal var," diye fısıldadı Ash'in sesi. "*Oradan bıçakla, ölecektir. Artemis kapatma düğmesi olmayan hiçbir şey yaratmaz.*"

Zarek ayağa kalkmak için döndü.

Thanatos şaşırılmıştı. "Hâlâ kaşınıyorsun yani."

"Görünüşe bakılırsa şeytan sadece kar görmek için kçını kaldırıp Alaska'ya kadar gelmiş. Hadi serseri, dans edelim."

Zarek bir yumruk savurdu, Thanatos geri uçtu.

Görünen o ki Ash ona pençelerden fazlasını vermişti. Damarlarında dolaşan güç ve kuvvet daha önce his hissetmediği boyuttaydı.

Hissettiği tüm acı, vücudunu terk ederken derin bir nefes aldı.

Thanatos suratına bir yumruk indirdi.

Acı geldiği gibi giderken Zarek sadece gülüyordu. Onu sarsmamıştı bile.

Thanatos bembeyaz oldu.

"Evet, bence de korkmalısın." Bir yumruk yapıştırdı. "Etraftaki en büyük pislik sen olmadığında hayat çok kötü değil mi?"

Zarek onu yerden kaldırdı ve yeniden fırlattı.

Thanatos karda yuvarlandı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama tekrar düştü.

Zarek onun peşinden gitti.

Tüm bunlara bir son vermenin zamanıydı.

Ayağıyla Thanatos'un sırtına basarak onu yere yapıştırdı. Kıyafetlerini yırtarak hilal işaretini aradı. Oradaydı.

Ash yalan söylememiştir.

"Beni öldürebilirsin Karanlık Avcı ama bu Dirce'yi öldürdüğün için senin de ölmeyi hak ettiğin gerçeğini değiştirmeyecek. O masumdu ve sen onu katlettin."

Zarek duraksadı. "Dirce?"

"Hatırlamıyorsun bile, değil mi?" Thanatos gözlerine bakmak için dönmeye çalışırken sinirle sarsılıyordu.

"Onu doğradığında sadece yirmi yaşındaydı."

Zarek'in aklına Simi'nin gözlerinde gördükleri geldi...

Thanatos'un kılıcının önüne ittiği sarışın kadın.

"O senin miydi?"

"Karımdı, pislik herif."

Zarek, Thanatos'un işaretine baktı.

Onu öldürmeliydi.

Ama yapamadı.

İkisinin hayatını da aynı kişi mahvetmişti. Artemis.

Ve sadece intikam istiyor diye Thanatos'u öldürmesi adil değildi.

İntikam, çok iyi anladığı bir duyguydu. Kendisi de ruhunu satmıştı intikam için. Aynısını yaptığı için Thanatos'u nasıl suçlayabilirdi?

Zarek arkasından yaklaşan bir kar aracının sesini duydu.

Daha bakmadan gelenin Astrid olduğunu anlamıştı. Dövüşmeye başlayarak dikkati dağıldığı anda geri dönmüş olmalıydı.

Ash'in ona verdiği güçlerle Thanatos'u yere mıhladı.

Daimon kurtulmak için bağırıyordu.

Ölüm için çılgın atıyordu.

Zarek ikisinin de sesini çok iyi biliyordu. Birçok uykusuz gecesi aynı sesleri çıkararak geçmişti.

Merhametli olan onu öldürmekti. Ama bu onun görevi değildi. O bir Karanlık Avcıydı ve Thanatos...

Zarek onunla uğraşmayı Acheron'a bırakmayı tercih ediyordu.

Astrid kar aracını park etti ve ona doğru koştu.

Artık görebildiği için gözleri daha da derin bir maviydi.

"Güvende miyiz?"

Başıyla onayladı.

Kendini onun kollarına attı. Zarek sendeledi.

"Yavaş ol, prenses. Oturmayıp ayakta duruyor olmamın tek sebebi salt irade."

Astrid, Zarek'in arkasına, yerde yatan Thanatos'a bakarak küfredti. "Neden onu öldürmedin?"

"Benim işim değil. Bir de, artık Artemis'in köpeği olmaktan sıkıldım. Tanrıça'ya, kaybolmasını söylemenin zamanı geldi."

Astrid'in yüzü bembeyaz oldu. "Öylece gidemezsin, Zarek. Seni öldürür."

Zalimce gülümsedi. "Denesin bakalım. Kavga modumdayım." Bir daha kıkırdadı. "Ama zaten, ben zaten hep kavga modundayım."

Sözleri Astrid'in nefesini kesmişti, ona güven veriyordu.

"Peki bize ne olacak?" diye sordu.

İlk defa yüzüne bakıp içindeki kederi görebiliyordu, gece karası gözlerinden yaşadığı acıları anlayabiliyordu. "Biz diye bir şey yok, prenses. Hiçbir zaman olmadı."

Astrid itiraz etmek için ağzını açtı ama daha söze girmeden, insan formundaki Sasha ile birlikte annesi karşılarında belirdi.

Astrid tuhaf gözlerle ona baktı. "Biraz geç kaldın anne."

"Kız kardeşlerinin suçu. Atty beklememi söyledi. Bana izin verdiği anda geldim."

Sasha, kendisine bakan Zarek'e dudak bükte.

"Kusura bakma Scooby, hiç ödöl bisküvisi kalmadı."

Sasha dudaklarını ısıırıyordu. "Senden nefret ediyorum."

Zarek onu aynı küçümsemeyle süzdü. "Duygularımız karşılıklı."

Themis gerilimi görmezden gelerek Astrid'e "Onu yargıladın mı, kızım?"

"O masum." Hâlâ onları lanetleyen Thanatos'u işaret ediyordu. "İşte bu da merhamet ve insanlığının kanıtı."

Kulak tırmalayıcı bir çığlık koptu. Mutlak bir sessizlik geldi ardından.

"O neydi?" diye sordu Zarek.

"Artemis," dedi bir ağızdan Astrid, annesi ve Sasha.

Themis iç çekti. "Bu gece Acheron'un yerinde olmak istemezdim."

"Niye?" diye sordu Zarek.

Sasha cevap verdi. "Hiçbir zaman bir tanrıçayı kızdırmayacaksın. Seni kurtardığı için ona yapacaklarını tahmin bile edemezsin."

Zarek geçmişte Acheron'un anlattıklarını hatırlayınca kötü hissetti. Artemis'in, sinirini ondan nasıl çıkardığını. "Onu gerçekten cezalandırmıyor herhalde?"

Gerçek yüzlerinden okunuyordu.

Ash'in üzerine gelmemesini istediği zamanlar aklında canlanırken Zarek yüzünü buruşturdu. Anıların devamında Ash'e cehennemin dibine kadar yolun var diyordu hep.

Sasha, Thanatos'a yaklaştı.

"Ona ne olacak?" diye sordu Zarek.

Themis bilmiyorum dercesine omuz silkti. "Artemis'e kalmış, onun malı."

Zarek iç çekti. "Belki de onu hiç düşünmeden öldürmeliydim."

Astrid kıyafetinin koluyla Zarek'in yüzündeki kanları sildi.

“Hayır,” dedi annesi. “Simi ile kızım için yaptıkların ve Thanatos’a gösterdiğin merhamet sayesinde verilen kararı kabul ediyorum. Astrid’in, tarafsızlık yeminini hiçe saymış olmasına rağmen.”

Astrid, Zarek’e gülümsüyordu ama Zarek işlerin sonuçlanmış şeklinde mutlu değildi.

“Gel, Astrid,” dedi annesi. “Eve gidiyoruz.”

Bu sözler kalbine bir bıçak gibi saplanırken Zarek gözlerini ondan alamıyordu.

Onu bırakmak...

Bunu yapmak zorundaydı.

Ama vücudunun tüm hücreleri bunu yapmaması için çılgın atıyordu. Elini tutup bir daha bırakmamasını söylüyordu.

“Söyleyecek bir şeyin var mı, Karanlık Avcı?” diye sordu annesi.

Vardı ama sözcükler dökülemiyordu dudaklarından.

Zarek hayatı boyunca güçlü olmuştu. Bu gece de güçlü olacaktı. Onu kendisine bağlamayacaktı. Doğru olan bu değildi.

“Bazen yıldızlar yeryüzüne düşer.”

Acheron’un sözleri beyinde yankılanıyordu. Doğruydı. Düşüyorlardı ve sonra dünyadaki tüm pislikler yüzünden sıradanlaşıyorlardı.

Onun yıldızı eşsizdi.

Başkası gibi olmasına asla izin vermezdi. Kirlenmesine, sıradanlaşmasına asla izin vermezdi.

Onun yeri gökyüzüydü. Ailesinin yanı.

Kokuşmuş evcil kurduyla birlikte...

Kendi yanı değildi.

“Mutlu ol, prenses.”

Astrid’in dudakları titriyordu. Gözleri yaşlarla dolmuştu. “Sen de, Beyaz Atlı Prens.”

Sasha, Thanatos’u toparlarken, annesi Astrid’in elinden tuttu. Göz açıp kapayınca dek, ortadan kayboldular.

Her şey bir anda o gelmeden önceki haline dönmüştü.

Ancak hiçbir şey aynı değildi.

Bahçesinin ortasında tek başına duruyordu. Rüzgâr yoktu. Hiçbir şey hareket etmiyordu.

Sabit.

Sakin.

Kalbi dışında her şey durmuştu. Kalbi kırılıyordu.

Astrid gitmişti.

Onun için en iyisi buydu.

Peki, niye kalbi kırılmıştı?

Zarek başını eğdiğinde kolundan yere damlayan kanları fark etti.

Bir ayı veya kurt, kokusunu almadan yaralarını temizlese iyi olacaktı. İç çekerek boş kulübesine girdi, kapıyı kapadı ve kilitledi. Dolabına gitti.

Yarasını burada temizlemesine imkân yoktu. Jeneratörü getirilmediği için su soğuktan donmuştu ve onu çözemiyordu.

Oksijenli su bile donmuştu.

Küfrederek oksijenli suyu dolaba geri koydu, onun yerine bir şişe votka aldı. Vıcık vıcık ve yoğundu ama yine de sıvıydı.

Dışarıdan kısıp sesli duydu. Bahçeye çıktı, Astrid'in bıraktığı sırt çantası yerde duruyordu. Vizon ve yavruları hâlâ içindeydi ve hâlâ huysuzlardı.

Onları görmezden gelerek cebinden telefonunu çıkardı. "Evet?" diye açtı.

"Ben Jess. Acheron biraz önce aradı, Andy ile bana eve gitmemizi söyledi. Hâlâ yaşıyor musun diye önce seni arayayım dedim."

Zarek vizon ve yavrularını eve götürüp sobasına koydu tekrar. "Telefonu açabildiğime göre, sanırım evet, yaşıyorum."

"Ukala. Hâlâ gelip Astrid'i almamı istiyor musun?"

“Hayır, O...” sözler boğazına düğümlendi. Yutkundu, zorladı kendini. “O gitti.”

“Çok üzgünüm.”

“Neden?”

Sessizlik oldu.

Birkaç saniye sonra, Jess tekrar söze girdi. “Bu arada, sana Sharon’dan bahsedene oldu mu? Bu gürültü patırtı içinde zaman bulamadım ben.”

Zarek duraksadı, elini sobanın üzerine koydu. “Ne olmuş ona?”

“Seni bulmaya çalışırken Thanatos onu da yaralamış. Ama merak etme şimdi iyi. Yeni bir ev ve hastaneden çıktığında ona bakacak birini bulmak için Otto birkaç gün daha burada kalacak. Bilmek istersin diye düşündüm. Ben... şey... ona senin adına bir çiçek yolladım.

Yavaş ve derin bir nefes aldı. Kendisi yüzünden onun zarar görmesi ve bundan haberinin dahi olmaması canını yakmıştı. Dokunduğu her şeyi mahvediyordu. “Teşekkürler, Jess. Bu yaptığın çok büyük bir incelik. Teşekkür ederim.”

Telefonun diğer tarafından Zarek’in kulağını patlatacak bir ses koptu.

“Pardon?” dedi Jess şaşkınlık içinde. “Donmuş Zarek’le mi konuşuyorum? Yoksa yerine geçen kopyasıyla mı?”

Jess’in şakası yüzünü güldürmüştü. “Benim, çüksüz.”

“Hey, bu çok şahsi oldu. Senin hakkında bu kadar şey bilmeme gerek yok.”

Zarek güldü. “Kes sesini.”

“Tamam, o zaman. Mike beni buradan götürecektir... Bir de bu arada, Spawn dışarı çıktı biraz önce. Telefonunu geri vermeme gerek yokmuş. Bir Apollite’e göre fena sayılmaz, buraya çok uzak da değil. Bir ara arasan iyi olabilir belki.”

“Çöpçatanlık mı yapıyorsun?”

“Hayır, tabii ki hayır. Yine bin türlü şey düşünüp beni korkutuyorsun. Siz Yunanlar hakkında yeteri kadar efsane duydum. Hatta şöyle söyleyeyim, sen Spawn hakkında dediklerimi unut, boş ver. Hadi ben kaçtım. Kendine iyi bak, Z. Oyunda görüşürüz.”

Konuşma bittikten sonra Zarek telefonunu kapadı. Zaten onu Jess dışında arayan kimse yoktu.

Acıdan nefesi kesilir bir halde kulübesinin ortasında duruyordu.

Yalnızdı ve Astrid’e kendisinin bile anlamakta güçlük çekeceği kadar çok ihtiyacı vardı. Ondan bir şeyler istiyordu.

Hayır, buna *ihtiyacı vardı*.

Sobayı yana çekerek tünele girdi tekrar. Orada ona dokunuşunu hatırlayabiliyordu. O karanlıkta hâlâ onunlaymış gibi hissedebilirdi.

Gözlerini kapatsa, rüyalarında onunla birlikteymiş gibi yapabiliirdi bile.

Ama bu o değildi. Asla olamazdı.

Zarek derin bir iç çekti ve yerden montunu aldı. Giyerken gül kokusu aldı.

Astrid.

Astrid’in tüm kokusunu içine çekebilmek için yüzünü parkaya gömdü.

Anıları duygularına karışıp birlikte kalbini delip geçerken elleri titriyordu.

Ona ihtiyacı vardı.

Ona âşıktı. Kimsenin anlayamayacağı kadar âşıktı ona. Ona her dokunuşunu hatırlıyordu. Her kahkahasını.

Onu insanlaştırışını.

Onsuz yaşamak istemiyordu. Bir saniyeyi bile onsuz geçirmek istemiyordu.

Dizlerinin üzerine çöktü, onu bir daha görememe fikriyle başa çıkamıyordu.

Gül kokan parkasına sarıldı, ağladı.

Ash, Zarek'in içinden çıkarak onu yas tutması için yalnız bıraktı.

Ash'in göğsünde Simi'yi güvene almış bir şekilde taht odasında dururken Artemis tapınağın avlusunda klasik, çığlık dolu öfke nöbetlerinden birini geçiriyordu.

"Bu ölümlüler ne kadar da aptal," dedi Ash.

Ama aşk kendisini de aptal etmişti zamanında. Aşk herkesi aptal ediyordu. Tanrı ya da insan ayırt etmiyordu.

Astrid'in gittiğine inanmadığı kadar, Zarek'in buna izin vermesine de inanamıyordu.

Ah insanlar!

Artemis önünde belirdi. "Bu nasıl olur?" diye çıkıştı. "Hayatı boyunca tek bir insan için bile masum dememişti!"

Ash sakın sakın süzdü onu. "Daha önce hiç masum bir insanı yargılamadığı için olabilir."

"Senden nefret ediyorum!"

Kıs kıs güldü. "Ah beni heyecanlandırma lütfen. Böyle diyerek yüzümü güldürüyorsun. Umarım bu sefer nefretin beş dakikadan uzun sürer."

Artemis tokat atmaya çalıştı ama Ash elini havada yakaladı. Tokattan vazgeçip dudağına yapıştı, tutkuyla öptü ve kendini geri çekerek kayboldu.

Ash başını iki yana salladı.

Zamanla sakinleşirdi, her zamanki gibi.

Zaten şu an dert etmesi gereken başka şeyler vardı.

Gözlerini kapadı, Olympos ile ölümlü dünya arasındaki mesafeyi geçti.

Ve aradığını buldu.

Zarek kendini beyaz ve altın sarısı bir odada bulunca hızla başını kaldırdı. Oda çok büyüktü, doğal yaşamdan sahnelerle bezenmiş altın kaplama bir tavanı vardı. Bembeyaz mermer kolonlar odayı çevreliyor, odanın tam ortasında ise fildişi bir koltuk duruyordu.

Bu garip yerde kendisini en çok şaşırtansa koltuğun önünde onu bekleyen, yanar döner gümüş rengi gözleriyle ona bakan Acheron'du.

Altın sarısı uzun saçlarıyla tam karşısında duran Atlantisi oldukça savunmasız görünüyordu, ki bu Acheron için imkânsız bir durumdu. Koyu renk deri pantolon ve üst düğmeleri iliklenmemiş uzun kollu, siyah, ipekli bir gömlek giyiyordu.

"Simi için teşekkür ederim," dedi Acheron, başını öne doğru eğerek. "O yaralıyken yaptıklarına minnettarım."

Zarek yutkundu, ayağa kalktı ve Acheron'a kızgın bir bakış attı. "Niye zihnimle oynadın?"

"Yapmak zorundaydım. Bazı şeyleri insanların bilmemesi daha iyi."

"Bana kendi halkımı öldürdüğümü düşündürttün."

"Doğruları bilmek senin için daha mı kolay olurdu sanıyorsun? Yaşlı kadın yerine genç bir kadın ve kocası girecekti kâbuslarına. Eğer gerçekleri bilseydin Valerius da dahil önüne çıkan her Karanlık Avcı'yı nasıl öldüreceğini de bilecektin, bu da benim seni asla kurtaramayacağım anlamına gelecekti. Sonsuza dek."

Kardeşinin adı geçince Zarek irkildi. Kabul etmek istemese de Ash haklıydı. Nasıl yapacağını bilseydi, Valerius'u öldürürdü. "İnsanların beyinleriyle oynamaya hakkın yok."

Acheron'un bunu kabul etmesi Zarek'i şaşırttı. "Evet yok. Ve ister inan ister inanma ama bunu çok nadir yapıyorum. Ama sinirli olmanın asıl sebebi bu değil, yanılıyor muyum?"

Zarek gerildi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Evet biliyorsun, Z." Gözlerini kapadı, bir şey dinliyormuş gibi başını yana eğdi. "Aklından geçen her şeyi biliyorum. Taberleigh'den sonra Apollite ve Daimon'ları öldürdüğü gece olduğu gibi. Anılarını silerek sana huzur vermek istedim ama sen buna izin vermedin. Kâbuslarına bir son veremedim ve M'Adoc'un bir faydası dokunmadı. Bunun için özür dilerim. Ama şu an benim sana yardım etmeye çalıırken yaşattıklarımın daha büyük bir sorunun var."

"Öyle mi? Neymiş?"

Acheron elini kaldırdı ve avucunun içinden bir görüntü yansıttı.

Astrid'i ağlarken gördüğü anda Zarek'in nefesi kesildi. Onu teselli etmeye çalışsan üç kadınla küçük bir avluda oturuyordu.

Sadece bir defa ona dokunmak için, dokunamayacağını bile bile gördüğü yansımaya doğru yürüdü.

"Çok acıyor," diyordu Astrid.

"Atty, bir şey yap!" dedi sarışın kadın, en yaşlıları gibi gözükken kızıl saçlı olana bakarak. "Astrid'i bu kadar üzdüğü için onu öldür."

"Hayır," diye bağırdı Astrid. "Sakin! Ona zarar verirsiniz sizi asla affetmem."

"Bu kadınlar kim?" diye sordu Zarek.

"Üç Moira. Atty ya da Atropos, kızıl saçlı olan. Astrid'e sarılan sarışın Clotho, esmer olan ise Lachesis ya da kısaca Lacy."

Zarek onları izlemeyi sürdürdü, Astrid'i üzdüğü için kalbi parçalanıyordu. Yapmak istediği son şey onu üzme. "Bana bunu niye gösteriyorsun?"

Acheron onun sorusuna soruyla karşılık verdi. "New Orleans'ta sana ne dediğimi hatırlıyor musun?"

Zarek alaycı gözlerle baktı. "Bana tonlarla şey söyledin orada."

Acheron tekrarladı. "Geçmiş geçmiştir, Z. Yarınıysa sadece senin alacağın karar belirleyecek."

Acheron'un bakışları delip geçiyordu sanki. "New Orleans'ta o gece polislere saldırdığında, Dionysus'un da yardımcılarıyla her şeyi eline yüzüne bulaştırdın ama Sunshine'ı kurtardığında kendine yeni bir fırsat yarattın." Ash, Astrid'i ima ederek, "Şu an vermen gereken bir önemli karar daha var, Z. Kararın nedir?"

Acheron avucunu kapadı ve Astrid ile kardeşlerinin görüntüsü yok oldu. "Herkes sevmeyi hak eder, Zarek. Sen bile."

"Kes sesini!" diye çıkıştı. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun, *Majesteleri*." Neler yaşadığını bilmeden insanların ona öğüt vermesinden bıkmıştı.

Acheron gibi birinin ona aşktan bahsetmesi kolaydı. Bir prens nefret edilmeyi, iğrenilmeyi nasıl bilebilirdi ki?

Biri Atlantisli'ye tükürmüş müydü hiç?

Acheron konuşmadı.

En azından sözleriyle.

Kelimeleri kullanmaktansa Zarek'in aklına bir görüntü getirmeyi tercih etti. Antik bir Yunan evinin ortasında zincire vurulmuş sarışın bir gençti bu. Dayak yiyordu, kanlar içindeydi.

Merhamet diliyordu, yalvarıyordu.

Gencin kim olduğunu anladığında Zarek inanmadı.

"Başka kimsenin anlayamayacağını bilecek kadar anlıyorum seni," dedi Acheron sessizce. "Bu hayatının şansı, Z. Mahvetme."

İlk defa, Acheron'u dinledi. Gördüklerinden sonra ona artık çok farklı bakıyordu.

Tahmin edebileceğinden çok daha fazla benziyorlardı birbirlerine. Kendisini yıllar önce terk eden insanlığı Acheron'un nasıl bulduğunu merak ediyordu.

"Ya ona zarar verirsem?" diye sordu Zarek.

"Ona zarar vermeyi planlıyor musun?"

"Hayır, ama ben burada yaşayamam, o da..."

“Neden bunu ona sormuyorsun Z?”

“Annesi ne olacak?”

“Annesine ne olmuş? Sen Thanatos için Artemis’le savaşmayı göze almıştın. Astrid buna değmez mi?”

“Daha fazlasına değer.” Ash’in gözlerine kararlılıkla baktı. “Nerede o?”

Zarek daha gözünü kırpmadan kendisini Acheron’un ona gösterdiği avluda buldu.

Atty öfkeyle ayağa kalktı. “Buraya erkek giremez!”

Clotho tam saldıracaktı ki Acheron, Zarek’in yanında belirdi.

Zarek etrafta olan hiçbir şeyi umursamıyor, ona sanki bir yansımamış gibi bakakalan gözü yaşlı Astrid’e bakıyordu.

Kalbi çok hızlı çarpıyordu, yavaşça ona doğru yürüdü ve önünde diz çöktü.

“Yıldızlar ağlamamalı,” diye fısıldadı sadece onun duyabileceği şekilde. “Onlar hep gülmeli.”

“Kalbim yokken nasıl gülebilirim?”

Elini tuttu ve tek tek tüm parmaklarının ucunu öptü. “Senin bir kalbin var.” Elini kendi kalbinin üzerine koydu. “Sadece senin için atan bir kalp, prenses.”

Astrid’in gözyaşları gülen dudaklarına akıyordu şimdi. “Neden buradasın, Zarek?”

Yanaklarındaki yaşları sildi. “Eğer benimle eve gelmeyi kabul ederse, gülümü almaya geldim.”

“Sakın deneme bile,” diye çıktı Atty. “Astrid, bana sakın bu saçmalığa ortak olacağını söyleme.”

“O bir erkek, kardeşim,” dedi Lacy. “Eğer dudakları hareket ediyorsa bil ki yalan söylüyordur.”

“Siz üçünüz buna karışmasanız?” dedi Acheron.

Atty öfkeyle iç çekti. “Pardon? Biz Moira’yız ve...”

Acheron'un kızgın bir yan bakışı Atty'yi susturmaya yetmişti.

"Neden onları yalnız bırakmıyoruz?" dedi Atty kardeşlerine. Acheron ellerini göğsünde kavuşturmuş Astrid ve Zarek'i izlerken üç kız kardeş hızla avludan uzaklaştı.

Zarek gözlerini hâlâ Astrid'den ayırmamıştı. "Röntgenci olmayı mı planlıyorsun, Ash?"

"Bilmem. İzlenecek bir şeyler yapacak mısınız?"

"Eğer orda dikilmeye devam edersen, evet." Omzunun üstünden Ash'e baktı.

Acheron gülümsedi, başıyla selamladı ve gitmek için arkasını döndü. Arkasını döndüğü anda soğuk bir rüzgâr gömleğini uçurarak bir omzunu düşürdü.

Zarek omzundaki kırmızı şeritleri gördü. Kendinden biliyordu; bunlar kamçı izleriydi.

"Bekle!" diyen Astrid, Acheron'u durdurdu. "Zarek'in ruhu ne olacak?"

Acheron sıkıntıyla iç çekti ve "Artemis?" diye seslendi.

Artemis hemen yanında belirdi.

"Ne var?" dedi huysuzlanarak.

Ash başıyla ikisini gösterdi. "Astrid, Zarek'in ruhunu istiyor."

"Ah sanki umurumda, hem ayrıca *bunun* burada ne işi var? Onu buraya getirmemeliydin," diyerek Astrid'e baktı.

Ash yutkundu. "Zarek'i buraya ben getirdim."

"Ah." Artemis sakinleşti. "Sebebini sorabilir miyim?"

"Çünkü onlar birbirlerine ait," dedi gülerek, "*kaderleri bu.*"

Artemis gözlerini devirdi. "O konuya sakın girme."

Astrid ayağa kalktı. "Zarek'in ruhunu istiyorum, Artemis. Ruhunu ona geri ver."

"Bende değil."

Bu iki kelime, üçünü de dondurmaya yetmişti.

“Bende değil ne demek?” dedi Acheron, sesi kızgın ve kararlıydı. “Kaybettiğini söyleme bana.”

“Tabii ki hayır.” Zarek ve Astrid’e baktı. Onu daha iyi tanımasa Artemis’in utandığını söyleyebilirdi. “Ruhunu hiç almadım ki.”

Üçü de ona inanmayan gözlerle bakıyordu şimdi.

“Bir daha söyle?” dedi Ash.

Artemis, Zarek’e bakarken dudaklarını büktü. “Almadım. Alabilmek için ona dokunmam gerekiyordu ama o zamanlar o çok iğrençti.” Tıksınmış bir surat ifadesiyle ürperdi. “Kokuyordu. Ruhunu almak için bile ona dokunmama imkân yoktu.”

Acheron ağzı açık kalmış bir şekilde Zarek’e bakıyordu. “Seni şanslı piç.” Artemis’e döndü. “Eğer ona dokunmadıysa nasıl bunca zaman ölümsüz bir Karanlık Avcı olabildi?”

Artemis kibirli ve alaycı bir tavrıyla, “Demek ki her şeyi bilmiyormuşsun, değil mi Acheron?”

Acheron ona doğru bir adım attı, Artemis ciyakladı. Biraz daha uzaklaştı.

“Ona ikor enjekte ettim,” dedi hızlıca.

Zarek donakaldı. İkor, tanrıların kanında bulunan ve onları ölümsüz yapan bir mineraldi.

“Peki ya Karanlık Avcı güçleri?” diye sordu Acheron.

“Diğerlerinden farkını anlama diye dişleri ve diğer tüm özellikleriyle beraber onları da ayrıca ekledim.”

Acheron bezgin, bıkkın gözlerle ona baktı. “Şimdi soracağım sorunun cevabını hiç sevmeyeceğimi biliyorum ama sormam gerekiyor. Günişığı, Artemis? Ruhunu almadığın için aslında güneş ışığına çıkması hiçbir zaman yasak değildi değil mi?”

Yüzündeki ifade evet diyordu.

“Seni kaltak!” diye kükredi Zarek, Artemis’e doğru atıldı.

Onu durduran, şaşırtıcı bir şekilde Acheron oldu.

"Bırak beni. Gırtlığınıdeşmek istiyorum."

Astrid onu geri çekti. "Bırak onu, Zarek. Kendi dertleri ona yeter."

Zarek, Artemis'e keskin dişlerini göstererek nefretle tısladı.

Keskin dişleri o anda yok oldu.

Zarek dilini normale dönen dişlerinde gezdirdi.

"Sana bir hediye," dedi Acheron.

Zarek biraz olsun sakinleşti. Astrid kollarını beline doladığında biraz daha sakinleşti. Arkasından ona sıkıca sarılıyordu. Göğüslerini sırtında hissediyordu.

Gözlerini kapadı, onu hissetmenin tadını çıkardı.

"Artemis'ten kurtuldun, Zarek," dedi Astrid kulağına. "Masum olduğuna karar verildi ve ölümsüzsün. Sonsuzluğun kalanında ne yapmak istiyorsun?"

"Sıcak bir yerde, sahilde yatmak istiyorum."

Kendisiyle ilgili bir şey söylemesini bekleyen Astrid bozuldu.

"Anladım."

"Ama her şeyden çok," dedi Zarek ve yüzünü ona döndü. "herkesi kızdırmak istiyorum."

"Herkesi mi?" dedi, daha da bozulmuştu.

"Evet," dedi, nadir gülümsemelerinden biriyle. "Anladığımı kadarıyla seni bırakırsam sadece sen ve ben üzüleceğiz. Ama seni yanımda götürürsem diğer herkes, özellikle senin kurt dediğin o şey, delirecek. Bu bana çok iyi bir fikirmiş gibi geliyor."

"Eğer beni bu sözlerinle tavlamaya çalışıyorsan, Beyaz Atlı Prens, bunu..."

Astrid'i ayaklarını yerden kesecek, dizlerinin bağımlı çözecek bir öpücükle susturdu.

Dudaklarından ayrıldı, gözlerinin içine baktı. "Benimle gel, Astrid."

"Neden geleyim?"

Gözleri kenetlenmiş, kopamıyordu. “Çünkü sana âşığım ve güneşin üzerinde bile yatsam yanımda sen olmazsan orada donarak ölürüm. Sana, yıldızıma, gülüşüne ihtiyacım var.

Astrid heyecanla gülümseyerek ona bir “Eskimo” öpücüğü kon-
durdu. “Bora Bora, bekle bizi.”

Zarek sözlerini gerçek bir öpücükle noktaladı.

Gerçekten *u-z-u-n* bir öpücükle.

On Beşinci Bölüm

Ash, Thanatos'un tutulduğu küçük, dar hücrenin kapısını açtı.

Bir yanı Bjorn'ün hayatı ve incittiği insanlar karşılığında adamın kanını istiyordu. En çok da Simi ve yeni keşfettiği korkusu adına bunu yapmak istiyordu.

Ama diğer yanı da Thanatos'un neden çıldırdığını anlıyordu.

O da bu tür bir çılgınlığa erişmişti. Onu bu son on bir bin yılda ayakta tutan tek şeydi.

Thanatos başını kaldırıp ona baktı, yüzü solgundu ve işkence çeker gibi bir ifadeye sahipti. "Kimsin sen?"

Ash dışarıdan gelen ışığın yerde yatan zavallı adamı aydınlatması için kenara çekildi. "Bana son kader de diyebilirsin. Sana huzurunu bahşetmeye geldim, küçük kardeşim."

"Beni öldürecek misin?"

Ash uzanıp Thanatos'un belindeki kanda duran hançerini alırken başını iki yana salladı. Onu kaldırarak üzerindeki eski oymalara baktı. O da diğer Atlantis hançerleri gibi kabzasından ucuna kadar dalgah bir forma sahipti. Kabzası saf altındandı ve ortasında iri bir yakut vardı.

Çok uzun zaman önce ölmüş ve artık efsaneleşmiş kişilere aitti. Böyle bir hazinenin değeri ölçülemezdi.

Bu hançer, yalnız kişilerin elinde Simi'yi incitmekten çok daha fazlasını yapabiliirdi. Tüm dünyayı yok edebilirdi.

İçini bir öfke kapladı. Zaman zaman Artemis'i öldürmemek imkânsızlaşıyordu.

Ama burası ona ait değildi. Sevsin ya da sevmesin Artemis'i korumak zorundaydı, kendi aptallıklarından bile.

Ash Atlantis güçlerini devreye sokarak hançeri yok etti.

Kimse bir daha Simi'yi incitemeyecekti.

Ve kimse dünyayı yıkamayacaktı. Onun korumasında bu asla olmayacaktı.

Elini Thanatos'a uzattı. "Ayağa kalk, Calyx. Sana bir seçenek sunacağım."

"Adımı nereden biliyorsun?"

Ash adam elini tutup onun desteğiyle ayağa kalkana kadar bekledikten sonra sorusunu cevapladı. "Hakkında her şeyi biliyorum ve kaybindan dolayı çok üzgünüm. Bunu durduramadığım için daha da üzgünüm."

"Sebebi Thanatos güçleriydi, değil mi?" dedi adam usulca. "Karımı diğer Thanatos öldürdü, Zarek değil."

Ash onayladı. Yüz yıllar önce Calyx'in anılarını silmeye çalışmıştı ama Artemis bu Apollite'i hizmetkârı haline getirebilmek için anılarını ona geri vermişti.

"İnsanların bir deyişi vardır. Mutlak güç mutlak hasar verir."

"Hayır," diye fısıldadı Calyx. "Bunu mutlak intikam duygusu yapar."

Ash, Apollite'in bu cehennem gibi hücrede yaşarken zihninin netliğe kavuşmuş olmasından mutlu oldu.

"Bana bir seçenek sunacağımı söylemiştin," dedi Calyx tereddütle.

"Seni ebedi istirahatın için Cennet Bahçeleri'ne gönderebilirim ya da seni bulunduğun yaşta yaşamak üzere Cincinnati Ohio'ya gönderebilirim."

Calyx kaşlarını çattı. "Cincinnati, Ohio nedir?"

"Amerika adındaki ülkede güzel bir şehir."

"Neden oraya gitmek isteyeyim?"

"Çünkü orada Ohio Eyalet Üniversitesi dans bölümü ikinci sınıfta okuyan ve tanışmak isteyeceğini düşündüğüm bir öğrenci var." Ash avucunu açarak ona bir kızın resmini gösterdi. Uzun sarı saçları, iri mavi gözleri olan sevimli bir kızdı ve dersten sonra arkadaşlarının tam ortasında duruyordu.

"Dirce," diye soludu Calyx, adını söylerken sesi titredi.

"Aslında, şu an adı Allison Grant. İnsan bir kadın."

Calyx'in Ash'e bakan gözleri işkence çekiyordu. "Ama ben birkaç yıl sonra ölüme mahkûm olan bir Apollite olacağım."

Ash başını iki yana salladı. "Onunla olmayı seçersen sen de insan olacaksın. Calyx ya da Thanatos olduğuna dair hiçbir şeyi hatırlamayacaksın. Senin dünyanda Apollite ya da Daimon gibi şeyler olmayacak. Karanlık Avcılar ve tarihi tanrılar da. Bunlardan tamamıyla habersiz olacaksın."

"Kim olduğumu hatırlamayacaksam onu nasıl bulacağım?"

Ash elini kapadı, Dirce artık görünmüyordu. "Seni temin ederim ki onu bulacaksın. Yemin ederim. Sen de orada okuyan bir öğrenci olacaksın."

"Peki ya aile?"

"Ash adlı zengin amcası ölmüş bir yetim olacaksın ve onun tek vârisisin. İkiniz de yaşadığınız sürece hiçbir şeye ihtiyaç duymayacaksınız."

Calyx'in dudakları titredi. "Adamlarından birini öldürmüş olduğum halde benim için bunları mı yapacaksın?"

Bjorn'den bahsedilince Ash'in çenesi seğirdi. "Affetmek cesaretin en büyük göstergesidir."

"Bunun hep sağduyu olduğunu düşünmüştüm."

Ash başını iki yana salladı. "Sağduyulu olmak kolaydır. Zor olan kendini ve başkalarını affetme gücünü bulmaktır."

Calyx kısa bir süre bu sözleri düşündü. "Sen bilge bir adamsın."

Ash buna güldü. "Pek sayılmaz. Kararını verdin mi?"

Calyx'in gözleri ışıldadı, Ash o konuşmadan önce cevabının ne olduğunu anladı. "Seçenek yok. Dirce olmadan cenneti nasıl yaşarım? Cincinnati'ye gitmek istiyorum."

"Ben de böyle hissedeceğini düşünmüştüm."

Ash geri çekilerek Calyx'in dileğini yerine getirdi.

Thanatos'un hücresinde yalnız kalan Ash karanlığa ve nemli duvarlara bakarak kendi iblisleriyle savaştı.

Bunu yaptığı için Artemis'in onu cezalandırma hakkı yoktu.

O da bir gün hak ettiği cezayı alacaktı.

Ama öncelikle halledilmesi gereken bir Dionysus meselesi vardı. Bu şarap tanrısı bir daha Artemis'in hayvanlarını Ash'in adamlarının üzerine salmadan önce iki kez düşünmeliydi.

İlgilenmesi gereken birkaç kişi daha vardı. Jess, Syra ve Yardımcıların zihninden ok ve yay işareti konusunu silmesi gerekiyordu.

Bunu Zarek'ten de silmesi gerekiyordu ama ona yeteri kadar hasar vermişti.

Zarek bunu kimseye söylemeyecekti ve şu an çok daha önemli işlerle ilgileniyordu.

Ayrıca her şey Ash'in düşündüğü gibi olmuştu; Zarek, Karanlık Avcılar ve onların gizli işaretlerinin yanı sıra onun hakkında çok daha önemli ve ilginç şeyler öğrenmişti.

Artemis yalnız başına tahtında oturmuş yastıklarıyla oynuyordu. Acheron gideli uzun zaman olmuştu ve endişelenmeye başlamıştı.

Olympos'tan ayrılamazdı ama bunun dışında yapabileceği çok şey vardı.

Zeus öğrendiği takdirde Artemis'in başını derde sokabilecektir pek çok şey.

Belki de onun, dağında serbest bir akşamüstü geçirmesine izin vererek aptallık etmişti.

Tam gidip onu bulmaya hazırlandığı sırada tapınağının kapıları açıldı.

Ona doğru yürüyen Acheron'u gördüğü anda gülümsedi.

Acheron muhteşemdi.

Uzun sarı saçları omuzlarına dökülüyordu, siyah deri pantolonu sadece baştan çıkarmak için yaratılmış olan bedenini sıkıca sarmıştı. Başkalarını mutlu etmek adına yaratılmış bir vücut.

Kapılar Acheron'un arkasından kapandı.

Artemis bedeni ısınarak tatlı bir beklentiyle yerinden doğruldu. Acheron'un bakışlarındaki vahşeti tanıdı. O saf, katıksız açlığı.

Arzu tüm damarlarında dolaşırken bacak arasının bir anda ıslandığını hissetti. Bu en sevdiği Acheron'du.

Yırtıcı. İstediklerini alan ve üzerinde asla tartışmayan.

Artemis'e yaklaşırken giysileri üzerinden yok oldu. Artemis inki-ler de.

Artemis onun güçlerinin yarattığı manyetik alanın ve onunkilerle alay eden güçlerin etkisiyle ürperdi.

Acheron beslenmeden çok uzun bir zaman geçirmişti. Bunu ikisi de biliyordu. Bir noktaya ulaştığında tüm şefkati yok oluyor yerini ahlaksız ve merhametsiz biri alıyordu.

İşte o noktaya ulaşmıştı.

Acheron onu yakalayıp sert, kaslı bedenine yapıştırdı. Artemis inledi. Sertleşmiş erkeklığı kalçasını âdeta yakıyordu.

“Ne istiyorsun, Acheron?” diye sordu ama nefesinin kesilmiş hali bu kayıtsızlığa ihanet etti.

Acheron’un bakışları çıplak bedeninde dolaşınca daha da yamaya başladı. “Ne istediğimi biliyorsun,” dedi Ash, Atlantis dilinde. “Besin zincirinin tepesindeyim ve sen de besinsin.”

Bacaklarını aralarken gözleri kırmızı renkte parladı.

Artemis inledi ve o ustaca içine girdiği anda geldi. Baş dönüyordu, onu sınıksız tutuyordu, o içine hızla girip çıkarken ellerini kaslı bedeninde gezdiriyordu, bu ritim başını döndürüyordu.

Evet, istediği buydu. Bu, âşık olduğu Acheron’dur. Uğruna tüm tanrılara meydan okuduğu adam.

Onunla sonsuza kadar olabilmek için her kuralı yıktığı adam.

Acheron onunla tüm şiddetiyle sevişti, açlığı Artemis’in ateşini körüklüyordu.

Artemis bildiği sonu bekleyerek başını yana eğdi.

Acheron’un gözlerinde alevler oluştu ve ondan beslenebilmek için dişlerini boynuna geçirdi.

Aynı anda gelirlerken Artemis bir çığlık attı. Acheron’un güçleri içini deşerken, bundan başka hiçbir şeyi göremez hale geldi.

Dilediği kadar onu idare ediyormuş gibi görünebilirdi ama aslında gerçeği biliyordu.

Acheron ona hükmediyordu.

Sırf bu yüzden ondan nefret ediyordu.

Embish & Elysion
www.webcanavari.net

Son Söz

BORA BORA

Zarek güneşin bedenini yakmasına izin vererek kumsalda uzanmıştı. Ah, bu ne güzel bir his!

Bir aya yakın bir zamandır buradaydılar ve hâlâ kumsalın tadına doymamıştı.

Gece gündüz Astrid’le birlikte olmanın tadına.

Göğsüne buz gibi bir şeyin düştüğünü hissetti.

Gözlerini açtı ve Astrid’in tepesinde durduğunu gördü, onu izleyerek gülümsüyordu. Bir elinde küçük bir kâse diğerinde de bir kadeh vardı.

“Dikkatli ol, prenses, soğuk bir şeyin bana değmesinden nefret ettiğimi biliyorsun.”

Astrid yanına diz çöktü, kâseyi kenara bırakarak göğsündeki su tanesini sildi, dokunuşu güneşten daha yakıcıydı.

Bakışları bedeninde dolaştı, içinde çoktan bir tümsek oluşmuş mayosuna baktı.

Bunu görünce şehvetle gülümsedi. “Bir zamanlar bir film seyretmiştim...”

Zarek gözlerindeki parıltıdan şüphelendi. "Ee?"

Astrid kadehindeki buzlardan birini alarak ağzına koydu.

Zarek büyülenmiş bir şekilde onun buzu yalayışını izledi.

Astrid buzu ağzından çıkararak onun tenine koydu.

"Astrid..."

"Şişşt," dedi Astrid onu meme ucu sertleşene kadar etrafında gezdirerek. Sonra sıcak nefesiyle ona üfledi ve daha da kabarmasını sağladı. "Üşümenin en güzel yanı nedir, biliyor musun?"

"Neymiş?"

"Seni çözmek."

Astrid dudaklarını göğüs ucuna dokundurup, dilini ileri geri hareket ettirince Zarek inledi.

Geri çekildiğinde Zarek sızlanarak itiraz etti.

Astrid bunu görmezden gelerek onun ellerinden kurtuldu.

"Unutmadan..." dedi Zarek'in ellerini eğlenerek iterken, "ve bunu yapmaya devam edersem unutacağım, sana bir haberim var."

Zarek dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Lütfen bana Scooby'nin bizi ziyarete geleceğini söyleme."

Astrid gözlerini devirdi. "Hayır. Sasha şimdilik New Orleans'taki tapınakta kalıyor. Biz kumsalda olduğumuz ve o kör olmadığı sürece gelip çıplak kçını görmek istemiyor."

Zarek hiç de o kadar eğlenmemişti. "O zaman nedir?"

Astrid kâseyi ona verdi.

Zarek kâsenin içinde duran ve ona limonlu, jöle şekerleri hatırlatan şeylere baktı. "Bu da ne?"

"Ambrosia. Ondan bir ısırk aldığın anda benimle eve, Olympos'a gelebilirsin. Aksi takdirde üç gün sonra seni burada bırakıp eve dönmek zorundayım."

"Neden?"

Astrid onun kaşlarının arasında oluşan çizgiyi okşadı. "Sürekli dünyada yaşayamayacağımı biliyorsun. Burada sadece kısa süre kalabilirim. Sen istiyorsan kalmaya devam edebilirsin ve ben gelebildiğim zamanlarda gelirim ama..."

Zarek öpücüğüyle onu susturdu.

Sonra geri çekildi. "Sen yanında kölenle orada belirdiğinde diğerleri ne diyecekler?"

"Sen köle değilsin, Zarek ve ne diyecekleri umurumda bile değil. Ya senin?"

Zarek homurdandı. "Hiç değil."

Astrid yiyeceği onun dudaklarına götürdü.

Zarek ona küçük bir öpücük verdi ve ardından yiyip suyunu içti. Canının yanmasını ya da içini yakmasını bekledi ama o bir zamanlar Astrid'in ona yedirdiği pamuk şeker gibiydi. Şekerli tadı ağzında dağılıverdi.

"Bu kadar mı?" dedi kuşkuyla.

Astrid onayladı. "Bu kadar. Ne? Havai fişekler falan mı bekliyordun?"

"Hayır, onları sadece seninle sevişirken bekliyorum."

"Ah," diye soludu Astrid burnunu onunkine sürterken. "Benimle böyle konuştuğun zamanları çok seviyorum."

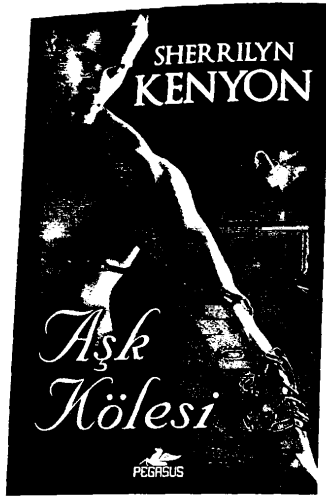
Zarek onun elini öptü ve onunla tanışmasından bu yana olanları düşünerek gülmeye başladı.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu Astrid.

"Sadece düşünüyordum, beni yarı tanrıya çeviren bir yıldıza dokunan köleyim. Yaşamış en şanslı piç olmalıyım."

Astrid'in mavi gözleri onunkilere daldı. "Öylesin, Beyaz Atlı Prens. Bunu sakın unutma."

"İnan bana prenses, asla unutmayacağım."

Aşk her şeyin ilacı olabilir ama iki bin yıllık bir laneti
ortadan kaldırabilir mi?

"Kenyon'ın eserleri ayrıntılı, ironik, seksi ve son derece
yaratıcı."

—*The Boston Globe*

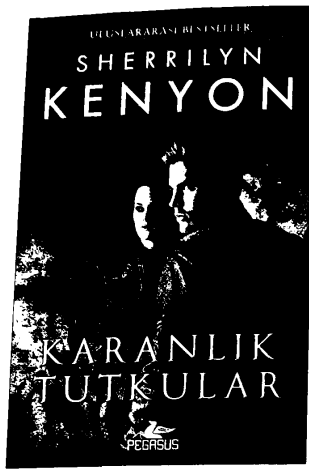
Ölümsüz olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettiğiniz oldu mu? Ya insan avlayan vampirlerin peşine düşerek geceler geçirmenin?

“Muhteşem!”

–Teresa Medeiros

“Sıradışı ve dolu dolu... Karakterler unutulmaz ve öykü heyecan verici.”

–*Romantic Times*

**Ölümsüz bir savaşçı hem tutkularıyla hem de
karanlıkla savaşacak**

“Sonunda doğaüstü aşk hikâyelerinde özgün bir yazar
görebildik. Sex and the City ve Buffy’nin birleşimi gibi!”

—Mallory Kane

“Hem komik hem dokunaklı... Size kahkahalar attıracak,
sürükleyici bir roman. Tanrılar Zeyna’dan beri bu kadar
eğlenmemiştii!”

—Susan Krinard